

॥ श्रीकृष्णाय परब्रह्मणे नमः ॥

29

। ईशकेनोपनिषदौ ।

॥ श्रीशङ्करभाष्योपेते ॥

ஈச கேனோபநிஷத் துக்கள்.

சங்கர பாஷ்யத்துடனும், தமிழரையுடனும்
கூடியன.

இச்சிறந்த உரை

மஹாமஹோபாத்தியாய வேதாந்தகேஸரி
பங்கானுடு ப்ரம்ஹஸ்ரீ கணபதி சாஸ்திரிகள் அவர்களின்
முக்கிய சிஷ்யரும், வியாகரண வேதாந்த சாஸ்திர
பாரந்தரும், பாகவத பகவத்கீதோபன்யாஸகரும்,
சோதிட மந்திர சாஸ்திர வித்வானும்,
“ ஆர்யமதஸம்வர்த்தனீ ”

பத்திராதிபருமான

ப்ரம்ஹஸ்ரீ கடலங்குடி நடேச சாஸ்திரிகள்,

அவர்களால் இயற்றித்தமது “ஆர்யமதஸம்வர்த்தனீ”

அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிட்டு சென்னையில்

பிரசுரஞ்செய்யப்பட்டது.

காபிரைட்.]

1933.

[விலை ரூ. 2.]

ACCNE 35408

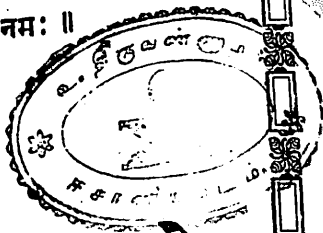
कडलंगुडि नटेश शास्त्री

ज्यौतिषिकः

व्याकरण वेदान्त शास्त्र पारंगतः, भागवत भगवद्गीतोपन्यासकः

आर्यमत संवर्द्धनी पत्रिका संपादकश्च ॥

॥ श्रीकृष्णाय परब्रह्मणे नमः ॥

। ईशकेनोपनिषद् ।

॥ श्रीशङ्करभाष्योपेते ॥

ஈச கேனோபநிஷத் துக்கள்.

சங்கர பாஷ்யத்துடனும், தமிழரையுடனும்
கூடியன.

—o—o—o—

இச்சிறந்த உரை

மஹாமஹோபாத்தியாய வேதாந்தகேஸரி
பங்கானாடு ப்ரம்ஹஸு கணபதி சாஸ்திரிகள் அவர்களின்
முக்கிய சிஷ்யரும், வியாகரண வேதாந்த சாஸ்திர
பாரந்தரும், பாகவத பகவத்தோபண்யாஸகரும்,

சோதிட மந்திர சாஸ்திர வித்வானும்,

“ ஆர்யமதஸம்வர்த்தனீ ”

பத்திராதிபருமான

ப்ரம்ஹஸு கடலங்குடி நடேச சாஸ்திரிகள்,

அவர்களால் இயற்றித்தமது “ஆர்யமதஸம்வர்த்தனீ”

அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிட்டு சென்னையில்

பிரசுரஞ்செய்யப்பட்டது.

—o—o—o—

காபிரைட்]

1933.

[விலை ரூ. 2.

ஆர்யமதஸம்வர்த்தனீ பிரஸ்,
72, பெரிய தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்.

முகவுரை.

—

இந்த ஈசாவாஸ்யோபநிடதத்தில் 18 மந்திரங்களடங்கியிருக்கின்றன. அவற்றுள் முதலாவது மந்திரத்தால் ஏஷணாத்ரய பரித்யாக பூர்வகமான ஸன்யாஸநிஷ்டையும், இரண்டாவது மந்திரத்தால் அத்தகைய ஸன்யாஸநிஷ்டைக்குச் சாதனமான நிஷ்காம கர்மநிஷ்டையும், 3-வது மந்திரத்தால் அவித்வந்நிந்தையும், 4 முதல் 8 முடியவுள்ள 5 மந்திரங்களால் பரமாத்மஸ்வரூபநிருபண பூர்வகமாக ப்ரம்ஹாத்மைக்ய ச்ஞானமும், 9 முதல் 11 முடியவுள்ள 3 மந்திரங்களால் கர்மத்தையும் ஸகுணப்ரம்ஹோபாஸனத்தையும் ஸம்ப்ரதானமாக அனுஷ்டித்தல் வாயிலாக சித்தைகாகர்ய ஸம்பாதனம் செய்வதற்குரிய ஸ்தூல மார்க்கமும், 12 முதல் 14 வரையுள்ள 3 மந்திரங்களால் ஹிரண்யகர்ப்ப ப்ரகிருத்யுபாஸனங்களால் சித்தைகாகர்யத்துக்குரிய சூக்ஷ்மமார்க்கமும், அதற்குமேலுள்ள 4 மந்திரங்களால் இவ்விதவுபாஸனங்களால் சித்தைகாகர்யத்தையடையமுயர்ச்சிசெய்பவர்க்கு இடையில் சரீரபாதமேற்படுமாயின் ப்ரம்ஹலோகப்ராப்த்தியேற்பட்டு அதனின்றும் ஸ்வரூபஸாக்ஷாத்காரத்தினால் ப்ரம்ஹாத்மைக்யானுபவ மேற்படவேண்டி வருவதால் அதற்கு வேண்டி ஸகுணப்ரம்ஹ ப்ராப்த்திக்குரிய மார்க்கயாசனமும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

“ஜ்ஞானஜ்யாப்யத্বிதீயஸ்வர்சசுலபநானந்தசிந்மாந்ரூப

ப்ரஹ்மதீயைக்தவபோ: ச பவதி சுமதேஸ்தத்வமஸ்யாதிவாவயாந் |

தேஹாடியாஸதாஹ்யாஹ்மதமபி சஹஸா நைவ சம்பாவனீயம்

ப்ரஹ்மத்வம் ச்வஸ்ய தஸ்மான்யகுருவசனீஸ்சாபுமீமாஸனீயம் ||”

“ஜ்ஞானஹாவதீயதீயஸ்வர்சசுலபநானந்தசிந்மாந்ரூப
நாவ ப்ரஹ்மதெக்தவபோ: ஸஹவதி ஸுமதேஸ்தத்வமஸ்யாதிவாவயாந் |
தேஹாடியாஸதாஹ்யாஹ்மதமபி சஹஸா நைவ சம்பாவனீயம்
ப்ரஹ்மத்வம் ச்வஸ்ய தஸ்மான்யகுருவசனீஸ்சாபுமீமாஸனீயம் ||”

[அத்விதீயமும் (இரண்டற்றதும்) ஸ்வரஸமும் (ஸ்வஸம்வேத்யமும்) ஸாககனமும் மூன்றுவித டரிச்சேதங்களற்றதும், சின்மாத்ரா ரூபமுமான ப்ரம்ஹம் ஆத்மா இவற்றின் ஐக்ய ஸாக்ஷாத்காரம் யாதுண்டோ அதுவே வேதாந்தங்களாலுபதேசிக்கப்படும் க்ஞானமாகும். அந்த க்ஞானமோ நிஷ்காமகர்மானுஷ்டான பகவதுபாஸனங்களால் தெளிந்த சித்தமூள்ளவர்க்கு தத்வமவலி முதலிய மஹாவாக்யோபதேச மூலமேற்படுகிறது. ஆயினும் வெகு ஜன்மப்பழக்கங்காரணமாய் தேஹாதிகளிலேற்பட்ட ஆத்மாத்மீய அத்யாஸதார்ட்யம் காரணமாய் எத்தனை தடவை மஹாவாக்யோபதேசம் பெறினும் 'தான் ப்ரம்ஹமே' என்ற பொதுப்படையான தோற்றமே ஏற்படுவதில்லை. ஆகவே ப்ரம்ஹ ஸூத்திராதிகளைக்கொண்டும் சூரூபதேசம் மூலமும் இடையறுது விசாரித்தறிதல் வேண்டும்] என்றபடி வேதாந்தங்களாலுபதேசிக்கப்படும் க்ஞானமானது அகண்டாகாராதக்காரண விருத்திரூபமாகவிருக்கிறது. அந்த அகண்டாகார விருத்தியானது

इत्थं वाक्याद्विमृष्टादरणिविमथनाद्वह्निकीलेव सद्यः

संभूताखण्डवृत्तिस्तृणमिव निखिलं द्वैतजालं समोहम् ।

दग्ध्वा निर्वासंज्ञे निरतिशयसुखे नित्यसिद्धात्मतत्त्वे

सद्यो याति प्रणाशं कतकरज इवोदस्य पङ्कं जलस्य ॥

உத்யம் வாசுத்யாமிஷ ஷூரணணியேயநா. உவ்விசீடுவ ஸூத்யம்
ஸம்ஹூதாபணவது திஷூணலிவநிவினுமெவதஜாநம்ஸரொஹம்
ஃமூநிவடாணஸம்ஹூ நிரதிசயஸுஹே நியசிட்ஹாத்தத்வ
ஸஃஷூ யாதி வுணாஸம் கதகரஜ உவொஃஸூ வஜ்ஜஹஸூ ॥

என்றபடி தத்வமஸ்யாதி மஹாவாக்கியத்தாலுண்டாகி முடிவில் ஸ்வரூபத்திலொடுங்கக் கூடியதாகவுமாகிறது. அத்தகைய விருத்தியேற்படவேண்டுமதாயின் நிஷ்காமகர்மானுஷ்டானத்தால் சித்தத்திலுள்ள சாஞ்சல்ய தோஷத்தைப்போக்கிக்கொண்டு ஸகுண பகவதுபாஸனத்தினால் சித்தைகாகர்யத்தை ஸம்பாதிக்க முயற்சி செய்யவேண்டும தவர்ப்யமாகிறது. அம்முறையாவது—வெளியில் பல விஷயங்களிலும் செல்லும் இயல்புடைய மனத்தை வெளிதேசத்திலுள்ள பகவத் விக்ரஹாதிகளில் செலுத்தி இடையறுது அம்மூர்த்திவிசேஷத்தைத் தியானித்துவருதல் இவ்வழிசெல்லுவோர்க்கு

முதலிலவரையமாகிறது. இதையே “**देशव्यवस्थितस्य धारणा**”
 (“**देशव्यவஸ்திதஸ்ய ஧ாரணா**”) எனப் பதஞ்ஜலி உபதேசித்
 தார். வெளியிலுள்ள பகவன் மூர்த்திகளில் சித்தத்தை நெருத்து
 தல் தாரணை எனப்படும் என்பது அதன் பொருள். இதற்குவேண்
 டியே நமது சாஸ்திரங்களில் பகவத்விக்கரஹாராதனம் சொல்லப்பட்
 டிருக்கிறது. இது ஸாகார பாஹ்யதேசபந்தமென்றும் நிராகார
 பாஹ்யதேசபந்தமென்றும் இருவகைப்படும். இவற்றுள் பஞ்சலோ
 கங்கள் கொண்டு சாஸ்திரங்களிற் சொல்லிய முறைப்படி தனது
 இஷ்டதைவத்தின் மூர்த்தியைத்தயாரித்து அதில் பூஜாதிகாலங்களி
 லும் வேறு ஸமயங்களிலும் அசைவில்லாது மனத்தை நிறுத்துதல்
 ஸாகாரபாஹ்யதேசபந்தமாகும். அதுபோலல்லாது சாஸ்திரத்திற்
 சொல்லிய முறைப்படி ஸ்வர்ணாதித் தகடுகளில் யந்திரமமைத்து
 அதில் சாஸ்திரத்திற் சொல்லியபடி தனது இஷ்டதேவதையைத்
 தியானித்தல் நிராகாரபாஹ்யதேசபந்தமெனப்படும். இதையே
 “**யதாபிமதத்யானாத்வா**” (பாதஞ்ஜல. பாதம் 1, ஸு. 39) என்ற
 தால் பதஞ்ஜலி உபதேசித்திருக்கிறார். இவ்விரண்டிலும் லித்திபெற்
 ரவன் ஸாகார ஆந்தரதேசபந்தத்தில் அதிகாரம் பெறுகிறான். இவ்
 வழியைப் பதஞ்ஜலியும் “**ஸ்வப்நநித்ரா க்ஞானாலம்பனம்வா**” (பா
 தஞ்ஜல. பாதம் 1. ஸு. 38) என்றதாலுபதேசித்திருக்கிறார். ஸ்வப்
 பினத்திலும் ஸுஷுப்தியினும் அறியப்பட்ட வஸ்துவை விழித்
 தெழுந்தபின்னர் த்யானஞ்செய்கின்ற சித்தமானது நிலைபெறுகின்
 ரது என்பது அதன் பொருள். சுத்தஸத்துவமயமாயும் மிக்கமிக்க
 ரமணீயமாயுமுள்ள ஆண்டவனுடைய ஸ்ரீமூர்த்தியை ஆவலுடன்
 பூஜிப்பதாக ஸ்வப்பினங்கண்டு உடன்விழித்தெழுந்ததும் ஸ்வப்பி
 னத்திற்கண்ட ஆண்டவனது அம்மூர்த்தியை ஜாக்கிரத்தில் இடை
 யறாது தியானித்தல் ஸ்வப்பினக்ஞானாலம்பனமாகும். இது ஸாகார
 மான ஆந்தரதேசாலம்பனமாகும். இந்த ஸாகார ஆந்தரதேசாலம்
 பன விஷயத்தில் ஸ்ரீமத்ராமாயண ஸ்ரீமத்பாகவதாதி கதாசிரவண
 முபயோகத்தையடைகிறது. அதாவது:—பகவத்தகா ஸ்ரவணத்தி
 னால் பகவத்ஸ்வரூபஸ்வபாவகுணமாதூர்யாதி க்ஞானமேற்பட்டு அத்
 தகைய பகவத்ஸ்வரூபத்தை ஏகாந்தமான இடத்திலிருந்து தியானித்
 தலுக்கு இதன் மூலம் ஸவுகரியமேற்படுகிறது என்றும். ஆனதுபற்
 றியேதான் ஸ்ரீமதான்களான துறவிகள் ஸ்ரீமத்பாகவதத்தை ஸ்ரீ

வணஞ்செய்தும், செய்வித்தும் வருகின்றனர் என்றேற்படுகிறது. “ஸுஷுப்தியில் நான் ஸுகமாகத்தூங்கினேன்” என விழுத்தெழுந்ததும் முன்னர் சொன்னபடிக்கான் எவ்வித ஆகாரத்தோற்றமுமில்லாமல் எவ்விதவுருவமுமற்ற சுகவிஷயமான நினைவேவருவதால் அத்தகைய சுகானுபவநிலையை மனத்தாற் சிந்தித்தல் நிராகார ஆந்தரதேசாலம்பனமெனப்படும்.

இந்த உபநிஷத்தில் 1-வது மந்திரத்தால் ஸன்னியாஸநிஷ்டையும், 2-வது மந்திரத்தால் அதில் அதிகாரம் பெறுவதற்குவேண்டிநிஷ்காமகர்மநிஷ்டையும், 3-வது மந்திரத்தினால் அவித்வன்னிந்தையும், 4 முதல் 8 முடியவுள்ள 5 மந்திரங்களால் ப்ரம்ஹாத்மைக்யக்ஞானநிஷ்டையும் உபதேசிக்கப்பட்டன. அத்தகைய க்ஞானநிஷ்டை அகண்டாகாரார்த்தக்கரண விருத்தியின்றியமையாதாதலால் அதற்குவேண்டி 9, 10, 11 ஆகிய 3 மந்திரங்களால் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய கர்மானுஷ்டானத்தை விதிப்படிசெய்து எஞ்ஜியகாலத்தில் ஸகுணபகவதுபாஸனமும் விதிக்கப்பட்டன.

சங்கை—இரண்டாவது மந்திரத்தால் நிஷ்காமகர்மநிஷ்டை விதிக்கப்பட்டிருக்கத் திரும்பவும் இவ்விடத்தில் அதைவிதித்த சுருதியின் கருத்து யாதெனில்?

உத்தரம்—கூறுவாம். முன்னர் விதித்த கர்மநிஷ்டையானது ப்ரம்ஹானுஸந்தானத்துக்கு இன்றியமையாத ஸன்னியாஸநிஷ்டை வரித்திக்கவேண்டி மட்டும் விதிக்கப்பட்டமையின் அது கேவலகர்மநிஷ்டையாகமட்டுமேதானாகும். அதில் பிரவிருத்திப்பவர்க்கு உபாஸனத்தின் ஆவஸ்யகதையோ அஃதினமையோ விதிக்கப்படவில்லை. இவ்விடத்திலோ கர்மானுஷ்டானத்தை முறைதவறாது செய்து எஞ்ஜியகாலத்தில் ஸகுணபகவதுபாஸனத்தையும் நியமமாகவே முறைதவறாது ப்ரதிதினமும் செய்துவரவேண்டுமென விதிக்கப்படுகிறது. மேலும் முன்னர்சொன்ன நிஷ்காமகர்மநிஷ்டையை ஒருவன் செய்யத்தொடங்கி அதை யனுஷ்டித்து வருங்கால் வைராக்யமேற்பட்டால் அக்கர்மநிஷ்டையை விதிபூர்வமாக விட்டுவிட்டு ஸன்னியாஸப்ரமத்தை மேற்கொண்டு ஆத்மவிசாரநிஷ்டராகமட்டுமிருக்கலாம். இதில் தவறு எதுவும் சொல்லுவதற்கில்லை. இவ்விடத்திலோவெனில் சாஸ்திரீய கர்மங்களை முறைப்படி தவறாது செய்யவேண்டுவது

போல எஞ்ஜியகாலத்தில் உபாஸனத்தையும் அவ்விதமே முறை
பிறழாது செய்தவரவேண்டுமென்றும் அதனாற்றான் இவர் கோ
ரிய பெரும் பயனையடையலாமென்றும் நிர்ஸ்சிதமாயறியப்படுகிறது.
अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्ययाऽमृतमश्नुते (சுவிஷ்யா ஜத்ஜீ^०
கீக்யா விஷ்யா^२ஜத்ஜீ^०தெ)=அவித்யையினால் (கர்மத்தினால்)
மிருத்யுவை (இயர்க்கையிலமைந்துள்ள கர்மத்தையும் க்ஞானத்தை
பும்). விட்டு நீங்கி உபாஸனத்தினால் ஆபேகஸிகாமிருதத்வத்தை
(ஸகுணபகவல்லோகப்ராப்த்தியை) அடைகிறான் எனத் தனித்த
பலன் சொல்லப்பட்டிருப்பதும், முந்திய கர்மநிஷ்டைக்குத்தனித்த
பலன் சொல்லப்படாதிருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். ஆகவே
இந்த 9, 10, 11 ஆகிய 3 மந்திரங்களால் விதிக்கப்பட்ட கர்ம பகவ
துபாஸனங்கள் ஸாகர ஆந்தர ஸ்தூல தேசபந்தம் என்ற முறையில்
சேர்ந்ததாகவாகிவிட்டன. 12, 13, 14 இந்த மூன்று மந்திரங்களி
லோ ஸாகர ஆந்தர ஸ்தூல தேசபந்தம் என்ற முறையிலீடுபட்ட
வர்க்கு அதற்கடுத்தபடியான நிராகார ஸ்ஷேக்ஷம தேசபந்தநிலையில்
பிரவீருத்தியேற்படவேண்டியது அவஸ்யமாதலால் அதற்குவேண்டி
ஸாகாரபகவதுபாஸனத்தைச் செய்து எஞ்ஜிய காலத்தில் நிராகார
மானதும் ஸ்ஷே^०ப்தி சுகானுஸந்தானம் போன்றதுமான ப்ரகிருதி
ஸ்வரூபானுஸந்தானம் செய்தலைச் சாஸ்திரம் விதித்திருப்பதாக ஏற்
படுகிறது.

சங்கை—ஸாகாரபகவதுபாஸனஞ் செய்பவர்க்கு ஸமாதிநிலை
யேற்பட்டு அந்நிலையிலேயே அவர் வெகுகாலம் இருக்கநேரலாமான
தால் அக்காலம் நிராகார ப்ரகிருதியனுஸந்தானமேற்பட இடமில்
லாமல் போகக்கூடுமென்றே எனின்?

உத்தரம்—அவ்விஷயத்தில் பின்வருமாறு காண்க. அதாவது:
ஸாகாரபகவதுபாஸனத்தில் ஸமாதிநிலையேற்படுமாயின் அந்நிலை
கலைந்து வ்யுத்தானம் நேரக்கூடுமாதலால் அச்சமயத்தில் நிராகார
ப்ரகிருதியனுஸந்தானத்தைச் செய்து இதிலும் ஸமாதியேற்படுமா
யின் இதனின்றும் விபுத்தானமேற்பட்டமின்னரே திரும்பவும் பகவ
துபாஸனத்தைச்செய்து இவ்விதமாக ஒன்றன்பின்னொன்றாக முறை
யே இவ்வழியில் பழகுவரவேண்டுவது அவஸ்யமாகிறது. இவ்விரண்
டாவது வழியில் பழகிவருகிறவர்க்குத் தமது உபாஸனமஹிமையால்

ஸத்குருலாபமும் மஹாவாக்யோபதேசமும் ஏற்பட்டு ஸ்வரூபாவஸ் தானரூபமான முக்தியேற்படுமாயின் “न तस्य प्राणा उत्क्रामन्ति” (ஹ தஸ்ய ப்ராணா உக்ரூஅணி”) “न तस्मात्प्राणा उत्क्रामन्ति” (ஹ தஸ்மாஅப்ராணா உக்ரூஅணி”) என்றபடி இவரது ப்ராண திகளுக்கு ஆத்ம ஸ்வரூபத்தில் லயமேற்பட்டு ஸத்யோமுக்தியை யடைந்துவிடுகிறார். அவ்விதமேற்படாதவர்க்கு உத்தமலோகப்ராப்தி யேற்படுகிறபடியால் அதற்குவேண்டிய மார்க்கப்ரார்த்தனை 15, 16, 17, 18 இந்தமந்திரங்களால் செய்யப்படுகிறது. ஆயினும் உபாஸனா காலத்திலுள்ள வைராக்கியாதிகளை முன்னிட்டு அந்த லோகத்திவி ருந்தபடியே ப்ரம்ஹாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்காரமேற்பட்டு விதேஹ முக்தியையடைந்தவராகவுமவர் ஆகிவிடலாம். இதைத்தான் கிரம முக்தியென்கின்றனர். அவ்விதமில்லாது உபாஸனாகாலத்தில் ராகாகி களின் சேஷமிருக்குமாயின் உபாஸனாபலத்தால் உத்தமலோகத்தை யடைந்து அப்பலன் உள்ளவரை அங்கிருந்து பிறகு திரும்பி தமது பரிபாகத்துக்குத் தக்கபடி பூமியில் தீமாள்களான யோகிகளுடையவோ சுத்தர்களான ஜனகாதிகள் போன்ற ஸ்ரீமாள்களுடையவோ குலத்தில் பிறந்து பின்னர் அங்கிருந்து முயர்ச்சித்து ஸ்வரூபாவஸ் தான முக்தியையடைந்தவர்களாக ஆகின்றனர் என்பதை இங்குள்ள ஸ்ருதி தெளிவாயுபதேசிக்காவடினும் வேறுசாஸ்திரங்களைக்கொண்டு கண்டுகொள்ளவேண்டும். ஆகவே இத்தகைய மஹாபலனையுபதே சிக்கும் இந்த உபநிஷத்தையும், அதன் சங்கரபால்யத்தையும் குரு நாதனுடைய அருளால் எமது சிற்றறிவுக்கெட்டியவளவு தமிழில் பெயர்த்து வெளியிட்டிருப்பதில் ஏதேனும் சொற்பிழை பொருட் பிழையிருக்குமாயின் பண்டித ரத்தினங்கள் நியாயமான வழியில் அதை எடுத்துக்காட்டித் திருத்தவுதவும்படி வேண்டுகிறேன். அவ் விதமுதவும் மஹான்களின் பெயரை அடுத்தபதிப்பில் வெளியிட்டு அவர்கள் பெயரால் அதைத் திருத்தியும் வெளியிட ஒருபொழுதும் தவறமாட்டேன் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

இங்ஙனம் சங்கரகிங்கரன்

கடலங்குடி நடேச சாஸ்திரிகள்,

கஸ்தூரிரெங்கவிலாஸ், நடேசய்யர் தெரு, மாம்பலம், சென்னை.

[25-10-1932.]

விஷய அட்டவணை.

பக்கம்.

“ஈசாவாஸ்யம்” என்றதாதி மந்திரங்கள் கர்மாவுக்கு அங்கமாயாகாத ஆத்மாவின் உண்மையான நிலையைத் தெரிவிப்பதால் கர்மாங்கமாகவாவதில்லை என்பதை ஸ்தாபித்தல்	... 1, 2
இந்த உபநிஷத்துக்கு “ஈசாவாஸ்யம்” என்று பெயர் வைத்ததற்குக் காரணம் கூறல்	... 3
“ஈசாவாஸ்யம்” என்ற முதல் மந்திரார்த்தம்	... ”
“சூர்வந்நேவ” என்ற இரண்டாவது மந்திரார்த்தம்	... 7
ஆத்மவித்துக்கு ஞானநிஷ்டையை முதல் மந்திரத்தால் உபதேசித்து, ஆத்மக்ஞானமற்றவனுக்கு கர்மநிஷ்டையை உபதேசித்தல்	... 8
ஸர்யாவலிக்கு க்ஞானநிஷ்டையும், ஆத்மக்ரஹணைசக்தனுக்கு கர்மநிஷ்டையும் கொள்ளவேண்டுமென்பதை யுக்திபூர்வகமாய் ஸ்தாபித்தல்	... 9
“அஸூர்யாநாம” என்ற மூன்றாவது மந்திரார்த்தம்	... 10
மூன்றாவது மந்திரத்தால் அவித்வானை நிந்தித்தல்	... 11
ஆத்மக்ஞானமற்றவர் ஆத்மஹனனம் செய்தவராகின்றனர் என்பதை ஸ்தாபித்தல்	... ”
“அநேஜதேகம்” என்ற 4-வது மந்திரத்தின் அர்த்தம்	... 12
ஆத்மஸ்வரூபமித்தகையது என்பதை 4-வது மந்திரத்தாலுபதேசித்தல்	... 13
உபாதி சப்தார்த்த நிரூபணம்	... ”
“ததேஜதி” என்ற ஐந்தாவது மந்திரார்த்தம்	... 16
4-வது மந்திரத்தால் கூறியதையே நன்கு போதமேற்படவேண்டி 5-வது மந்திரத்தாலும் கூறல்	... 17, 18
“யஸ்து ஸர்வாணி பூதானி” என்ற மந்திரார்த்தம்	... 19
விதிலிலக்குகளைக்கடந்த ஜீவன் முகதஸ்வரூபத்துடனிருத்தலே இதுவரை சொல்லிய ஆத்மக்ஞானத்தின் பலனாகும் என்பதை ஆறாவது மந்திரத்தால் உபதேசித்தல்	... ”
“யஸ்மின் ஸர்வாணி பூதானி” என்ற மந்திரார்த்தம்	... 20
6-வது மந்திரம் கூறியதையே வேறொரு மந்திரம் கூறுவது	... ”
“ஸபர்யகாத்” என்ற மந்திரார்த்தம்	... 21

முன் சென்ற மந்திரங்களால் எந்த ஆத்மா உபதேசிக்கப் பட்டதோ அது தனது சொந்தரூபத்தினால் எந்த லக்ஷணமுடையதென்பதைக் கூறல்	... 22, 23
ஸந்யாலிகளுக்கு ஞானநிஷ்டையும், கர்மிகளுக்கு உபாஸனம், கர்மம் இவற்றின் ஸமுச்சயமும் கொள்ளத் தக்கதென விரிவாய் கூறல்	 24, 27
“அந்தம் தம:” என்ற மந்திரார்த்தம்	... 28
உபாஸனா கர்மங்களுக்கு ஸமுச்சயத்தைக் கூறுவதற்காக தனித்த உபாஸனத்தையும், தனித்த கர்மத்தையும் 9-வது மந்திரத்தால் நிந்தித்தல்	... ”
“அந்யதேவாஹு:” என்ற மந்திரார்த்தம்	... 29
வித்யாவித்யைகளுக்கு ஸமுச்சயகாரணமான பலபேதத் தைக் கூறல்	 ”
“வித்யாஞ்சாவித்யாஞ்ச” என்ற மந்திரார்த்தம்	... 30
“அந்தம் தம:” என்ற மந்திரார்த்தம்	 32
வ்யாகிருதோபாஸனம், அவ்யாகிருதோபாஸனம் இவற்றுக்கு ஸமுச்சயத்தைக் கூறவேண்டி தனித்தனியே அனுஷ்டானத்தை நிந்தித்தல்	... ”
“அந்யதேவாஹு:” என்ற மந்திரார்த்தம்	 33
வ்யாகிருதாவ்யாகிருதோபாஸனங்களுக்கு ஸமுச்சய காரணமான தனித்தனியே பலபேதத்தைக் கூறல்	 34
“ஸம்பூதிஞ்ச விநாசஞ்ச” என்ற மந்திரார்த்தம்	 35
வ்யாகிருதா வ்யாகிருதோபாஸனங்களுக்கு ஸமுச்சயத் தைக் கூறல்	... ”
“ஹிரண்மயேந பாத்ரேண” என்ற மந்திரார்த்தம்	... 37
ஸகுண ப்ரம்ஹோபாஸகன் ஸௌர்யமண்டல மார்க்கத் தை ப்ராணோத்க்ரமண தசையில் யாசித்தல்	 ”
“பூஷந்நேகர்ஷே” என்ற மந்திரார்த்தம்	 38
“வாயுநிலம்” என்ற மந்திரார்த்தம்	... 40
“ஆக்னேய” என்ற மந்திரார்த்தம்	... 41
முக்கியமான பரமாத்ம வித்யைக்கும், கர்மத்துக்கும் ஏன் ஸமுச்சயங்கொள்ளக்கூடாதென்ற ஆகேஷப மும், ஸமாதானமும்	 42, 48

॥ ओं नमो भगवते वासुदेवाय ॥

। ईशावास्योपनिषत् ।

ईशावास्यमित्यादयो मन्त्राः कर्मस्वविनियुक्ताः, तेषामकर्मशेषस्या-
त्मनो याथात्म्यप्रकाशकत्वात् । याथात्म्यं चात्मनः शुद्धत्वापापविद्धत्वैक-
त्वनित्यत्वाशरीरत्वसर्वगतत्वादि वक्ष्यमाणम् । तच्च कर्मणा विरुद्धेति
युक्त एवैषां कर्मस्वविनियोगः । नह्येवं लक्षणमात्मनो याथात्म्यमुत्पाद्यं
विकार्यमाण्यं संस्कार्यं कर्तृभोक्तृरूपं वा, येन कर्मशेषता स्यात् । सर्वा-

ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்.

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—“ईशावास्यम्” (‘‘ஈசாவாஸ்யம்’’)
என்றதாதிகளான மந்திரங்கள் கர்மங்களில் விரியோகப்படக்கூடியன
வன்று. ஏன்? அவை கர்மாங்கமாகவாகாத ஆத்மாவினது யாதாத்ம்
யத்தை (உண்மையான நிலையை) விளக்குகின்றனவாக இருப்பதே
அதன்காரணமாகும். சுத்தத்தன்மை, பாபஸம்பந்தமற்றதன்மை, ஒன்
றாகவிருக்கும்தன்மை, நித்யமானதன்மை, சரீரஸம்பந்தமற்றதன்மை,
எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் தன்மை முதலிய ஆத்மாவினது
உண்மையான நிலையோ பின்னர் சொல்லப்படப் போகிறது. அவ்
வாத்மநிலை கர்மத்துடன் முறண்படுவதுபற்றி இம்மந்திரங்களுக்குக்
கர்மங்களில் விரியோகமின்மையானது பொருந்தக்கூடியதே. இத்
தகைய லக்ஷணமுள்ள ஆத்மாவினது யாதாத்ம்யமானது—உண்மை
யான நிலையானது, உத்பாத்யமாக (உண்டுபண்ணக்கூடியதாக)வோ,
விகார்யமாக (மாறுபாட்டையடைவிக்கக்கூடியதாக)வோ, ஆப்யமாக

சாமுபநிஷதாமாத்மயாத்மயநிரூபணைவோபக்ஷயாத். गीतानां मोक्षधर्माणां चैवं परत्वात्। तस्मादात्मनोऽनेकत्वकर्तृत्वभोक्तृत्वादि च, अशुद्धत्वापा-
विद्धत्वादिचोपादाय लोकबुद्धिसिद्धं कर्माणि विहितानि। यो हि कर्मफले-
नाऽर्थी दृष्टेन ब्रह्मवर्चसादिना अदृष्टेन स्वर्गादिना च 'द्विजातिरहं न काण
कुञ्जत्वाद्यनधिकारप्रयोजकधर्मवान्' इत्यात्मानं मन्यते सोऽधिक्रियते
कर्मस्वित्तिहाधिकारविदो वदन्ति। तस्मादेते मन्त्रा आत्मनो याथात्म्य-
प्रकाशनेनात्मविषयं स्वाभाविकमज्ञानं निवर्तयन्तः शोकमोहादिसंसार-

(அடையக்கூடியதாக)வோ, ஸம்ஸ்கார்யமாக (புதிதாக அதிகசயத்தை
யடைவிக்கக்கூடியதாக) வோ, கர்த்ருபோக்த்ருரூபமாகவோ ஆக
மாட்டாதன்றோ. அவ்விதமானாலன்றோ இதற்குக் கர்மசேஷத்துவம்
(கர்மாங்கமாகவிருத்தல்) ஸம்பவிற்கும். எல்லா வுபநிடதங்களும்
ஆத்மாவின் உண்மையான நிலையை விளக்குவதுடனேயே யன்றோ
முடிவுபெறுகின்றன. பகவத்கீதையும் (பாரதத்தில்) மோக்ஷ தர்ம
மும் இவ்விதமாகவேதான் முடிவுபெறுகின்றன. ஆகவே (வெகு
ஜன்மப்பழக்கங்காரணமாய்) ஆத்மவிஷயமாக லோகபுத்தி வித்த
மான அனேகத்வம், கர்த்ருத்வம், போக்த்ருத்வம் முதலியவற்றை
யும், அசுத்தமாகவிருத்தல் பாபஸம்பந்தம் பெற்றிருத்தல் முதலிய
வற்றையும் பின்பற்றிக்கொண்டு (சாஸ்திரங்களில்) கர்மங்கள் விதிக்கப்
பட்டன. எவனொருவன் திருஷ்டமான ப்ரம்ஹவாச்சஸம் முத
லியனவும் அதிருஷ்டமான ஸ்வர்க்கம் முதலியனவுமான கர்மபல
னில் விருப்பமுள்ளவனோ, 'நான் ப்ரம்ஹணன், கர்மாதிகாரத்தை
மறுக்கும் பொட்டை, நொண்டி முதலிய தர்மமற்றவன்' என ஆத்
மாவை எண்ணுகின்றானோ அவன் கர்மங்களில் அதிகாரத்தை அடைகி
றான் என்றல்லவோ கர்மாதிகார முறையறிந்தவர்கள் சொல்லுகின்
றனர். ஆகவே இந்த மந்திரங்கள் ஆத்மாவினது உண்மையான
நிலையை ப்ரகாசப்படுத்தும் வாயிலாக ஆத்மவிஷயமாகவுள்ள ஸ்வா
பாவிகமான (வெகு ஜன்மப்பழக்கம் காரணமாகவேற்பட்ட) அக்
ஞானத்தைப் போக்குகின்றனவாய்க்கொண்டு ஸோகம் மோஹம்
முதலிய ஸம்ஸார தர்மங்களின் அழிவுக்கு ஸாதனமான ஆத்மை
கத்வ விக்ஞானத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. இவ்விதம் சொல்லப்

धर्मविच्छित्तिसाधनमात्मैकत्वादिविज्ञानमुत्पादयन्ति । इत्येवमुक्ताधिकार्य-
भिधेयसंबन्धप्रयोजनान्मन्त्रान् संक्षेपतो व्याख्यास्यामः ॥

ईशावास्यमिदं सर्वं यत्किञ्च जगत्यां जगत् ।
तेन त्यक्तेन भुञ्जीथा मागृधः कस्य स्विद्वनम् ॥ १ ॥

பட்ட அதிகாரி, சொல்லப்படும் பொருள், ஸம்பந்தம், பயன், இவற்றையுடைய ஈசாவாஸ்யம் என்றதாதி மந்திரங்களைச் சுருக்கமாக விபாக்யானஞ் செய்யப்போகிறோம்.

அவதாரிகை.—“ईशा वास्यमिदं सर्वम्” (ஈசாவாஸ்யமீதிஃ ஸவ-ஃ) என இந்தவுபநிடதத்தில் மந்திராரம்ப மிருப்பதால் இதற்கு இப்பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. பொதுவாய் உபநிஷத் என்ற பதத்துக்கு ப்ரம்ஹவீத்யை என்ற பொருளேற்படினும், “மஞ்சங்கள் கத்துகின்றன” என்றவிடத்தில் அதிலிருக்கும் ஜனங்கள் கத்துகின்றனர் என லக்ஷணை முறையால் பொருள் கொள்ளுவதுபோல அத்தகைய ப்ரம்ஹவீத்யையை யுபதேசிக்கும் நூலும் லக்ஷணைமுறையால் உபநிஷத் என்றே சொல்லப்படுகிறது. இதில் பதினெட்டு மந்திரங்களடங்கி இருக்கின்றன. அவற்றுள் முதலாவது “ईशा वास्यमिदं सर्वम्” (ஈசாவாஸ்யமீதிஃ ஸவ-ஃ) என்ற மந்திரத்தால் ஸர்வ ஏஷ்ணுபரித்யாக பூர்வகமான க்ஞானநிஷ்டையும், “कुर्वन्नेवेह कर्माणि” (கூவ-ஃஹெவெஹ கர-ஃ) என்ற இரண்டாவது மந்திரத்தால் அத்தகைய க்ஞான நிஷ்டைக்கு அந்தரங்கஸாதனமான நிஷ்காமகர்மநிஷ்டையும் சொல்லப்படுகிறது. அந்த முதல் மந்திரம் பின்வருமாறு—

பதவுரை.—जगत्याम् (ஜமத்யாம்)=பூமியில், जगत् (ஜமகி)=அசையும்பொருளும், किञ्च (கிஞ்)=மேலும், सर्वम् (ஸவ-ஃ)=ப்ரத்யக்ஷம், அனுமானம், சப்தம் இவற்றால் அறியப்படுவதும், यत् (யகி)=யாதுண்டோ इदम् (உ-ஃ)=இவையாவும், ईशा (ஈசா)=பரமாத்மக்ஞானத்தால், वास्यम् (வாஸ்யம்)=மறைக்க (போக்க) த்தக்கதாகவாகிறது. तेन (தெந)=ஆனதுபற்றி=ப்ரத்யக்ஷம் அனுமானம் சப்தம் முதலிய ப்ரமாணங்களாலறியப்படும் த்வைத பதார்த்தங்கள் யாவும் பரமாத்மக்ஞானத்தினால் நாசமடையக்கூடியதாக இருப்பதுபற்றி त्यक्ते

(۴)

स्वेन परमात्मना । यथा चन्दनागर्वादेरुदकादिसंबन्धजक्केदादिजमौपाधिकं
दौर्गन्ध्यं तत्स्वरूपनिघर्षणेनाच्छाद्यते स्वेन पारमार्थिकेन गन्धेन । तद्वदेव
हि स्वात्मन्यध्यस्तं स्वाभाविकं कर्तृत्वभोक्तृत्वादिलक्षणं जगद्द्वैतरूपं
जगत्यां पृथिव्याम्, जगत्यामित्युपलक्षणार्थत्वात्सर्वमेव नामरूपकर्माख्यं
विकारजातं परमार्थसत्यात्मभावनया त्यक्तं स्यात् । एवमीश्वरात्मभावनया
युक्तस्य पुत्राद्येषणात्रयसंन्यास एवाधिकारो न कर्मसु । तेन त्यक्तेन=त्यागे-
नेत्यर्थः । नहि त्यक्तो मृतः पुत्रो वा भृत्यो वा आत्मसंबन्धिताया अभावादा-
त्मानं पालयति । अतस्यागेनेत्ययमेव वेदार्थः । भुञ्जीथाः=पालयेथाः । एवं

பரமாத்மரூபத்தினால் மறைக்க (ப்போக்க) த்தக்கதாகவாகிறது. சந்
தனம் அகரு (அகில்) முதலியவற்றுக்கு ஜலம் முதலியவற்றின்
சேர்க்கையாலுண்டான நனைவு முதலியவற்றாலேற்பட்ட ஒளபாதிக
மான கெட்ட நாற்றமானது அதனது ஸ்வரூபத்தைச் செதுக்குதல்
முதலியவற்றால் உண்டான சொந்தமான உண்மையான நறுமணத்
தினால் எவ்விதம் மறைக்கப்படுகிறதோ அவ்விதமே சொந்தமான
ப்ரத்யகாத்மாவினிடத்தில் அத்யஸிக்கப்பட்டதும் ஸ்வாபாவிகமும்
(வெகு ஜன்மப்பழக்கத்தாலேற்பட்டதும்) கர்த்தருத்வ போக்த்ருத்வ
ரூபமானதுமான ஜகதியில்=பூமியிலுள்ள த்வைதரூபமான ஜகத்தா
னது, பரமார்த்த ஸத்யமான ஆத்மபாவனையால் விடப்பட்டதாக
வாகிறது. இங்கு ஸ்ருதியில் ஜகத்யாம் (ஜ.மத்யா) என்றதானது
உபலக்ஷணமுறையால் நாமரூபகர்மங்களெனப்பெயரிய எல்லாக்
காரியஸமூஹத்தையும் கூறுகிறது. இவ்விதம் ஈஸ்வராத்மபாவனை
யுடன் கூடினவனுக்குப் புத்திராதிகளான ஏஷணாத்யத்தின் ஸன்
னியாஸத்தில் அதிகாரமேயொழிய கர்மங்களில் அதிகாரமானது
கிடையாது. அதனால் त्यक्ते (த்யக்தே) என்றதற்கு தியாகத்தினால்
எனப் பொருளேற்படுகிறது. பரித்யாகம் செய்யப்பட்டோ, இறந்
தோ, போனபுத்திரனோ, வேலைக்காரனோ ஆத்மஸம்பந்தம்பெறுதிருப்
பனபற்றி அவற்றால் ஆத்மாவை காக்கானன்றோ? ஆனதுபற்றி த்யா
கத்தால் என்றேதான் ஸ்ருதியின் பொருளேற்படுகிறது. भुञ्जीथाः
(ஹ-ஜீயா) என்றதற்குப்பாலனஞ்செய்வாயாக என்பது பொருள்.
இவ்விதம் பரித்யாகஞ் செய்யப்பட்ட ஏஷணையையுடைய நீ ஆகை

त्यक्षैषणस्त्वं, मागृधः=गृधिमाकाक्षां माकाक्षीर्धनविषयाम् । कस्यस्विद्धन-
म्=कस्यचित्परस्य स्वस्य वा धनं माकाक्षीरित्यर्थः । स्विदित्यनर्थको
निपातः । अथवा—मागृधः । कस्मात्? कस्यस्विद्धनमित्याक्षेपार्थः, न
कस्यचिद्धनमस्ति यद्गृह्येत । आत्मैवेदं सर्वमितीश्वरभावनया सर्वं
त्यक्तमत आत्मन एवेदं सर्वम्, आत्मैव च सर्वम्, अतो मिथ्याविषयां
गृधि माकाक्षीरित्यर्थः ॥ १ ॥

யையடையாதே. அதாவது: தன விஷயமான ஆசையைக் கொள்
ளாதே. *கச்ய ச்விद्धநம் (கலாஜ்ஷிஜநடி) இனிவரும் சரீரத்தை
ஸம்பந்தித்ததாகவோ, இந்தச் சரீரத்தை ஸம்பந்தித்ததாகவோவுள்ள
தனத்தை விரும்பாதே என்பது பொருள். சிவத் (ஷிஜ்) என்பது
பொருளற்ற சப்தமாகும் அல்லது ஆசைப்படாதே. ஏன்? கச்ய
ச்விद्धநம் (கலாஜ்ஷிஜநடி) என்பதற்கு ஆகேஷித்தல் பொருளா
கும். அதாவது: எது உன்னால் ஆசைப்படக்கூடுமோ அத்தகைய
பொருள் ஒருவனுக்குமில்லையன்றோ என்றும். இவையாவும் ஆத்
மாவே என ஈஸ்வரபாவனையால் எல்லாம் பரித்யாகம் செய்யப்பட்
டது. ஆகவே இவையாவும் ஆத்மாவினிடமிருந்தே உண்டாயிற்று.
எல்லாம் ஆத்மாவேயாகும். ஆகவே மித்யாபூதமான விஷயத்தை
யுடைய ஆசையைச் செய்யாதே என்பது பொருள். (1) (எ-று)

குறிப்பு—இந்த முதலாவது மந்திரத்தின் பூர்வார்த்தத்தினால்
(முற்பாதியினால்) தத்துவோபதேசமும், பிற்பாதியின் முதற்பாதத்
தினால் க்ஞான பரிபாகமில்லாதவனுக்கு ஸன்னியாஸ விதியும்,
இரண்டாவது பாதத்தினால் ஸன்னியாஸிக்கு நியமவிதியும் உபதே
சிக்கப்பட்டது.

அவதாரிகா பாஷ்யம்—இவ்விதம் ஆத்மவித்துக்கு புத்திராதி

*இங்கு பாஷ்யத்தில் கச்யசிற்ரஸ்ய ச்வஸ்ய வா ஧நம் (கலாஜ்ஷிஜநடி) என்றவிடத்தில் பரஸ்ய என்றதற்கு இனிவரும்
சரீர ஸம்பந்தமுன்னது என்றும், ஸ்வஸ்ய என்றதற்கு இந்தச்சரீர ஸம்
பந்தமுன்னது என்றும் எமது ஆசிரியர் பொருளுபதேசித்திருப்பதை
யொட்டி இவ்விதமெழுதப்பட்டது.

एवमात्मविदः पुत्राद्येषणात्रयसंन्यासेनात्मज्ञाननिष्ठतयात्मा रक्षितव्य
इत्येष वेदार्थः। अथेतरस्यानात्मज्ञतयात्मग्रहणायाशक्तस्येदमुपदिशति मन्त्रः।

कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेच्छतं समाः ।

एवं त्वयि नान्यथेतोऽस्ति न कर्म लिप्यते नरे ॥ २ ॥

கூவ-ஹெவஹ கர-காணி ஜிஜீவிஷெ-ஹதம் ஸமாஃ ।

வனவம் சுவயி நா ந்யதெதொ-ஸ்தி ந கர-கலிப்யதெ நரொ ॥ 2 ॥

कुर्वन्नेवेति। कुर्वन्नेव इह=निर्वर्तयन्नेव कर्माणि=अग्निहोत्रादीनि, जिजीवि

களாகிற ஏஷணாத்ரயத்தின் ஸன்னியாஸத்தினால் ஆத்மக்ஞானநிஷ்டை ஏற்படுத்தல்வாயிலாக ஆத்மா ரக்ஷிக்கத்தக்கது என்ற இது முதல் மந்திரத்தின் பொருள். பிறகு இந்த இரண்டாவது மந்திரமானது மற்றவன் ஆத்மக்ஞானமற்றவனாகவிருப்பதுபற்றி ஆத்மக்ரஹணத் தையும் பொருட்டு அசுத்தனாகவாகிறான். அவ்விதமிருப்பவனுக்குப் பின்வரும் ஸாதனத்தை இரண்டாவது மந்திரம் உபதேசிக்கிறது—

(ப-ரை) [ய: (ய:) = எவன்] ஶத் சமா: (ஸதம் ஸமா:) = நூறு வருஷங்கள், जिजीविषेत् (ஜிஜீவிஷெக்) = ஜீவித்திருக்கவிருப்புவனோ [स: (ஸ:) = அவன்] इह (ஐஹ) = இப்பிறவியில் कर्माणि (கர-காணி) = கர்மங்களை कुर्वन्नेव (கூவ-ஹெவ) = செய்துகொண்டே ஜீவிக்க விரும்பவேண்டும். एवम् (வனவம்) = இம்முறையாக ஜீவிக்கவிருப்புகின்றவனும் नरे (நரொ) = நான் = மனிதன், என்றுமட்டுமான அபிமானமுள்ளவனுமான त्वयि (சுவயி) = உன்னிடத்தில் इत: (ஐத:) = கர்மாவைச் செய்துகொண்டிருக்கும் முறையைக்காட்டிலும் अन्यथा (அந்யதா) = வேறு முறையானது न (ந) = கிடையாது. [येन प्रकारेण (யெந லு காரெண) = எம்முறையினால்] कर्म (கர-ம்) = கர்மமானது, न लिप्यते (ந லிப்யதெ) = லேபத்தை யடையாதோ அதாவது: பற்பத்தைபுண்டாக்காதோ என்றும். (2) (எ-று)

பாஷ்யம்.—இங்கு அக்னிஹோத்ராதிக்களான கர்மங்களைச் செய்துகொண்டே நூறு என்களுள்ள வருஷங்கள் ஜீவித்திருக்க விரும்பவேண்டும். அவ்வளவு வரையிலன்றோ புருஷனுக்குப் பரமாயுள், நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே எக்காரணம்பற்றி நூறு

வேத் ஜிவீதுமிच्छேத், ஶதம்=ஶதஸ்யாகா:, ஶமா:=ஸ்வஸரானு. தாவஹி
புருஷஸ்ய பரமாயுநிரூபிதம். ததா ச ப்ராஸ்தானுவாதேன யஜிஜீவிஷேच्छத்
வ்ரீஷாநி தத்குர்வந்நேவ கர்மாணீத்யேதஹிதீயதே. பவம்=பவம் ப்ரகாரேண, த்வயி=
ஜிஜீவிஷதி, நரே=நரமாத்ராபிமானிநி, இத:=பதஸ்தாஹிஹிதாதிநி கர்மாணி
குவ்ர்தோ வர்தமானாத்ரகாராத், அந்யதா=ப்ரகாரான்தரம் நாஸ்தி, யேன ப்ரகாரேண
அஸுபம் கர்ம ந லிப்யதே, கர்மணா ந லிப்யதே இத்யர்த்த:। அத: ஶாஸ்த்ரவிஹிதானி
அஸிஹிதாதிநி கர்மாணி குர்வந்நேவ ஜிஜீவிஷேத். கதம் புநரிதமவகம்யதே?
பூர்வேண மந்வேண ஶந்யாஸிநோ ஜ்ஞானநிஸ்தோகா:। ஹிதீயேன ததஷதஸ்ய கர்மநிஸ்தேத்யு-
க்யதே। ஜ்ஞானகர்மணோர்விரோதம் பர்வதவதகம்யம் யதோக்தம் ந ஶமரஸி கிம்?। இஹாயு-
க்தம் “யோ ஹி ஜிஜீவிஷேத் ஶ கர்ம குர்வந். இஸாவாஸ்யமிதம் ஶர்வம், தேன த்யக்தேன

வருஷங்கள் ஜீவித்திருக்க விரும்புவானே அக்காரணம்பற்றி கர்மங்
களைச் செய்துகொண்டே என்ற இது விதிக்கப்படுகிறது. பவம்
(வளவடி) இம்மாதிரியான த்வயி (சுவயி) ஜீவிக்கவிரும்புகின்ற நரே
(நரோ)=நரமாத்ராபிமானியான உன்னிடத்தில் இத: (இத:) அக்னி
ஹோத்ராதிர்களான (நித்ய) கர்மங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கும் இம்
முறைபைக் காட்டிலும், அந்யதா (சுத்யதா) வேறு முறையானது, ந
(ந) இல்லை. அதாவது:—எம்முறையினால் அசுபகர்மமானது லேபத்
தை (ஒட்டுதலை) யடையாதோ அம்முறை (வேறு) இல்லையென்றும்.
கர்மத்தினால் லேபத்தையடைவதில்லை என்பதுபொருள். ஆனது
பற்றி சாஸ்திரவிஹிதங்களான அக்னிஹோத்ராதிர்களான (நித்ய) கர்
மங்களைச் செய்துகொண்டே ஜீவிக்கவிரும்பவேண்டும்.

சங்கை—முன்னுள்ள மந்திரத்தினால் ஸன்னியாஸிக்கு க்ஞான
நிஷ்டை சொல்லப்பட்டது. அதில் சக்தியற்றவனுக்கு இரண்டா
வது மந்திரத்தினால் கர்மநிஷ்டை சொல்லப்பட்டது என்ற இது
எதனாலறியப்படுகிறது எனின்?

உத்தரம்—சொல்லப்படுகிறது. மலைபோல அசைக்கவியலாத
முன்சொன்ன க்ஞானகர்மவிரோதத்தை ஏன் க்ஞாபகத்தில் வைக்
கின்றாயில்லை. இவ்விடத்திலும் எவனெருவன் ஜீவிக்க விரும்புவா
னே. அவன் கர்மத்தைச் செய்கின்றவனாகவேண்டும் என்றும், இவை

भुञ्जीथाः, मागृधः कस्यस्विद्धनम्” इति च । न जीविते मरणे वा गृधिं कुर्वीत
 “अरण्यमियादितिच पदम् । ततो न पुनरियात्” इति सन्यासशासनात् ।
 उभयोः फलभेदं च वक्ष्यति । “इमौ द्वावेव पन्थानावनुनिष्क्रान्ततरौ भवतः,
 क्रिया पथश्चैव पुरस्तात्सन्यासश्चोत्तरेण” निवृत्तिमार्गेण एषणात्रयस्य
 त्यागः । तयोस्सन्यासपथ एवातिरेचयति । “न्यास एवात्यरेचयत्” इतिच
 तैत्तिरीयके ।

“द्वाविमावथ पन्थानौ यत्र वेदाः प्रतिष्ठिताः ।

प्रवृत्तिलक्षणो धर्मो निवृत्तश्च विभावितः ॥”

इत्यादि पुत्राय विचार्य निश्चितमुक्तं व्यासेन वेदाचार्येण भगवता ।
 विभागज्ञानयोर्दर्शयिष्यामः ॥ २ ॥

யாவும் பரமாத்மக்ஞானத்தினால் மறைக்கத்தக்கது, அதனால் தியாகத்
 தினால் (ஸர்வஸங்கபரித்யாகத்தினால்) ஆத்மாவை ரக்ஷித்துக் கொள்
 ளுவாயாக. ஒருவனுடைய தனத்திலும் ஆசை கொள்ளாதே என்
 றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஜீவிதத்திலோ, மாணத்திலோ
 ஆசை கொள்ளாதே. “அரண்யத்தை (ஆத்மவிசாரத்துக்கு விரோதி
 யான ஜனமற்றவிடத்தை) யடைவாயாக என்பது உபதேசமாகும்.
 அதனின்றும் மறுபடியும் திரும்பிவருதல் தகாது” என ஸன்னியா
 ஸம் விதிக்கப்பட்டுமிருக்கிறது. க்ஞானம், கர்மம் இரண்டுக்கும்
 பலன் வேறு என்பதைச் சொல்லவும் போகிறது. இவ்விரண்டே
 மார்க்கங்கள் விரிநுஷ்டிகாலந்தொட்டுத்தொடர்ந்து வருகின்றனவாக
 வாகின்றன. முதலில் கர்ம மார்க்கமும், பின்னர் ஸன்னியாஸ
 மார்க்கமுமாம். நிவிருத்தி மார்க்கத்தினால் ஏஷ்ணாத்ரயத்தின் தியாக
 மேற்படுகிறது. அவ்விரண்டனுள் ஸன்னியாஸமார்க்கமே மேம்பட்
 டதாகவாகிறது. “நியாஸமே (ஸன்னியாஸமே) மேம்பாடுடைய
 தாகவாயிற்று” எனத்தைத்திரீயகத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. “எதில்
 வேதங்கள் நிலைபெறுகின்றனவோ இவ்வழிகள் இரண்டேயாகும்.
 அவற்றுள் ஒன்று ப்ரவிருத்தி லக்ஷண தர்மமென்றும், மற்றொன்று
 நிவிருத்தி லக்ஷண தர்மமென்றும் அறியப்பட்டது” என்றதாதியாய்
 வேதாசாரியரும் பகவானுமான வியாஸரால் விசார பூர்வகமாகத்

अथेदानीमविद्वन्निःदार्थोऽयं मन्त्र आरभ्यते ॥

असुर्या नाम ते लोका अन्धेन तमसाऽऽवृताः ।

ताऽस्ते प्रेत्याभिगच्छन्ति ये केचात्महनो जनाः ॥ ३ ॥

சுஸூய-ஸா நாஸி தெ ஹாகா சுஸூந தஸூஸூஸூதாஃ ।

தாஸூஸூஸூ ஹேதூஸூஸூஸூ யெ கெவா தஹெநா ஜநாஃ ॥

असुर्याः=परमात्मभावमद्वयमपेक्ष्य देवादयोऽप्यसुराः, तेषां च स्व-
भूता लोका असुर्या नाम । नामशब्दोऽनर्थको निपातः । ते लोकाः=कर्म-

தனது புத்திரனையும் பொருட்டு நிர்ஸிதமாகவே சொல்லப்பட்டிருக்
கிறது. இவ்விரண்டுகளுடையவும் விபாகத்தை (பேதத்தை) பின்
னர் காண்பிக்கவும் போகின்றோம். (2) (எ-று)

(அ-கை) முதலாவது மந்திரத்தின் பொருளை விரித்துரைக்க
வேண்டி முதன் முதலில் அவித்வானுடைய நிந்தையானது செய்யப்
படுகிறது.

(ப-ரை) आत्महनः (ஹேதூஸூஸூ)=ஆத்மஹத்தி செய்துகொள்
ளும் ஜனாः (ஜநாஃ)=ஜனங்கள் ये के च (யெ கெ அ)=எவர்களுண்
டோ ते (தெ)=அவர்கள் असुर्या नाम (சுஸூய-ஸா நாஸி)=இந்திரி
யாதி சரீரங்களில் ஆத்மபுத்தியுள்ளவர்களுக்கென ஏற்பட்டனவும்,
अन्धेन तमसा (சுஸூந தஸூஸூ)=அக்ஞானமாகிற இருளினால் आ-
वृताः (ஹேதூஸூ)=ஹேதூப்பட்டனவும், ते (தெ)=பிரஸித்தங்களுமான
लोकाः (ஹாகாஸூ)=ஜன்மங்கள் எவையுண்டோ तान् (தாந்)=அப்பிற
விகளை ते (தெ)=அவர்கள் प्रेत्य (ஹேதூஸூ)=மரணத்துக்குப் பின்னர்
अभिगच्छन्ति (அஹி.ம ஹிணி)=அடைகின்றனர். (3) (எ-று)

பாஷ்யம்.—பிறகு இதுபொழுது அவித்வானை நிந்திக்கவேண்டி
இந்த மந்திரமானது ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. இரண்டற்ற பரமாத்ம
பாவத்தை யபேக்ஷித்து *தேவாதிகளும் அசுரரேயாவர். அவர்க

* பரமாத்மக்ஞானமில்லாது தேஹாத்யபிமானமுள்ளவர் தேவர்க
ளாயினும் அவர் அஸூரரென்றே சொல்லப்படுவர் என்பது பாஷ்யத்தின்
கருத்து.

फलानि लोच्यन्ते दृश्यन्ते भुज्यन्ते इति जन्मानि । अन्धेन=अदर्शनात्मकेन
अज्ञानेन तमसा आवृताः=आच्छादिताः । तान्=स्थावरान्तान्, प्रेत्य=
त्यक्त्वा इमं देहमभिगच्छन्ति यथा कर्म यथाश्रुतम् । येके चात्महनः=आ-
त्मानं घ्नन्तीत्यात्महनः । केते जनाः ? ये अविद्वांसः । कथं त आत्मानं
नित्यं हिंसन्ति । अविद्यादोषेण विद्यमानस्यात्मनस्तिरस्करणात् । विद्य-
मानस्यात्मनो यत्कार्यं फलमजरामरत्वादिसंवेदनलक्षणं तद्वत्तस्येव तिरो-
भूतं भवतीति प्राकृताविद्वांसो जनाः आत्महन उच्यन्ते । तेन ह्यात्महन-
नदोषेण संसरन्ति ते ॥ ३ ॥

ஞக்குச் சொந்தமாகவான லோகங்கள் அஸூர்யங்கள் எனப்படும்.
ஸ்ருதியிலுள்ள நாம (நாஉ) என்ற சப்தத்துக்குப் பொருள் எதுவு
மில்லை. அந்த லோகங்கள் அதாவது:—கர்மபலன்கள் லோகிக்க
(பார்க்க புஜிக்க) ப்படுவனவற்றி பிறவிகள் லோகங்கள் எனப்படும்.
அந்தமான=அதர்சனரூபமான அக்ஞானமாகிற தமஸ்வினால் ஆவிரு
தர்களாய் அதாவது: மறைக்கப்பட்டவர்களாய் அவைகளை ஸ்தாவ
ரார்த்தங்களை ப்ரேத்ய=இந்தத் தேஹத்தைவிட்டு கர்மத்துக்குத் தக்க
படியும் உபாஸனத்துக்குத் தக்கபடியும் அடைகின்றனர். யேகே-
த்மஹ: (யெகெஅாத்ஹ:உ) ஆத்மாவைக் கொல்லுவதுபற்றி ஆத்ம
ஹநஞ் செய்பவராவர். அந்த ஜனங்கள் எவர்கள் எனின்? எவர்
கள் அவித்வான்களோ அவர்களேயாவர். அவர்கள் நித்யமான ஆத்மா
வின் ஹிம்ஸையைச் செய்கின்றனர் என்பது எங்ஙனம் எனின்?
அவித்யா தோஷத்தினால் இருக்கின்றவனாகவேயுள்ள ஆத்மாவை
மறைப்பதுபற்றியே என்க. இருக்கின்றவனாகவே உள்ள ஆத்மாவி
னுடைய அஜரத்தன்மை, அமரத்தன்மை முதலியவற்றை ஸாக்ஷாத்
கரித்தல் ரூபமான யாதொரு பலனாகிற காரியமுண்டோ அது ஹத
னுக்கு (கொல்லப்பட்டவனுக்கு) ப்போல மறைக்கப்பட்டதாகவா
வதுபற்றி ப்ரகிருதிவசப்பட்ட அவித்வான்களாகிற ஜனங்கள் ஆத்ம
ஹநஞ் செய்கின்றவர்களெனப்படுகின்றனர். அந்த ஆத்மஹனன
தோஷத்தாலேயே யன்றோ அவர்கள் ஸம்ஸாரத்தை (ஜனன மரணத்
தை) அடைந்தவராகின்றனர். (3) (எ-று)

यस्यात्मनो हननादविद्वांसः संसरन्ति, तद्विपर्ययेण विद्वांसो जना-
मुच्यन्तेऽनात्महनः तत्कीदृशमात्मतत्त्वमिति । उच्यते ॥

अनेजदेकं मनसो जवीयो नैनद्देवा आप्नुवन्पूर्वमर्षत् ।
तद्भावतोऽन्यानत्येति तिष्ठत्तस्मिन्नपो मातरिश्वा दधाति ॥

சுநெஜஜெகம் ஜெனா ஜவீயோ நெநஜஜேவா ஸூபு-
வந்-புவ-ஜேஷ-ஜகீ । தஜாவதொ-ந்யாநத்யேதி திஷுதவீஷ
வொ போதரிஸா டயாதி ॥ ச ॥

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—எந்த ஆத்மாவினது ஹனனத்தால்
அவித்வான்கள் ஸம்ஸாரத்தை (ஜனன மரணத்தை) அடைகின்றன
ரோ அதற்கு நேர்மாறாக ஆத்மஹனனம் செய்யாத வித்வான்க
ளான ஜனங்கள் முக்தியையடைகின்றனரோ அந்த ஆத்மதத்துவ
மானது எத்தகையது எனின்? அது அடுத்த மந்திரத்தினால் சொல்
லப்படுகிறது—

(ப-ரை) தத் (தகீ) = அந்த ஆத்மதத்துவமானது, அனேஜத்
(சுநெஜகீ) = அசைவற்றதாகவும் அதாவது:—தனது நிலையினின்றும்
வழுவாததாகவும் = எப்பொழுதும் ஒரே ரூபமுள்ளதாகவும் एकम्
(வனகஜ) = ஒன்றாகவும், मनसो जवीयः (ஜெவா ஜவீய:) = ஸங்கல்
பாதி ரூபமுள்ள மனத்தைக்காட்டிலும் மிக்கவேகமாகச் செல்லுவ
தாகவும், உள்ளது. [यत् (யகீ) = யாது காரணத்தால்] पूर्वमर्षत् (பு
வ-ஜேஷ-ஜகீ) = வேகமுள்ள மனத்தைக்காட்டிலுங்கூட முன்னர் செல்
லுகின்றதோ [तत् (தகீ) = அக்காரணம் பற்றி] एनत् (வநதகீ) = இந்த
ஆத்மதத்துவத்தை देवाः (ஜேவா:) = இந்திரியங்கள் नाप्नुवन् (நாவ்
வநு) = அடைகின்றனவில்லை. तत् (தகீ) = அந்த ஆத்மதத்துவமானது
तिष्ठत् (திஷுதகீ) = தான் எவ்வித விகாரமும்ற்றதாக விருந்து கொண்டு
धावतः (யாவத:) = வேகமாகச் செல்லுகின்ற अन्यान् (சுநஜாநு) =
மனம் வாக் இந்திரியம் முதலியவற்றை अत्येति (சுதேஜீதி) = அதிக
கிரமித்துச் செல்லுவது போலவாகிறது. तस्मिन् (தஸ்மிநு) = சை
தன்யஸ்வபாவமுள்ள அந்த ஆத்மதத்துவத்தினிடத்தில் அதாவது:—
ஸர்வாதிஷ்டான சின்மாத்ர ஆத்மாதீனமாகவே என்றும். मातरि-

अनेजदिति। अनेजत्=न एजत्। एजू कम्पने। कम्पनम्=चलनम्, स्वावस्था प्रच्युतिः। तद्वर्जितं सर्वदैकरूपमित्यर्थः। तच्चैकं सर्वभूतेषु, मनसः=सङ्कल्पादि लक्षणात्, जवीयः=जववत्तरम्। कथं विरुद्धमुच्यते—‘भ्रुवं निश्चलमिदं मनसो जवीयः’ इति च। नैष दोषः। निरुपाध्याधिमत्वेनोपपत्तेः। तत्र निरुपाधिकेन स्वेन रूपेणोच्यते—अनेजदेकमिति। मनसोऽन्तःकरणस्य

ஸ்வா (உதாபிஸ்யா)=ஸர்வஸமஷ்டி சரீரியான ஹிரண்யகர்ப்பர். அபு: (சுவா)=பிராணிகளின் சேஷ்டாஸூபங்களான கர்மங்களை உதாதி (உதாதி)=விபாகம் பண்ணுகிறார் அதாவது—அவரவர் கர்மங்களை அவரவர்வழுவாது நடத்தும்படி செய்விக்கிறார் என்றும். (4) (எ-று)

பாஷ்யம்.—அனேஜத்=எஜனமற்றது. எஜ்ரு என்றதாதுவுக்கு கம்பனம்=அசைதல் தனது நிலையினின்றும் நழுவுதல் என்பது பொருள். ஆகவே அனேஜத் என்றதால் அஃதற்றது எப்பொழுதும் ஒரேரூபமாகவுள்ளது என்ற பொருளேற்படுகிறது. அதுவும் எல்லாப்பூதங்களிலும் ஒன்றேயாகும். ஸங்கல்பாதிரூபமான மனத்தைக் காட்டிலும் ஜவீய:—மிக்கவேகமுள்ளதுமாகும்.

சங்கை—“இது த்ருவம்=நிர்ஸலம். (ஆனால்) மனத்தைக் காட்டிலும் வேகமாகச் செல்லக்கூடியது” என முறண்பட்ட வுபதேசஞ் செய்யப்படுவது எங்ஙனமெனின்?

உத்தரம்—இந்தத் தோஷமிங்கில்லை. * உபாதியற்றிருத்தல் உபாதியுடன் கூடியிருத்தல் இவற்றின் மூலம் இது பொருந்தக்கூடியதாகவே ஆகிறது. அவ்விரண்டனுள் உபாதிஸம்பந்தமற்ற ஸ்வரூபத்தினால் அனேஜத் என உபதேசிக்கப்படுகிறது. ஸங்கல்ப

* ஸாதி (உவாயி) என்பதற்கு ஸா (உவ) தனதருகில் வந்த பொருளிடத்தில் ஆதி (சூயி) தனது தர்மத்தை ஆதானம் செய்வது (வைப்பது) என்ற வ்யுத்தபத்தியாகையால் அவித்தை அந்தக் கரணம் முதலியன தன்னுடன் இணைபிரியாது பிரகாசிக்கின்ற ஆத்மாவினிடத்தில் தனது தர்மமான அநிருதஜ்ஜுடதுக்காத்மத்தன்மையையும் கர்த்தருத்வாதிகளையும் ஆரோபித்து விடுவனபற்றி இவை உபாதி என்ற சப்தத்தால் வேதாந்தத்தில் சுருக்கமாக உபதேசிக்கப்படுவனவாகக் கொள்ளவும்.

सङ्कल्पविकल्पलक्षणस्योपाधेरनुवर्तनादिह देहस्थस्य मनसो ब्रह्म-
लोकादिदूरगमनं सङ्कल्पेन क्षणमात्राद्भवतीत्यतो मनसो जविष्ठत्वं लोके
प्रसिद्धम् । तस्मिन्मनसि ब्रह्मलोकादीन् द्रुतं गच्छति सति प्रथमं प्राप्त
इवात्मचैतन्यावभासो गृह्यते अतो मनसो जवीय इत्याह । नैनद्देवाः=
द्योतनाद्देवाश्चक्षुरादीनीन्द्रियाणि, एनत्=प्रकृतमात्मतत्त्वं, नाप्नुवन्=न प्रा-
प्तवन्तः । तेभ्यो मनो जवीयः, मनोव्यापारव्यवहितत्वात् । आभासमात्र-
मप्यात्मनो नैव देवानां विषयी भवति । यस्माज्जवनान्मनसोऽपि पूर्व-
मर्षत्=पूर्वमेव गतम् । व्योमवद्व्यापित्वात्सर्वव्यापि तदात्मतत्त्वं सर्वसं-
सारधर्मवर्जितं, स्वेन निरुपाधिकेन स्वरूपेणाविक्रियमेव सदुपाधिकृताः

விகல்பரூபமானதும் அந்த:கரணரூபமுமான மனதாகிற உபாதியை
அனுவர்த்திப்பதால் (உபாதியுடன் கலந்தது போலத் தோற்றுவ
தால்) இப்பிறவியில் தேஹத்திலிருக்கும் மனத்துக்கு ப்ரம்ஹலோ
கம் முதலிய தூரதேசகமனமானது ஸங்கல்பத்தினால் க்ஷணமாத்
திரத்துக்குள் ஏற்படுவதுபற்றி மனத்துக்கு வேகமுள்ளதாக இருத்
தல் உலகில் பிரவித்தமாகவே காணப்படுகிறது. அந்தமனதானது
ப்ரம்ஹலோகாதிகளைக் குறித்து வேகமாகச் செல்லுங்கால் ஆத்ம
சைதன்யத்தின் அவபாஸமானது=பிரகாசமானது இதற்கு முன்ன
ரே அங்கு ப்ராப்தமானதுபோல கிரஹிக்கப் படுகிறது. ஆனது
பற்றி மனத்தைக் காட்டிலும் வேகமுள்ளது என ஸ்ருதி கூறிற்று.
நைந்நேவா: (நெந்நேவா:) பிரகாசிப்பன பற்றி கண்முதலிய இந்திரி
யங்களாகிற தேவர்கள் இந்த ப்ரகிருதமான ஆத்மதத்துவத்தை
அடைந்தனவிலலை. கண் முதலியவற்றைக் காட்டிலும் மனது
மிக்க வேகமுள்ளது. மனோவியாபாரத்தை யொட்டி இவற்றின்
வியாபாரம் ஏற்படுவதாக விருக்கிறது. ஆகவே இந்திரியங்களுக்கு
ஆத்மாவினது ஆபாஸமாத் திரங்கூட விஷயமாக வாவதிலலை. யாது
காரணம் பற்றி மிக்கவேகமுள்ள மனத்தைக் காட்டிலுங்கூட முன்
னராகவே சென்றுவிடுகிறதோ அக்காரணம்பற்றியே என்க. ஆகாச
மான்து போல எங்கும் நிறைவு பெற்றிருப்பதுபற்றி ஸர்வவியாபி
யான அந்த ஆத்மதத்துவமானது ஸர்வஸம்ஸாரதர்மமும் அற்றதர்க

सर्वाः संसारविक्रिया अनुभवतीवाविवेकिनां मूढानामनेकमिव च प्रति-
देहं प्रत्यवभासत इत्येतदाह। तद्भावतः=द्रुतं गच्छतः, अन्यान्=आत्मवि-
लक्षणान्मनोवागिन्द्रियप्रभृतीन्, अत्येति=अतीत्य गच्छतीव। इवार्थं स्वय-
मेव दर्शयति। तिष्ठदिति। स्वयमविक्रियमेव सदित्यर्थः। तस्मिन्=आत्म-
तत्वे सति नित्यचैतन्यस्वभावे, मातरिश्वा=मातरि अन्तरिक्षे भव्यति
गच्छतीति मातरिश्वा वायुः, सर्वप्राणभृत्क्रियात्मकः यदाश्रयाणि कार्य-
करणजातानि यस्मिन्नोतानि प्रोतानिच, यत्सूत्रसंज्ञकं सर्वस्य जगतो

வும் உபாதி ஸம்பந்தமற்ற தனது சொந்தரூபத்தினால் எவ்விதவிகார
முகே அற்றதாகவு மிருந்து கொண்டு உபாதியினை செய்யப்பட்ட
எல்லா ஸம்ஸார விக்ரியையகையும் அனுபவிப்பதுபோலவும் பகுத்
தறிவற்ற மூடர்களுக்கு ஒவ்வொரு தேஹந்தோரும் அனேகம்
போலவும் தோன்றுகிறது என்பதைச் சுருதி சொல்லுகிறது. அந்த
ஆத்மதத்துவமானது யாவது? (யாவது) வேகமாகச் செல்லுகின்ற அன்
யங்களை=ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட மனம் வாக்கு இந்தி
ரியம் முதலியவற்றைக் கடந்து செல்லுவதுபோலவாகிறது. (சுரு
தியிலிருக்கவேண்டிய) * இவ் (இவ) என்ற சப்தத்தின் பொருளை
தீஷ்டத் என்றதால் தானாகவே ஸ்ருதி காண்பிக்கிறது. அதாவது:
தான் எவ்வித விகாரமும்ற்றதாகவே இருந்துகொண்டு என்பது
அதன் பொருள். தஸ்மிந் (தவ்மிந்) நித்யசைதன்ய ஸ்வரூபமான
அந்த ஆத்மதத்துவமானது இருக்குங்கால் மாதரிஷா (மாதரிஷா) மாதரி
(மாதரி) ஆகாசத்தில் ஹயதி (ஹயதி) செல்லுகிறது ஆனதுபற்றி எல்
லா ஜீவர்களுடையவும் கிரியாத்மகமான வாயுவானது மாதிரிஸ்வா
என்றதாற்சொல்லப்படும். அதாவது: காரியகரணஸமூஹங்கள் எதை
யாஸ்ரயித்தனவாய் எதில் ஓதப்ரோதங்களாக விருக்கின்றனவோ
ஸூத்ராத்மா எனப்பெயரிய எது எல்லா ஜகத்தையும் தரிக்கிறதோ

* சுருதியில் அத்யேதி (சுதேதீதி) என்றமட்டுமேதான் காணப்
படுகிறது. ஆயினும் அத்யேதீவ என்பதாய் இவ என்ற சப்தத்தையும்
சேர்த்துக்கொண்டு பால்யத்தில் உரை செய்யப்பட்டது. இங்கு இவ
என்ற சப்தமிருப்பது அவஸ்யமென்பதை ஸ்ருதியே திஷ் (தீஷ்)
என்றதால் தெரிவிக்கிறது என்பது பால்யத்தின் கருத்து.

विधारयितुं स मातरिष्वा । अपः=कर्माणि प्राणिनां चेष्टालक्षणानि ।
अभ्यादित्यपर्जन्यादीनां ज्वलनदहनप्रकाशाभिवर्षणादिलक्षणानि दधाति=
विभजतीत्यर्थः । धारयतीतिवा । “भीषास्माद्वातः पवते” इत्यादि-
श्रुतिभ्यः । सर्वा हि कार्यकरणादिविक्रिया नित्यचैतन्यात्मस्वरूपे सर्वास्प-
दभूते सत्येव भवन्तीत्यर्थः ॥ ४ ॥

न मन्त्राणां जामितास्तीति पूर्वमन्त्रोक्तमप्यर्थं पुनराह—

तदेजति तन्नैजति तदूरे तद्वन्तिके ।

तदन्तरस्य सर्वस्य तदु सर्वस्यास्य बाह्यतः ॥ ५ ॥

தஜஜதி தஜெஜதி தஜ-ஞரெ தஜனிகெ ।

தஜனாஸ்ய ஸவ-ஸ்ய தஜ-ஸவ-ஸ்ய ஸ்ய வாக்யதஃ ॥ ௫ ॥

அந்த வாயுவே மாதிரிஸ்வா எனப்படும் என்றும். ப்ராணிகளுடைய
சேஷ்டாருபங்களான கர்மங்கள் அப: என்றதால் சொல்லப்படும்.
ஆகவே அக்னி ஆதித்யன் பர்ஜன்யம் முதலியவற்றின் முறையே
ஜ்வலனதஹநம், ப்ரகாசம், வர்ஷணம் முதலிய ரூபங்களான கர்மங்
களை **दधाति** (தயாதி) அததற்குத்தக்கபடி (மாதிரிஸ்வா) பிசித்துக்
கொடுக்கிறது என்பது பொருள். அல்லது தரிக்கச் செய்கிறது
என்றாவது பொருள் கொள்ளலாம். “இவரிடமிருந்து பயத்தினால்
காற்று வீசுகிறது” என்றதாதி ஸ்ருதிகளிருக்கின்றன. காரிய
காணதிகளின் விக்ரியைகள் (சேஷ்டைகள்) யாவும் ஸர்வத்துக்கும்
ஆஸ்பதமாக=அதிஷ்டானமாகவான நித்யசைதன்னியாதம் ஸ்வரூப
மானது இருப்பதினால்தான் (ஆத்ம நிமித்தமாகவேதான்) ஏற்படு
கின்றன என்பது இந்தயந்திரத்திலுள்ள தஸ்மின் அபோ மாதிரிஸ்வா
என்றபாகத்தின் பொருள். (4) (எ-று)

(ப-ரை) **तत्** (தசு)=ப்ரகிருதமான அந்த ஆத்மதத்துவமானது
एजति (ஊஜதி)=சலிக்கிறது. **तत्** (தசு)=அதுவே **नैजति** (நெ
ஜதி)=ஸ்வயம் சலிப்பதேயில்லை. அதாவது: ஸ்வயம் சலனமற்றதா
கவே இருந்துகொண்டு சலனமுள்ளதுபோலத் தோற்றத்தையடைகி
றது என்றும். மேலும், **तत्** (தசு)=அந்த ஆத்மதத்துவமானது **दूरे**

तदेजतीति । तत्=आत्मतत्त्वं यत्प्रकृतं तदेजति=चलति, तदेव च नैजति=स्वतो नैव चलति । स्वतोऽचलमेव सच्चलतीवेत्यर्थः । किञ्च,

(५-७२)=நூறுகோடி வருஷங்களானாலும் அவித்வான்சுனினால் அடையமுடியாதிருப்பதுபற்றி தூரத்திலிருப்பதுபோல் வாகிறது. तत् (५३)=அந்த ஆத்மதத்துவமானது अन्तिके उ (५३)=வித்வான்களுக்கு ஆத்மாவாசுவிருப்பதால் மிக்க ஸமீபத்திலேயே இருப்பதாகவாகிறது. இவற்றால் கேவலம் தூரத்திலோ, ஸமீபத்திலோ இயற்கையில் அது இல்லை எனப்பெறப்பட்டது. तत् (५३)=அந்த ஆத்மதத்துவமானது अस्य सर्वस्य (५३)=நாம்ருபக்ரி யாத்மகமான இந்த எல்லா ப்ரபஞ்சத்துக்கும் अन्तः (५३)=உள்ளி லிருக்கிறது. அதாவது:—ஸர்வாந்தரமாக இருக்கிறது என்றும். तद् (५३)=அந்த ஆத்மதத்துவமே अस्य सर्वस्य (५३)=வெளியிலிருக் கிறது. அதாவது:—உண்பையில் எங்கும் நீக்கமற நிறைவுபெற்றி ருப்பதுபற்றி ஸர்வத்துக்கும் வெளியிலுள்ளதாகவும் ஆகாசம்போல மிக்க ஸூக்ஷ்மமாக இருப்பதுபற்றி ஸர்வப்பிரபஞ்சத்துக்கும் உள்ளிலிருப்பதாகவுமிருக்கிறது என்றும். (5) (எ-று)

பாஷ்யம்.—*மந்திரங்களுக்குச் சோம்பலில்லை ஆனதுபற்றி முந்தினமந்திரத்தினால் சொல்லப்பட்ட பொருளையே திரும்பவும் तदेजति (५३) என்றதாற் சொல்லுகிறது. ப்ரகிருதமான யா தொரு ஆத்மதத்துவமுண்டோ அது சலிக்கிறது. அதுவோ சலிப் பதும்இல்லை. சொந்தமாகச் சலிப்பதேயில்லை. அதாவது:—ஸ்வயம் அசலமாகவே =சலனமற்றதாகவே, இருந்துகொண்டு சலிப்பது

* கூறினதுகூரல் என்ற தோஷமானது, உபதேசிப்பவருக்குச் சோம்பலிருப்பினும், உபதேசிக்கப்படுமபொருள் சுருவில் ஒருதடவை உபதேசத்தினாலேயே மனத்தில் நன்கு டைக்கக் கூடியதாகவிருப்பினும், உபதேசம்பெருபவர் ஒருதடவை உபதேசத்தினாலேயே நன்கு அப்பொரு ளைக் கிரஹிக்கக்கூடியவராக இருப்பினுந்தான் ஏற்படும். இவ்வாத்த் மத்துவவிலையத்திலோ அவ்விதம் சொல்லுவதற்கில்லையானதுபற்றி, கருணைக்கடலான சுருதியானது இவ்விஷயத்தில் சோம்பல் கொள்ளாது திரும்பத்திரும்ப உபதேசிக்கிறது என்பது கருத்து.

ததூரே=வर्षकोटिशतैरप्यविदुषामप्राप्यत्वाद्ஹூர் इव । ‘तत् उ अन्तिके’ इति छेदः । तद्वन्तिके=समीपे अत्यन्तमेव विदुषाम् आत्मत्वात्, न केवलं दूरेऽन्तिके च । तदन्तः=अभ्यन्तरे, अस्य सर्वस्य । “य आत्मा सर्वान्तरः” इति श्रुतेः । अस्य सर्वस्य=जगतः नामरूपक्रियात्मकस्य तदु=अपि, सर्वस्यास्य बाह्यतः=व्यापकत्वादाकाशवन्निरतिशयसूक्ष्मत्वादन्तः । “प्रज्ञानघन एव” इति च शासनान्निरन्तरं च ॥ ५ ॥

यस्तु सर्वाणि भूतान्यात्मन्येवा नुपश्यति ।

सर्वभूतेषु चात्मनं ततो न विजुगुप्सते ॥ ६ ॥

போலத் தோற்றத்தையடைகிறது என்பது பொருள். * மேலும், நூறுகோடி வருஷங்களினாலும் அவித்வான்களுக்குப் ப்ராப்யமாக வாகாததால் அது தூரத்திலிருப்பதுபோலவாகிறது. தவ்வந்திகே (தவ்வந்திகே) என்றவிடத்தில் தத், உ, அந்திகே, எனப்பதங்களைப் பிரித்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆத்மாவாகவிருப்பதால் வித்வான்களுக்கு முற்றிலுமே ஸமீபத்திலிருப்பதாகவாகிறது. கேவலம் தூரத்திலோ ஸமீபத்திலோ அது இல்லை எனப் பெறப்பட்டது. அது இவையாவற்றுக்கும் அந்த: (अन्तः) அப்யந்தரத்தில் உள்ளிலிருக்கிறது. “ஸ்ரவத்துக்கும் ஆந்தரமான=உள்ளிலிருப்பதான, யாதொரு ஆத்மாவுண்டோ” எனச் சுருதியிருக்கிறது. நாமரூபக்ரியாத்மகமான இந்த எல்லாஜகத்துக்கும் வியாபகமாக=ரீக்கமற நிறைவுள்ளதாக, இருப்பதுபற்றி வெளியிலிருப்பதாசவுமாகிறது. ஆகாசம் போல நிரதிசயசூக்ஷ்மமாக=மிக்கமிக்கதுட்பமாக, இருப்பதுபற்றி இந்த (ஸ்தூலமான) எல்லாஜகத்துக்கும் உள்ளிலிருப்பதாகவுமாகிறது. “ப்ரக்ஞானகன எவ” (சைதன்யகனமானதே) எனச் சுருதியிருப்பதால் எவ்விதபேதமற்றதாகவுமாகும். (5) (எ-று)

(அ-கை) விதிவிலக்குகளைக் கடந்த ஜீவன் முக்தன்வருபது துடனிருத்தலே இதுவரை சொல்லிய ஆத்மக்ஞானத்தின் பலனாகும் என இயமந்திரத்தாலுபதேசிக்கப்படுகிறது—

* சலனமுள்ளபொருளுடன் ஊடுருவிப் பாகாசிப்பதுபற்றி அதுசலிக்கும்கால் இதுவும் சலிப்பதுபோலத் தோற்றுகின்றதேயல்லாது இயற்கையில் இதனிடத்தில் எவ்விதசலனமுமில்லை என்பதுகருத்து.

யஸு ஸவ-ராணி ஹுதாந்யா துந்யவாநு-வஸ்யதி।
ஸவ-ஹுதெஷு-வா-தூந-ததொந விஜு-ம-ஹுதெஃ॥௧॥

यस्तु। यः=परिवाद् मुमुक्षुः, सर्वाणि भूतानि=अव्यक्तादीनि
स्थावरान्तान्यात्मन्येवानुपश्यति=आत्मव्यतिरिक्तानि न पश्यतीत्यर्थः।
सर्वभूतेषु च तेष्वेवचात्मानं तेषामपि भूतानां स्वमात्मानमात्मत्वेन यथा
स्य देहस्य कार्यकरणसङ्घातस्यात्माहं सर्वप्रययसाक्षिभूतः चेतयिता
केवलो निर्गुणोऽनेनैव स्वरूपेणाव्यक्तादीनां स्थावरान्तानामहमेवात्मेति
सर्वभूतेषु चात्मानं निर्विशेषं यस्त्वनुपश्यति स ततः=तस्मादेव दर्शनाक्ष

(ப-ரை) யஸ்து (யஸு) = துறவியான யாதொரு முமுகசுவா
னவர், सर्वाणि भूतानि (ஸவ-ராணி ஹுதாந்யா) = அவ்யக்தாதியான
எல்லாப் பொருளையும், आत्मन्येव (ஹுதெஷு) = ஆத்மாவினிடத்தி
லேயே अनुपश्यति (ஸநு-வஸ்யதி) = குருபதேசத்தையொட்டிப்
பார்க்கின்றாரோ, सर्वभूतेषு (ஸவ-ஹுதெஷு) = முற்கூறிய எல்
லாப் பூதங்களிலும் आत्मानञ्च (ஹுதாந்யா) = ஆத்மாவையும் [अनु-
पश्यति (ஸநு-வஸ்யதி) = பார்க்கின்றாரோ, सः (ஸஃ) = அவர்] ततः
(ததஃ) = அத்தகைய தர்சனத்தினால் न विजुगुप्सते (ந விஜு-ம-ஹு
தெ) = மற்றவிஷயத்தில் கருணையடையமாட்டார். (6) (எ-று).

பாஷ்யம்.—முமுகசுவான எந்த ஸன்னியாவியானவர் அவ்
யக்தத்தை ஆதிபாகவும், ஸ்தாவரத்தை அந்தமாகவும் உடைய எல்
லாப் பூதங்களையும் ஆத்மாவினிடத்திலேயே பார்க்கின்றாரோ அதா
வது:—ஆத்மாவைவிட வேறுபட்டதாகப் பார்க்கின்றாரில்லையோ
என்று பொருள். அதே எல்லாப் பூதங்களிலும் ஆத்மாவையும் அந்
தப் பூதங்களுக்கும் தனது ஆத்மாவையே ஆத்மாவாக அதாவது:
'காரியகரண ஸங்காதரூபமான இத்தத் தேஹத்துக்கு நான் ஆத்மா,
எல்லாப் புத்திவிருத்திகளுக்கும் ஸாக்ஷியாகவிருப்பவன், சேதனன்,
தனித்தவன், நிர்க்குணன்' எனவெண்ணுவது எவ்விதமோ (இவ்வி
தமே) இதே ஸ்வரூபத்திலேயே அவ்யக்தம் தொடங்கி ஸ்தாவர
மீறுகவுள்ளவற்றுக்கும் நானே ஆத்மாவென்பதாய் எல்லாப் பூதங்
களிலும் நிர்விசேஷனான ஆத்மாவை எவன் குருபதேசத்தையொட்

विजुगुप्सते=विजुगुप्सां घृणां न करोति । प्राप्तस्यैवानुवादोऽयम् । सर्वाहि
घृणा आत्मनोऽन्यदुष्टं पश्यतो भवति, आत्मानमेवात्यन्तविशुद्धं निरन्तरं
पश्यतो न घृणानिमित्तमर्थान्तरमस्तीति प्राप्तमेव ततो न विजुगुप्सत इति॥

इममेवार्थमन्योऽपि मन्त्र आह—

यस्मिन्सर्वाणि भूतान्यात्मैवाभूद्विजानतः ।

तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यतः ॥ ७ ॥

யஸிந்நவடூணி ஹுததாந்யோதெவாஹுதிஜாநதஃ ।

தது கொ றோஹஃ கஃ ஸோக வநகக்ஷபநுவஸூதஃ ॥ ௭ ॥

यस्मिन् सर्वाणि भूतानि यस्मिन् काले यथोक्तात्मनि वा तान्येव

டிப் பார்ப்பானோ அவன் அதே தர்சனத்தினால் விஜுகுப்பஸையை
யடையான். அதாவது: விஜுகுப்பஸையை = அப்பூதவிஷயமான
கருணையைச் செய்வதில்லை. ஸ்வபாவ ப்ராப்தமான கருணையின்
மைக்கு இது அனுவாதமாகும். எல்லாக் கருணையும் ஆத்மாவைக்
காட்டிலும் வேறுபட்டதும் தோஷமுள்ளதுமானவற்றைப் பார்ப்ப
வனுக்கே ஏற்படுகிறது. அத்யந்த விசத்தனான ஆத்மாவையே
இடையறாது பார்ப்பவனுக்கு கருணைக்கு நிமித்தமான வேறு
பொருள் கிடையாதானதுபற்றி அத்தகைய ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தி
னால் வேறு பொருள் விஷயமான கருணையையடையான் என்பது
ப்ராப்தமாகவேதானுகிறது. (6) (எ-று)

(ப-ரை) யஸ்மிந் (யஸிந்ந) = எக்காலத்தில் सर्वाणि भूतानि (ஸ
வடூணி ஹுததாந்ய) = முற்கூறிய எல்லாப்பூதங்களும் विजानतः (விஜா
நதஃ) = ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமடைந்த எவர்க்கு आत्मैव (ஔதெவ) =
ஆத்மாவாகவே अभूत् (அஹூக்) = ஆயிற்றோ तत्र (தது) = அக்காலத்
தில் एकत्वमनुपश्यतः (வநகக்ஷபநுவஸூதஃ) = ஏகத்வ ஸாக்ஷாத்கார
முள்ளவர்க்கு मोहः (ஹோஹஃ) = மோஹமானது कः (கஃ) = ஏது? शो-
कः (ஸோகஃ) = சோகமானது कः (கஃ) = ஏது? (7) (எ-று)

பாஷ்யம்.—(ஆறாவது மந்திரத்தாற் சொல்லப்பட்ட) இதே
பொருளை வேறு மந்திரமும் “யஸ்மின் ஸர்வாணி பூதானி” என்றதால்

भूतानि सर्वाणि परमार्थात्मदर्शनादात्मैवाभूत्=आत्मैव संवृत्तः परमार्थव-
स्तु विजानतः । तत्र=तस्मिन् काले, तत्र=आत्मनि वा को मोहः कः
शोकः, शोकश्च मोहश्च कामकर्मबीजमजानतोभवति, नत्वात्मैकत्वं विशुद्धं
गगनोपमं पश्यतः । 'को मोहः कः शोकः' इति शोकमोहयोरविद्या-
कार्ययोरालक्षेणेणासंभवप्रदर्शनात्सकारणस्य संसारस्यात्यन्तमेवोच्छेदः
प्रदर्शितो भवति ॥ ७ ॥

योऽयमतीतैर्मन्त्रैरुक्त आत्मा स स्वेन रूपेण किं लक्षण इत्याहायं
मन्त्रः—

सपर्यगाच्छुक्रमकायमव्रणमस्लाविर* शुद्धमपापविद्धम् ।
कविर्मनीषी परिभूः स्वयंभूर्याथातथ्यतोऽर्थान्व्यदधाच्छाश्वती-
भ्यः समाभ्यः ॥ ८ ॥

சொல்லுகிறது. எந்தக் காலத்திலோ, அல்லது எந்த ஆத்மாவினி-
டத்திலோ, அதே பூதங்கள் யாவும் பரமார்த்த வஸ்துவையறிந்தவர்
க்குப்பரமார்த்த தர்சனம் காரணமாய் ஆத்மாவாகவே ஆகிவிட்டதோ
அக்காலத்தில் அல்லது அந்த ஆத்மாவினிடத்தில் மோகமேது. சோக
மேது. மோகமும் சோகமும் காம கர்பங்களின் பிஜத்தை (கா-
ணத்தை) அறியாதவர்க்கு ஏற்படுகிறதேயொழிய விசுத்தமும் ஆகா-
சத்தை உபபையாகக் கொண்டதுமான ஆத்மைகத்வத்தைப் பார்ப்-
பவருக்கில்லை. மோஹமேது சோகமேது என்பதாய் அவித்யையின்
காரியங்களான சோச மோஹங்களுக்கு ஆக்ஷேபத்தை முன்னிட்டு
அஸம்பவமானது காண்பிக்கப் பட்டதிலிருந்து காரணத்துடன்
கூடின ஸம்ஸாரத்துக்கு முற்றிலுமே அஸம்பவமானது காண்பிக்-
கப்பட்டதாகவாகிறது. (7) (எ-று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்—முன்சென்ற மந்திரங்களால் எந்த ஆத்-
மா சொல்லப்பட்டதோ அது சொந்தமான ரூபத்தினால் எந்த லக்ஷ-
ணமுடையது எனின்? அதை இந்த மந்திரம் சொல்லுகிறது—

(ப-ரை) ச: (ஸ:) = சென்ற மந்திரங்களினு லுபதேசிக்கப்
பட்ட அந்த ஆத்மாவானது, पर्यगात् (வய-3,மாக்) = நாலாபக்கத்தி

ஸவ்ரஹ்மாஹுக்ரகாயஜ்ஞஹிஸாவிரஹ்மாஹிஸாவ
விஹிஸு । கவிஜ்ஞஹிஸாவிரஹ்மாஹிஸாவிரஹ்மாஹிஸாவ
ஹிஸாவிரஹ்மாஹிஸாவிரஹ்மாஹிஸாவிரஹ்மாஹிஸாவ ॥ ௮ ॥

स पर्यगात् । सः=यथोक्त आत्मा, पर्यगात् परि=समन्तात्, अगा-
त्=गतवान्, आकाशवद्व्यापीत्यर्थः । शुक्रम=शुद्धम्, ज्योतिष्मद्दीप्तिमा-
नित्यर्थः । अकायम्=अशरीरः, लिङ्गशरीरवर्जित इत्यर्थः । अव्रणम्=अक्ष-
तम् । अन्नाविरम्=स्नावाः शिरा यस्मिन्नविद्यन्त इत्यन्नाविरम् । अव्रण-

ஹம் நிறைவுபெற்றதாகவும், शुक्रम (शुक्र-७)=சுத்தமாகவும் (அதா
வது=பிரகாசிப்பதாகவும்) अकायम् (अकाय-७)=வின்க சரீரமற்றதாக
வும், अव्रणम् (अव्र-७)=காயமற்றதாகவும், अन्नाविरम् (अन्नावि-
र-७)=நரம்புகளற்றதாகவும் அதாவது: ஸ்தூல சரீரமற்றதாகவும் என்
றும், शुद्धम् (शुद्ध-७)=கிரம்லமாகவும் அதாவது: காரண சரீரமற்ற
தாகவும், अपापविद्धम् (अपावविद्ध-७)=தர்மாதர்மாத்ரி பாபஸம்பந்த
மற்றதாகவும், कविः (कविः)=சென்றது முதலியவற்றை யறிந்ததா
கவும் அதாவது: ஸர்வதர்சியாகவும், मनीषी (मनीषी)=மனோநியந்தா
வாகவும், परिभूः (परिभू-७)=எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இருப்ப
தாகவும், स्वयंभूः (स्वयंभू-७)=எவற்றுக்கு மேலாக விருக்கிறதோ
எதுமேலிலிருக்கிறதோ அவையாவும்பாகத்தானே ஆவதாகவும், இருக்
கிறது ஆகவே அந்த நித்ய முக்த ஈஸ்வரன் याथातथ्यतः (याथा-
तथ्य-७)=அவ்வவற்றின் நிலைக்குத்தக்கபடி. अर्यान् (अर्यान्-७)=பதார்
த்தங்களை ஆகாசாதிப் பொருள்களை शाश्वतीभ्यः समाभ्यः (शाश्व-
तीभ्यः समाभ्यः)=நித்யர்களான ஸம்வத்ஸரர்களான ப்ரஜாபதிகளை
யும் பொருட்டு व्यदधात् (व्यदधा-७)=பிரித்துக் கொடுத்தருளினார்.

பாஷ்யம்.—स पर्यगात् (स वय-७, मा-७) அந்த முன் சொல்லப்
பட்ட ஆத்மா நாலாபக்கத்திலும் கதிரையுடையது. ஆகாசமானது
போல எங்கும் நிறைந்துள்ளது என்பது அதன் பொருள். சுக்
ரம்—சுத்தமானது, அதாவது: ஜ்யோதிஸ்ஸுள்ளது ஒளியுள்ளது
என்று பொருள். अकायम् சரீரமற்றது வின்கசரீரமற்றது என்பது
பொருள். अव्रणम् (अव्र-७) புண்ணற்றது, अन्नाविरम् (अन्नावि-

மகாவிரமியாभ्यां स्थूलशरीरप्रतिषेधः । शुद्धम्=निर्मलमविद्यामलरहित-
मिति कारणशरीरप्रतिषेधः । अपापविद्धम्=धर्माधर्मादिपापवर्जितम् ।
शुक्रमित्यादीनि वचांसि पुलिङ्गत्वेन परिणयानि । स पर्यगादित्युपक्रम्य
कविर्मनीषीत्यादिना पुलिङ्गत्वोपसंहारात् । कविः=क्रान्तदर्शी सर्वदृक्,
“नान्योऽतोस्त द्रष्टा” इत्यादिश्रुतेः । मनीषी=मनस ईषिता सर्वज्ञ
ईश्वर इत्यर्थः । परिभूः=सर्वेषां पर्युपरि भवतीति परिभूः । स्वयंभूः=
स्वयमेव भवतीति येषामुपरि भवति यश्चोपरि भवति स सर्वः
स्वयमेव भवतीति स्वयंभूः । स नित्यमुक्त ईश्वरः याथातथ्यतः=सर्व-
ज्ञत्वाद्यथा तथाभावो याथाथ्यं तस्माद्यथाभूतकर्मफलसाधनतो, अर्थान्=

விரிவு) நரம்புகள் எதில் கிடையாதோ அது அஸ்நாவிரம் எனப்படும். அவ்ரணம் அஸ்நாவிரம் என்ற இவ்விரண்டினாலும் ஸ்தூல சரீரமானது மறுக்கப்படுகிறது. शुद्धम् (ஸ்ரூக்ஷ) நிர்மலமானது அதாவது: அவித்யையாகிற மலமற்றது என்றதனால் காரணசரீரமானது மறுக்கப்படுகிறது. अपाप विद्धम् (சுவாவவிஷ்ட) தர்மாதர்மம் முதலியபாபமற்றது. शुक्रम् (ஸ்ரூக்ஷ) என்றதாதி வசனங்களை புயிலிங்கங்களாக (அதாவது:—शुकः (ஸ்ரூக்ஷ) என்றதாதியாக) மாற்றிக்கொள்ளவேண்டும். “ஸபர்யகாத்” என்று தொடங்கி “கவிர்மனீஷீ” என்றதாதியினால் புயிலிங்கங்களாக முடிவில் கூறியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். कविः (கவி) க்ராத்ததர்சி அதாவது: ஸர்வதிருக் என்றும். “தர்ஷ்டா என்பவன் இவரைக்காட்டிலும் வேறின்கை” என்றதாதி ஸ்ருதியிருப்பதாலென்க. मनीषी (மனீஷீ) மனதுக்குப் ப்ரோகன், அதாவது: ஸர்வச்சுரு ஈஸ்வரன் என்று பொருள். परिभूः (வரிஹூ) எல்லாவற்றுக்கும் உபரி=மேலாக இருப்பதுபற்றி பரிபூ: எனப்படுகிறது. स्वयंभूः (ஸ்வயம்ஹூ) ஸ்வயமாகவே ஆகிர்ப்பவிப்பது அதாவது:—எவற்றுக்கு மேலிருக்கிறதோ, எதுமேலிருக்கிறதோ அவையாவும் தானாகவே இருப்பதுபற்றி ஸ்வயம்பூ: எனப்படுகிறது. अन्त नित्यमुक्तரान सस्वयन् याथा तथ्यतः (யாஸாதயததத) ஸர்வக்ருகை இருப்பதுபற்றி உள்ளபடி அமைந்துள்ள: கர்மபல ஸாதனத்தைக் கொண்டு அர்த்தங்களைச் செய்

कर्तव्यपदार्थान्, व्यदधात्=विहितवान्, यथानुरूपं व्यभजदित्यर्थः । शा-
श्वतीभ्यो नित्याभ्यः, समाभ्यः=संवत्सराख्येभ्यः प्रजापतिभ्य इत्यर्थः ॥८॥

அந்நாசன மந்நேன சவீஷணாபரீத்யாகேன ஜ்ஞானநிஸ்தோகா ப்ரதமோ வேதார்த்:
“இஷாவாஸ்யமிதம் சர்வம், மாஸூத: கஸ்யஸ்விதநம்” இதி । அஜ்ஞானாந் ஜிஜி-
விஷுணாந் ஜ்ஞானநிஸ்தாஸம்பவே “கூர்வந்நேவேஹ கர்மாணி ஜிஜிவிஷேத்” இதி கர்மநி-
ஸ்தோகா த்விதீயோ வேதார்த்: । அநயோஸ்ச நிஸ்தயோர்விபாஸோ மந்நப்ரதர்சிதயோர்வூஹதா-
ரண்யகே஽பி ப்ரதர்சித:—“ஸோ஽காமயத ஜாயா மே ச்யாத்” இத்யாதிநா அஸ்ச-
ஸ்ய காமிந: கர்மாணீதி । “மந எவாஸ்யாட்மா வாஜாயா” இத்யாதி வचना-

யவேண்டிய பதார்த்தங்களை செய்தார். அதாவது: அவற்றின் ஸ்வ
ரூபத்துக்கேற்றவாறு பிரித்தார் என்பது பொருள். நித்யர்களான
ஸம்வத்தஸர்களென்ற ப்ரஜாபதிகளுக்குக் கொடுத்தார் என்று
பொருள். (8) (எ-று)

அவதாரிகா பாஷ்யம் — இந்த உபநிஷத்தின் ஆதியிலுள்ள மந்
திரத்தினால் ஸர்வ ஏஷணாபரித்யாகத்தை முன்னிட்டு முக்கிய வே
தார்த்தமான க்ஞானநிஷ்டையானது “இவையாவும் ஈஸ்வராத்மபாவ
னையினால் போக்கத்தக்கது. ஆசையை அறவே ஒழிப்பாயாக நீ
ஆசைப்படக்கூடியபொருள் ஆத்மாவைவிட எங்கிருக்கிறது” என்ற
தாலுபதேசிக்கப்பட்டது. ஆத்மக்ஞானமில்லாதவர்களும் ஜீவித்
திருக்க விருப்பமுள்ளவர்களுமானவர்க்கு க்ஞானநிஷ்டை ஸம்ப
விக்க இடமில்லாமற்போகவே “இவ்வுலகில் கர்மங்களைச் செய்து
கொண்டே ஜீவித்திருக்கவிரும்புவாயாக” என்றதால் கௌணமான
வேதார்த்தமான கர்மநிஷ்டையானது சொல்லப்பட்டது. இரண்டு
மந்திரங்களாலும் காண்பிக்கப்பட்ட இவ்விரு நிஷ்டைகளுடைய
வும் விபாகமானது (பிரிவானது) ப்ருஹதாரண்யகத்திலும் காட்டப்
பட்டிருக்கிறது. அதாவது:—“அவன் (ப்ரம்ஹசாரியான ஆத்மா)
எனக்கு மனையாளுண்டாக வேண்டும் என ஆசைப்பட்டான்’
என்றதாதியால் ஆத்மக்ஞானமற்ற காமனையுள்ளவனுக்கு கர்மங்கள்
என்றேற்படுகிறது. “மனதே இவனுக்கு (முற்கூறியபடி காமனை
யுள்ளவனுக்கு) ஆத்மாவாகவும், வாக்கானது ஜாயை=மனையாள் ஆக

दज्ञात्वं कामित्वं च कर्मनिष्ठस्य निश्चितमवगम्यते। तथाच तत्फलं सप्तान्न-
सर्गसत्तेष्वत्मभावेनानात्मस्वरूपावस्थानम्। जायाद्येषणात्रयसन्न्यासेन चा-
त्मविदां कर्मनिष्ठाप्रातिकूल्येनात्मस्वरूपनिष्ठैव दर्शिता “किं प्रजया
करिष्यामो येषां नोऽयमात्मायं लोकः” इत्यादिना। येतु ज्ञाननिष्ठाःसं-
न्यासिनस्तेभ्यः “असुर्या नाम ते” इत्यादिना अविद्वन्निन्दाद्वारेणात्मनो

வும் ஆகும்” என்றதாதி வசனமிருப்பதாலென்க. கர்ம நிஷ்டை யுள்ளவனுக்கு ஆத்மக்ஞானமற்றிருத்தலும் காமணையுள்ளவனுயிருத் தலும் நிஸ்சிதமாக அறியக்கிடக்கிறது. ஆகவே அத்தகைய கர்ம நிஷ்டையின் பலன் ஈஸப்தான்ன ஸர்க்கமாகும். அவற்றில் ஆத்ம புத்தி (ஆத்மீய புத்தி) செய்வதால் அனாத்ம ஸ்வரூபத்துடனிருத்த லேற்படுகிறது. ஆத்மாவையறிந்தவர்களுக்கு “எந்த நமக்கு இது வே ஆத்மாவோ இது லோகமோ (போக ஸாதனமோ) அந்த நாம் ப்ரஜையினால் (ப்ரஜை புத்திரன் வித்தம் இவைகளினால்)என்ன செய் யப்போகிறோம்” (இவற்றால் நமக்காகவேண்டியது என்ன?)” என்ற தாதியால் கர்மநிஷ்டைக்கு நேர் எதிரிடையான ஜாயாதி ஏஷணைத் தய ஸன்னியாஸத்தினால் (மனைவி,மக்கள், பொருள் இம்மூன்றையும் விடுதலினால்)க்ஞானநிஷ்டையே காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. க்ஞான நிஷ்டர்களான ஸன்னியாலிகள் எவர்களோ அவர்களுக்கு “அஸூர் யா நாம தே லோகா:” என்றதாதியால் அவித்வானை நிந்தை செய்

* ஸப்தான்ன ஸர்க்கமாவது—எல்லா ப்ராணிகளும் அவரவர்க்குத் தக்கபடி உட்கொள்ளும் அன்னம் யாதுண்டோ அது ஒன்றாவது அன்ன மாகும். தேவர்களுக்குரிய தர்ச பூர்ணமாஸங்கள் என்பது இரண்டு அன் னங்கள் இவ்விரண்டும் சேர்ந்து மூன்று அன்னங்களாகும். மனது, வாக், ப்ராணன் என்ற தனது போகத்துக்குரிய ஸாதனங்கள் மூன்று அன்னங் கள். இம்மூன்றும் சேர்ந்து ஆறு அன்னங்களாகும். பசுக்களிடமுள்ள பால் ஒரு அன்னமாகும். இவ்வொன்றும் சேர்ந்து ஏழு அன்னங்களா கும். ஆகவே இவ்வேழுந்தான் ஸப்தான்னங்களெனப்படும். இவற்றைத் தனது கர்மநிஷ்டையின் பலத்தினால் விரிஷ்டித்துக்கொண்டு ‘நானே இவை, இவை என்னுடையன’ என்பதாய் அவற்றில் ஆத்மாத்மீய புத்தி யை யடைவதால் கர்மநிஷ்டனுக்கு ஸம்ஸாரபந்தம் ஏற்படுகிறது என்பது பிரவித்தமாகவிருக்கிறது.

याथास्यं “स पर्यगात्” इत्येतदन्तैर्मन्त्रैरुपदिष्टम् । ते ह्यत्राधिकृता नं कामिन इति । तथाच श्वेताश्वतराणां मन्त्रोपनिषदि “अत्याश्रमिभ्यः परमं पवित्रं प्रोवाच सस्यगृषिसङ्ख्युष्टम्” इत्यादिविभक्त्योक्तम् । ये तु कर्मिणः कर्मनिष्ठाः कर्मकुर्वन्त एव जिजीविषवः तेभ्य इदमुच्यते “अन्धं तमः” इत्यादि । कथं पुनरेवमवगमयते नतु सर्वेषामिति । उच्यते । अकामिनः सांध्यसाधनभेदोपमर्देन “यस्मिन् सर्वाणि भूतानि आत्मैवाभूद्विज्ञानतः । तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यतः” इति यदात्मैकत्वविज्ञानं तत्र केनचित्कर्मणा ज्ञानान्तरेण वा ह्यमूढः समुच्चिचीषति । इह तु समुच्चि

யும் வாயிலாக ஆத்மாவின் உண்மையான நிலையானது “ஸபர்யகாத்” என்றது முடியவுள்ள மந்திரங்களாலுபதேசிக்கப்பட்டது. அவர்கள் இதில் (ச்ஞான நிஷ்டையில்) அதிகாரம் பெற்றவர்களேயன்றி காமிகளில்லையன்றோ என்றும். அவ்விதமே ஸ்வேதாஸ்வதரார்சனின் மந்த்ரோபநிடதத்தில் “பரமம்=பேலானதும், பரிசுத்தமானதும், ரூஷிக்கட்டங்ஸளால் நன்கு ஸேவிக்க (கையாள) ப்பட்டதுமான (ஆத்மதத்துவத்தை) ஸன்னியாவிகளையும் பொருட்டு உபதேசித்தார்” எனப்பிரித்துக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. எந்தக் கர்மிகள் கர்ம நிஷ்டர்களாய்க் கர்மத்தைச் செய்துகொண்டே ஜீவிக்கவிரும்புகின்றனரோ அவர்களையும் பொருட்டு அந் தம: (சுலா ௩) என்ற தாதியான இது உபதேசிக்கப்படுகிறது.

சங்கை—கர்மநிஷ்டர்களுக்கு இவ்விதமுபதேசிக்கப்படுகிறதே யொழிய எல்லாருக்கும் இல்லை என்ற இது எவ்விதமறியப்படுகிறது எனின்?

உத்தரம்.—இவ்விஷயத்தில் சொல்லப்படுகிறது. காமனையற்றவருக்குப்பலன் அதன் ஸாதனம் இவையெருபமான பேதத்தை மறுத்து “எக்காலத்தில் ஆத்மக்ஞானிக்கு எல்லாப் பூதங்களும் ஆத்மாவாக வேயாகுமோ ப்ரம்ஹாத்ம ஏகத்துவத்தை அறிந்தவர்க்கு அக்காலத்தில் மோஹமேது? சோகமேது?” என்பதாய் யாதொரு ஆத்மை கத்வ விக்ஞானம் சொல்லப்பட்டதோ அதை வேறு கர்மத்துடனோ, க்ஞானத்துடனோ மூடகைவில்லாதவன் ஸமுச்சயிக்க(சேர்க்க)விரும்

वीषया अविद्वदादिनिन्दाक्रियते । तत्र च यस्य येन समुच्चयः संभवति
भ्यायतश्चास्त्रतो वा तदिहोच्यते । यद्वै च वित्तं देवतादिष्यं ज्ञानं कर्मसंभ-
न्धित्वेनोपन्यस्तम् । न परमात्मज्ञानम्, “विद्यया देवलोकः” इति पृथक्फल-
श्रवणात् । तयोर्ज्ञानकर्मणोरिहैकैकानुष्ठाननिन्दा समुच्चिवीषया, न निन्दापरै-
वापकैकस्य पृथक्फलश्रवणात् “विद्यया तदारोहन्ति”, “विद्यया देवलोकः”,
“न तत्र दक्षिणा यन्ति” “कर्मणा पितृलोकः” इति । नहि शास्त्रविहितं
किञ्चिदकर्तव्यतामियात् । तत्र—

अन्धं तमः प्रविशन्ति येऽविद्यामुपासते ।

ततो भूय इव ते तमो य उ विद्यायाऽऽरताः ॥ ९ ॥

பமாட்டானன்றோ . இங்கோ (பின்வரும் மந்திரத்திலோ) க்ஞான
கார்ம ஸமுச்சயம் செய்யவேண்டுமென்ற விருப்பத்தினால் அவித்வா
னின் நிந்தையானது செய்யப்படுகிறது . அவ்விடத்திலும் எதர்க்கு
எதுடன் ஸமுச்சயமானது யுக்திப்படியும் ஸாஸ்திரப்படியுமே ஸம்
பவிக்குமோ அது இங்கு சொல்லப்படுகிறது . தைவவித்தமானது=
தேவதாவிஷய ஞானமானது யாதாண்டோ (அதுவே) கர்மஸம்பந்த
முள்ளதாயுபதேசிக்கப்பட்டது . பரமாத்மக்ஞானமல்ல . (ஏன்) “வித்
யையினால் தேவலோகம் அடையப்படுகிறது” எனத்தனியே பலன்
உபதேசிக்கப்படுவதுபற்றியே என்க . அந்தத் தைவக்ஞான கர்மங்க
ளுக்கு ஸமுச்சயம் சொல்லும் விருப்பத்தால் ஒவ்வொன்றினுடைய
வும் (தனிக்கர்மத்தினுடையவும், தனிக்ஞான(உபாஸன)த்தினுடை
யவும்) அனுஷ்டான நிந்தையானது செய்யப்படுகிறதேயொழிய ஸ்ரு
தியானது இரண்டையுமே நிந்திக்கும் நோக்குடையதன்று . ஒவ்
வொன்றுக்கும் தனியாகப் பலன் ஸ்ருதியில் காணப்படுவதே அதன்
காரணமாகும் . அதாவது: “வித்யையினால் அதில் ஏறுகின்றனர்” “வித்
யையினால் தேவலோகமடையப்படுகிறது” “அங்கு தக்ஷிணர்கள்(கர்
மடர்கள்) செல்லுவதில்லை” “கர்மத்தினால் பிதிருலோகம் அடையப்
படுகிறது” என்றுமாம் . சாஸ்திரத்தினால் விதிக்கப்பட்ட ஸ்வல்ப
விஷயங்கூட அகர்த்தவ்யமாக (செய்யக்கூடாததாக) விருத்தலையடை
யமாட்டாதன்றோ ? அவற்றுள்—

கூடும் தனி: சூவிசுனி யெழிவிடாதுவாஸதெ ।

ததொ ஹுய ஐவதெ ததொ ய உ விஜ்ரயாஸ்ரதாஃ॥ கூ ॥

अन्धं तमः=अदर्शनात्मकं तमः, प्रविशन्ति । के ? येऽविद्यां, विद्या-
या अन्या अविद्या तां कर्मेत्यर्थः । कर्मणः विद्याविरोधित्वात् । तामविद्या
मग्निहोत्रादिलक्षणमेव केवलां उपासते=तत्परास्सन्तोऽनुतिष्ठन्तीत्यभि-
प्रायः । ततः=तस्मादन्धात्मकात्तमसः भूय इव=बहुतरमेव, ते तमःप्रवि-
शन्ति । के ? कर्महित्वा ये उ=ये तु, विद्यायामेव=देवताज्ञान एव, रताः=
अभिरताः ॥ ९ ॥

(ப-ரை) யே (யெ)=எவர்கள் அவிद्याம் (அவிதித்யா)=வித்யையைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அக்னிதேஹாத்ராதிரூபமான தனித்த கர்மத்தை உபாஸ்தே (உவாஸதே)=தக்க முயற்சியுடன் அனுஷ்டிக்கின்றனரோ [தே (தெ)=அவர்கள்] அஃ தம: (அஃ தம:)=அதர்சனரூபமான இருளை ப்ரவிशन्ति (ப்ரவிஸஜ்ஜி)=ப்ரவேசிக்கின்றனர். யே (யெ உ)=எவர்கள் விद्यायாம் (விதித்யாயா)=தனித்த தேவதோபாஸனத்தில் பட்டும் ரதா: (ரதா:)=பற்றுள்ளவராகின்றனரோ தே (தெ)=அவர்கள் ததோ ஹுவ தம: (ததோ ஹுவ தம:)=முன்னர் கூறியதைக் காட்டிலும் அதிகமான இருளை அடைகின்றனர். (9)

பாஷ்யம். — அந்தம் தம் = அதர்சனரூபமான இருளே ப்ரவேசிக்கின்றனர். எவர்? எவர் அவித்யையை, அதாவது:—வித்யைக்கு அன்யமானது அவித்யையாகும். அதைக் கர்மத்தை என்பது பொருள். கர்மமானது வித்யைக்கு விரோதியாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அந்த அவித்யையையே அக்னிஹோத்ராதிரூபமான கேவல கர்மத்தையே உபாலிபிக்கின்றனரோ, அதிலேயே முயற்சியுள்ளவர்களாய் அனுஷ்டிக்கின்றனரோ என்பது கருத்து. (அதர்சனரூபமான) அந்த தமஸ்ஸைக்காட்டிலும் அதிகமாகவே உள்ள தமஸ்ஸை அவர்கள் அடைகின்றனர். எவர்? கர்மத்தை விடுத்து எவர்கள் வித்யையிலேயே தேவதோபாஸனத்திலேயே பற்றுதலையடைகின்றனரோ. (9) (எ-று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—வித்யை கர்மம் இரண்டையும் சேர்த்து

तत्रावान्तरफलभेदं विद्याकर्मणोस्समुच्चयकारणमाह—अन्यथा फल-
वदफलवतोस्सन्निहितयोरङ्गाङ्गितैव स्यादिति—

अन्यदेवाहु विद्ययाऽन्यदाहु रविद्यया ।

इति शुश्रुम धीराणां ये न स्तद्विचचक्षिरे ॥ १० ॥

சுநநுஷேவாஹு விஷயா஽ந்யதாஹு ரவிஷயா ।

ஐதி ஸுஸுரூபா யீராணாஹு யெ ந ஸ்தவிவக்சிரே ॥ ௧௦ ॥

अन्यदेवेत्यादि । अन्यत्=पृथगेव विद्यया क्रियते फलमित्याहुः=
वदन्ति । “विद्यया देवलोकः” “विद्यया तदारोहन्ति” इति श्रुतेः । अन्य-
दाहुरविद्यया=कर्मणा क्रियते । “कर्मणा पितृलोकः” इति श्रुतेः । इति=एवं

அனுஷ்டிப்பதில் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்த வேறு பலன் இருப்பதே அதன்காரணமாகும். அவ்விதமில்லாவிடில் பயனுள்ளதுக்கும் பயனற்றதுக்கும் ஸன்னிதி=சேர்க்கை, ஏற்படுங்கால் பயனுள்ளது அங்கியாகவும், பயனற்றது அங்கமாகவுமேயாகும் என்பது அன்யதேவ என்றதாதியாலுபதேசிக்கப்படுகிறது—

(ப-ரை) வித்ய: (விஷயா)=உபாஸனத்தினால் அன்யதேவ (சுநநுஷேவ)=தனிப்பட்ட பலனே செய்யப்படுகிறது. அவித்யா (அவிஷயா)=கர்மத்தினால் அன்யத் (சுநநு)=தனிப்பட்ட பலனே செய்யப்படுகிறது என ஆஹு: (சுஹு)=சொல்லுகின்றனர். இதி (ஐதி)=என்பதாய் யே (யெ)=எந்த ஆசிரியர்கள் தத் (தத்)=அந்தக் கர்மம் க்ருணம் இவற்றை ந: (ந:)=எங்களுக்கு விவக்சிरे (விவக்சிरे)=விசித்துரைத்தனரோ, அத்தகைய திராணாம் (யீராணாஹு)=புத்திமான்களுடைய [வவநம் (வவநம்)=வார்த்தையை ஸுஸும (ஸுஸும)=கேட்டுளோம். (10) (எ-று)

பாஷ்யம்.—வித்யையினால் தனிப்பட்டதாகவே உள்ள பலன் உண்டாக்கப்படுகிறது என்கின்றனர். “வித்யையினால் தேவலோகம்” என்றும் “வித்யையினால் அதில் (தேவலோகத்தில்) ஏறுகின்றனர்” என்றும் ஸ்ருதியிருக்கிறது. அவித்யையினால்=கர்மத்தினால் தனிப்பட்ட பலனே உண்டாக்கப்படுகிறது என்கின்றனர். “கர்மத்தினால் பிதிருலோகமேற்படுகிறது” என ஸ்ருதியிருக்கிறது என இவ்விதம்

शुश्रुम=श्रुतवन्तो वयं धीगणाम्=धीमतां वचनम् । ये आचार्याः नः= अस्मभ्यं, तत्=कर्म च ज्ञानञ्च, विचक्षिरे=व्याख्यातवन्तः तेषामयमागमः पारम्पर्यागत इत्यर्थः ॥ १० ॥

यत एवमतः—

विद्याञ्चाविद्याञ्च य स्तद्वेदोभयं सह ।

अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्ययाऽमृत मश्नुते ॥ ११ ॥

விடிநா னாவிடிநா னு ய ஸ்துதொஹயமு ஸஹ ।

சுவடியா பித்தும் தீகவடா விடியா பித்த பித்தமெத || கக ||

विद्यांवाविद्यां च=देवताज्ञानं कर्मचेत्यर्थः। यः तदेतदुभयं, सह
एकेन पुरुषेणानुष्ठेयं वेद तस्यैवं समुच्चयकारिण एव एकपुरुषार्थसंबन्धः

நாம் புத்திமான்களின் வசனத்தை கேட்டுளோம். எந்த ஆசிரியர்கள் எங்களுக்கு அந்தக் கர்மத்தையும் க்ஞானத்தையும் விரித்துரைத்தனரோ அவர்களின் இந்தச் சாஸ்திரமானது பரம்பரையாக வருகிறது என்பது பொருள். (10) (எ-று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—யாது காரணத்தால் இவ்விதமேற்படு
மோ அக்காரணத்தினால்—

(ப-ரை) ய: (ய:) = எவன் விद्याञ्च (விடிஞா஑ு) = வித்தையென்ன, அவிद्याञ்ஞ (அவிடிஞா஑ு) = அவித்தைய (கர்மம்) யென்ன ததுமயம் (ததுமயம்) = அவ்விரண்டைடும், ச஑ (ஸ஑) = ஒரே புருஷனால் அனுஷ்டிக்கத்தக்கதென வே (வெடி) = அறிவாடு [ச: (ஸ:) = அவன்] அவிடியா (அவிடியா) = கர்மத்தினால் ம்யும (மீதம்) = இயற்கையில்லைமந்துள்ள கர்மத்தையும், க்ஞானத்தையும் தீர்வா (தீர்வா) = தீரண்டி விடியா (விடியா) = தேவதோபாஸனத்தினால் அம்தம் (அம்தம்) = தேவதாத்மபாவத்தை அ஑ுநுதே (அ஑ுநுதே) = அடைகிறான். (11) (எ-று)

பாஷ்யம்.—வித்யையையும் அவித்யையையும் அதாவது: தேவதா க்ஞானத்தையும் கர்மத்தையும் என்பது அதன் பொருள். எவன் அவ்விரண்டையும் ஒரே புருஷனால் அனுஷ்டேயமாக அறிவானோ

क्रमेण रयादित्युच्यते । अविद्यया=कर्मणा अग्निहोत्रादिना मृत्युम्=स्वाभाविकं कर्म ज्ञानं च मृत्युशब्दवाच्यमुभयं तीर्त्वा=अतिक्रम्य विद्यया=देवताज्ञानेन अमृतम्=देवतात्मभावं अश्नुते=प्राप्नोति । तद्वद्यमृतमुच्यते यदैव तात्मगमनम् ॥ ११ ॥

இவ்விதம் ஸமுச்சயகாரியான அவனுக்கே ஒரே புருஷார்த்த ஸம் பந்தமானது முறையாய் உண்டாகிறது எனச் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது: அவித்யையினால்=அக்னிஹோத்ராதி கர்மத்தினால் மிருத்யுவை=ஸ்வாபாவிகமான=இயற்கையிலமைந்துள்ளதும் மிருத்யு சப்த வாச்சயமுமான கர்மம், ச்ஞானம் என்ற இரண்டையும் தீர்த்வா=தாண்டி, வித்யையினால்=தேவதோபாஸனத்தினால் அமிருதத்தை=தேவதாத்மபாவத்தை அடைகிறான். தேவதாத்மபாவத்தையடைதல் என்பது யாதூண்டோ அஃதன்றோ அமிருதமெனச் சொல்லப்படுகிறது. (11) (எ-று)

(அ-கை) இந்த 12, 13, 14 என்ற மூன்று மந்திரங்களாலும் வ்யாகிருத (ஹிரண்யகர்ப்ப) அவ்யாகிருத (ப்ரகிருத) இவ்விரண்டினுடையவும் உபாஸன ஸமுச்சயமானது உபதேசிக்கப்படுகிறது. அவற்றுள் 12-வது மந்திரத்தினால் தனித்த வ்யாகிருத உபாஸனத்தினுடையவும், தனித்த அவ்யாகிருத உபாஸனத்தினுடையவும் நீர்தையானது ஸமுச்சய உபாஸனத்துக்குவேண்டி செய்யப்படுகிறது. 13-வது மந்திரத்தினால் அவ்விரு வுபாஸனத்துக்கும் தனியே வேறு பலனுண்டு என்றும், 14-வது மந்திரத்தினால் இவ்விரண்டையும் சேர்த்து ஒரே புருஷனார் செய்யப்படும் உபாஸனத்துக்கு ஏற்படும் பலனும் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் அவற்றுள் வ்யாகிருதவுபாஸனமென்பது சேதன ஹிரண்யகர்ப்போபாஸனமானதால் அதற்கெனச் சொல்லப்படும் பலன் பொருந்தலாமாயினும் அவ்யாகிருதமென்பது அசேதனமாகையால் அசேதன வுபாஸனத்தினால் பலன் எவ்விதமேற்படும் என்ற சங்கை நிகழலாம். ஆயினும் ஜடமான கர்மோபாஸனத்துக்குப் போல இந்த ப்ரகிருத்யுபாஸனத்துக்கும் பரமேஸ்வரனே பலன் தருகிறார் என்று கொள்ளவும். மேலும் ஜாக்ரத்காலத்திலுள்ள துக்காதி நிவிருத்தியேற்படுவதிலிருந்து ஸுஷுப்தியனுபவத்தில் ப்ரீதியேற்படுவதுபோல ஸாம்ஸாரிகமான ஸகல துக்

अधुना व्याकृताव्याकृतोपासनयोस्समुच्चिद्यः प्रत्येकं निदोच्यते।

अन्धं तमः प्रविशन्ति येऽसंभूतिं मुपासते ।

ततो भूय इव ते तमो य उ संभूत्या रताः ॥ १२ ॥

சாஸம் தலை வுவிசாணி யெஃஸம்ஹுதி ஸ்வாஸதெ ।

ததொ ஹுய உவ தெ ததொ ய உ ஸம்ஹுத்யா ரதாஃ॥

अन्धं तमः प्रविशन्ति येऽसंभूति—संभवनम्=संभूतिः सा यस्य कार्यस्य सा संभूतिः। तस्या अन्या असंभूतिः प्रकृतिः, कारणम्, अविद्या

கங்களுடையவும் நிவிருத்தியேற்படுவதிலிருந்து இந்த அவ்யாகிருதோபாஸனத்தின் பலனைப் புகிருதிலயத்தில் விருப்பம் ஏற்படலாமென்றும் கண்டுகொள்ளவும். அவற்றுள் 12-வது மந்திரம் பின் வருமாறு—

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—வியாகிருத அவியாகிருத உபாஸனங்களுக்கு ஸமுச்சயம் சொல்லவேண்டுமென்ற எண்ணத்தால் அவற்றின் ப்ரத்யேக நிர்தை செய்யப்படுகிறது—

(ப-ரை) ये (யெ)=எவர்கள் असंभूतिम् (ஸம்ஹுதி) =ப்ரகிருதியை उपासते (உவாஸதெ) =தனியாக வுபாவிக்கின்றனரோ ते (தெ) =அவர்கள் अन्धं तमः (சாஸம் தலை) =அதர்சனம்கமான இருளையடைகின்றனர். ये उ (யெ உ) =எவர்கள் संभूत्याम् (ஸம்ஹுத்யா) =தனித்த வியாகிருதோபாஸனத்தில் रताः (ரதாஃ) =பற்றுள்ளவர்களோ ते (தெ) =அவர்கள் ततो भूय इव तमः (ததொ ஹுய உவ தலை) =அதைக்காட்டிலும் மேல்பட்டதாகவேயுள்ள தமஸ்ஸை இருளே அடைகின்றனர். ஆகவே தனித்தனி வியாகிருதோபாஸனத்தையோ, அவியாகிருதோபாஸனத்தையோ செய்வது கூடாது என்பது கருத்து. (12) (எ-று)

பாஷ்யம்.—अन्धं तमः प्रविशन्ति (சாஸம் தலை வு விசாணி) எவர்கள் அஸம்பூதியை=பூதி என்பது பவநம்=உத்பத்தியாகும். அந்த உத்பத்தியானது எந்தக் காரியத்துக்கு இருக்கிறதோ அது ஸம்பூதி எனப்படும். (அதாவது: உத்பத்தியை உடைய காரிய ஸமுஹமென்பது அதன் பொருள்.) அந்த ஸம்பூதியை (காரிய

अव्याकृताख्या तामसंभूतिमव्याकृताख्यां प्रकृतिं कारणमविद्यां कामकर्म-
बीजभूतामदर्शनात्मिकां उपासते ये ते तद्विरूपमेव अन्धं तमः अदर्शना-
त्मकं प्रविशन्ति । ततः तस्मादपि भूयः बहुतरमिव तमस्ते प्रविशन्ति य इ
संभूत्यां कार्यब्रह्मणि हिरण्यमभाख्ये रताः ॥ १२ ॥

अधुना उभयोरुपासनयोस्समुच्चयकारणमवयवफलभेदमाह—

अन्यदेवाहुः संभवा दन्यदाहु रसंभवात् ।

इति शुश्रुम धीराणां ये न स्तद्विचचक्षिरे ॥ १३ ॥

சுநதஜெவாஹுஃ ஸஹவா உநதஜாஹு ரஸஹவாஸு ।

ஐகி ஸஹுரஹு ஸீராணாஹு யெ ந ஸதவிவக்சிரே ॥ ௧௩ ॥

எழுஹத்தை) க்காட்டி லும் வேறுபட்டது அளப்பூதியாகும். அது
பாசருதியென்றும், காரணமென்றும், அவித்யை என்றும், அவ்யா
கருதப் பெயருள்ளதென்றமாகும். அந்த அளப்பூதியை அவ்யா
கருதமெனப்பெயரிய பாசருதியை காரணத்தை காமகர்மங்களுக்கு
குப் பீஜமாகவான அதர்சன ரூபமான அவித்யையை உபாஸிப்பவர்
கள் எவர்களோ அவர்கள் அதற்கு அனுகுணமாகவே உள்ள அதர்ச
னாத்மகமான அஃ (சுஹ) அந்த தமஸ்ஸைப் பிரவேசிக்கின்றனர்.
அதைக்காட்டிலுங்கூட வெருவாக உள்ளதுபோன்ற தமஸ்ஸை
அவர்கள் அடைகின்றனர். எவர்கள் ஸப்பூதியில்ஹிரண்யகர்ப்பர்
எனப்பெயரிய காரிய ப்ரம்ஹத்தில் பற்றுள்ளவர்களோ என்றும்.

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—இப்பொழுது இவ்விரண்டு உபாஸனைக்
களுடையவும் எழுச்சயத்துக்குக் காரணமான அவயவ பலபேதத்
தை (ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனியேற்படக்கூடிய பலபேதத்தை)
ச் சொல்லுகிறது—

(ப-ரை) சம்भवात्(ஸஹவாஸு)=கார்ய ப்ரம்ஹோபாஸனத்தினு
லுண்டாகும் பலனை அஃ(சுநதஜெவாஹுஃ)=வேறுகளவே=
அணிமாதி ஐஸ்வரிய ரூபமாகவே சொல்லுகின்றனர். அஃ(சுஹவாஸு)
(சுஹவாஸு)=அவ்யாகருதோபாஸனத்தினுலுண்டாகும் பலனை
யும் அஃ(சுநதஜெவாஹுஃ)=வேறுபட்டதாகவே பாசருதிலய
மெனப் டௌராணிகர்சளாற் சொல்லப்படுவது ரூபமாகவே சொல்

अन्यदेवेति । अन्यदेव=पृथगेवाहुः फलं, संभवात्=संभूतेः, कार्यब्रह्मो
पासनादणिमद्यैश्वर्यलक्षणं व्याख्यातवन्तः इत्यर्थः । तथा च अन्यदाहुरसं-
भवात्—असंभूतेः=अव्याकृतादव्याकृतोपासनाद्यदुक्तमन्धं तमः प्रविश-
न्तीति । प्रकृतिलय इति च पौराणिकै रुच्यते । इति=एवं, शुश्रुम धीराणां
वचनम् । ये न स्तद्विचचक्षिरे=व्याकृताव्याकृतोपासनफलं व्याख्यातवन्त
इत्यर्थः ॥ १३ ॥

यत एवमतः समुच्चयः संभूत्यसंभूत्युपासनयोर्युक्त एव एकपुरुषार्थ
त्वाच्चेत्याह—

லுகின்றனர். யே (யே)=எவர்கள், ந: (ந:)=எங்களுக்கு தத் (தத்)=
வியாகிருத அவியாகிருத உபாஸன பலனை வ்யாச்ச்ச்சிசிரே (வஜாஅஅக்ஷி
ரெ)=விரித்துபதேசித்தனரோ அத்தகைய ஧ீராணாம் (யீராணாடி)=
புத்திமான்களுடைய வசனத்தை இதி (இதி)=இவ்விதம் शुश्रुम (शुश्रु
मृ)=கேட்டுளோம். (13) (எ-று)

பாஷ்யம்.—ஸம்பவத்திலிருந்து=ஸம்பூதியிலிருந்து=காரியப் பரம்
ஹோபாஸனத்திலிருந்து உண்டாகும் பலனை அன்யத்தாகவே=
வேறுபட்டதாகவே சொல்லுகின்றனர். துணிமாதி ஐஸ்வரிய ரூப
மான பலனை விரித்துரைத்திருக்கின்றனர் என்று பொருள். அவ்
விதமே அஸம்பவத்திலிருந்து=அஸம்பூதியிலிருந்து=அவ்யாகிருதத்
திலிருந்து=அவ்யாகிருதோபாஸனத்திலிருந்து “அந்த தமஸ்ஸை ப்ர
வேசிக்கின்றனர்” என எது சொல்லப்பட்டதோ, “ப்ரகிருதிலயம்”
எனப் பெளராணிகர்களாலும் எது சொல்லப்படுகிறதோ அத்தகைய
அன்யத்தாகவே=வேறுகவேயுள்ள (பலனை) ச் சொல்லுகின்றனர்.
என இவ்விதம் எவர்கள் எங்களுக்கு அதை=வியாகிருதாவ்யாகிரு
தோபாஸன பலனை விரித்துரைத்தனரோ அத்தகைய புத்திமான்க
ளுடைய வசனத்தைக் கேட்டுளோம் என்பது பொருள். (13)

அவதாரிகா பாஷ்யம் — எக்காரணம்பற்றி இவ்விதமேற்படுகிற
தோ அக்காரணம்பற்றி ஸம்பூதி அஸம்பூதி இவற்றின் உபாஸனங்க
ளுக்கு ஸமூச்சயமானது பொருந்தக்கூடியதாகவே ஆகிறது. ஒரே
புருஷனை ஸம்பந்தித்ததாக அப்பலன் இருப்பதும் மற்றொரு காரண
மாகும் என்று உபதேசிக்கிறது—

संभूतिश्च विनाशश्च यस्तद्वेदोभयसह ।

विनाशेन मृत्युं तीर्त्वाऽसंभूत्याऽमृतमश्नुते ॥ १४ ॥

ஸம்ஹதிஹ விநாஸஹ யஸ்துவெதொஹயஹ ஸஹ ।

விநாஸெந மூத்யும் தீர்வாஸம்ஹத்யாஸமூதமஸ்து தெ ॥ १४ ॥

संभूतिं च विनाशं च यस्तद्वेदोभयसह । विनाशेन=विनाशो धर्मो यस्य कार्यस्य स तेन धर्मिणा अभेदेनोच्यते विनाश इति तेन तदुपासनेन अनैश्वर्यमधर्मकामादिदोषजातं च मृत्युं तीर्त्वा । हिरण्यगर्भोपासनेन हि अणिमादिप्राप्तिः फलम् । तेन अनैश्वर्यादिमृत्युमतीत्य असंभूत्या=अव्याकृ-

(ப-ரை) ய: (ய:) = எவன், சம்பூதி (ஸம்ஹதிஹ) = ஸம்பூதி என்ன விநாஸ (விநாஸஹ) = விநாசமென்ன, தடுமயம் (தடிமய யடி) = அவ்விரண்டையும் சஹ (ஸஹ) = ஒரே புருஷனால் அனுஷ்டிக்கக் கூடியதென வே (வெடி) = எண்ணுவானோ அவன் விநாஸ (விநாஸஹ) = விபாகிநுதோபாஸனத்தினால் மூத்யும் (மூத்யுமூ) = அநைஸ்வரியத்தையும் அதர்மம் காமம் முதலிய தோஷ ஸமூஹத்தையும், தீர்வா (தீர்வா) = போக்கி அசம்பூத்யா (அஸம்ஹத்யா) = அவியாகிநுதோபாஸனத்தினால் அமூதம் (அமூதம்) = ப்ரகிருதிலயருபமான மோக்ஷத்தை அஸ்து (அஸ்து) = அடைகருன். (14) (எ-று)

பாஷ்யம்.—ஸம்பூதி, விநாசம் என்ற இவ்விரண்டையும், ஒரே புருஷனால் அனுஷ்டிக்கத்தக்கதென எவன் அறிவானோ அவன் விநாசத்தினால்=விநாசமென்ற தர்மமானது எந்தக் காரியத்துக்கு இருக்கிறதோ அது விநாசமாகும். ஆகவே விநாசமென்ற தர்மமுள்ள தர்மியினால் என்பதாய் தர்மதர்மிகளுக்குரிய அபேதத்தால் விநாசதர்மமுள்ள விநாசியான தர்மியானது விநாச என்ற பதத்தால் சொல்லப்படுகிறது. அதனால் = விநாசியான தர்மியினுபாஸனத்தினால் அனைஸ்வரியமும் அதர்ம காமாதிருப தோஷ ஸமூஹமுமான மிருத்புவைத்தாண்டி என்று பொருள். ஹிரண்யகர்ப்போபாஸனத்தால் *அணிமாதிசுகளின் ப்ராப்த்தியன்றோ பஸுநைச் சொல்லப்படு

* அணிமாதிரி ஐஸ்வரியங்கள் இன்னதென்பதை நமது பாதஞ்ஜலயோக சூத்திர மொழிபெயர்ப்பு 234-வது பக்கத்தில் காண்க.

तोपासनया अमृतं प्रकृतिलयलक्षणं अश्नुते । संभृतिं च विनाशं चेत्यत्र
अवर्णलोपेन निर्वेशो द्रष्टव्यः । प्रकृतिलयफलश्रुत्यनुरोधात् ॥ १४ ॥

மாணுஷதேவவித்தசாஹ்யம் ஈ.லம் ஷாஸ்த்ரலக்ஷணம் ஈ.கூதிலயாஹ்தம் । ஈ.தாவதீ
ஸஸாரஈதி: । அத: ஈ.ரம் ஈ.வோக்தம் “ஆத்மீவாஹ்விஜானாத:” ஈ.தி ஈ.வாஹ்-
ஹாவ ஈ.வ ஈ.வீஷணாஸந்யாஸஜ்ஞானநிஷ்டாஈலம் । ஈ.வம் ஈ.விஈகார: ஈ.வூத்திநிவூத்தி
லக்ஷணோ ஈ.வோதார்த்தோஸ்த்ர ஈ.காஸித: । த்ர ஈ.வூத்திலக்ஷணஸ்ய ஈ.வோதார்த்தஸ்ய ஈ.விஈஈப்ரதி-
ஈ.வலக்ஷணஸ்ய க்ரூஹஸ்ய ஈ.காஸிதே ஈ.வஈர்யாஹ்தம் ஈ.வாஹ்ணமுஈயுக்தம் । நிவூத்திலக்ஷ-
ணஸ்ய ஈ.வோதார்த்தஸ்ய ஈ.காஸிதே அத ஈ.வீர்வ் ஈ.வூதாரணயகமுஈயுக்தம் । த்ர நிஷேகா-
ஈ.வ்ஸ்மஜ்ஞானாஹ்தம் கர்மகூர்வந் ஜிஜீவிஷேதோ வித்யா ஈ.ஹாஈரஈஹ்வித்யா, ததுக்தம்
“வித்யாஹ் சாவித்யாஹ் யஸ்தஈதஈதஈயஸ்தஹ் । அவித்யா ஈ.யுய் தீர்வா வித்யாஈமூத

கிறது. அதனால் ஈ.ஜ்ணைஈ்வர்யாதியான ஈ.நுத்த்யலைக் கூடந்து ஈ.ஸம்
ஈ.த்யிணை = ஈ.வியாக்ருதோபாஸனத்தினால் ஈ.ரகிருத்த்யஈபமான
ஈ.மிருத்ததை ஈ.தேகருண். ஈ.லத்தில் “ஸஈ ஈ.திஈச” ஈ.ன்றவிடத்
தில் ஈ.தலில் “ஈ” ஈ.ன்ற ஈ.மூத்தைவிட்டு உஈதேசித்திருஈபதாகக்
கொள்ளவும். ஈ.ரகிருத்தியஈமென்ற ஈ.லன் ஈ.சாஸ்லியிருஈபதே அதன்
காரணமாகும். (14) (ஈ-று)

அவதாரீகா பாஷ்யம்.—சாஸ்திரத்திற்சாஸ்லிய ஈ.ரகிருத்தியத்
தை ஈ.டிவாகக்கொண்ட ஈ.லன் ஈ.ஹ்வித்தத்தாலும், தைவவித்தத்
தாலும் ஈ.ாத்தியமாகவாகிறது. இவ்விதம் இவ்விடத்தில் ஈ.விருத்தி
நிவிருத்திருஈபமான இரண்டுவிதமான வேதார்த்தமானது ஈ.சாஸ்லப்
ஈ.ட்டது. அவற்றுள் விதிஈரதிஷேதஈபமானதும் ஈ.வ்ருத்திருஈ
ஈ.மான ஈ.ல்லா வேதார்த்தத்தையும் ஈ.காஸஈபஈடுத்தும் விஷயத்தில்
ஈ.வாஈர்யாஹ்தமான ஈ.ரஈஹ்ணமானது உஈயோகஈபஈுகிறது. நிவிருத்
திருஈபமான வேதார்த்தத்தை ஈ.காஸஈபஈடுத்தும் விஷயத்தில் இதற்கு
ஈ.லுள்ள ஈ.ருஹதாரண்யகமானது உஈயோகஈபஈுகிறது. அவற்
றுள் கஈஈபாதானந்தோடங்கி ஈ.மஈஹ்ணந்தமான கஈர்மவைச்செய்து
கொண்டு அஈர ஈ.ரஈஹ்விஷயமான வித்யையுடன் (உஈஸனத்து
டன்) கூட எவன் ஜீவிக்க விரும்புவானே அவன் “வித்யாஈசாவித்
யாஈச யஸ்தத்தவேத உஈயம் ஈ.ஹ் । அவித்யயா ஈ.ருத்தும் தீர்த்வா

मनुते” इति । तत्र केन मार्गेणामृतत्वमश्नुते इत्युच्यते “तद्यत्तत्सत्यमसौ
स आदित्यो य एष पतस्मिन्मण्डले पुरुषो, यश्चायं दक्षिणेऽक्षन् पुरुषः”
पदद्वयं सत्यं ब्रह्मोपासीनः यथोक्तकर्मकृच्च यः सोऽन्तकाले प्राप्ते सति
आत्मानं आत्मनः प्राप्तिद्वारं याचते—

हिरण्ययेन पात्रेण सत्यस्यापिहितं मुखम् ।

तत्त्वं पूषन्नपावृणु सत्यधर्माय दृष्टये ॥ १५ ॥

ஹிரண்யெந வாட்ருண ஸத்யஸ்ய விஹிதம் ௧௫வடி ॥
தத்வம் பூஷந்நபாவ்ருண ஸத்யதர்மாய ட்ருஸ்தெ ॥ ௧௫ ॥

வித்யயா அம்ருதபந்துதே” என்றதால் (ஆடேக்ஷிகமான அமிருதத்
வத்தையடைகருன்) எனச் சொல்லப்பட்டது. அத்தகைய க்ருண
கர்மபலனான அமிருதத்வமானது எந்த மார்க்கத்தினால் அடையப்
படுகிறது என்ற இது அடுத்த மந்திரத்தினுட்பதேசிக்கப்படுகிறது.
அவ்விடத்தில் யாதொரு அந்த ஸத்ருபமான ப்ரம்ஹமுண்டோ
அது இந்த ஆதித்யனேயாகும். இந்த ஆதித்ய மண்டலத்தில் யா
தொரு புருஷனுண்டோ, வலது சண்ணில் யாதொரு புருஷனுண்
டோ இவ்விண்டுருவமான=அத்யாத்ம அதிதேவருபமான, ஸத்ய
ப்ரம்ஹத்தைபுபாலிப்பவனும் சாஸ்திரத்திற் சொல்லியபடி கர்மத்
தைச் செய்பவனும் எவனோ அவன் மாணகாலம் ப்ராப்த்தமானதம்
ஸத்யருபமான ஆத்மாவை தானடைவதற்குரிய வழியை “ஹிரண்
மயேந பாத்ரேண” என்றதால் யாசிக்கருன்=வேண்டுகருன்—

(ப-ரை) **ஹிரணயேன** (ஹிரண்யெந)=ஜ்யோதிர்மயமான **பாத்ரேண**
(வாட்ருண)=பாத்திரத்தினால் **சத்யஸ்ய** (ஸத்யஸ்ய)=ஆதித்ய மண்
டலத்திலிருக்கின்ற ப்ரம்ஹத்தினுடைய **मुखम्** (முகம்)=தவாரமா
னது, **अपिहितम्** (அபிஹிதம்)=மூடப்பட்டிருக்கிறது. **पूषन्** (பூஷ
ந்)=ஹே ஸூரியனே! **तत्** (தத்)=அந்த
த்வாரத்தை, **सत्यधर्माय** (ஸத்யதர்மாய)=ஸத்யரான உமதுஉபாஸன
ருபமான தர்மத்தையுடைய என்னையும் பொருட்டு **दृष्टये** (ட்ருஸ்தெ
யெ)=உமதுஸ்வரூபோபலப்திக்குவேண்டி. **अपावृणु** (அபாவ்ருணு)=
திறந்து விடுவீராக. (15) (எ-று)

ஹிரண்மயேன பாत्रेण=ஹிரண்மயமिव ஹிரண்மயம், ஐயோதிர்மய மித்யேதத் ।
 तेन पात्रेणैवापिधानभूतेन, सत्यस्य=आदित्यमण्डलस्थस्य ब्रह्मणः, अपि-
 हितम्=आच्छादितम्, मुखम्=द्वारम् तत्त्वं हेपूषन् । अपावृणु=अपसारय ।
 सत्यधर्माय=तव सत्यस्योपासनात्सत्यं धर्मो यस्य मम सोऽहं सत्यधर्मा
 तस्मै मह्यं, अथवा—यथा भूतस्य धर्मस्यानुष्ठाने दृष्ट्ये=तव सत्यात्मन उप-
 लब्धये ॥ १५ ॥

पूषन्नेकर्षे यम सूर्य प्राजापत्य व्यूह रश्मीन्समूह ।
 तेजो यत्ते रूपं कल्याणतमं तत्ते पश्यामि योऽसावसौ
 पुरुषः सोऽहमस्मि ॥ १६ ॥

வட ஷக்ஷெகஷெடி யஸி வடயடி ப்ராஜாவத்ய வ்யூஹ
 ஹ ரஸூரீந சூரீஹ । தெஜே யதே ரூபம் கயூணதஸி
 ததே வஸ்யாதி யெஃஸாவஸஸ வஸரஸஷஃ ஸொஃஹஸி ॥

பாஷ்யம்.—ஹிரண்மயமான பாத்திரத்தினால் = ஹிரண்மயம்
 போலிருப்பதுபற்றி ஹிரண்மயமாகிறது ஜ்யோதிர்மயமானது என்
 பது பொருள். மரைக்கும் பொருளாகவான அந்தப் பாத்திரத்தி
 னால் ஸத்யத்தினுடைய=ஆதித்ய மண்டலத்திலிருக்கின்ற ப்ரம்ஹத்
 தினுடைய முகமானது=துவாரமானது அபிஹிதமாக=மரைக்கப்
 பட்டதாசவாகிறது. அதை நீர் ஹே பூஷன்! விலக்கும் சத்யதர்மா
 (ஸத்யஸூரய)=ஸத்யரான உமது உபாஸனத்தினால் ஸத்யமான
 தர்மமானது எந்த எனக்கு ஏற்படுகிறதோ அந்த நான் ஸத்யதர்மா
 வாகிறேன். அந்த என்னையும் பொருட்டு என்று பொருள். அல்லது
 உண்மையான தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவனையும் பொருட்டு திருஷ்ட
 யே=ஸத்யாத்மாவான உமது உபலப்தியும் பொருட்டு என்று பொ
 ருள். (15) (எ-று)

(ப-ரை) हे पूषन् (ஹே வடஷந)=ஐகத்தைப்போஷிப்பவரே!
 हे एकर्षे (ஹே ணகஷெடி)=ஒருவராகவே செல்லுபவரே! हे यम
 (ஹே யஸி)=யாவற்றையுமடக்குபவரே! हे प्राजापत्य (ஹே ப்ராஜா
 வத்ய)=ப்ராஜாபதியின் புத்திரரே! रश्मीन् (ரஸூரீந)=சொந்தமான

हेषूषन् । जगतः पोषणात्पूषा रविः, तथा एक एव ऋषति गच्छतीत्ये-
 कर्षिः, हे एकर्षे । तथा सर्वस्य संयमनाद्यम्: हेयम् । तथा रश्मीनां प्राणानां
 रसानां च स्वीकरणात्सूर्यः हेसूर्य । प्रजापतेरपत्यं प्राजापत्यः हे प्राजापत्य ।
 व्यूह=विगमय रश्मीन्स्वान्, समूह=एकी कुरु उपसंहर, तेजः=तापकं
 व्योतिः । यत्ते=तव, रूपं कल्याणतमम्=अत्यन्तशोभनं, तत्ते तवात्मनः
 प्रसादात्पश्यामि । किञ्चाहं न तु त्वां भृत्यवद्याचे योऽसावादित्यमण्डलस्थो
 व्याहृत्यवयवः पुरुषः=पुरुषाकारत्वात्, पूर्णं वानेन प्राणबुद्ध्यात्मना जग-
 त्समस्तमिति पुरुषः । पुरिशयनाद्वा पुरुषः । सोऽहमस्मि भवामि ॥ १६ ॥

கிரணங்களை யூஹ (வஹுஹ)=விலக்கிக் கொள்ளுவீராக. தெஜ: (தெ-
 ஜி)=தாபகமான உமது ஜ்யோதிஸ்ஸை, சமூஹ (ஸஹுஹ)=ஒடுக்கிக்
 கொள்ளுவீராக. தே (தே)=உம்முடைய கल्याணதமம் (கலாண-
 தஜி)=மிகப் பங்களாசரபால ரத் (யக்)=யாதொரு ரூபம் (ரஹு)=
 ரூபமுண்டோ தே (தெ)=உமது தத் (தக்)=அந்த ரூபத்தை ப்ஷ்யாமி
 (வஸுஹி)=உமது அனுக்ரஹத்தினால் பார்ப்பேனாக. அசௌ பुरुஷ:
 (அஸௌ வஸுஹி)=ஆதித்யமண்டலத்திலிருக்கின்ற புருஷன் யோ
 சௌ (யொஸௌ)=எவருண்டோ ச: (ஸ:)=அவராக அஹம் (அஹி)=
 நான் அஸிம் (அஸி)=இருக்கின்றேன். (16) (எ-று)

பாஷ்யம்.—ஹே பூஷன் ! ஜகத்தைப் போஷிப்பதால் சூரியன்
 பூஷாவாகிறார். அதுபோலவே ஒருவனாகவே போவதுபற்றி ஏகர்
 விபுமாவார். ஹே ஏகர்ஷே ! அவ்விதமே எல்லாவற்றையும் நியம-
 னஞ் செய்வதால் யமனுமாவார். ஹேயம் ! அவ்விதமே ரம்மிகளே
 யும், ப்ராணன்களையும், ஜலங்களையும், எவ்விதமே ஸ்ரீரயனுமா-
 கிறார். ஹே ஸ்ரீர்ய ! ப்ராஜாபதியினது அபத்யமானதுபற்றி ப்ராஜா-
 பத்யனுமாவார். ஹே ப்ராஜாபத்ய ! சொந்தக் கிரணங்களை விலக்கிக்
 கொள்ளுவீராக. தேஜஸ்ஸை=தாபகமான ஜ்யோதிஸ்ஸை உடஸம்
 ஹாரஞ் செய்துகொள்ளுவீராக. உம்முடைய அத்யந்த சோபன-
 மான யாதொரு ரூபமுண்டோ உம்முடைய அந்தரூபத்தை ஆத்மா-
 வான உமது பிரஸாதத்தால் பார்ப்பேனாக. மேலும் நான் உம்மை
 வேலைக்காரன் போல யாசிக்குன்றேனில்லை பின்னையோடுவென்னில்
 ஆதித்யமண்டலத்திலிருப்பவரும், வியாஹிருதியை அவயவமாகவு-

अथेदं शरीरमग्नौ हुतं भस्मान्तं भूयात् । ओमिति यथोपासनमौ प्रतीकात्म-
कत्वात्सत्यात्मकमभ्याख्यं ब्रह्माभेदेनोच्यते । हे क्रतो=सङ्कल्पात्मक स्मर
यन्मम स्मर्तव्यं तस्य कालोऽयं प्रत्युपस्थितः । अतः स्मरैतावन्तं कालं
भावितं कृतमग्ने स्मर यन्मया बाल्यप्रभृत्यनुष्ठितं कर्म तच्च स्मर । क्रतो स्मर
कृतं स्मरेति पुनर्वचनमादरार्थम् ॥ १७ ॥

புனரந்யேன மந்நேன மாரீ யாஹதே—

अग्ने नय सुपथा राये अस्मान्निश्वानि देव वयुनानि विद्वान् ।
युयोध्यस्मज्जुहुराणमेनो भूयिष्ठां ते नम उक्ति विधेम ॥१८॥

சுமெ நய ஸுபதா ராயே அஸ்த்மானிஸ்வானி டேவ வயு-
நாநி வித்வான் । யுயொத்யஸஜ்ஜுஹுராணமேனோ பூயிஸ்தாம்
தேவஸித்வாநம் உக்திவிதேம ॥ ௧௮ ॥

மானது அன்னியில் ஹோமஞ்செய்யப்பட்டதாய்க்கொண்டு பஸ்மாந்
தமாச=முடிவில் சாம்பலாக ஆகட்டும். மூலத்தில் ஓம் என்றதால்
ஸத்யாத்மகமும் அக்னியெனப் பெயருள்ளதுமான ப்ரம்ஹமானது
அபேதமுறையாற் சொல்லப்படுகிறது. ஒவ்வொரு வுபாஸனந்தோ
ரும் ஓம் என்பதை ப்ரதீகமாக அவர் கொண்டிருப்பதே அதன்
காரணமாகும். ஓ ஸங்கல்பாத்மாரே ! என்னைப்பற்றி நினைக்கவேண்
டியது யாதூண்டோ அதற்குக் காலம் வந்துவிட்டது. ஆகையால்
இவ்வளவு காலம் என்னால் செய்யப்பட்டதையும் நினைபும். பால்யம்
முதல் என்னால் எந்தக்கர்மம் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதோ அதையும்
நினைபும். “ஓம் க்ரதோ ஸ்மர, கிருதம் ஸ்மர” என இரண்டாவது
தடவைபடித்தது தனக்கு அவ்விஷயத்திலுள்ள அதிகம் ஆதரவைக்
காட்டுகிறது. (17) (ஏ-று)

அவதாரிகா பாஷ்யம் — திரும்பவும் வேறுமந்திரத்தினால் மாரீக்
கத்தை யாசிக்கிறார்—

(ப-ரை) हे अग्ने (ஹே சுமெ)=ஓ அக்னியாகிற தேவ (டேவ)=
தேவனே! निश्वानि(னிஸ்வானி)=ஸமஸ்தமான, वयुनानि (வயுநாநி)=
6

इत्युपनिषत् । पूर्णमदः पूर्णमिदं पूर्णात्पूर्णमुदच्यते । पूर्णस्य पूर्णमा-
दाय पूर्णमेवावशिष्यते । ओं शान्तिः, शान्तिः, शान्तिः ॥

ஊத்துவநிஷக் | வுண்ணுடி: வுண்ணுடிஊம் வுண்ணுடாக்
 வுண்ணுடிஊதுதெ | வுண்ணுடி வுண்ணுடிஊய வுண்ணு
 ஡ெவாவபரிஷுதெ | ஡ு ஸாணி, ஸாணி, ஸாணி: ||

கர்மங்களை அல்லது உபாஸனங்களை, விद्वान்(விவ்ரான்)=அறிந்தவரான
நீர் अस्मान्(அஸ்மான்)=எங்களை, राये(ராயே)=கர்மபல போகத்தையு
மும் பொருட்டு सुपथा(ஸுபதா)=நல்ல வழியினால் அதாவது:—
உத்தராயண மார்ச்சத்தினால் नय(நய)=கொண்டு சேர்ப்பிப்பிராக.
जुहुराणम्(ஜுஹுராணம்)=மிக்கக் குடிலமான एनः(ஏநஃ)=பா
பத்தை अस्मत्(அஸ்மத்)=எங்களிடமிருந்து युयोधि(யுயொயி)=
பிரித்துவிடீராக. ते(தே)=உமக்கு भूयिष्म(பூயிஷ்ம்)=அதிக
மான नम उक्तिम्(நம உக்திம்)=நமஸ்கார வசனத்தை विधेम(வியே
ம்)=செய்கின்றோம். அதாவது: நமஸ்காரத்தினால் பணிவிடை செய்
கின்றோம் என்றும். (18) (எ-று)

(ப-சை) அட: (சுடி) = இந்த நிரக்குண ப்ரம்ஹம் பூர்ண (வதிண-இ) = ஒன்றினிடத்தினின்றும் விலகுதலையடையாதது. அதாவது: எங்கும் நீக்கமற நிறைந்துள்ளது என்றும். இடம் (உடி) = ஸோபாதிகமான ஸகுண ப்ரம்ஹமும், பூர்ண (வதிண-இ) = தனது பரமாத்மஸ்வரூபத்தினால் எங்கும் வியாபியாகவே = நீக்கமற நிறைவுள்ளதாகவே இருக்கிறதேரொழிப உபாதி பரிச்சின்னமான விசேஷரூபத்துடனன்று. பூர்ண (வதிண-இ) = விசேஷத்தன்மையையடைந்த கார்யாத்மகமான ஸகுண ப்ரம்ஹமானது பூர்ண (வதிண-இ) = தனக்குக் காரணமான ப்ரம்ஹத்தினிடமிருந்து உத்யயை (உடி) (உதி) = உத்கமனத்தையடைகிறது. அதாவது: உண்டாவதாகவாழிறது என்றும். காரியமான ரூபத்தினால் ப்ரம்ஹம்ஸ்வரூபத்தை விட வேறுபட்டதுபோலிருப்பினும் நீக்கமற நிறைந்துள்ள பூர்ணமான பரமாத்மத்தன்மையாதுண்டோ அதை ஒருபொழுதும் விட்டு விலகுவதில்லை என்பது கருத்து. பூர்ண (வதிண-இ) = காரியமான ஸகுண ப்ரம்ஹத்தினுடைய, பூர்ண (வதிண-இ) = பூர்ணத்

தன்மையை (நீக்கமுற நிறைந்திருத்தலை) **அடாய** (சூடாய்)=கிரஹித்
துக்கொண்டு அதாவது: ஆத்மஸ்வரூபத்துடன் ஒன்றுபட்டிருந்த
லைச் செய்தபின்னர் (வித்யையினால் அவித்யாகிருதமான பூதமாத்தி
ரைகளாகிற உபாதியின் சேர்க்கையாலுண்டான வேறான தோற்றத்
தைப் போக்கிப்பின்னர்) **பூர்ணமே** (வெண்-இலவ)=உள்ளும் வெளி
யும் சைதன்யைகரஸ் ஸ்வரூபமான நிர்விசேஷ ப்ரம்ஹமாகவே **அவ
சிஷ்யதே** (சுவபரிஷிதே)=எஞ்ஜி நிற்கிறது. (எ-று)

குறிப்பு—ப்ருஹதாரண்யகத்தில் “**ब्रह्म वा इदमग्र आसीत् तदा-
त्मानमेवावेदं ब्रह्मास्मीति तस्मात्तत्सर्वमभवत्**” (“**ஹ்ரவா உஹ
சூலீக் தஜாதநலெவாவெஹம் ஹ்ரவாலீதி தஸாததவ-இல
வக்**”)=**[இதம் (உஹ)]**=இந்த ஸகுண ப்ரம்ஹமானது முதலில் **ஹ்ர
(ஹ்ர)**=நிர்க்குண ப்ரம்ஹமாக இருந்தது அது தன்னையே “நான்
ப்ரம்ஹமாகவிருக்கிறேன் எனவறிந்தது. ஆனதுபற்றியே அது
ஸ்ரவமாகவும் (எல்லாமாகவும்) ஆயிற்று] என்ற மந்திரம் படிக்கப்
பட்டிருக்கிறது. அம்மந்திரத்தின் பொருளே இந்த “**பூர்ணமத:**”
என்ற சாந்தி மந்திரத்தாற் சொல்லப்பட்டதாகவாகிறது. அதாவது:
அங்குள்ள **ஹ்ரவா** (ஹ்ரவா) என்ற மந்திரபாகத்தின் பொருள்
“**பூர்ணமத:**” (“**வெண்-இலவ**”) என்றதாலும், “**இதமக்**” (“**உஹ
மெ**”) என்ற பாகத்தின் பொருள் “**பூர்ணமத பூர்ணமதமத**”
(**வெண்-இலவ வெண்-இலவ வெண்-இலவ**)” என்றதாலும்,
“**ததாத்தானமேவாவிதம்**” (**தஜாதநலெவாவெஹம் ஹ்ரவா
லீதி**)” என்ற பாகத்தின் பொருள் “**பூர்ணமத பூர்ணமத**” (“**வெண்-
இலவ வெண்-இலவ**”) என்றதாலும், “**ததாத்தானமேவாவிதம்**”
(**தஜாதநலெவாவெஹம் ஹ்ரவா லீதி**)” என்ற பாகத்தின் பொருள் “**பூர்ணமத
பூர்ணமத**” (“**வெண்-இலவ வெண்-இலவ**”) என்றதாலும் சொல்லப்
பட்டிருக்கிறது என ப்ருஹதாரண்யகம் ஐந்தாவது அத்தியாயம்
ஒன்றாவது ப்ரம்ஹணத்தின் முதலில் பாஷ்யக்காரர்களால் விளக்
கப்பட்டிருக்கிறது. அதன் விசேஷத்தையும் பின்னும் இம்மந்தி
ரத்துக்கு வேறு சிலர் கூறும் பொருள் பொருத்தமானதன்றென
அங்கு பாஷ்யத்தில் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருப்பதையும் ப்ருஹதா
ரண்யக பாஷ்ய மொழிபெயர்ப்பில் விரிவாய் எழுதப்போவதால்

அग्रे नयेति । हे अग्रे । नय=गमय, सुपथा=शोभनेन मार्गेण । सुपथेति विशेषणं दक्षिणमार्गनिवृत्त्यर्थम् । निर्विण्णोऽहं दक्षिणेन मार्गेण गतागतलक्षणेन । अतो याचे त्वां पुनः पुनः गमनागमनवर्जितेन शोभनेन पथा नय । राये=धनाय कर्मफलोपभोगायेत्यर्थः । अस्मान्=यथोक्तधर्मफलविशिष्टान्, विश्वानि=सर्वाणि हे देव वयुनानि=कर्माणि प्रज्ञानानि वा, विद्वान्=ज्ञानान् किञ्च युयोधि=वियोजय विनाशाय, अस्मत्=अस्मत्तः, जुहुराणम्=कुटिलं वञ्चनात्मकं, एनः=पापम् । ततो वयं विशुद्धास्सन्त इष्टं प्राप्स्याम इत्यभिप्रायः । किन्तु वयमिदानीं ते न शक्नुमः परिचर्यां कर्तुम्, भूयिष्ठाम्=बहुतराम्, ते=तुभ्यम्, नम उक्तिम्=नमस्कारवचनम्, विधेम=नमस्कारेण परिचरेमेत्यर्थः ॥

அங்கு அதைக்காண்க. இம்மந்திரம் இந்த ஈஸாவாஸ்யோபநிடதத்துக்குச் சந்திமந்திரமாவதால் இதை ஆதியிலும் அந்தத்திலும் படித்துக்கொள்ளவேண்டுவதவசியமாகும். (எ-று)

பாஷ்யம்.—ஹே அன்னியே! சோபனமான மார்க்கத்தினால் கொண்டுபோவீராக. இங்கு “சுபதா (ஸு+வயா)” என்றவிடத்திலுள்ள சு (ஸு) என்ற விசேஷணம் தக்ஷிணயன மார்க்கத்தை விலக்கவேண்டி கூறப்பட்டது. கதாகத ரூபமான தக்ஷிணயன மார்க்கத்தினால் நான் வெறுப்பையடைந்திருக்கிறேன். ஆனதுபற்றிக் சமனாகமனமற்றதான சோபனமார்த்தத்தினால் கொண்டுசேர்க்கவேண்டுமென்று உம்மை அடிக்கடி யாசிக்கின்றேன். ராயே (ராயே) தனத்தையும் பொருட்டு அதாவது: கர்மபலானுபவத்தையும் பொருட்டு என்பது அதன் பொருள். சாஸ்திரத்திற் சொல்லிய கர்ம பலவிகிதர்களான எங்களை ஹே தேவ! எல்லாக்கர்மங்களையுமோ அல்லது உபாஸனங்களையுமோ அறிந்தவரான நீர் மேலும் எங்களிடமிருந்து குடிவமானவஞ்சனாத்மகமான பாபத்தைப்பிரித்து நாசமாக்கிக்விடும். அதனால் நாம் விசுத்தர்களாக இருந்துகொண்டு இஷ்டத்தையடைவோமாக என்பது கருத்து. மேலும் நாம் இப்பொழுது பணிவிடை செய்வதற்குச்சுத்தர்களாக இல்லை. உமக்கு அதிக

“அவித்யா மூயு தீர்வா வித்யாமூதமஶ்நுதே” “விநாஸேன மூயு தீர்வா஽சம்பூத்யாமூதமஶ்நுதே” இதி ஶ்ருதவா கேசித்ச்ஞயம் குர்வந்தி । அதஸ்த்வி-
ராकरणार्थं संक्षेपतो विचारणां करिष्यामः । तत्र तावत्किञ्चिमित्तः संशय इति उच्यते । विद्याशब्देन मुख्या परमात्मविद्यैव कस्मान्नगृह्यते अमृतत्वं च? ननु उक्तायाः परमात्मविद्यायाः कर्मणश्च विरोधात्समुच्चयानुपपत्तिः । सत्यम् । विरोधस्तु नावगम्यते विरोधाविरोधयोः शास्त्रप्रमाणकत्वात् । यथाऽविद्यानुष्ठानं विद्योपासनञ्च शास्त्रप्रमाणकं तथा तद्विरोधाविरोधावपि यथा च “नहिं स्यात्सर्वा भूतानि” इति शास्त्राददगतं पुनः शास्त्रेणैव बाध्यते “अध्वरे पशुं हिंस्यात्” इति । एवं विद्याविद्ययोरपि स्यात् ।

தரமான நமஸ்கார வசனத்தைச் செய்கின்றோம். அதாவது: நமஸ் காரத்தால் பணிவிடை செய்கின்றோம் என்று பொருள்.

“அவித்யையினால் மிருத்யுவைத்தாண்டி வித்யையினால் அமிரு தத்தையடைகிறான்” “விநாசத்தினால் மிருத்யுவைத்தாண்டி அஸம் பூதியினால் அமிருதத்தையடைகிறான்” என்பதைக்கேட்ட சிலர் ஸந்தேஹத்தையடைகின்றனர். ஆகவே அதைப் போக்கவேண்டி சுருக்கமாக விசாரத்தைச் செய்யப்போகிறோம். அவ்விடத்தில் எக் காரணம்பற்றி ஸந்தேஹமேற்பட்டது எனின்? சொல்லப்படுகிறது. வித்யா என்ற சப்தத்தினால் முக்கியமான பரமாத்மவித்யையும், அமி ருதத்வமும் ஏன் கொள்ளப்படவில்லை என்றும். சொல்லப்பட்ட பரமாத்மவித்யைக்கும் கர்மத்துக்கும் விரோதமிருப்பதால் ஸமுச்ச யம் பொருந்தாது என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ எனின்? உண் மைதான். விரோதமிருப்பதாகவோ அறியப்படவில்லை. விரோதம் அஃதின்மை இரண்டும் ப்ரமாண பூதமான சாஸ்திரமூலமேற்பட வேண்டியிருப்பதாலென்க. அவித்யா (கர்மா) னுஷ்டானமும் வித் யோபாஸனமும் ப்ரமாண பூதமான சாஸ்திரமூலமேற்படுகிறது எவ் விதமோ அவ்விதமே அவற்றின் விரோதமும் விரோதமின்மையும் ஏற்படும். “எவ்வுயிர்களுையும் ஹிப்ஸிக்கலாகாது” என்பதாய்ச் சாஸ்திரமூலமறியப்பட்டதே திருப்பவும் (1) “யாகத்தில் பசுவை

(1) या शास्त्रचोदिता हिंसा न सा हिंसेति कथ्यते (யாஸாஸ்திரோத்திரா ஹிஃ

विद्याकर्मणोश्च समुच्चयः न, “दूरमेते विपरीते विषूनी अविद्या या च विद्येति ज्ञाता” इति श्रुतेः। “विद्याश्चाविद्याश्च” इतिवचनादविरोध इति चेन्न। हेतुस्वरूपफलविरोधात्। विद्याविद्याविरोधाविरोधयोर्विकल्पासंभवात्समुच्चयविधानादविरोध एवेति चेन्न। सहसंभवानुपपत्तेः। क्रमेणैकाश्रये स्यातां विद्याविद्ये इति चेन्न। विद्योत्पत्तौ अविद्यायाह्यस्तत्वात्तदाश्रये ऽविद्यानुपपत्तेः। नह्यग्निरुणः प्रकाशश्चेति विज्ञानोत्पत्तौ यस्मिन्नाश्रये

ஹிம்ஸிக்கலாம்” என்பதாய சாஸ்திரத்தினாலேயே மறுக்கப்படுகிறது எவ்விதமோ இவ்விதமே வித்யாவித்யா விஷயத்திலுமாகும் எனின் ?

“அவித்யையும் வித்யையென யாதொன்று அறியப்பட்டதோ அதுவுமாகிய இவ்விரண்டும் வெகுதூரம் விரோதப்படுவதுடன் விருத்தமான பலனுள்ளனவுமாகும்” என ஸ்ருதியிருப்பதால் வித்யா கர்மங்களுக்கு ஸமுச்சயமானது ஸம்பவிக்ஸாது (2) “வித்யையும் அவித்யையும்” என வசனமிருப்பதால் விரோதம் கிடையாது என்கிறோம் எனின் ? அவ்விதம் சொல்லுவதற்கில்லை. ஏன் ? ஹேது (காரணம்) ஸ்வரூபம், பயன் இவை வித்யாகர்மங்களுக்கு விருத்தங்களாக இருப்பதே அதன் காரணமாகும். வித்யை அவித்யை இவற்றின் விரோதம் அவிர்ரோதம் இவற்றுக்கு விகல்பம் ஸம்பவிக்ஸாதாகையாலும் ஸமுச்சயம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் விரோதமில்லை என்கிறோம் எனின் ? இவ்விரண்டுக்கும் சேர்ந்திருத்தல் ஸம்பவிக்ஸாதாகையால் அவிர்ரோதம் ஸம்பவிக்ஸாது. வித்யை அவித்யை இரண்டும் முறையே ஒரே ஆஸ்ரயத்திலிருக்கலாம் என்கிறோம் எனின் ? அது பொருந்தாது. ஏன் ? வித்யையுண்டானதும் அவித்யையானது நாசத்தையடைவதால் அதே ஆஸ்ரயத்தில் அவித்யை யிருக்கமுடியாததாகவிருக்கிறது. அக்னியானது சூடும் ப்ரகாசமும்

ஸா நஸா ஹிஃஸைதி சுயோதே)=சாஸ்திர மூலம் விதிக்கப்படும் யாகிய பசு ஹிம்ஸை ஹிம்ஸையாக ஒருபொழுதுமாகமாட்டாது என்பது கருத்து. (2) வித்யை அவித்யை இரண்டும் ஒரே புருஷனால் அனுஷ்டிக் கத்தக்கன என்ற வசனமிருப்பதால் என்று கருத்து.

ததுபயந் தஸ்மின்நிவாஸ்யே ஶீதோ஽గ्नிரப்காஸோ வா இத்யவித்யாயா உத்பத்தி:।
நாபி சஸ்யோ஽ஜ்ஞானம் வா । “யஸ்மிந் சர்வாணி பூதானி ஆத்மீவாபூதஜானத: ।
தத்வ கோ மோஃ க:ஸோக ஁கத்வமநுபத்யத:” இதி ஶோகமோஹாத்யஸம்பவஸ்துதே:।
அவித்யாஸம்பவாத்துபாடானத்ய கர்மணோ஽ப்யநுபதத்திமவோசாம । “அஸ்துதமஸ்துதே”
இத்யாபேதிகமஸ்துதம், வித்யாஸந்தேன பரமாத்மவித்யாஸந்தே ஹிரண்மயேனேத்யாதிநா
த்வாரமார்ட்டாதித்யாசனமநுபதயந் த்யாது । தஸ்மாத்யத்யாவ்யாஸ்யாத ஁வ மந்நாணாமர்த்
த்யுபரத்யதே ॥ 18 ॥

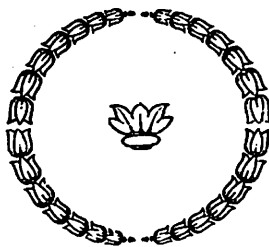
ஸ்ரீகோவிந்தபகவத்பூஜ்யபாதித்யத்ய
இதி ஶ்ரீமத்பரமஹ்ஸபரிவாஜகாசார்யத்ய
ஸ்ரீமஞ்ஞகரபகவத: கृतோ
வாஜசனேயித்யாஶிதோபநிஷத்யாஸ்யம் சபூர்ணம் ॥

உள்ளது என விஞ்ஞானமுண்டானதும் எந்த ஆஸ்ரயத்தில் (சித்
தத்தில்) அவ்வறிவு உண்டாயிற்றே அதே ஆஸ்ரயத்தில் (சித்தத்
தில்) அக்னி சித்மானது ப்ரகாஸமற்றது என்ற அவித்யையின் உத்
பத்தியோ, ஸம்சயமோ, அறியாமையோ ஏற்படமாட்டாதன்றே.
“ஆத்மைகத்வஞ்ஞானமுள்ளவர்க்கு எந்நிலையில் எல்லாம் ஆத்மாவா
கவே ஆகுமோ அந்நிலையில் ப்ரம்ஹாத்மைகத்வத்தையனுபவிப்ப
வர்க்கு மோஹமேது? சோகமேது?” எனச் சோகமோஹாதிகளின்
அஸம்பவத்தையுபதேசிக்கும் ஸ்ருதிபுமிருக்கிறது. அவித்யை ஸம்
பவிக்கமுடியாமற்போகவே அவ்வவித்யை காரணமாயேற்பட்ட கர்
மத்துக்கும் ஸம்பவமில்லையெனச் சொல்லியுமிருக்கிறோம். “அமிரு
தத்தையடைகிறது” என்பதால் ஆபேக்ஷிகமான அமிருதம் சொல்
லப்படுகிறது. வித்யாசப்தத்தால் பரமாத்மவித்யையைக் கிரஹித்
தோமானால் “ஹிரண்மயேந வாஜே (ஹிரண்மயேந வா஁கேண)=ஹிரண்
மயேந பாத்ரேண” என்றதாதிபால் துவாரம் வழி முதலியவற்றை
யாசித்தது பொருத்தமற்றதாகவாகிவிடும். ஆகவே உபாஸனைபுடன்
ஸமுச்சயமேயொழிய பரமாத்மஞ்ஞானத்துடன்னு என்பதாய்

நாம் மூன்னர் வியாக்கியானஞ் செய்யப்பட்டபடியே மந்திரங்களின் பொருள் ஏற்படுகிறதெனக் கூறி ஓய்வடைகிறோம். (18) (எ-து)

இவ்விதம் கோவிந்தபகவத்பூஜ்யபாதசிஷ்யரும் பரமஹம்ஸபரிவ்ராஜ கர்சார்யருமான ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதரின் கிருதியில் வாஜஸநேயிஸம்ஹிதோபநிஷத் பாஷ்யம் முற்றிற்று.

கேரோபநிஷத்தின் முகவுரை.

—o—o—o—

இந்த உபநிஷத்தில் **केनेषितम्** (கெனேஷிதம்) என ஆரம்பம் காணப்படுவதால் அதையொட்டி இதற்குக் கேரோபநிஷத் என்றே பெயரிடப்பட்டது. இது ஸாமவேதத்திலுள்ள தலவகார சாகையிற் சேர்ந்ததாகும். பொதுவாய் உபநிஷத்துக்கள் 108களென்றும், 1008களென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. பகவத்பாஷ்யகாரர் அவர்கள் அவற்றுக்கெல்லாம் பாஷ்யம் செய்யாது ஈச, சேனாதி உபநிடதங்களுக்குமட்டுமே பாஷ்யஞ்செய்திருப்பதிலிருந்து அவற்றுள் பாஷ்யகாரர் அவர்களால் பாஷ்யம் செய்யப்பெற்ற இவ்வுபநிடதங்களே முக்கியமானவை எனத்தெள்ளிதில் புலனாகின்றது. அவ்விதம் அருமை தங்கின பாஷ்யஞ்செய்தருள ஸங்கற்பித்த பகவத்பாத பாஷ்யகாரர் அவர்கள் இவ்வுபநிடதத்துக்குமட்டும் பதபாஷ்யமென்றும், வாக்யபாஷ்யமென்றும் இருபாஷ்யங்கள் செய்திருக்கின்றனர். அவ்விரு பாஷ்யங்களையும் நாமும் தமிழில் பெயர்த்து வெளியிட்டிருக்கிறோம். அவ்விரு பாஷ்யங்களுக்குமுள்ள வேறுபாட்டை ஆங்காங்கு நமது மொழிபெயர்ப்பில் காணக்கூடுமாதலால் இங்கு அதைவிரிக்க மனமில்லாதிருக்கின்றோம். மேலும், எல்லாவுபநிடதங்களும் ப்ரத்யக் ப்ரம்ஹையோபதேசஞ் செய்வதையே தமது முக்கிய நோக்காகக் கொண்டன என வியாஸாசாரியரவர்கள் தமது ப்ரம்ஹ ஸூத்திரத்தில் **गतिसामान्यात्** (மதிஸாஜாதாஸாம்) என்றதால் தெளிவாயுபதேசித்திருக்கின்றனராயினும் இவ்வுபநிடதமானது அத்தகைய ப்ரத்யக் ப்ரம்ஹைக்கியத்தை மிகக் தெளிவான முறையிலுபதேசிப்பதால் அம்முறையைப் பின்னும் நன்கு விளக்கவேண்டியே பகவத்பாத பாஷ்யகாரர் அவர்கள் இதற்கு விரிவான இருபாஷ்யங்களைச் செய்தருளினர் எனப் பெரியார் கூறுகின்றனர். இவ்வுபநிடதத்தில் நான்கு கண்டங்களும், மொத்தம் 35 மந்திரங்களுமடங்கியிருக்கின்றன.

முதலாவது கண்டத்தில் 9 மந்திரங்களும்,
இரண்டாவது கண்டத்தில் 5 மந்திரங்களும்,
மூன்றாவது கண்டத்தில் 12 மந்திரங்களும்,
நான்காவது கண்டத்தில் 9 மந்திரங்களும் உண்டு.

முதலாவது கண்டத்திலுள்ள 8 மந்திரங்களுள் **केनेषितम्.....**
देवो युनक्ति (கெநெஷிதஃ.....தெவொயுநக்தி) என்ற முதல் மந்திரத்தினால் மனஸ், ப்ராணன், வாக்கு, சக்ஷுஸ், ஸ்ரோத்ரம் ஆகிய அசேதனங்களான இவை தத்தம்க்குரிய விஷயங்களில் வருவாது செல்லுவதிலிருந்து அவற்றைப் பிரேரிப்பவன் ஒருவனிருக்கவேண்டுமென்பது வெளிப்படை. அவன் உலகில் காணப்படுவதுபோலவே தான் மனம் முதலிபவற்றைப் பிரேரணை செய்கின்றானா? அல்லது தனது ஸன்னிதிமாத்திரத்தினால் அவற்றின் ப்ரவிருத்திக்கு நிமித்தமாகின்றானா? அவன் யார்? அவனது ஸ்வரூபமென்ன? அவனை நான் எவ்விதமறிவது? அவனையறிவதால் வரும் பயன் என்ன? என உத்தமாதிகாரியான சிஷ்யன் தனது ஆசிரியரைக்கேட்கிறான். இவ்விதம் கேட்ட யோக்யனான சிஷ்யனுக்குப் பதில் சொல்லத் தொடங்கின ஆசிரியர் “அது காதுக்குக் காது, மனதுக்கும் மனது, வாக்குக்கும் வாக்கு, ப்ராணனுக்கும் ப்ராணன், கண்ணுக்கும் கண்ணு” என எவர்கள் அதையறிந்து ஸ்ரோத்ராதிகளில் ஆத்மபாவத்தைப் போக்கிக்கொண்டு தீரர்களாகின்றனரோ அவர்கள் இந்தச் சரீரம்போனதும் முக்தர்களாகவாகின்றனர்” எனவுபதேசிக்கிறார். இவ்விதமுபதேசிக்கும் ஆசிரியரின் கருத்துயாதெனில்? ஸ்ரோத்ராதியான எல்லாவற்றுக்கும் ப்ரகாசகமான ப்ரம்ஹமே உள்ளில் ப்ரத்யகாத்மாவாகப் பிரகாசிப்பதாகவறிபவன் ஸம்ஸாரபந்தத்தினின்றும் விடுபட்டு முக்தனாகவாகிறான் என்பதாம். இவ்விதம் “**श्रोत्रस्यअमृता भवन्ति**” (ஸ்ரோத்ரஸ்ய.....அமூதா ஹவந்தி) என்ற இரண்டாவது மந்திரத்தாலுபதேசித்து ப்ரம்ஹமானது சக்ஷுராதிகளான ஸர்வேந்திரியங்களுக்கும் புலப்படக்கூடியதன்று ஆனதுபற்றி உலகிலுள்ள பொருளைப்போல “இது இவ்விதமென”ப் பிரித்துக் காட்டக்கூடிய நிலையில் அந்த ப்ரம்ஹமில்லையாதலால் காரியகாரணரூபமான ஸர்வப்பொருளையும்விட வேறுபட்டது என்று தான் அதை ஒருவாறு அறியமுடியும் என “**न तत्र चक्षुर्गच्छति... ..व्याचक्षिरे**” (நதத்ர அக்ஷும-ஹ்ஸி.....வஜ்ர அக்ஷிரெ) என்ற மூன்றாவது மந்திரத்தாலுபதேசித்து எது வாகாதிகளுக்குப் புலப்படாததோ எதனால் வாகாதிகள் ப்ரகாசப்படுத்தப்பட்டுத் தத்தமது காரியத்தைச் செய்கின்றனவோ அதையே நீ ப்ரம்ஹமாக அறியவேண்டுமெய்ன்றி “இது. இது” என அறிவுக்கெட்டும் பொருளை ப்ரம்ஹமாகவெண்ணுதல் தகாது என்பதாய் “**यद्वाचान्मुदि-तम्**” (யவாஅநஹ்ஸி-ஹ்ஸி) என்று தொடங்கி “**नेदं यदिदमु-**

பாசனே” (“நெடும் பழிதீர்ப்பாஸனதே”) என்றதீரகவுள்ள ஐந்து மந்திரங்களாலுபதேசிக்கிறார். இதிலிருந்து ப்ரம்ஹம் உபாஸ்யமான ஸகுணமன்றென்றும், க்ஞேயமான நிர்க்குணமென்றும், அதுவே ப்ரத்யகாத்மரூபமாக ப்ரகாசிக்கின்றதென்றும், ப்ரத்யக் ப்ரம்ஹ ஸாக்ஷாத்காரந்தான் முக்தி ஹேதுவென்றும் உபதேசிக்கப்பட்டதாகவேற்படுகிறது. இவ்விதம் முதலாவது கண்டம் - முற்றுக்கிறது. இவ்விதம் ஆசிரியராலுபதேசிக்கப்பட்ட சிஷ்யன் “நானே ப்ரம்ஹம்” என்பதாய் என்னை நான் நன்கு அறிவேன் என எண்ணி விடப்போகிறான் எனவாசங்கித்து ப்ரம்ஹத்தையறியும் முறையும், அவ்விஷயத்தில் வரும் சங்கைகளும், அதற்கு ஸமாதானங்களும், இப்பிறவியிலேயே அதையறிந்து மோக்ஷம் பெறல் வேண்டுமெனவும் இந்த இரண்டாவது கண்டத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. மூன்றாவது கண்டத்தில் இந்திராதி பதவி பெற்றிருப்பவரும் கூட குரூப தேசமின்றி அதையறியமுடியாதவரேயாகிறார் என்று உபதேசித்து நான்காவது கண்டத்தில் சித்தைகாங்கிய ஹேதுவான ஸகுணப்ரம்ஹோபாஸனமும், முடிவில் அதன் பலனான நிர்க்குண ப்ரம்ஹாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்காரமும் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இந்தக் கேடுபெரிஷத்தானது தெளிவாய் ப்ரம்ஹாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்காரத்தை யுபதேசிப்பதாற்றான் ஒளவையாரிடம் ஒருவர் சென்று எந்த உபநிடதர்த்த விசாரத்தால் நான் மோக்ஷமடையக் கூடுமோ அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டுமெனக் கேட்டதற்கு “கேட்டதைக் கேனத்தில் தேடு” என ஒளவையார் பதில் சொன்னதாகவும் பெரியார் சொல்லுகின்றனர். ஆகவே இத்தகைய மஹிமை தங்கிய இவ்வுபநிடதத்தையுந், அதன் சங்கர பாவ்யத்தையுந் எமது ஆசிரியர் அருளை முன்னிட்டு எனது சிற்றறிவுக்கெட்டிய வளவு தமிழில் பெயர்த்து வெளியிட்டிருக்கிறேன். ஆகவே அத்வைத வித்யா ப்ரியர்களான தமிழர் பாவரும் இப்பெரிய காரியத்தி லிறங்கி இரவு பகலாய் வேலை செய்துவரும் என்னையுதறிக்க முன் வர வேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இங்ஙனம் சங்கரகிங்கரன்,
கடலங்குடி நடேச சாஸ்திரிகள்,
கஸ்தூரி ரங்கலிளாஸ், நடேசய்யர் தெரு, புதுமாம்பலம்.
தேனும்பேட்டை போஸ்டு, சென்னை.

[13-7-1933.]

விஷய அட்டவணை.

பக்கம்.

கேளோபநிடதத்தின் சிறப்பைக் கூறல்	... 2
பாஷ்யகாரரவர்களின் அவதாரிகை. அதில் முழுக்ஷு- வாக இருந்து கர்மம், உபாஸனம் இவற்றைக் கா- ணையின்றி செய்தால், அது சித்த சுத்திக்கு ஸாதன- மென்றும், பலத்தில் விருப்பத்துடன் செய்தால் அது ஸவர்க்காதிலோக பிராப்திக்கும், மறுபிறப்- புக்கும் ஸாதனமென்றும், இயற்கையிலடைந்த சாஸ்திர விருத்தமானப் பிரவிருத்தியானது பசு- முதல் ஸ்தாவரமீரகவுள்ள கீழ் பிறவிக்கு ஸாதன- மென்றும் கூறல்	... 3-4
ப்ரத்யகாதம் ப்ரம்ஹ விஞ்ஞானத்தால் மட்டுமே அஞ்ஞா- னம் நிவிருத்தமாகும் என்பது	... 5
கர்மத்துடன் கூடின க்ஞானம் அஞ்ஞானத்தை நிவிருத்தி- செய்யலாமென்ற ஆக்ஷேபமும், அதன் ஸமாதானமும்	5-6
சிஷ்யன், ஆசார்யன் இவர்களின் ப்ரஸ்னோத்தரரூபமாய் இவ்வுபநிடதம் துவக்குவதின் காரணம் கூறல்	... 7
ஆசிரியரின் உபதேச மூலமேதான் இந்த ஆத்மதத்த்வம் அறியக்கூடியதாகுமென்பது	... ”
“கேநேஷிதம் பதகி” என்ற மந்திரார்த்தம்	... 8
“மன்:” என்பதற்கு “இஷிதம்” “ப்ரேஷிதம்” என இரண்டு விசேஷணங்களைக் கொடுத்ததின் பிரயோஜனம் கூறல்	9-10
மனது ஸ்வதந்திரமாகவே தனது விஷயத்தில் பிரவிருத்- திக்கலாம் என்ற ஆக்ஷேபமும் அதன் ஸமாதானமும்	11-12
“ஸ்ரோத்ராஸ்ய ஸ்ரோத்ரம்” என்ற மந்திரார்த்தம்	... 13
“கரதுக்குக் காதாகவும், கண்ணுக்குக் கண்ணாகவுமிருப்- பது ப்ரம்ஹம்” என்று கூறியதின் கருத்து	... 14-15
ஸ்ரோத்ராதிடிகளில் ஆத்மபுத்தி இதனால் மறுக்கப்படுகின்- றதென்பது	... 16
மந்திரத்தில் “வாசோ ஹ வாசம்” என்றவிடத்திலுள்ள “வாசம்” என்பதை ப்ரதமாவிபக்த்யந்தமாக மாற்ற வேண்டுமென்பதை ஸ்தாபித்தல்	... 17
ப்ரம்ஹம் ப்ராணனுக்குப் பிராணனாகவாகிறதென்பது	... 18
கண் முதலிய கரணஸமூஹ ப்ரேரகமான் ப்ரம்ஹத்தை யறிந்து மோக்ஷமடைகிறான் என்பது	... 19

“ந தத்ர சக்ஷார்கச்சதி” என்ற மந்திரார்த்தம்	...	21
ப்ரம்ஹம் சக்ஷா-ராதிகரணங்களுக்கு விஷயமாகக் கூடிய தல்லவென்பது	...	21-22
“அந்யதேவ தத் விதிதாத்” என்ற மந்திரத்தின் அர்த்தம்...		23
விதிதம், அவிதிதம் இவ்விரண்டைக் காட்டிலும் ப்ரம் ஹம் வெறுபட்டதென்பது	...	24
இவ்விதம் கூறியதால் ‘ப்ரத்யக் ப்ரம்ஹம்’ என்ற வாக் யார்த்தமேற்படுகின்றதென்பது	...	25
ப்ரம்ஹம் ஆசார்யோபதேச பரம்பரையினாலேயே அறி யத்தக்கது என்பது	...	26
“யத்வாசா” என்ற மந்திரத்தின் அவதாரிகை. அதில் ஜீவ ப்ரம்ஹங்களுக்கு பேதம் தானிருக்கவேண்டும் என்று சங்கித்தல்	...	”
“யத்வாசா அந்ப்யுதிதம்” என்ற மந்திரார்த்தம்	...	27
ஸ்போடாத்மக சப்தம் வாக் என்றதால் சொல்லப்படு கிறது என்பது	...	28
அந்தச் சப்தத்தினால் ப்ரம்ஹம் சொல்லக்கூடியதல்ல வென்பது	...	29
ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபமே ப்ரம்ஹமென்பது	...	30
அபூர்வவிதி, நியமவிதி, பரிஸங்க்யாவிதி இவற்றைக் கூறல்	31-32	
“யன்மநஸா ந மனுதே” என்ற மந்திரார்த்தம்	...	33
“யத்சக்ஷாஷா” என்ற மந்திரார்த்தம்	...	34
“யதஸ்ரோத்ரேன” என்ற மந்திரார்த்தம்	...	53
“யத்ப்ராணேந ந ப்ராணிதி” என்ற மந்திரார்த்தம்	...	36

இரண்டாவது கண்டம்.

“யதிமந்யஸே” என்ற மந்திரத்தின் அவதாரிகை. அதில் நான் ப்ரம்ஹம் என அறிவேன் என்று சிஷ்யன் எண்ணுவானேல் அது மித்யையான ப்ரம்ஹவிக் ஞானமே என்று கூறல்	...	38
“யதிமந்யஸே” என்ற மந்திரார்த்தம்	...	40
“யதிமந்யஸே” (ப்ரம்ஹத்தை நன்கு அறிவேன் என எண்ணுவாயேல்) என ஆசங்கையுடன் ஸ்ருதிகூறி யதின் கருத்தை விளக்கல்	...	40-41
ப்ரம்ஹத்துக்கு நாமம், ரூபம் என்ற உபாதிகளால் செய் யப்பட்ட ரூபங்கள் பல உளவேயன்றி உண்மை யில் எவ்விதரூபமுமில்லை என்பது		42

பக்கம்.

விக்ஞானாதிகவிசேஷணங்களினால் ப்ரம்ஹம் நிரூபிக்கப் படுவதால் ப்ரம்ஹம் விக்ஞானாதிகளினால் ரூபமுள் ளதாக வாகும் என்ற ஆக்ஷேபமும் ஸமாதானமும்...	42-43
“நாஹ மந்யே” என்ற மந்திரார்த்தம்	... 45
“யஸ்யாமதம் தஸ்யமதம்” என்ற மந்திரார்த்தம்	... 48
“ப்ரதிபோதவிதிதம் மதம்” என்ற மந்திரார்த்தம்	... 51
ப்ரம்ஹம் ப்ரத்யகாத்மாவாக அறியப்படுமானால் அதுவே ஸம்யக்தர்சனமாகும் என்பது	... 52
ப்ரம்ஹம் போதக்ரியைக்குக்கர்த்தாவாகவாகிறது என்று கூறுபவர்களின் மதத்தை நிரூபித்துக் கண்டித்தல் ...	53
ஆத்மாவானவன் ஸமவாயம் என்ற ஸம்பந்தத்தினால் க்ஞானாதிகரணானாகிறான் என்று கூறும் தார்க்கிகர் களின் மதத்தைக் கண்டித்தல் ...	54-55
“ப்ரதிபோதவிதிதம்” என்பதற்கு ஸ்வஸம்வேத்யம் என் பது அர்த்தமெனக் கூறுகிறவர்களின் மதத்தைக் கண்டித்தல் ...	56
நிமித்தமின்றி உண்டாகும்போதம் ப்ரதிபோத என்ற சப்தத்தினால் சொல்லப்படும் என்பவர்களின் மதத் தைக் கண்டித்தல் ...	58
“இஹசேதவேதீத” என்ற மந்திரார்த்தம்	... 60-61

மூன்றாவது கண்டம்.

“ப்ரம்ஹஹதேவேப்ய:” என்றதாதியால் கூறப்படும் கதா பாகத்துக்கு ப்ரம்ஹவித்யாஸம்பந்தத்தை விளக்கும் பாஷ்யமும், அதன் உரையும்	... 62-63
“ப்ரம்ஹ ஹ தேவோப்ய:” என்ற மந்திரார்த்தம்	... 64
“தத்தைஷாம் விஜக்ஞௌ” என்ற மந்திரார்த்தம்	... 65-66
“தேஃக்னிமப்ருவன்” என்றதாதி 3-வது மந்திரம் முதல் 6-வது மந்திரம் முடியவுள்ளபாகத்தின் அர்த்தம் ...	67, 69
“அத வாயும்” என்றதாதி 7-வது மந்திரம் முதல் 10- வது மந்திரம் முடியவுள்ள பாகங்களுக்கு அர்த்தம்...	70-71
“அதேந்த்ரமப்ருவன்” என்றதாதி 11-வது மந்திரத்துக் கும், “ஸதஸ்யமிந்ரேவாகாஸே” என்றதாதி 12-வது மந்திரத்துக்கும் அர்த்தம்	... 72-74

நான்காவது கண்டம்.

“ஸா ப்ரம்ஹேதி ஹோ வாச” என்ற முதல் மந்திரார்த்தம்	75
“தஸமாத்வா ஏதே” என்றதாதி 2-வது மந்திரார்த்தம்	... 76
“தஸமாத்வா இந்ரோதிதராம்” என்றதாதி 3-வது மந்தி ரார்த்தம்	... 77

பக்கம்.

“தஸ்யைஷ ஆதேச:” என்றதாதி 4-வது மந்திரார்த்தம் ...	78
ஒருதடவை ஏற்பட்ட மின்னலின் ப்ரகாசத்தை ப்ரம் ஹத்துக்கு உபமானமாய் கூறலாம் என்று அதிதை வதமான உபமானத்தைக் காண்பித்தல் ...	79
“அதாத்யாத்மம்” என்றதாதி 5-வது மந்திரார்த்தம் ...	80
ப்ரம்ஹத்துக்கு அத்யாத்மமான உபமானத்தைக் கூறல் ...	81
“தத்த தத்வனமித்யுபாவிதவ்யம்” என்றதாதி 6-வது மந்திரார்த்தம் ...	82
ப்ரம்ஹத்தை தத்வனமாக (எல்லாப் பிராணிகளாலும் நன்கு பஜிக்கத்தகுந்ததாக) எவன் உபாவிக்கிறு னோ அவனை எல்லாப் பிராணிகளும், பிரியப்படு கின்றனவென்பது ...	83
“உபநிஷதம் போப்ருஹி” என்றதாதி 7-வது மந்திரார்த்தம் ப்ரமாத்மவிஷயமான உபநிஷத்தை முன்னரே கேட்ட றந்த சிஷ்யன் மறுபடியும் இந்த 7-வது மந்திரத் தால் “உபநிஷத்தைச் சொல்லும்” என்று கேட்ப தின் கருத்தென்னை என்பதை விரிவாயுபதேசித்தல்... ..	84-87
“தஸ்யை தபோதம:” என்றதாதி 8-வது மந்திரார்த்தம் ...	88
ஆத்மக்ஞானத்தையடைவதற்கு தவம், தமம், கர்மங்கள் ஆகிய இவை முதலியன ஸாதனமாகின்றன என் பதை விளக்கல் ...	88-89
ஸத்யசப்தார்த்த நிரூபணமும், அதற்கு அஸ்வமேதாதி யாகங்களைக் காட்டிலும் சிறப்பும் ...	90
“யோவா ஏதாம்” என்றதாதி 9வது மந்திரத்தின் அர்த்தம். மந்திரத்திலுள்ள “ஸ்வர்க்கே லோகே” என்றதாதி பதங்களுக்கு விரிவுரையையும், பயனையும் கூறல் ...	91 92

பதபாஷ்யத்தின் விஷய அட்டவணை முற்றிற்று.

கேனோபநிஷத் வாக்க்யபாஷ்யம்.

முதல் கண்டம்.

“கேனேஷிதம்” என்றதாதி உபநிஷத்தை ஆரம்பித்த தற்கு ஸங்கதியைக் கூறல் ...	93
கர்மத்தைப் பற்றி உபதேசிக்குமிடத்தில் இந்த ஆத்மதத் வம் ஏன் உபதேசிக்கப்படவில்லை என்றகேள்வியும், கர்மத்துக்கும், ஆத்மதத்வத்துக்கும் விரோதமிருப் பதால் கர்மப்ரகரணத்தில் ஆத்மதத்வம் உபதேசிக் கப்படவில்லை என்ற பதிலும் ...	94

பக்கம்.

கர்மங்கள் பந்தஹேதுக்களாயிருப்பன பற்றி விடத்தக் கனவாயின் அவற்றின் உபதேசாரம்பம் பயனற்ற தேயாரும் என்ற கேள்வியும், நிஷ்காமனுக்கு சித்த சுத்திக்கு ஸாதனமாவதால் அவற்றின் உபதேசம் ஸபலமேயாரும் என்ற ஸமாதானமும் ...	95
ஆத்மக்ஞானத்தை யடைந்தபிறகோவெனில் அவனைக் குறித்து கர்மங்கள் ஆரம்பிக்கப்படவில்லை என்பது... 96-97	96-97
நித்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு கர்மத்தினாலுண்டாகக் கூடிய உத்பத்த்யாதியான ஸம்ஸ்காரங்களையடைதல் ஸம்பவிக்காதென்பதை விரிவாயுபதேசித்தல் ...	97-98
“கேநேஷிதம்” என்ற முதல் மந்திரத்தின் பாஷ்யம் ...	99-100
“ஸ்ரோத்ரஸ்ய ஸ்ரோத்ரம்” என்ற மந்திர பாஷ்யம் ...	100
ஆத்மாவுக்கு ஸ்ரோத்திரம் முதலிய இந்திரிய ப்ரோகத் வத்தை ஸ்தாபித்தல் ...	101
“ந தத்ரா சக்ஷு:” என்ற மந்திர பாஷ்யம் ...	104
“அன்யதேவ தத்விதிதாத்” என்ற மந்திர பாஷ்யம் ...	106
விதிதம் அவிதிதம் இவற்றைக்காட்டிலும் ப்ரம்ஹம் வேறு பட்டதென்பதை ஸ்தாபித்தல் ...	107
ஆத்மாவுக்கு வேறு விக்ஞானபேகைக் கிடையாதென் றால் லௌகிகமான அனுபவத்துக்கு விரோதமும், சாஸ்திர விரோதமும் வரும் என்ற ஆக்ஷேபமும் ஸமாதானமும் ..	108-110
“தத்வமஸி” என்றதாதிகளால் ஆத்மபோதோபதேசம் செய்ததின் கருத்து ...	111
ஆத்மாவுக்கு விதிதம் அவிதிதம் இவற்றைக்காட்டிலும் வேற்றுமையை வேறு முறையினால் விளக்கல் ...	112
“யத்வாசா” என்ற 5-வது மந்திரம் முதல் 9-வது மந்திர ம் முடியவுள்ள மந்திரங்களின் பாஷ்யம் ..	113-115

இரண்டாவது கண்டம்.

“யதி மன்யஸே ஸுவேதேதி” “நாஹமன்யே” என்ற மந் திரங்களின் பாஷ்யம் ..	116-121
“யஸ்யாமதம்” என்ற மந்திரத்தின் பாஷ்யம் ...	121
அனுவதிகமான க்ஞானம் மித்யை என்பதை ஸ்தாபித்தல்...	122
“அவிக்க்ஞாதம் விஜானதாம்” என்றதாதி பாகத்தை ஹே துபதேசபரமாக வியாக்கியானம் செய்தல் ..	123

பக்கம்.

“ப்ரதிபோதவிதிதம்” என்ற மந்திரத்தின் பாஷ்யம் ...	124
ஒவ்வொரு புத்திவிருத்திக்கும் ப்ரகாசத்தைத் தரும் ப்ரத்யகாத்மத் தன்மையினால் எது அறியப்பட்ட தோ அது ப்ரம்ஹம் என்றும், அத்தகைய க்ஞான மே ஸம்யக்ஞானம் என்றும் ஸ்தாபித்தல் ...	125
மோக்ஷமானது ப்ராப்தி பூர்வகமன்று, பின்னையோவெ னில் ஸ்வஸ்வரூபாவஸ்தானரூபம் என்று ஸ்தாபித்தல்	126
முற்கூறிய மோக்ஷத்தில் வித்யைக்கு உபயோகம் கூறல் ...	127
“இஹ சேதவேதித்” என்ற மந்திரபாஷ்யம் ..	128-129

மூன்றாவது கண்டம்.

“ப்ரம்ஹ ஹ தேவேப்ய:” என்ற மந்திரத்தின் பாஷ்யம்...	130
ப்ரம்ஹ ஹ என்ற தாதித்யால் சொல்லப்படும் கதா பாகத் துக்கு உபரிஷத்தில் உபயோகம் கூறல் ...	131
அனுமான ப்ரமாணத்தால் ஈஸ்வரன் ஒருவனிருக்கிற னென்பதை ஸ்தாபித்தல் ...	132
ஐகத்தில் காணப்படும் போக வைசித்திரியமானது ஈஸ் வரனை எதிர்பாராது கர்மமூலமே உண்டாகலா மென்ற ஆகேஷ்பமும், ஸமாதானமும்	133
கர்மத்தைச் செய்தவனே பலகாலத்தில் அக்கர்மத்தைப் பலன்கொடுக்கும்படி தூண்டுகிறான் என்ற ஆகேஷ்ப மும் ஸமாதானமும் ...	134
கர்மமானது பூதாஸ்ரயமாக இருந்துகொண்டு பலனைத் தருகின்றதென்ற ஆகேஷ்பமும் ஸமாதானமும் ...	135
சாஸ்திர ப்ராமாண்யத்தை யனுஸரித்து ஈஸ்வரனை எதிர் பாராது கர்மத்தினிடமிருந்தே பலனுண்டாகின்ற தென்ற ஆகேஷ்பமும், ஸமாதானமும் ...	136
ஈஸ்வரனை எல்லா ஜீவர்களுக்கும் ஆத்மாவாகிறான் என்பது	137
“ஈஸ்வரனில்லை”! என்று சாஸ்திரத்தில் மறுக்கப்படாத தாலும் ஈஸ்வரவித்தி ஏற்படுகின்றதென்பது ...	138
பதார்த்தங்களின் இயற்கையான ஸ்வபாவத்தை நூற்றுக் கணக்கான சாஸ்திரங்களாலும் மாற்றமுடியாதா கையால் நஷ்டமான கர்மமும் சாஸ்திர ப்ராமாண் யத்தையொட்டி பலனைத்தருகின்றதென்ற கல்பனை பொருந்தாதென்பது ...	139

பக்கம்.

ஜீவேஸ்வரர்களுக்கு அபேதத்தை ஸாதித்தல் ... 140

ஞானம், சக்தி, கர்பம் முதலியவற்றால் ஜீவேஸ்வரர்களுக்கு பேதமேதான் கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆகேஷமும் ஸமாதானமும் ..141-143

ஜீவேஸ்வராபேதமிருந்தால் பந்தமோக்ஷவ்யவஹாரத்துக்கு நிமித்தம் என்னை என்ற கேள்விக்குப் பதில் கூறல் 144

ஈஸ்வரன் ஒருவனுக்கே ஒன்றுக்கொன்று முறண்பாடுள்ள லக்ஷணமிருப்பதாக கூறுவதும், சகசுக்கா திகளின் சேர்க்கையும் பொருந்தாதென்ற ஆகேஷமும் ஸமாதானமும் ..145-146

ஜீவேஸ்வராபேத ஸாதனத்துக்கு உபஸம்ஹாரம் ... 147

“தத்தைஷாம்” என்ற இரண்டாவது மந்திர பாஷ்யம் ... 148

“தேக்ரிமப்ருவன்” என்றதாதி 3-வதுமந்திரம் முதல் 11-வது மந்திரம்முடியவுள்ள மந்திரங்களின் பாஷ்யம்... 149

“ஸ தஸ்மிந்நாகாசே” என்ற 12-வது மந்திர பாஷ்யம் ... 150

நான்காவது கண்டம்.

“ஸா ப்ரம்ஹேதி ஹோ வாச” என்றதாதி மந்திர பாஷ்யம் 151

“தஸ்யைஷ ஆதேச:” என்ற மந்திர பாஷ்யம் ... 152

அதிதைவதோபாஸன விதி ... ”

“அதாத்யாத்மம்” என்றமந்திர பாஷ்யமும், அத்யாத்மோபாஸனவிதியும் ... 153

“தத்த தத்வனம்” என்ற மந்திர பாஷ்யமும், அத்யாத்மோபாஸனத்தில் குணவிதியும் ... 154

“உபநிஷதம் போப்ருஹி” என்ற மந்திர பாஷ்யம் ... 155

“தஸ்யை தபோ தம:” என்ற மந்திர பாஷ்யம் ... ”

“யோ வா ஏதாமெவம்” என்ற மந்திர பாஷ்யம் ... 156

விஷய அட்டவணை முற்றிற்று.

ॐ तत् सत् ॥

॥ केनोपनिषत् ॥

सर्वोपप्लवरहितः प्रज्ञानघनः प्रत्यगर्थो ब्रह्मैवाहमस्मि ॥

ஸவெ-ஜாவபவராஹித: ப்ரஜ்நாநவந: ப்ரத்யமயெ-ஜா
ப்ரஹ்மெவாஹமஸி ॥

—ॐॐॐ—

प्रथमः खण्डः॥

ओं, सहनाववतु । सह नौ भुनक्तु । सहवीर्यं करवावहै । तेजस्वि-
नावधीतमस्तु मा विद्विषावहै । ओं शान्तिः, शान्तिः, शान्तिः ॥

आप्यायन्तु ममाङ्गानि वाक्प्राणश्चक्षुः श्रोत्रमथो बलमिन्द्रियाणि च
सर्वाणि सर्वं ब्रह्मौपनिषद् माहं ब्रह्म निराकुर्यां मामा ब्रह्म निराकरोदनिरा
करणमस्त्वनिराकरणं मेऽस्तु तदात्मनि निरते य उपनिषत्सु धर्मास्ते मयि
सन्तु ते मयि सन्तु । ओं शान्तिः, शान्तिः, शान्तिः ॥

கேநோபநிஷத் பாஷ்யம்.

—ॐॐॐ—

கண்டம் 1.

அவதாரிகை.—வேதாந்த விசாரத்திலீடுபட்ட ஒருவர் “अनन्त
शास्त्रं बहुवेदितव्यं स्वल्पश्च कालो बहवश्च विष्णाः” (‘‘சுநகஸாஸ்த்ரம்
ஸஹு-வெதிதவ்யம் ஸ்வுப்யஸு காலோ பஹவஸு விஷ்நா:’’) (சாஸ்-
த்ரமோ அனந்தமானது, அறியவேண்டுமதோ வெகுவாக இருக்கி-
றது. அதற்குவேண்டிய ஆயுள் காலமோ அற்பமாகவிருக்கிறது.
இவ்வற்பகாலத்திலும் இதையறிய முயர்ச்சிப்பவர்க்கு இடையூறே

“केनेषितम्” इत्याद्योपनिषत्परब्रह्मविषया वक्तव्येति नवमस्याध्याय-
स्यारंभः। प्रागेतस्मात्कर्माण्यशेषतः परिसमापितानि, समस्तकर्माश्रय-
भूतस्य च प्राणस्योपासनाग्न्युक्तानि, कर्माङ्गसामविषयाणि च। अनन्तरं

அளவுகடந்ததாகவிருக்கிறது) என்றேங்கி என்செய்வதென்றறியாது
தயங்கி ஒரு ஸித்தபுருஷரை முறைப்படி அணுகி இந்நிலையிலுள்ள
வன் வேதாந்தங்களுள் எதைவிசாரித்தறிந்தால் தத்தவஸாக்ஷாத்கார
முண்டாகுமோ அதைபுபதேசிக்கவேண்டுமென வேண்டினார். அது
கேட்டதும் அப்பெரியார் तत्त्वमसि (த த்வமஸி) முதலிய மஹாவாக்
யோபதேசம் பெறுவதாலேயே நீகோரிய தத்தவஸாக்ஷாத்காரத்தைச்
சுருவிலடைந்துவிடலாமென உபதேசிக்கவெண்ணங்கொண்டவரா
யினும் கேட்பவரின் மனோநிலையையறிந்து “கேட்டதைக் கேடத்
தில் தேடு” எனவுபதேசித்தனர். அதுகேட்டதும் இவரும் கேநோப
ரிடதத்தை ஸத்தரு மூலம் விசாரித்தறிந்து தான் கோரிய பலனை
யடைந்தார் எனச் சொல்லுவதுண்டு. ஆகவே இந்த உபநிடதமா
னது ஏனையவுபநிடதங்கள் போலல்லாது தத்தவஸாக்ஷாத்காரமுறை
யை அங்கை டெல்லிக்கனிபோல் விளக்குகின்றதென இதனினும்
பெறப்படுகிறது. ஆகவே இவ்வளவருமைதங்கிய இதைபும், அதன்
பாஷ்யத்தையும் நாமறிந்தவரை தமிழில் பெயர்க்கிறோம். இது
நான்கு கண்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவற்றுள்
முதல் கண்டத்தில் 9 மந்திரங்களும், 2-வது கண்டத்தில் 5 மந்தி
ரங்களும், 3-வது கண்டத்தில் 12 மந்திரங்களும், 4-வது கண்டத்
தில் 9 மந்திரங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன. அவற்றுள் முதலாவது
கண்டத்தின் முதலாவது மந்திரத்தின் அவசாரிகா பாஷ்யம் பின்
வருமாறு—

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—கேநேஷிதம் என்றதாதி பரப்ரம்ஹ
விஷயமான உபநிஷத்தை புபதேசிக்கவேண்டி ஒன்பதாவது அத்தி
யாயமாரம்பிக்கப்படுகிறது. இதற்கு முந்தியுள்ள 8 அத்தியாயங்க
ளில் மீதமின்றி கர்மங்கள் முடிக்கப்பட்டன. எல்லாக்கர்மங்களுக்
கும் ஆஸ்ரயபூதனுை ப்ராணனுடைய ஸ்வாதந்திர உபாஸனங்களும்,
கர்மாங்கமான ஸாமத்தை விஷயமாகக்கொண்ட (சர்மாங்காவபத்தங்
களான) உபாஸனங்களும் உபதேசிக்கப்பட்டன. அதன் பின்ன

च गागत्रसामविषयं दर्शनं वंशान्तमुक्तं कार्यम् । सर्वमेतद्यथोक्तं कर्म व
ज्ञानं च सम्यनुष्ठितं निष्कामस्य मुमुक्षोः सत्वशुद्धयर्थं भवति । सकामस्य
तु ज्ञानरहितस्य केवलानि श्रौतानि स्मार्तानि च कर्माणि दक्षिणमार्गप्रति-
पत्तये पुनरावृत्तये च भवन्ति । स्वाभाविक्यात्वशास्त्रीयया प्रवृत्त्या पञ्चा-
दिस्थावरान्ताऽधोगतिः स्यात् । “अथैतयोः पथोर्नक्तरेणचन तानीमानि
क्षुद्राण्यसकृदावर्तीनि भूतानि भवन्ति । जायस्व भ्रियस्वेत्येतत्तृतीयं स्था-
नम्” इति श्रुतेः । “प्रजा ह तिखोऽत्यायमीयुः” इति मन्त्रवर्णात् । विशुद्ध-

ரும் காயத்ரம் என்ற ஸாம்த்தைப்பற்றிய உபாஸனமுபதேசிக்கப்
பட்டதுடன், அவ்வுபாஸனம் எந்தக்குரு சிஷ்ய பரம்பரையாக வரு
கிறதோ அந்த குரு சிஷ்யவம்சமு முபதேசிக்கப்பட்டது. இது
வரை உள்ளபடி உபதேசிக்கப்பட்டதும் (புருஷனால்) செய்யக்கூடி
யதுமான கர்மம் க்ஞானம் (உபாஸனம்) என்ற இவைவயாவும் நன்கு
அனுஷ்டிக்கப்படுமாயின் நீஷ்காமனான முமுக்ஷுவுக்கு சித்த சுத்
தியைத் தருவதாகவாகிறது. உபாஸனஞ் செய்யாதவனும் பல
காமனையுள்ளவனுமானவனுக்கு உபாஸனவிநிர்முத்தங்களும் சுருதி
யிலும் ஸ்மிருதியிலுமுபதேசிக்கப்பட்டனவுமான கர்மங்கள் தக்ஷி
ணையன மார்க்கத்தையடைவிக்கக் கூடியனவாகவும் திரும்பவும் ஜன்
மத்தைத் தருவனவாகவுமாகின்றன. ராகத்வேஷாதிகள் காரணமாக
ஏற்படுகிறதும் சாஸ்திர ஸம்மதியற்றதுமான ப்ரவிருத்தியினால்
பசுதொடங்கி மரமீறுகவுள்ள அதேதாகதியானது (கீழான பிறவியா
னது) ஏற்படுகிறது. “பின்னர் கர்மம் க்ஞானம் என்ற இவ்விரு
வழிகளில் ஒன்றினாலும் செல்லாதவர் க்ஷுத்ரங்களும் அடிக்கடி
பிறப்பிறப்பையடையக்கூடியனவுமான அந்த இந்தப் பூதங்களாக
(பிராணிகளாக) பிறக்கின்றனர். பிறப்பதும் இறப்பதுமாகவுள்ள
இந்தப்பிறவி மூன்றாவதாகும்” என ஸ்ருதியிருக்கிறது “மூன்று
விதங்களான (கர்ப்பப்ப்பையினின்றும்முண்டானவும், முட்டையினின்
துமுண்டானவும், பூமியினின்றும் முளைத்தனவுமான) பிராணிகள்
அத்யாயத்தைதேவையான பிதிருயானமென்ற இரண்டுமார்க்கங்களு
மல்லாத வேறு கஷ்டமான கதியை அடைகின்றன” என மந்திர
வார்ணமுமிருக்கிறது. சுத்தமான சித்தமுள்ளவனும், வெளியிலுள்

सत्त्वस्य तु निष्कामस्यैव बाह्यान्नित्यात्साध्यसाधनसंबन्धादिहकृतात्पूर्व-
कृताद्वा संस्कारविशेषोद्भवाद्विरक्तस्य प्रत्यगात्मविषया जिज्ञासा प्रवर्तते ।
तदेतद्वस्तु प्रश्नप्रतिवचनलक्षणया श्रुत्या प्रदर्श्यते केनेषितमित्याद्यया । काठ-
के चोक्तम्—“पराञ्चि खानि व्यतृणत्स्वयंभूस्तस्मात्पराङ्पश्यति नान्तरा-
त्मन् । कश्चिद्धीरः प्रत्यगात्मानमैच्छदावृत्तचक्षुरमृतत्वमिच्छन्” इत्यादि ।
“परीक्ष्य लोकान्कर्मचितान्ब्राह्मणो निर्वेदमायात्रास्यकृतः कृतेन । तद्विज्ञा-
नार्थं स गुरुमेवाभिगच्छेत्समित्पाणिः श्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठम् ।” इत्याद्याथर्वणे
च ।

एवं विरक्तस्य प्रत्यगात्मविषयं विज्ञानं श्रोतुं मन्तुं विज्ञातुं च साम-

ளதும் ஆனதுபற்றியே அறித்யமுமான ஸாத்யஸாதன ஸம்பந்தத்தி-
னின்றும் ஆசையொழிந்தவனும் இப்பிறவியில் செய்யப்பட்டதாக
வோ முப்பிறவிகளிற் செய்யப்பட்டதாகவோ உள்ள ஸம்ஸ்கார
விசேஷத்தின் ஆவிர்ப்பாவத்தால் வைராக்கியத்தையடைந்தவனுமாக
உள்ளவனுக்கே ப்ரத்யகாத்மவிஷயமான ஜிஞ்ஞாஸையேற்படுகிறது.
அந்த இந்தப்பொருளானது ப்ரஸ்னப்ரதிவசனரூபமானதும் கேநே
ஷிதம் என்றதாதியானதுமான ஸ்ருதியினுபதேசிக்கப்படுகிறது.
அவ்விதமே காடகத்திலும் “ஸ்வயம்பூவானவர் (ஈஸ்வரன்) இந்திரி
டங்களை வெளினோக்குள்ளனவாகச்செய்து ஹிம்ஸித்து (கெடுத்து)
விட்டார். ஆனதுபற்றியேதான் (ஜீவன்) வெளினோக்குகின்றனையொ-
ழிய அந்தராத்மாவை (ப்ரத்யகாத்மாவை) நோக்குவதில்லை. வெளியி-
னின்றும் திருப்பின அறிவுள்ளவனும் அமிருதத்தவத்தில் விருப்பமுள்-
ளவனும், தீரனும் (புத்தியைத்தன்வசமாக்கினவனும்) ஆன ஒருவன்
ப்ரத்யகாத்மாவைக்காண்கிறான்’ என்றதாதியாற் சொல்லப்பட்டுமி-
ருக்கிறது. “ப்ரம்ஹணன் கர்மாவினுல்கிடைத்த லோகங்களை பரீ-
க்ஷித்தறிந்து கிருதத்தினுல்கர்மத்தினுல், அகிருதமான=ரித்யமான
யோகத்தானது கிட்டாது என வைராக்கியத்தை யடையவேண்டும்”
(ப்ரம்ஹத்தையறிய ஆவல்கொண்ட) “அவன் ஸமித்தைக்கையிற்
கொண்டு அதை (ப்ரம்ஹத்தை) யறிவதற்குவேண்டி ஸ்ரோத்ரியரும்
ப்ரம்ஹநிஷ்டருமான குருவையே அடையவேண்டும்” என்றதாதி-
வால் கேடோபநிடதத்திலுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம்

श्र्यमुपपद्यते नान्यथा । एतस्माच्च प्रत्यगात्मब्रह्मविज्ञानात्संसारबीजमंशानं
कामकर्म प्रवृत्तिकारणमशेषतो निवर्तते । तत्र “को मोहः कः शोक एक-
त्वमनुपश्यतः” इति मन्त्रवर्णात्, “तरति शोकमात्मवित्” “मिद्यते हृदय
ग्रन्धिश्चिद्यन्ते सर्वसंशयाः। क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन्हृष्टे परावरे”
इत्यादि श्रुतिभ्यश्च । कर्मसहितादपि ज्ञानादेतत्सिद्ध्यतीति चेन्न । वाजस-
नेयके तस्यान्यकारणत्ववचनात् । “जाया मे स्यात्” इति प्रस्तुत्य “पुत्रेणा
यं लोको जय्यो नान्येन कर्मणा, कर्मणा पितृलोको विद्यया देवलोकाः”

வைவரக்கியத்தையடைந்தவனுக்கு ப்ரத்யகாத்மவிஷயமான விக்ஞா-
னத்தை ப்ரவணஞ்செய்வதற்கும் மனனஞ்செய்வதற்கும், அனுபவிப்-
பதற்கும் ஸாமர்த்யமுண்டாகுமேயொழிய வேறுமுறையிலில்லை. இத்-
தைய ப்ரத்யகாத்ம விஷயமான விக்ஞானத்தினால் (அபரோக்ஷ ஸா-
க்ஷாத்காரத்தினால்) தான் ஸம்ஸாரத்துக்குக்காரணமானதும் காமம்
கர்யம் இவற்றின் ப்ரவிருத்திக்குக் காரணமானதுமான அக்ஞான
மானது முற்றிலும் விலகுகிறது. “ஏகத்வத்தை ஸாக்ஷாத்கரிப்ப
வர்க்கு அந்நிலையில் மோஹமேது சோகமேது” என மந்த்ரவார்ண
மிருக்கிறது. “ஆத்மாவையறிந்தவர் சோகத்தை (சோக பருள
மான ஸம்ஸாரத்தை) க் கடக்கிறார்” என்றும், “ப்ராவரமான அந்த
ப்ரம்ஹமானது பார்க்கப்பட்டதும் இவரது கர்மங்கள் தேய்ந்துவிடு-
கின்றன. ஸர்வஸம்சயங்களும் சிதறிப்போகின்றன, ஹிருதயக்ரந்தி
யும் (மூலாக்ஞானமும்) நாசத்தையடைகிறது” என்றமாதிய ஸ்ரு-
திகளுமிருக்கின்றன.

கர்மத்துடன் கூடின க்ஞானத்தினின்றாகூட இது வரித்திக்
கலாம் என்கிறோம் எனின்? அது பொருந்தாது. வாஜஸநேயகத்
தில் அதை (கர்மத்துடன் கூடின க்ஞானத்தை) வேறொன்றுக்குக்
காரணமாகக் கூறும் வசனமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அதா-
வது: (ப்ரம்ஹசாரியான நிலையிலிருப்பவன்) “எனக்கு ஜாயை (பத்-
னி, ஏற்படவேண்டும்)” எனவெண்ணினான் என்று தொடங்கி “புத்-
திரனால் இந்த லோகம் ஜயிக்க (அடைய) த்தக்கதேயொழிய வேறு
கர்மத்தாலன்று. கர்மத்தால் பிதிருலோகமும் விய்யையினால் தேவ
லோகமும் அடையத்தக்கது” என்பதாய் ஆத்மாவைக் காட்டிலும்

इत्यात्मनोऽन्यस्य लोकत्रयस्य कारणत्वमुक्तं वाजसनेयके । तत्रैव च पारि-
 व्राज्यविधाने हेतुरुक्तः—“किं प्रजया करिष्यामो येषां नोऽयमात्माऽयं
 लोकः” इति । तत्रायं हेत्वर्थः—प्रजा कर्मतत्संयुक्तविद्याभिः मनुष्यपितृ-
 देवलोकत्रयसाधनैरनात्मलोकप्रतिपत्तिकारणैः किं करिष्यामः । नचास्माकं
 लोकत्रयमनित्यं साधनसाध्यमिष्टं, येषामस्माकं स्वाभाविकोऽजोऽजरोऽमृ-
 तोऽभयो न वर्धते कर्मणा नो कनीयान्नित्यश्च लोक इष्टः । स च नित्य-
 त्वान्नाविद्यानिवृत्तिव्यतिरेकेणाऽन्यसाधननिष्पाद्यः । तस्मात्प्रत्यगात्मब्रह्म
 विज्ञानपूर्वकः सर्वैषणासन्न्यास एव कर्तव्य इति । कर्मसहभावित्वविरो-
 धाच्च प्रत्यगात्मब्रह्मविज्ञानस्य । नहि उपात्तकारकफलभेदविज्ञानेन कर्मणा

வேருன லோகத்ரயத்தைக் குறித்து காரணத்வம் அதர்க்கு வாஜஸ
 நேயகத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதேவிடத்தில் எந்தநமக்கு
 இதுவே ஆத்மாவோ இதுவே லோகமோ அந்த நாம் ப்ரஜையினால்
 என்ன செய்யப்போகிறோம்” என்பதாய் பாரிவ்ராஜ்யத்தில் (ஸன்
 யாஸத்தில்) காரணமானது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு சொல்
 லிய காரணபோதகஸ்ருத்தியின் பொருள் பின்வருமாறு—மனுஷ்யலோ
 கம்,பிதிருலோகம்,தேவலோகம் என்ற மூன்றுக்கும் ஸாதனமானவை
 களும் அனாத்மலோக ப்ராப்திக்குக் காரணமானவைகளுமான ப்ரஜை,
 கர்மம், இவற்றுடன் கூடின வித்யை(உபாஸனம்)இவைகளால் யாது
 செய்யப்போகிறோம். நமக்குஸாதனத்தா லுண்டாகக்கூடியதும் அரித்
 யமுமான.லோகத்ரயமானதுஇஷ்டமானதல்லவே. எந்தநமக்கு இயற்
 கையிலமைந்துள்ளதும் பிறப்பற்றதும்ஜரை(மூப்பு) அற்றதும் மரண
 மற்றதும் பயமற்றதும் கர்மத்தினால் விருத்தியை (வளர்ச்சியை)
 யடையாததும், குறையாததும் நித்யமுமான லோகமன்றோ இஷ்ட
 மானது. அதுவும் நித்யமானதுபற்றி அவித்யா நிவிருத்தியைத்
 தவிர்த்து வேறு ஸாதனத்தினாலுண்டாகக் கூடியதும்ன்று. ஆகவே
 ப்ரத்யகாத்யரூபமான ப்ரம்ஹவிஞ்ஞானத்தை முன்னிட்டு அல்லது
 எதிர்பார்த்து ஸர்வ ஏஷணைகளின் ஸன்னியாஸந்தான் செய்யவேண்
 டுவதாகவாகிறது என்றும். ப்ரத்யகாத்ம ரூபமான ப்ரம்ஹத்தின்
 விஞ்ஞானமானது கர்மத்துடன் கூடியிருப்பதென்பது முறண்படுவ
 தாகவுமிருக்கிறது. காரணமாகவபேக்ஷிக்கப்பட்ட காரகம் (கர்மத்

प्रत्यस्तमितसर्वभेददर्शनस्य प्रत्यगात्मब्रह्मविषयस्य सहभावित्वमुपपद्यते । वस्तु प्राधान्ये सत्यपुरुषतन्त्रत्वाद्ब्रह्मविज्ञानस्य । तस्माददृष्टादृष्टेभ्यो बाह्यसाधनसाध्येभ्यो विरक्तस्य प्रत्यगात्मविषया ब्रह्मजिज्ञासेयं केनेषितमित्यादिश्रुत्या प्रदर्श्यते ॥ शिष्याचार्यप्रश्नप्रतिवचनरूपेण कथनं तु सूक्ष्मवस्तुविषयत्वात्सुखप्रतिपत्तिकारणं भवति । केवलतर्कागम्यत्वं च दर्शितं भवति । “नैषा तर्केण मतिरापनेया” इति श्रुतेश्च । “आचार्यवान्पुरुषो वेद, आचार्याद्धैव विद्या विदिता साधिष्ठं प्रापत्” इति “तद्विद्धि प्रणिपातेन” इत्यादिश्रुतिस्मृतिनियमाच्च । कश्चिद्गुरुं ब्रह्मनिष्ठं विधिवदुपेत्य प्रत्यगात्मविषयादन्यत्र शरणमपश्यन्नभयं नित्यं शिवमवलमिच्छन्प्रच्छेति कल्प्यते—

துக்குப் போதியன) பயன் இவற்றின் பேதக்ஞானத்தையுடைய கர்மத்துடன் அழிக்கப்பட்ட எல்லா பேதக்ஞானத்தையுமுடைய ப்ரத்யகாத்மரூபமான ப்ரம்ஹத்தை விஷயமாகக்கொண்டக்ஞானத் துக்கு சேர்ந்திருத்தல் (கர்மம் ப்ரம்ஹக்ஞானம் இரண்டுக்கும் ஒரே இடத்திலிருத்தல்) பொருந்தமாட்டாதன்றோ. ப்ரம்ஹ விக்ஞானமானது வஸ்துவை (ப்ரம்ஹத்தை) ப்ரதானமாகக் கொண்டிருப்பதுடன் புருஷனது ப்ரயத்தினுத்களே யபேக்ஷக்காததாகவுமிருக்கிறது. ஆனதுபற்றி திருஷ்டாதிருஷ்ட ரூபங்களானதும் வெளியினுள்ள ஸாதனத்தினால் ஸாத்யமானதுகளுமானவற்றிலிருந்து வைராக்கியத்தையடைந்தவர்க்குப்ரத்யகாத்மாவைவிஷயமாகக்கொண்ட இந்த ப்ரம்ஹ ஜிக்ஞாஸையானது “கேநேஷிதம்” என்றதாதி ஸ்ருதியினால் காண்பிக்கப்படுகிறது. சஷ்யனுடைய கேள்வியும் ஆசாரியனுடைய ப்ரதிவசனரூபமுமாகச் சொன்னதோவெனில் ஸூக்ஷ்மமான பொருளைப்பற்றியதாகவிருப்பதால் சுகமாக அறிதற்குக்காணமாகவாகும் என்பது பற்றியாம். இதனின்றும் கேவல (தனித்த) யுக்திக்கு விஷயமாகக்கூடியதன்று என்பதும் காட்டப்பட்டதாகவாகிறது. “இந்த ப்ரத்யகாத்ம ப்ரம்ஹ விஷயமான அறிவானது தர்க்கத்தினால் (தனித்த யுக்தியினால்) அடையக்கூடியதன்று” என ஸ்ருதியுமிருக்கிறது. “கிறந்த ஆசிரியரையடைந்த புருஷன் (அதை) அறிகுறன்” “ஆசாரியனிடமிருந்து அறியப்பட்ட வித்யையே பலந்தரும் தன்மையைடைந்திருக்கிறது” என்றும், “அதை குருவினி

केनेषितं पतति प्रेषितं मनः । केन प्राणः प्रथमः प्रैति
युक्तः । केनेषितां वाचमिमां वदन्ति चक्षुः श्रोत्रं क उ देवो
युनक्ति ॥ १ ॥

கெநெஷிதம் பததி ப்ரெஷிதம் மனஃ । கெந ப்ராணஃ
ப்ரதமஃ ப்ரெஷிதம் யுக்தஃ । கெநெஷிதாம் வாவசிஸாம் வடினி
வக்ஷுஃ ப்ரோத்ருஃ க உ ஷெவொ யுநக்தி ॥ ௧ ॥

டம் வணக்கத்தாலும் ஸமயமறிந்து கேட்டலாலும் போதியபணியி
டையாலும் அறியமுயலுவாயாக” என்றுமாயஸ்ருதிகளும் ஸ்மிருதி
களும் வரையறை ஏற்படுத்தியுமிருக்கின்றன. ஒருசிஷ்யன் ப்ரம்ஹ
நிஷ்டரான குருவை முறைப்படியடைந்து ப்ரத்யகாதம் விஷயத்தா
லன்று வேறிடத்தில் ரக்ஷணத்தைக்காணாதவனாய் அபயமும் (பய
ஹேதுவான இரண்டாவது பொருளற்றதும்) நித்யமும் சிவமும்
அசைவற்றதுமான பொருளை விரும்பிக்கொண்டு கேட்கத்தொடங்கி
னான் எனக் கேநேஷிதம் என்றதால் கல்பிக்கப்படுகிறது—

(ப-ரை) கேன (கெந)=எந்தக் கார்த்தாவினால் இஷிதம் (உஷி
தா)=அபிப்பேதமாக இருந்துகொண்டு அதாவது: எவரது இச்சா
மாத்திரத்தை முன்னிட்டு என்றும். ப்ரேஷிதம் (ப்ரெஷிதா)=அனுப
பப்பட்டதாய்க்கொண்டு மனः (மனஃ)=மனதானது பததி (பததி)=
தனது விஷயத்தைக் குறித்துச் செல்லுகிறது. கேன (கெந)=எவ
ரால் யுக்தः (யுக்தஃ)=எவப்பட்டதாய் ப்ரதமः ப்ராணः (ப்ரதமஃ ப்ரா
ணஃ)=எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் முதன்மையான ப்ராணன் ப்ரீதி
(ப்ரெஷிதி)=தனது வியாபாரத்தைக் குறித்துச் செல்லுகிறது. கேன
(கெந)=எவரால் இஷிதம் (உஷிதா)=இஷ்டப்பட்ட (எவரது இச்
சாமாத்திரத்தால் ப்ரேரிக்கப்பட்ட) இமாं வாசம் (உமாம் வாசம்)=இந்த
வார்த்தையை வदन्ति (வடினி)=வெளிகிசார்கள் பேசுகின்றனர். க உ
देवः (க உ ஷெவஃ)=எந்தத் தேவர் चक्षुः (அக்ஷுஃ)=கண்ணையும்,
श्रोत्रम् (ப்ரோத்ரு) =சுரோத்திரத்தையும் युनक्ति (யுநக்தி)=தனது
விஷயத்தில் ஏவுகிறார். (1) (எ-று)

குறிப்பு—அசேதனங்களான மன ஆகி இந்திரியங்கள் தத்
தமது விஷயங்களைக் குறித்து முறைபிறழாது செல்லுவதால் அவற்

केनेषितमित्यादि । केन कर्त्रा, इषितम्=इष्टमभिप्रेतं सन्मनः पतति= गच्छति, स्वविषयं प्रतीति संबध्यते । इषेराभीक्ष्यार्थस्य गत्यर्थस्य चेहा- संभवादिच्छार्थस्यैवैतद्रूपमिति गम्यते । इषितमितीद्रूपयोगस्तु छान्दसः । तस्यैव प्रपूर्वस्य नियोगार्थे प्रेषितमित्येतत् । तत्र प्रेषितमित्येवोक्ते प्रेष- यितृप्रेषणविशेषविषयाकांक्षा स्यात्, केन प्रेषयितृविशेषेण, कीदृशं

றையனுப்புபவர் ஒருவர் இருக்கவேண்டும் என்பது தானே பெறப் படுகிறது. ஆயினும் எவரது இச்சாமாத்திரத்தால் அவை, செல்லு கின்றனவோ அவர் யார்? அவரது ஸ்வரூபமென்ன? அதையுபதே சிக்கவேண்டுமென சிஷ்யன் குருவைக் கேட்கிறான் என்பது முதல் மந்திரத்தின் கருத்து. (எ-று)

பாஷ்யம்.—கேநேஷிதம் என்றவிடத்தில் கேந=எந்தக் கர்த் தாவினால் இஷிதம்=இஷ்டமாக=அபிப்ரேதமாக விரும்பப்பட்டதாக இருந்துகொண்டு மனதானது தனது விஷயத்தைக்குறித்து செல் லுகிறது என ஸம்பந்தப்படுத்தப்படுகிறது. ஐஹு (ஐஷு) என்றதா துவுக்கு ஆபீக்ஷண்யம்=அடிக்கடி என்றும், கதியென்றும், இச்சை என்றும் மூன்று பொருள்களுண்டு. அவற்றுள் ஆபீக்ஷண்யம், சதி என்ற இரண்டு பொருளும் இவ்விடத்தில் பொருந்தாதாகையால் இச்சையென்ற பொருளுள்ளதின் ரூபமாகவே இது (இந்த இஷித மென்பது) அறியப்படுகிறது. அங்நனமாயின் (இச்சையென்றபொரு ளுள்ள தாதுவின் ரூபமாயின்) இஷ்டம் என்றே அதன் ரூபமிருக்க வேண்டும். அவ்விதமில்லாது இஷிதம் என்பதாய் ஐஹு (ஐஹு) என்ற ஆகமம் வைத்து ப்ரயோகித்ததோ வைதிகப்ரயோகமுறையையொட் டியதாகும். அந்த இஷு=வென்ற தாதுவுக்கே ஐ (ஐ) என்பதைப் பூர்வமாக (முன்னதாக) க்கொண்டால் நியோகம் எவதல் என்ற பொருளில் ப்ரேஷிதம் (ஐஷிதம்) ப்ரேஷிதம் என்ற ரூபமேற்படுகி றது. இஷிதம் ப்ரேஷிதம் என்ற அவ்விரண்டனுள் ப்ரேஷிதம் என்பதாமட்டுமே சொல்லப்படுமாயின் அனுப்புபவர், அவர் செய் யும் *ப்ரேஷணம் இத்தகைய விசேஷத்தைப்பற்றிய ஆகாங்குஷ ஏற்படும். அதாவது:—ப்ரேஷணம் செய்பவர் எத்தகையவர் எல்

* மனத்தையனுப்ப அவர் செய்யும் முறையாது? என்பதாய்.

वा प्रेषणमिति । इषितमिति तु विशेषणे सति तदुभयं निवर्तते, कस्ये-
च्छामात्रेण प्रेषितमित्यर्थविशेषनिर्धारणात् । यद्येषोऽर्थोऽभिप्रेतः स्यात्केने-
षितमित्येतावतैव सिद्धत्वादेर्षितमिति न वक्तव्यम् । अपिच । शब्दाधिक्या
दर्थाधिक्यं युक्तमितीच्छया कर्मणा वाचा वा केन प्रेषितमित्यर्थविशेषोऽव-
गन्तुं युक्तः । न । प्रश्नसामर्थ्यात् । देहादिसङ्घातादनित्यात्कर्मकार्याद्विरक्तो-
ऽतोऽन्यःकूटस्थं नित्यं वस्तु बुभुत्समानः पृच्छतीति सामर्थ्यादुपपद्यते ।

விதம் ப்ரேஷணம் செய்குநர் என்பதாம். இஷிதம் என்பதாய்
அடைமொழி கொடுத்தாலோ அவ்விரண்டும் நின்றுத்தியையடை
கிறது. எவரது இச்சாமாத்திரத்தினால் இது அனுப்பப்பட்டது
என்ற விசேஷமான பொருள் உறுதியாகக் கிடைப்பதே அதன்
காரணமாகும்.

சங்கை—இப்பொருள் ஸ்ருதியினால் கருதப்படுமாயின் கேநே
ஷிதம் என்ற இவ்வளவினாலேயே அது கிடைத்துவிடுமானதால்
“ப்ரேஷிதம்” எனச் சொல்லவேண்டுமெதில்லை. மேலும் சப்தம்
அதிகமாகவாகுங்கால் பொருளில் ஆதிக்கம் கொள்ளுவதுதான் பொ
ருத்தமானது என்பதுபற்றி இச்சையினால்? கர்மத்தினால்? வாக்
கினால்? எதனால் அனுப்பப்பட்டது என்ற அர்த்தவிசேஷம் அறிந்து
கொள்ளக்கூடியதாகவாகிறது எனின்?

உத்தரம்—கேள்விகேட்ட ஸாமர்த்தியத்தையொட்டி அவ்வி
தஞ்சொல்லுவது பொருந்தாது. கர்மத்தின் காரியமானதும் அரித்ய
மானதுமான தேஹாதி ஸங்காசத்தினின்னும் வைராக்கியத்தை
யடைந்தவனும், முற்கூறிய தேஹாதிகளைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட
தும் *கூடஸ்தமும் நித்யமுமான பொருளையறிய விருப்பங்கொண்

* கூடத்தில் இருப்பது கூடஸ்தமெனப்படும். கூடம் என்பதற்கு
பொய்யென்றும், தட்டான் தங்கவேலைசெய்யும் பட்டரையென்றும் பொ
ருள். ஆகவே பொய்யான மாயை அதன் காரியமான ப்ரபஞ்சம் இவற்
றுடன் கலந்து தோன்றுவது என்றும், பட்டரையானது தன்னுடன்
சேர்ந்த பொன் முதலியவற்றுக்கு பற்பல ரூபத்தைத்தான் கொடுப்பினும்
தான் அத்தகைய மாறுதல் எதுவுமற்றிருப்பதுபோல ஸர்வாதிஷ்டான
கின்மாத்ரமாகத்தானிருந்து தன்னில் அத்யஸ்தமான பொருளுக்குப் பற்

इतरेच्छावाकर्मभिर्देहादिसङ्घातस्य प्रेरयितृत्वं प्रसिद्धमिति प्रश्नोऽनर्थक एव स्यात्। एवमपि प्रेषितशब्दस्यार्थो न प्रदर्शित एव। न। संशयवतोऽयं प्रश्न इति प्रेषितशब्दस्यार्थविशेष उपपद्यते। किं यथाप्रसिद्धमेव कार्यकरण-सङ्घातस्य प्रेषयितृत्वं, किं वा सङ्घातव्यतिरिक्तस्य स्वतन्त्रस्येच्छामात्रेणैव मन आदिप्रेषयितृत्वमित्यस्यार्थस्य प्रदर्शनार्थं केनेषितं पतति प्रेषितं मन इति विशेषणद्वयमुपपद्यते। ननु स्वतन्त्रं मनः स्वविषये स्वयं पततीति प्रसिद्धं, तत्र कथं प्रश्न उपपद्यत इति। उच्यते। यदि स्वतन्त्रं मनः प्रवृत्ति-

டவனுமாய் கேட்கிறான் எனக்கேள்விகேட்கும் ஸாமர்த்தியத்தினின் றும் (முறையினின் றும்) ஏற்படுகிறது. அவ்விதமில்லாவிடில் இச்சை வாக்கு கர்மம் இவற்றால் தேஹாதி ஸங்காதத்துக்கு ப்ரேஷயிதிருத் வமானது ப்ரவித்தமாகக் காணப்படுவதால் கேள்விகேட்டது பய னற்றதாகவே ஆகிவிடும்.

சங்கை—இவ்விதமாயினுங்கூட “ப்ரேஷிதம்” என்ற சப்தத் துக்கு அர்த்த விசேஷமானது காட்டப்படாததாகவே இருக்கிறது எனின் ?

உத்தரம்—அவ்விதமில்லை. இது ஸம்சயம் கொண்டவனுடைய கேள்வியானதுபற்றி ப்ரேஷித சப்தத்துக்கு அர்த்தவிசேஷமானது பொருத்தமுள்ளதாகவே ஆகிறது. காரியகரணஸங்காத (ஸமூஹ)த் தின் ப்ரேஷயிதிருத்வமானது உலகில் எவ்விதம் ப்ரவித்தமாகவிருக் கிறதோ அவ்விதமே தானா? அல்லது ஸங்காதத்தைவிட வேறுபட்ட வனும் ஸ்வதந்திர னுமானவனுக்கு இச்சையினால்மட்டும் மன ஆதிக ளின் ப்ரேஷயிதிருத்வமேற்படுகிறதா? என்ற இந்த அர்த்தத்தைக் காட்டவேண்டி. “கேநேஷிதம் பததி ப்ரேஷிதம் மன:” என்ற இரண்டு விசேஷணங்கள் பொருத்தமுள்ளனவாகவாகின்றன.

சங்கை—ஸ்வதந்திரமான மனதானது தனக்குரிய விஷயத்தில் தானே ப்ரவேசிக்கிறது என்பது ப்ரவித்தமாக இருக்கிறது. அவ் விஷயத்தில் கேள்வி பொருந்துவது எங்ஙனமெனின் ?

பல தோற்றத்தைத் தருகிறதேயொழிய தான் எவ்விதமானுதலுமற்றிருக் கிறது என்றும் பொருள் கொள்க.

निवृत्तिविषये स्यात्तर्हि सर्वस्याऽनिष्टचिन्तनं न स्यात् । अनर्थं च जान-
न्सङ्कल्पयति अत्युग्रदुःखे च कार्ये वार्यमाणमपि प्रवर्तत एव मनः । तस्मा-
द्युक्त एव केनेषितमित्यादिप्रश्नः । केन प्राणो युक्तः=नियुक्तः प्रेरितस्सन्प्रैति
गच्छति स्वव्यापारं प्रति । प्रथम इति प्राणविशेषणं स्यात्तत्पूर्वकत्वात्सर्वे-
न्द्रिय प्रवृत्तीनाम् । केनेषितां वाचमिमां शब्दलक्षणां वदन्ति लौकिकाः ।
तथा चक्षुः श्रोत्रं च स्वे स्वे विषये क उ देवो द्योतनवान्युनक्ति=नियुङ्क्ते
प्रेरयति ॥ १ ॥

एवं पृथ्वते योग्यायाह गुरुः शृणु त्वं यत्पृच्छसि मन आदिकरणजा-
तस्य को देवः स्वविषयं प्रति प्रेरयिता कथं वा प्रेरयतीति ।

உத்தரம்—சொல்லப்படுகிறது. மனதானது ப்ரவிருத்தி ரிவி
ருத்தி விஷயத்தில் ஸ்வதந்திரமாக ஆகுமானால் அப்பொழுது எல்
லோருக்கும் அநர்த்தத்தைப்பற்றிய எண்ணமே ஏற்படமாட்டாது.
அநர்த்தமென்றறிந்தும் கூட அதை ஸங்கல்பிக்கிறான். அதிகம்
கொடுமையான துக்கமுள்ளகாரியத்தில் தடுக்கப்படினுங்கூட மனது
ப்ரவிருத்திக்கவே செய்கிறது. ஆகவே “கேநேஷிதம்” என்றதாதி
ப்ரஸ்னம் பொருத்தமுள்ளதாகவே ஆகிறது. எவரால் ப்ராணன்
யுக்தமாக=நியுக்தமாக=ப்ரேஷணஞ் செய்யப்பட்டதாய்க் கொண்டு
தனது வேலையைக் குறித்துச் செல்லுகிறது. இங்கு ஸ்ருதியில்
प्रथमः (प्र. ५२३) என்பது ப்ராணனுக்கு விசேஷணமாக (அடை
மொழியாக) வாகும். எல்லா இந்திரியங்களுடைய ப்ரவிருத்திகளும்
அதை (ப்ராணனை) முன்னிட்டுண்டாவதே அதன் காரணமாகும்.
லோகத்திலுள்ளவர்கள் எவரால் ப்ரேஷணை செய்யப்பட்ட சப்த
ரூபமான இந்த வார்த்தையைச் சொல்லுகின்றனர். அவ்விதமே ப்ர
காசமுள்ள எவர் சக்ஷு=ஸ்சையும் ஸ்ரோத்திரத்தையும் தத்தமது
விஷயத்தில் யோஜிப்பிக்கிறார்=நியோகிக்கிறார்=ப்ரேஷணஞ் செய்
கிறார். (1) (எ-று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—இவ்விதங்கேட்ட யோக்யனான சீடனை
நோக்கி மனம் முதலிய காரண ஸமுஹத்தைத் தனது விஷயத்தைக்
குறித்து ப்ரேஷணஞ் செய்யும் தேவன் யார்? எவ்விதம் ப்ரேஷ

श्रोत्रस्य श्रोत्रं मनसो मनो यद्वाचो ह वाचं स उ प्रा-
णस्य प्राणश्चक्षुषश्चक्षुः । अति मुच्य धीराः प्रेत्यास्माल्लोका-
दमृता भवन्ति ॥ २ ॥

ஸ்ரோத்ருஸ்ய ஸ்ரோத்ரும் சீநஸொ சீநொ யதொவொ
ஹவாஹம் ஸ உ ப்ராணஸ்ய ப்ராணஸுக்ஷுஷுக்ஷுஃ । சதீ
சீஹ்ய யீரஃ ப்ரெத்யுஸூக்ஷுக்ஷுக்ஷுதா ஹவணி ॥ ௨ ॥

ணஞ் செய்கிறார்? என எதை நீ கேட்டனையோ அவ்விஷயத்தை
என்னிடமிருந்து கேட்டறிந்து கொள்வாயாக—

(ப-ரை) யத் (யக்)=யாது காரணத்தால் ஶ்ரோத்ரு (ஸ்ரோத்ரு
ஸ்ய)=சப்த ப்ரகாசகமான ஸ்ரோத்ரமென்ற இந்திரியத்துக்கு ப்ரம்
ஹம் ஶ்ரோத்ரு (ஸ்ரோத்ரு)=ஸ்ரோத்ரமோ, (ப்ரகாசகமோ) யத் (யக்)=
யாதுகாரணத்தால் மனசு: (மனஸு:)=ஸங்கல்பம் நிர்ஸயம் முதலிய
வற்றில் ஸாமர்த்தியமுள்ள அந்தக்கரணத்துக்கு, மன: (மன:)=ப்ர
காசகமோ, யத் (யக்)=யாது காரணத்தால் வாசு: (வாஸு:)=வாக்
என்ற இந்திரியத்துக்கு ப்ரம்ஹம் வாசு (வாஸு)=வாக்கோ, (ப்ர
காசகமோ) யத் (யக்)=யாதுகாரணத்தால் ப்ராணஸ்ய (ப்ராணஸ்ய)=
ப்ராணனெனப்பெயரிய விருத்திக்கு ப்ரம்ஹம் ப்ராண: (ப்ராண:)=
ப்ராணனோ (ப்ரகாசகமோ) யத் (யக்)=யாது காரணத்தால் சக்ஷு:
(சக்ஷு:)=ரூபப்ரகாசகமான இந்திரியத்துக்கு ப்ரம்ஹம் சக்ஷு:
(சக்ஷு:)=ப்ரகாசகமோ[அத: (அத:)=அக்காரணத்தால் ப்ரம்ஹத்தை
ஆத்மாவென விதிவா (விதிவா)=அறிந்து] அதிமுச்ய (சதீசீஹ்ய)=
முற்கூறிய ஸ்ரோத்ராதிகளில் ஆத்புத்தியை விலக்கிக்கொண்டு
யீரஃ (யீரஃ)=கூர்மையான புத்தியுள்ளவர்கள் அஸ்மாஸூகா (அஸ்மா
ஸூகா)=புத்திர மித்திர களத்திர பந்துக்களிடத்தில் நான் என்
றும் என்னுடையது என்றமான அபிமானத்தினின்றும் அல்லது
ப்ராப்தாயத்தமான இந்தத் தேஹம் போனதும் என்று பொருள்.
அமூதா: (அமூதா:)=முக்தர்களாக ஹவணி (ஹவணி)=ஆகின்றனர்.

பாஷ்யம்.—ஸ்ரோத்ரத்துக்கு ஸ்ரோத்ரமானது—இதனால் கேட்
பதுபற்றி சப்தத்தின் ப்ரவணத்தை (க்கேட்டலை) க்குறித்து

श्रोत्रस्य श्रोत्रम्=शृणोत्यनेनेति श्रोत्रं शब्दस्य श्रवणं प्रति करणं शब्दाभिव्यञ्जकं श्रोत्रमिन्द्रियं, तस्य श्रोत्रं स यस्त्वया पृष्ठः 'चक्षुः श्रोत्रं क उ देवो युनक्ति' इति। असावेवं विशिष्टः श्रोत्रादीनि नियुक्त इति वक्तव्ये नन्वे तदननुरूपं प्रतिवचनं श्रोत्रस्य श्रोत्रमिति। नैष दोषः। तस्यान्यथा विशेषानवगमात्। यदि हि श्रोत्रादिव्यापारव्यतिरिक्तेन स्वव्यापारेण विशिष्टः श्रोत्रादिनियोक्तावगम्येत दात्रादिप्रयोक्तृवत्तदेदमननुरूपं प्रतिवचनं स्यात्। न त्विह श्रोत्रादीनां प्रयोक्ता स्वव्यापारविशिष्टो लवित्रादिवदधिगम्यते। श्रोत्रादीनामेव तु संहतानां व्यापारेणालोचनसंकल्पाध्यवसायलक्षणेन

ஸ்ரோத்ரமானது கரணமாகவாகிறது. அதாவது: — சப்தத்தைப் ப்ரகாசப்படுத்துவது ஸ்ரோத்ரமென்ற இந்திரியமென்றேற்பட்டது. அதற்கு ஸ்ரோத்ரமானவர் அவர் “சகஸூஸ்ஸையும் ஸ்ரோத்ரத்தையும் எந்தத் தேவன் ப்ரகாசப்படுத்துகிறார்” என எவர். உன்னால் கேட்கப்பட்டாரோ என்றும்.

சங்கை—இவர் இத்தகையதுடன் கூடினவராய் ஸ்ரோத்ராதிகளை ப்ரேரணை செய்கிறார் எனச் சொல்லவேண்டுமது அவர்யமாக விருக்க (அதைவிடுத்து) ஸ்ரோத்ரத்துக்கு=ஸ்ரோத்திரமென்ற இந்திரியத்துக்கு, ஸ்ரோத்ரமாகிறார் என்ற ப்ரதிவசனமானது=பதிலானது பொருத்தமற்றதாக வாசுமல்லவா எனின்?

உத்தரம்—இது தோஷமாகாது. ஏன்? அதற்கு வேறுவிதமான விசேஷமெதுவுமிருப்பதாக அறியப்படாமையே அதன் காரணமாகும். ஸ்ரோத்ராதிகளின் வியாபாரத்தைவிட வேறான தனது சொந்த வியாபாரத்துடன் கூடினவராக கத்தி முதலியவற்றை ப்ரயோகிப்பவர் போன்று ஸ்ரோத்ராதிகளை ப்ரேரணை செய்பவர் அறியப்படுவாராயின் அப்பொழுது இந்த ப்ரதிவசனமானது=பதிலானது, பொருத்தமற்றதாக வாகலாம்தான். இவ்விடத்திலோ ஸ்ரோத்ராதிகளை ப்ரேரிப்பவரோ கத்தி முதலியன கொண்டு வெட்டுபவர் போன்று தனித்த சொந்த வியாபாரத்துடன் கூடினவராக அறியப்படவில்லை. ஸங்காதங்களான (கூட்டமாகச் சேர்ந்த) ஸ்ரோத்ராதிகளின் ஆலோசனம் ஸங்கல்பம் நிர்ஸயம் இவை ரூபமானதும்

फलावसानलिङ्गेनावगम्यते अस्ति हि श्रोत्रादिभिरसंहतः, यत्प्रयोजन-
प्रयुक्तः श्रोत्रादिकलापो गृहादिवदिति संहतानां परार्थत्वादवगम्यते श्रोत्रा-
दीनां प्रयोक्ता । तरमादनुरूपमेवेदं प्रतिषेधनं श्रोत्रस्य श्रोत्रमित्यादि । कः
पुनरत्र पदार्थः श्रोत्रस्य श्रोत्रमित्यादेः । नह्यत्र श्रोत्रस्य श्रोत्रान्तरेणार्थः ;
यथा प्रकाशस्य प्रकाशान्तरेण । नैष दोषः । अयमत्र पदार्थः । श्रोत्रं तावत्स्व-
विषयव्यञ्जनसमर्थं दृष्टम् । तच्च स्वविषयव्यञ्जनसामर्थ्यं श्रोत्रस्य चैतन्ये
ह्यात्मज्योतिषि नित्येऽसंहते सर्वान्तरे सति भवति नासतीति । अतः
श्रोत्रस्य श्रोत्रमित्याद्युपपद्यते । तथाच श्रुत्यन्तराणि—“आत्मनैवायं ज्योति

முடிவிலுள்ள பலனால் சண்டுபிடிக்கக் கூடியதுமான வியாபாரத்தி-
னால் ‘ஸ்ரோத்ராதி கரண ஸமுஹமானது வீடு முதலியன போன்று
எத்தகைய ப்ரயோஜனத்தை யுத்தேசித்துச் சேர்ந்தனவோ அத்த-
கைய ஸ்ரோத்ராதிக்கூட்டத்திற் சேராதவனாக ஒருவன் இருக்கி-
றான் என்பதாய் மட்டும் அறியப்படுகிறது. கூட்டங்கள் பிறரதுப்
பிரயோஜனத்துக்கு வேண்டியேற்படுவனபற்றி ஸ்ரோத்ராதிக்கோ
ப்ரேரணை செய்பவன் (ஒருவருண்டென) அறியப்படுகிறார். ஆகவே
“ஸ்ரோத்ரஸ்ய ஸ்ரோத்ரம்” என்ற இந்த ப்ரதிவசனம் பொருத்த
முள்ளதாகவே ஆகிறது.

சங்கை—இங்குள்ள “ஸ்ரோத்ரஸ்ய ஸ்ரோத்ரம்” என்றதாதி-
களின் பொருள்தான் யாது? ஒரு ஒளிக்கு மற்றொரு ஒளியினால்
போல இங்குள்ள ஸ்ரோத்திரத்துக்கு வேறு ஸ்ரோத்திரத்தினால்
பயனென்றுமில்லையன்றோ எனின் ?

உத்தரம்—இந்தத் தோஷமிங்கில்லை. இங்குள்ள ஸ்ரோத்ராதி-
பதங்களின் பொருள் இதுவாம். அதாவது:—ஸ்ரோத்ரமோ தனது
விஷயத்தை ப்ரகாசப்படுத்தும் ஸாமர்த்தியமுள்ளதாகக் காணப்பட்-
டது. ஸ்ரோத்திரத்துக்குள்ள தனது விஷயத்தை ப்ரகாசப்படுத்-
தும் அந்த ஸாமர்த்தியமும் நித்யமும் கூட்டத்திற் சேராததும், ஸர்-
வத்துக்கும் ஆந்தரமானதும் சைதன்யரூபமானதுமான ஆத்மஜ்யோ-
திஸ்ஸானது இருப்பதால் ஏற்படுகிறதேயொழிய இல்லாவிடில் ஏற்-
படுவதில்லை என்பதுபற்றி “ஸ்ரோத்திரத்துக்கு ஸ்ரோத்ரம்” என்ற

षास्ते” “तस्य भासा सर्वमिदं विभाति” “येन सूर्यस्तपति तेजसेद्भः”
इत्यादीनि । “यदादित्यगतं तेजो जगद्भासयतेऽखिलम् ।” “क्षेत्रं क्षेत्री तथा
कृत्स्नं प्रकाशयति भारत ।” इत्यादि गीतासु । काठके च-“नित्योऽनित्यानां
चेतनश्चेतनानाम्” इति ।

श्रोत्राद्येव सर्वस्यात्मभूतं चेतनमिति प्रसिद्धं, तदिह निवर्त्यते ।
अस्ति किमपि विद्वद्बुद्धिगम्यं सर्वान्तरतमं कूटस्थमजमजरममृतमभयं
श्रोत्रादेरपि श्रोत्रादि तत्सामर्थ्यनिमित्तमिति प्रतिवचनं शब्दार्थशोपपद्यत
एव । तथा मनसोऽन्तःकरणस्य मनः । नह्यन्तःकरणमन्तरेण चैतन्यज्योतिषा

தாதிகள் பொருத்தமுள்ளதாக வாகிவிடுகின்றன என்றும். அவ்
விதமே “இவன் ஆத்மாவாகிற ஜ்யோதிஸ்ஸினாலேயே இருக்கிறான்”
“அவரது (ஸ்வரூப) காந்தியினால் இவையாவும் பிரகாசிக்கிறது”
“ஸூரியன் எந்தத் தேஜஸ்ஸினால் ப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்டு விளங்குகி
ருனோ” என்றதாதிகளான வேறு ஸ்ருதிகளுமிருக்கின்றன. “ஸூரி
யனையடைந்த எந்தத் தேஜஸ்ஸானது எல்லா ஜகத்தையும் ப்ரகாசப்
படுத்துகிறதோ” என்றும், “ஹேபாரத ! கேஷத்ரியான ஆத்மா அவ்
விதமே கேஷத்திரம் முழுவதையும் ப்ரகாசப்படுத்துகிறான்” என்
றும் பகவத்கீதாதிகளில் சொல்லப்பட்டுமிருக்கிறது. “அநித்யமான
வைகளுக்குள் நித்யனும் சேதனமாகத் தோற்றுகின்றவைகளுள்
சேதனனுமாகும்” எனக் காடகத்திலுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
ஸ்ரோத்ரம் முதலியதே ஸர்வத்துக்கும் ஆத்மாவாகவானது என்றும்
சேதனமென்றும் உலகில் பொதுப்படையான ப்ரவித்தியிருக்கி
றது. அந்தப் பிரவித்தியானது இங்கு மறுக்கப்படுகிறது. வித்வ
தனுபவத்தால் காணக்கூடியதும், ஸர்வத்துக்கும் ஆந்தரதமமும்,
கூடஸ்தமம், அஜரமும், அமிருதமும், அபயமும், அஜமும், ஸ்ரோத்
ராதிகளுக்கும் ஸ்ரோத்ராதியும், அவற்றின் ஸாமர்த்தியத்துக்கு நிமித்
தமாகவுள்ளதுமானவொன்று இருக்கிறது என ப்ரதிவசனமும் சப்
தத்தின் அர்த்தமும் பொருத்தமுள்ளதாகவே ஆகிறது. அதுபோலவே
மனஸ்ஸுக்கு=அந்தக்கரணத்துக்கு மனஸ்ஸாக ப்ரம்ஹமாகிறது.
அந்தக்கரணமானது சைதன்னியஜ்யோதிஸ்ஸினால்லாது வேறொன்
றினால் ப்ரகாசப்படுத்தப்பட்டதாய்க்கொண்டு தனது விஷயமான

दीपितं स्वविषयसंकल्पाध्यवसायादिसमर्थं स्यात् । तस्मान्मनसोऽपि मन इति । इह बुद्धिमनसी पकीकृत्य निदेशो मनस इति । यद्वाचो ह वाचम् यच्छब्दो यस्मादर्थे श्रोत्रादिभिः सदैरसंबध्यते । यस्माच्छ्रोत्रस्य श्रोत्रम्, यस्मान्मनसो मन इत्येवम् । वाचो ह वाचमिति द्वितीया प्रथमात्वेन विपरिणम्यते । प्राणस्य प्राण इति दर्शनात् । वाचो ह वाचमित्येतदनुरोधेन प्राणस्य प्राणमिति कस्मात्द्वितीयैव न क्रियते । न । बहूनामनुरोधस्य युक्तत्वाद्वाचमित्यस्य वागित्येतावद्वक्तव्यं स उ प्राणस्य प्राण इति शब्दद्वयानु-

ஸங்கல்பம் நிர்வசயம் முதலியவற்றில் ஸமர்த்தமாகவாகாதன்றோ. ஆனதுபற்றி பனஸ்ஸுக்கும் பனஸ்ஸாகிறது என்க. இவ்விடத்தில் புத்தி பனஸ் இரண்டையும் ஒன்றாக்கி மன: என்பதாய்ச்சொல்லப்பட்டது. “यत् वाचो ह वाचम्” (யக் வாஹொ ஹ வாஅஹ்) என்றவிடத்திலுள்ள यत्(யக்) என்றசப்தமானது यस्मात्(யஸூக்) யாதுகாரணத்தால் என்றபொருளுள்ளதாய் ஸ்ரோத்திராதிகள் எல்லாவற்றுடனும் சேர்க்கையை யடைகிறது. அதாவது:—யாது காரணத்தால் ஸ்ரோத்திரத்துக்கு ஸ்ரோத்திரமோ, யாதுகாரணத்தால் பனஸ்ஸுக்கு பனஸ்ஸோ என்றிவ்விதமென்றும். वाचो ह वाचम् (வாஹொ ஹ வாஅஹ்) என்றவிடத்தில் वाचम्(வாஅஹ்) என்ற இரண்டாம் வேற்றுமையுள்ளதை முதல் வேற்றுமையுள்ளதாக [वाक् (வாக்) என்பதாக மாற்றிக்கொள்ளப்படுகிறது. ‘ப்ராணனுக்குப் ப்ராணன்’ என்றவிடத்தில் ப்ராண: என்பதாய் முதல் வேற்றுமை காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். “वाचो ह वाचम्” (வாஹொ ஹ வாஅஹ்) என்ற இதையனுஸரித்த प्राणस्य प्राण: (ப்ராணஸ்ய ப்ராண:) என்றவிடத்திலுள்ள प्राण: (ப்ராண:) என்பதை प्राणम् (ப்ராணஹ்) என்பதாய் இரண்டாவது வேற்றுமையுள்ளதாக ஏன் மாற்றிக்கொள்ளப்படக்கூடாது எனின்? அது கூடாது. வெகுவாகவுள்ளதை அனுஸரிப்பது பொருத்தமாகவாவதே அதன் காரணமாகும். वाचम् (வாஅஹ்) என்ற இதற்கு वाक् (வாக்) என்ற இவ்வளவே மாற்றவேண்டிவதாகவாகிறது. स उ प्राणस्य प्राण: (ஸ உ ப்ராணஸ்ய ப்ராண:) என்றவிடத்திலுள்ள स: (ஸ:) என்றும், प्राण: (ப்ராண:) என்றுமான இரண்டு சப்தங்களை யனுஸரித்ததாக

ரோधेन । एवं हि दहूनामनुरोधः युक्तः कृतस्स्यात् । पृष्ठं च वस्तु प्रथमयैव निर्देष्टुं युक्तम् । स यस्त्वया पृष्ठः प्राणस्य प्राणाख्यवृत्तिविशेषस्य प्राण-स्तत्कृतं हि प्राणस्य प्राणनसामर्थ्यम् । नह्यात्मनानधिष्ठितस्य प्राणनमुप-पद्यते । “को होवान्यात्कः प्राण्याद्यदेष आकाश आनन्दो न स्यात्” “ऊर्ध्वं प्राणमुन्नयत्यपानं प्रत्यगस्यति” इत्यादि श्रुतिभ्यः । इहापि च वक्ष्यते—“येन प्राणः प्रणीयते तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि” इति । श्रोत्रादीन्द्रियप्रस्तावे प्राण-प्राणस्य ननु युक्तं ग्रहणम् । सत्यमेवम् । प्राणग्रहणेनैव तु प्राणस्य ग्रहणं कृतम् । एवं मन्यते श्रुतिः । सर्वस्यैव करणकलापस्य यदर्थप्रयुक्ता प्रवृत्ति

அது ஆவதே அதன் காரணமாகும். இவ்விதம் சொன்னாலன்றோ நியாயத்துக்குப் பொருந்திய வெகுவாகவுள்ளவற்றின் அனுஸரணம் செய்யப்பட்டதாகவாகும்.

மேலும் கேட்கப்பட்ட பொருளை முதல் வேற்றுமையுள்ள சப்தத்தினாலேயே குறிப்பிடுவதுதான் பொருத்தமாகவாகிறது. அதாவது:—எது உன்னால் கேட்கப்பட்டதோ அது ப்ராணனுக்கு=ப்ராணனைப் பெயரிய விருத்திக்கு, ப்ராணனாகவாகும். ப்ராணனுக்கு ப்ராணனஞ்செய்யும்=(ஜீவிக்கச் செய்யும்) ஸாமர்த்தியம் அதனால்னோ செய்யப்பட்டதாகவாகிறது. ஆத்மாவினால் உதிஷ்டிதமாகவில்லாதவற்றுக்கு ப்ராணனென்பது ஸம்பவிக்கமாட்டாதன்றோ. “யாதொரு இந்த ஆகாசமென்ற ஆனந்தமுண்டோ அது இல்லாதிருக்குமானால் எவன் ஜீவிப்பான் எவன் மூச்சுவிடுவான்” என்றும், “ப்ராணனை உயரில் கொண்டுபோகிறது, அபானத்தைக் கீழில் தள்ளுகிறது” என்றுயாதிய ஸ்ருதிசாஸ்திரமிருக்கின்றன. இவ்விடத்திலுமே “எதனால் ப்ராணன் நடத்தப்படுகிறதோ அதையே பாம்ஹமாக நீ அறிந்துகொள்” எனச் சொல்லப்படவும் போகிறது ஸ்ரோத்ராதிகளான இந்திரியங்களைச் சொல்லத்தொடங்கியவிடத்தில் க்ராணப்ராணனை=முக்கிய ப்ராணனைக் கிரஹிப்பது பொருந்தமோ? எனின். இதுவுண்மைதான். ப்ராணனைக் கிரஹித்ததினாலேயே முக்கிய ப்ராணனுடைய கிரஹணமும் செய்யப்பட்டதாகவே ஆகிவிடுகிறது, ஸ்ருதியானது இவ்விதம் எண்ணுகிறது. அதாவது: எல்லாக்கரண ஸமுஹத்தினுடையவும் ப்ரவிருத்தியானது எதன்

स्तद्ब्रह्मेति प्रकरणार्थो विवक्षितः। तथा चक्षुषः चक्षुः=रूपप्रकाशकस्य
चक्षुषो यद्रूपग्रहणसामर्थ्यं तदात्मचैतन्याधिष्ठितस्यैव। अतश्चक्षुषः चक्षुः।
प्रष्टुः पृष्टस्यार्थस्य ज्ञातुमिष्ट्वाच्छ्रोत्रादेः श्रोत्रादिलक्षणं यथोक्तं ब्रह्म
ज्ञात्वा इत्यध्याह्रियते। अमृता भवन्तीति फलश्रुतेश्च। ज्ञानाद्व्यमृतत्वं
प्राप्यते। ज्ञात्वा अतिमुच्य इति सामर्थ्याच्छ्रोत्रादिकरणकलापमुज्झित्वा,
श्रोत्रादौ ह्यात्मभावं कृत्वा तदुपाधिः सन् तदात्मना जायते म्रियते,
संसरति च। अतः श्रोत्रादेः श्रोत्रादिलक्षणं ब्रह्मात्मेति विदित्वा, अतिमुच्य=
श्रोत्राद्यात्मभावं परित्यज्य, ये श्रोत्राद्यात्मभावं परित्यजन्ति ते धीराः=

ப்ரயோஜனத்துக்குவேண்டி யேற்படுகிறதோ அது ப்ரம்ஹமாகும்
என்பதாய் இந்த ப்ரகரணத்தின் பொருள் சொல்ல விரும்பப்பட்ட
தது என்றும். அவ்விதமே **चक्षुषश्चक्षुः** (அக்ஷுஷ்ஸுக்ஷு) ரூபத்
தை ப்ரகாசப் படுத்துகின்ற சக்ஷுஸ்ஸுக்கு ரூபத்தைக் கிரஹித்
கும் ஸாமர்த்தியம் யாதாண்டோ அது ஆத்மசைதன்யத்தினால்
அதிஷ்டிதமாக உள்ளதுக்கேதான் ஸம்பவிக்கும். ஆகவேதான்
சக்ஷுஸ்ஸுக்கு சக்ஷுஸ்ஸாகவாகிறது. ப்ரம்னம் செய்பவர்க்கு
தான்கேட்ட பொருளையறிய விருப்பமிருக்குமாதலால் 'ஸ்ரோத்ராதி
களுக்கு ஸ்ரோத்ராதிரூபமாக இதுவரை சொல்லிய ப்ரம்ஹத்தை
யறிந்து' எனப் புதிதாய்ச் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறது. "**अमृता
भवन्ति**" (अमृतता லவஹி) முத்தர்களாகவாகின்றனர் எனப்
பலன் கூறும் ஸ்ருதியி ருப்பதும் மற்றொரு காரணமாகும். க்ரு
னத்தாலன்றோ அமிருதத்வம் அடையப்படுகின்றது. அறிந்து என்
றும், அதிமுச்சய (விட்டு) என்றும் சொன்ன ஸாமர்த்தியத்தினால்
ஸ்ரோத்ராதி கரணஸமுஹத்தை விடுத்து (என்றேற்பட்டது)
ஸ்ரோத்ராதிசுளில் ஆத்மபுத்தியைச் செய்தன்றோ அவற்றை உபாதி
யாகக் கொண்டு அவ்வுருவமாகப் பிறக்கவும், மரிக்கவும், ஸம்ஸரிக்
கவும் செய்கிறன். ஆனதுபற்றி ஸ்ரோத்ராதிக்கு ஸ்ரோத்ராதி
ரூபமான ப்ரம்ஹத்தை ஆத்மாவென அறிந்து **अतिमुच्य** (அதிமூ
அதி) ஸ்ரோத்ராதிசுளில் ஏற்பட்ட ஆத்மபுத்தியைவிடுத்து என்பது
பொருள். எவர்கள் ஸ்ரோத்ராதிசுளில் ஆத்மபுத்தியை விடுகின்ற
னரோ அவர்கள் தீரர்கள் (புத்தியுள்ளவர்கள்) ஆவர். சிறந்த புத்தி

धीमन्तः। नहि विशिष्टधीमत्वमन्तरेण श्रोत्राद्यात्मभावः शक्यः परित्य-
क्तम्। प्रेत्य=व्यावृत्त्य, अस्माल्लोकात्=पुत्रमित्रकलत्रबंधुषु मम हंभावसंव्य-
वहारलक्षणात्, एकसर्वैषणा भूत्वेत्यर्थः। अमृताः=अमरणधर्माणो भव-
न्ति। “न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैके अमृतत्वमानशुः” “पराञ्चि
खानि व्यतृणत्.....आवृत्तचक्षुरमृतत्वमिच्छन्” “यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते...
अत्र ब्रह्म समश्नुते” इत्यादिश्रुतिभ्यः। अथवा—अतिमुच्येत्यनेनैवैषणात्पा-
गस्य सिद्धत्वादस्माल्लोकात्प्रेत्य अस्माच्छरीरात्प्रेत्य मृत्वेत्यर्थः ॥ २ ॥

यस्माच्छ्रोत्रादेरपि श्रोत्राद्यात्मभूतं ब्रह्म अतः—

புள்ளவனாக இருந்தாலன்றி ஸ்ரோத்ராதிகளில் ஆத்ம புத்தியானது
விடமுடியாதன்றே. “அஸ்மாலோகாட்” (अस्माल्लोकात्) புத்திர
மித்திர சளத்திர பந்துக்களிடத்து நான் என்னுடையது என்ற
வியவஹார ரூபமான இந்த வுலகிலிருந்து ப்ரேத்ய (प्रेत्य) திரும்பி,
எல்லா ஏஷணைகளையும் விட்டவர்களாகவாகி என்பது பொருள்.
அமிருதர்களாக=மாண தர்மபற்றவர்களாக ஆகின்றனர். “சில
முக்கியாதிகாரிகள் தியாக (ஸன்யாஸ) த்தாலேயே அமிருதத்வத்தை
அடைந்தனரெயொழிய கர்மத்தாலில்லை, ப்ராஜையினாலில்லை, தனத்
தினாலில்லை” என்றும், “இந்திரியங்களை வெளிரோக்குள்ளனவாகச்
செய்து ஹிப்ஸித்தார்” “அமிருதத்வத்தை விரும்புகின்றவன்
சக்த-ஸ்சை விஷயத்தினின்றும் திருப்பினவனாகவேண்டும்” என்
றும், “எதுபோழ்து எல்லாம் விடுபடுகின்றனவோ” என்றும், “இவ்
விடத்திலேயே ப்ரம்ஹத்தையடைகிறான்” என்றமான ஸ்ருதிசுரு
மிருக்கின்றன. அல்லது அதிமுச்சய=விடுத்து, என்றதினாலேயே
ஏஷணத்தையாடமானது சித்தமாகவாகிவிடுவதால் இந்த லோகத்தினின்
றும் ப்ரேத்ய=என்றதற்கு இந்தச் சரீரத்தினின்றும் மரித்த பின்னர்
என்று பொருள். (ப்ராபத்தகர்மாயத்தமான இந்தச் சரீரம் போன
தும் முக்தமாகவாகிவிடுகின்றனர் என்றேற்படுகிறது.) (2) (எ-று)

(அ-கை) யாதுகாரணத்தால் ஸ்ரோத்ராதிகளுக்கு ஸ்ரோத்ரா
தியாயும், ஆத்மாவாகவானதாயும் ப்ரம்ஹமிருக்கிறதோ அக்காரணம்
பற்றி அது வாகாதிகளுக்கு விஷயமாவதில்லை எனவுபதேசிக்கப்படு
கிறது—

न तत्र चक्षुर्गच्छति न वाग्गच्छति नो मनः ।

न विद्यो न विजानीमो यथैतदनुशिष्यात् ॥ ३ ॥

ந தத்ர^ஹ சக்ஷு^ஹர்^ஹக்ஷ^ஹதி^ஹ ந வா^ஹக்ஷ^ஹதி^ஹ நொ^ஹ மன^ஹஃ ।

ந வி^ஹத்யோ^ஹ ந வி^ஹஜானீ^ஹமோ^ஹ யதெ^ஹத^ஹநு^ஹசி^ஹஷ்யா^ஹத் ॥ ३ ॥

न तत्र=तरिमःब्रह्मणि चक्षुर्गच्छति, स्वात्मनि गमनासंभवात् ।
तथा-न वाग्गच्छति । वाचा हि शब्द उच्चार्यमाणोऽभिधेयं प्रकाशयति यदा,
तदाभिधेयं प्रति वाग्गच्छतीत्युच्यते । तस्य च शब्दस्य, तन्निर्वर्तकस्य च
करणस्य आत्मा ब्रह्म । अतो न वाग्गच्छति । यथामिर्दाहकः प्रकाशकश्चापि

(ப-ரை) தத்ர (தத்ர)=அந்த ப்ரப்ஹத்தினிடத்தில் சக்ஷு: (அக்ஷு:)=கண்ணானது, ந ரக்ஷதி (ந மஹி)=செல்லுவதில்லை. வாக் (வாக்)=வாக்வித்திரியமானது ந ரக்ஷதி (ந மஹி)=செல்லுவதில்லை. மன: (மன:)=மனஸ்ஸும், நொ (நொ)=செல்லுவதில்லை. ஆகவே ந வித்ய: (ந வித்ய:)=ப்ரப்ஹம் இத்தகையதென அறிகின்றோமில்லை. ஆனதுபற்றியே एतत् (எதத்)=இந்த ப்ரப்ஹத்தை யதா (யதா)=எவ்விதம் अनुशिष्यात् (அநுசிஷ்யாத்)=சிலையனுக்கு உபதேசிக்கக் கூடுமோ அப்முறையை ந விஜானீம: (ந விஜானீம:)=அறிகின்றோமில்லை. (3) (எ-று)

பாஷ்யம்.— யாதாரணத்தால் ஸ்ரோத்ராதிசளுக்கு ஸ்ரோத்ராதியாயும் ஆத்மாவாகவானதாயும் ப்ரப்ஹமிருக்கின்றதோ அக்காரணத்தால் அந்த ப்ரப்ஹத்தினிடத்தில் கண் செல்லுவதில்லை. அவற்றுக்குச் சொந்த ஆத்மாவினிடத்தில் கதி ஸம்பவிக்ஷமுடியாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அவ்விதமே வாக்கும் செல்லுவதில்லை. வாக்கினாலுச்சரிக்கப்படும் சப்தமானது அபிதேயத்தைத் தனக்குரிய விஷயத்தை, எப்பொழுது ப்ரகாசப்படுத்துகிறதோ அப்பொழுது அபிதேயத்தைத் தனக்குரிய விஷயத்தைக் குறித்து வாக்கானது போகிறது எனச் சொல்லப்படுகிறது. அந்தச் சப்தத்துக்கும் அதையுண்டுண்ணும் காரணத்துக்கும் ஆத்மாவாக ப்ரப்ஹமிருக்கிறது. ஆனதுபற்றி வாக்கு செல்லுவதில்லை. அக்னியானது பொசுக்குவதாயும் ப்ரகாசகமாயிருப்பினுங்கூட தனது ஆத்

सन्नह्यात्मानं प्रकाशयति दहति वा तद्वत् । नो मनः=मनश्चात्यस्य सङ्कल्प-
विबध्यवसात् च सन्नात्मानं सङ्कल्पयति अध्यवस्यति च । तस्यापि
ब्रह्मात्मेति । इन्द्रियमनोभ्यां हि वस्तुनो विज्ञानं, तदगोचरत्वान्न विज्ञरत-
ब्रह्मेदृशमिति । अतो न विजानीमो यथा=येन प्रकारेणैतद्ब्रह्मानुशिष्यात्=
उपदिशेच्छिष्यायेत्यभिप्रायः । यद्धि करणगोचरं तदन्यस्मा उपदेष्टुं शक्यं
जातिगुणक्रियाविशेषणैः । न तज्जात्यादिविशेषणवद्ब्रह्म । तस्माद्विषमं शि-
ष्यानुपदेशेन प्रत्याययितुं इति उपदेशे तदर्थग्रहणे च यत्तातिशयकर्तव्यतां
दर्शयति न विद्यः इत्यादि ॥ ३ ॥

மாவை ப்ரகாசப்படுத்தவோ பொசுக்கவோ எவ்விதம் முடிவதில்லை
யோ அவ்விதமே இங்கும் காண்க. நோ மன: (நொ உத?) மனஸ்ஸா
னது பிறவற்றை ஸங்கல்பிப்பதாகவும், கீர்ஸயிப்பதாகவும் இருந்துக்
கொண்டு தனது ஆத்பவிஷயமான ஸங்கல்பத்தையோ நிர்ஸயத்தை
யோ செய்யமுடியாததன்றோ. அந்த மனஸ்ஸுக்கும் ப்ரம்ஹம்
ஆத்மாவாக இருப்பதாலென்க. இந்திரியம் மனஸ் இவற்றாலன்றோ
வஸ்துவைப்பற்றிய அறிவேற்படுகிறது. அவற்றுக்கு விஷயமாக
வாகாததால் அந்த ப்ரம்ஹம் இத்தகையதென அறிகின்றோமில்லை.
ஆகவே எம்முறையாக இந்த ப்ரம்ஹத்தைச் சிஷ்யனுக்கு உபதே
சிக்கக்கூடுமோ அம்முறையை அறிகின்றோமில்லை என்பது கருத்து.
எது கரணங்களுக்குப் புலனாகக் கூடியதோ அதவன்றோ ஜாதி
குணம், க்ரியை முதலிய விசேஷணங்களுடன் பிறருக்கு உபதே
சிக்கக்கூடியதாகவாகும். ப்ரம்ஹமானது அத்தகைய ஜாதி முதலிய
விசேஷமுள்ளதன்று. ஆகவே சிஷ்யர்களை வுபதேசமூலம் அறி
வுறுத்தல் என்பது விஷயமானதே=முடியாததே ஆகும். உபதேச
விஷயத்திலும் அதன் பொருளைக் கிரஹிப்பதிலும் பெருமுயற்சி
செய்யவேண்டுமென்பதை “ந விद्य:” (“ந வித்ய:”) என்றதாதியா
னுபதேசிக்கிறது. (3) (எ-று)

* இவன் ப்ரம்ஹணன் என்பது ஜாதியை முன்னிட்டவுபதேசமா
கவும், இவன் கருப்பன் என்பது குணத்தை முன்னிட்டவுபதேசமாகவும்,
இவன் சமையல்காரன் என்பது க்ரியையை முன்னிட்டவுபதேசமாகவும்,
இவன் ராஜபுருஷன் என்பது ஸம்பந்த விசேஷத்தை முன்னிட்டவுபதே
சமாகவும் ஆகும்.

अत्यन्तमेवोपदेशप्रकारप्रत्याख्याने प्राप्ते तदपवादोऽयमुच्यते। सत्य
मेवं प्रत्यक्षादिभिः प्रमाणैः न परः प्रत्याययितुं शक्यः, आगमेन तु शक्यते
एव प्रत्याययितुमिति तदुपदेशार्थमागममाह—

अन्यदेव तद्विदितादथो अविदितादधि।

इति शुश्रुम पूर्वेषां ये नस्तद्व्याचचक्षिरे ॥ ४ ॥

சுசுரெவ தவிதிதாடியோ சவிதிதாடியி ।

உதி ஸுசுரூம் பூவீஷாं யே நஸ்தவ்யாச்சக்சிரே ॥ ४ ॥

அவதாரிகா பாஷ்யம்.— முற்றிலும் உபதேசஞ்செய்யும் முறை
யின் மறுப்பு ப்ராப்த்தமாகவே அதற்குவேண்டி இந்த மறுப்பு சொல்
லப்படுகிறது. ப்ரத்யக்ஷாதிகளான ப்ரமாணங்களால் ப்ரமாத்மா
இவ்விதமென அறிவுறுத்தக் கூடியவரல்லர் என்பது உண்மைதானா
யினும் ஆகமங்களால் (சாஸ்திரங்களால்) அறிவுறுத்தக் கூடியவராக
வே ஆகிறார். அறையுபதேசிக்கவேண்டி “அன்யதேவதத்விதிதாத்
அதோ அவிதிதாத் அதி” என்ற சாஸ்திரத்தைச் சொல்லுகிறது.

(ப-ரை) ஆயினும் தத் (தக்)=அந்த ப்ரம்ஹ்மானது விदिताव्
(விதிதாசு)=ப்ரத்யக்ஷானுமான சப்தங்களால் அறியப்பட்ட பொரு
ளைக்காட்டிலும் (வேதனாகார அந்தக்கரணவிருத்திக்கு விஷயமான்
பொருளைக்காட்டிலும்) अन्यदेव (சுசுரெவ)=வேறுபட்டதேயாகும்.
अविदितादथो(சவிதிதாடியோ)=அறியப்பட்டதற்கு மாறானவற்றைக்
காட்டிலும் அதாவது: ஸ்தூலப்பொருளுக்குக் காரணமான அவ்யா
கிருதத்தைக் காட்டிலும் என்றும் अधि (அயி)=மேலாக அதாவது:
வேறாக இருக்கிறது. इति (உதி)=இவ்விதம், ये (யே)=எவர் नः
(நஃ)=எங்களுக்கு तत् (தக்)=அந்த ப்ரம்ஹ்மத்தை व्याचचक्षिरे (வ்யாஅ
அக்ஷிரே)=தெளிவாயுபதேசித்தனரோ तेषाम् (தேஷாம்)=அத்த
கைய] पूर्वेषाम् (பூவீஷாம்)=ச்ஞானவான்களுட்சிறந்த ஆசிரி
யர்சளுடைய [वचनम्(வஅநம்)=உபதேசத்தை] शुश्रुम(ஸுசுரூம்)=
கேட்டுளோம். ஆசாரியோபதேச ப்ரம்பரையையொட்டி இதை
யறிந்து கொள்ளவேண்டுமேயல்லாது வேறு எம்முறையாலுமறிய
வியலாது என்பது கருத்து. (4). (எ-று)

अन्यदेव तद्विदितादथो अविदितादधि इति। अन्यदेव=पृथगेव, तत्=यत्प्रकृतं श्रोत्रादीनां श्रोत्रादीत्युक्तमविषयं च तेषाम्। तद्विदितादन्य-
देव हि। विदितं नाम यद्विदिक्रिययातिशयेनासं तत् विदिक्रियाकर्मभूतं क्व-
त्किञ्चित्कस्यचिद्विदितं स्यादिति सर्वमेव व्याकृतं तत् विदितमेव। तस्माद-
न्यदित्यर्थः। अविदितमज्ञातं तर्हीति प्राप्त आह—अथो अविदितात्=विदित-
विपरीतादव्याकृतादविद्यालक्षणाद्व्याकृतबीजात्। अधीत्युपर्यर्थे लक्षणया
ऽन्यदित्यर्थः। यद्वि यस्मादध्युपरि भवति तत्तस्मादन्यदिति प्रसिद्धं, यद्वि-
दितं तदल्पं मर्त्यं दुःखात्मकं चेति हेयम्। तस्माद्विदिताद-यद्विदित्युक्ते त्वहे-

பாஷ்யம் — ஸ்ரோத்ராதி஑ளுக்கு ஸ்ரோத்ராதி என்றும் அவற்
றுக்கு விஷயமாகவாகாதது என்றும் எது தொடங்கப்பட்டதோ
அது வேறாகவேயாகும். அது விதிதத்தை (அறியப்பட்டதை) க்
காட்டிலும் வேறுபட்டதேயாகும். விதிதமா (அறியப்பட்டதா)
வது=எது வேதனம்=அறிவு என்ற மானஸ க்ரியையினால் மிக்க
நோக்குடன் அடையப்பட்டதோ அதவே விதிதம்=அறியப்பட்டது
என்றும். அந்த ப்ரம்ஹமானது அதைக்காட்டிலும் (முற்கூறிய
விதிதத்தைக்காட்டிலும்) வேறுபட்டது என்பது பொருள். அந்நவ
மாயின் அவிதிதம்=அறியப்படாதது என ப்ராப்த்தமாகவே ஸ்ருதி
சொல்லுகிறது. அயோ அவிதிதா஑் விதிதத்துக்கு=
அறியப்பட்டதுக்கு மாறுபட்டதை அவ்யாகிருதத்தை=அவித்யா
ஸ்வரூபமானதும் வியாகிருதங்களுக்குக் காரணமானதுமானவற்
றைக் காட்டிலும் அ஑ி (஑யி) வேறுபட்டது இவ்வுள்ள அ஑ி
(஑யி) என்பதற்கு=மேலானது என்பது பொருள். ஆயினும் லக்ஷ
ணமுறையால் வேறுபட்டது என்ற பொருளுள்ளதாகவாகிறது.
எது அதைக்காட்டிலும் அ஑ி(஑யி) பேலானதாக இருக்குமோ அது
அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பது ப்ராஸித்தமானதே. எது
விதிதமோ=வேதனம் என்ற மானஸக்ரியைக்கு விஷயமானதோ,
அது அற்பமாகவும்=பரிச்சின்னமாகவும், மர்த்யமாகவும்=அழிவை
யடையக்கூடியதாகவும், துக்கஸ்வரூபமுள்ளதாகவும் ஆவதுபற்றி
ஹேயமாக=஑ிடக்கூடியதாகவாகும். அத்தகைய விதிதத்தைக்காட்
டிலும் வேறானது ப்ரம்ஹம் என்று சொல்லப்பட்டாலோ அஹே

यत्वमुक्तं स्यात् । तथाऽविदिताधीत्युक्तोऽनुपादेयत्वमुक्तं स्यात् । कार्यार्थि हि कारणमन्यदन्येनोपादीयते । अतश्च न वेदितुरन्यस्मै प्रयोजनायान्यदुपादेयं भवतीत्येवं विदिताविदिताभ्यामन्यदिति हेयोपादेयप्रतिषेधेन स्वात्मनोऽन्यब्रह्मविषया जिज्ञासा शिष्यस्य निवर्तिता स्यात् । न ह्यन्यस्य स्वात्मनो विदिताविदिताभ्यामन्यत्वं वस्तुनः संभवतीत्यात्मा ब्रह्मेत्येष वाक्यार्थः । 'अयमात्मा ब्रह्म' 'य आत्माऽपहृतपात्मा' 'यत्साक्षादपरोक्षादह' 'य आत्मा सर्वान्तरः' इत्यादिश्रुत्यन्तरैरन्यश्च । इत्येवं सर्वात्मनः सर्वविशेषरहितस्य चिन्मात्रज्योतिषो ब्रह्मत्वप्रतिपादकस्य वाक्यार्थस्याचार्योपदेशः

யத்வமானது=விடக்கூடியதன்று என்பதானது சொல்லப்பட்டதாக வாசிக்கிறது. அவ்விதமே “அவிதிதாததி” என்று சொல்லப்பட்டதும் அநுபாதேயத்வமானது=எடுக்கக்கூடியதன்று என்பதானது சொல்லப்பட்டதாகவாசிக்கிறது. காரியத்துக்கு வேண்டியன்றோ அதைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட காரணமானது (இவ்விரண்டைக் காட்டிலும்) வேறொவொருவனால் எடுக்கப்படுகிறது. ஆகவே வேதிதாவை (அறிபவனை) க்காட்டிலும் வேறுபட்ட ப்ரயோஜனத்தையும் பொருட்டு வேறுபட்ட பொருள் உபாதேயமாக (எடுக்கக் கூடியதாக) ஆகிறது என்றும். இவ்விதம் விதிதம் அவிதிதம் இவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பதாய் வேறு உபாதேயத் தன்மையை மறுத்ததனால் தனது ஆத்மாவைக்காட்டிலும் அன்னியமானவற்றில் ப்ரம்ஹ விஷயமான ஜிஞ்ஞாஸையானது போக்கப்பட்டதாகவாகி விடுகிறது. தனது ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட பொருளுக்கு விதிதா விதிதங்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டிருத்தல் ஸப்பவிக்ஷமாட்டாதானதுபற்றி ஆத்மாவே ப்ரம்ஹம் என்ற இந்த வாக்கியார்த்தம் ஏற்படுகிறது. “இந்த ஆத்மா ப்ரம்ஹம்” என்றும், “பாடஸம்பந்த மற்ற யாதொரு ஆத்மாவுண்டோ” என்றும், “ஸாக்ஷாத்நாப்யம் (கௌணமாக இல்லாததாயும்) அடரோக்ஷாத் (மறைந்துநிற்காததாயும்) உள்ள யாதொரு ப்ரம்ஹமுண்டோ” என்றும், “யாதொரு ஆத்மா ஸர்வாந்தரணோ” என்றுமான சுருதிகளு மிருக்கின்றன. இவ்விதம் ஸர்வாத்மாவும், எத்தகைய விசேஷமுமற்றதுமான சைதன்யமாத்ரிமான ஜ்யோதிஸ்ஸுக்கு ப்ரம்ஹத்தன்மையை விளத்

तार्किका ईश्वरादन्य आत्मेत्याचक्षते, तथा कर्मिणः अमुं यजामुं यज इत्यान्या
एव देवता उपासते । तस्माद्युक्तं यद्विदितमुपास्यं तद्ब्रह्म भवेत्ततोऽन्य
उपासक इति । तामेतामाशङ्कां शिष्यलिङ्गेनोपलक्ष्य तद्वाक्याद्वाह—

यद्वाचाऽनभ्युदितं येन वागभ्युद्यते ।

तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुपासते ॥ ५ ॥

யலூவா஽நவ்ஹிதம் யெந வாமஹிதெ

தடுவ ஸ்தலம் கும் விசி நெடி யழிதும்பாஸதெ || ௩ ||

मैवं शङ्किष्ठाः। यच्चैतन्यमात्रसत्ताकम् । वावा—वागिति जिह्वा-
मूलादिष्वष्टसु स्थानेषु विषक्तमाग्रेयं वर्णानामभिव्यञ्जकं करणम् । वर्णाश्चा-

பவத்துக்கு முற்படுவதே அதன் காரணமாகும். மற்றதார்க்கிகர்கள் ஆத்மாவை ஈஸ்வரனைக் காட்டிலும் வேருனவனாகவே எவ்விதம் சொல்லுகின்றனரோ, அவ்விதமே கர்மிகளும் “ இவரை யஜிப்பாயாக, இவரையஜிப்பாயாக ” என்பதாய் வேருகவே யுள்ளதேவதைகளை உபாலிக்கின்றனர். ஆகவே எது விதிதமோ அது உபாஸ்யமான ப்ரம்ஹமாகவாகும் என்பது பொருத்தமானது. உபாஸகன் அதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாவான் என்பதாய் அந்த இந்த ஆசன்கையை சிஷ்யனுடைய முகக்குறியால் அறிந்து அல்லது அவனது வார்த்தையினாலவது அறிந்து ஆசிரியருபதேசிக்கிறார்—

(ப-ரை) யத் (யக்)=சைதன்யயாத்ர ஸ்வரூபமான எது வாசா (வாசா)=பதஸ்பூஹத்தினால் அநப்யுதீதம் (அநப்யுதீதம்)=ப்ரகாசப்படுத்தப்படாததோ, யெ(யெந)=எந்தப்ரம்ஹத்தினால் வாக் (வாக்)=கரணத்துடன் கூடிய சப்தமானது அப்யுதீதம் (அப்யுதீதம்)=ப்ரகாசப்படுத்தப்படுமோ ததேவ (ததேவ)=அதையே ப்ரஹ் (ப்ரஹ்)=ப்ரம்ஹமாச த்வம் (த்வம்)=ஐ வித்தி (வித்தி)=அறிவாயாக. யத் (யக்)=எதை இவ்ம் (இவ்ம்)=இது என்பதாய் உபாதிபேதத்துடன் கூடியதாக உபாசுதே (உபாசுதே)=உபாவிக்கின்றனரோ இவ்ம் (இவ்ம்)=இது ந (ந)=ப்ரம்ஹமன்று. (4) (எ-று)

பாஷ்யம்.—இவ்விதமாகங்கை கொள்ளாதே சைதன்னியமாத் திரமான ஸ்திதிபையுடைய எது வாக்கினால் (சொல்லப்படாததோர்)

थ्सङ्केपरिच्छिन्ना एतावन्त एवङ्कमप्रयुक्ता इत्येवं तदभिव्यग्यशब्दः पदं वाक् इत्युच्यते । “अकारो वै सर्वा वाक्, सैषा (स्य) रपशान्तिस्थो-

இங்குள்ள வாக் என்றதனால் *நாக்கின் அடிமுதலிய எட்டுஸ்தானங்களில் ஸம்பந்தத்தையடைந்ததும், அக்னியைத் தேவதையாகவுடையதும், வர்ணங்களைப் பிரகாசப்படுத்துவதமாக கரணமிருக்கிறது. எழுத்துக்களும் பொருளைப்பற்றிய ஸங்கேதத்தையொட்டி (1)பரிச்சின்னங்களாகவும் (அதாவது: இம்முறைப்படிப் பிரயோகிக்கக்கூடியனவென்றும் இத்துணை எழுத்துக்கள் சேர்ந்தன வென்றுமாம்) இருக்கின்றன. இத்துணையும் சேர்ந்த எழுத்துக்களினால் (2)பிரகாசப்படுத்தப்படும் சப்தமானது பதம் என்றும், வாக் என்றும் சொல்லப்படும். ஆகவே முற்கூறிய கரணம் அதனால் பிரகாசப்படுத்தப்படும் வர்ணம் ஆக இரண்டும் சொல்லப்பட்டதாகக்கொள்ளவேண்டும். அ(சு) “அ என்ற எழுத்தை முக்கியமாகவுடைய அம்(௧௪)ஓம் என்றப்ரணவத்தினால் உபலக்ஷணை முறையாற் காண்பிக்கப்பட்ட ஸ்போடமெ

*अष्टौ स्थानानि वर्णानामुरः ऋणित्तिरस्तथा । जिह्वामूलञ्च दन्ताश्च नासिकोष्ठौ च तालु च ॥ (சுஷ்டை ஸ்தானாநி வர்ணாநாமுரஃ கணுஸ்திரஸ்தலா । ஜிஹ்வாமூலஞ் ச டந்தாஸ்ச நாஸிகோஸ்தௌ ச தாலு ச ॥) = வர்ணங்கள் (எழுத்துக்கள்) மார்பு, கண்டம், சிரஸ், ஜிஹ்வா (நாக்கின்) மூலம்-அடி, பற்கள், மூக்கு, உதடு தாலு முதலிய எட்டு இடங்களினின்றும் உண்டாவதாக சினைக்கெயன்றதால் சொல்லுகின்றது.

(1) அந்தந்தப்பொருளைக் கூறுவதற்குத்தக்கபடி கூட்டியும் குறைத்தும் சொல்லப்படுவனவாசவும் என்று பொருள்.

(2) பாஷ்யத்தில் “ததம்பிவ்யுஷ்ஷ்” (“ததம்பிவ்யுஷ்ஷ்”) என்றதனால் சீ: (மள:) என்றவிடத்தில் க், ஓள, :, க என்றும், ஓள என்றும், : என்றும், சொல்லப்பட்டவுடன் இம்மூன்று எழுத்துக்களும் அழிந்துவிடினும் இம்மூன்றும் சேர்ந்து ஒன்று என்பதாய் இவற்றினால் “கெள்:” என்ற அழியாத சப்தமறியப்படுவதாயும் அதுவே ஸ்போடம் என்றும், வியர்கரண சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருப்பதையொட்டி ஸ்போடம் என்ற சப்தம் சொல்லப்பட்டதாகக் கொள்ளவும். மற்றும் இதுவியமான விசேஷத்தை நமது ஸூத்திர பாஷ்ய தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில் ம் 1-வது அத்யாயம் 375-வது முதலுள்ள பக்கங்களில் காண்க.

‘‘ஹிவ்யஜ்யமானா வஹி நானரூபா ஸ்வதி’’ இதி ஶ்ருதே: । மிதமமிதம் ஸ்வர: ஸத்யானுத ஸவ விகார: யரயா:, தயா வாசா பதவென பரிசுஷ்டயா கரண-
 குணவத்யா ஸநஶ்யுதிதம=ஸபகாஸிதமநஶ்யுதம, யெந=ஶஹ்ணா விவஸிதே:ஸ்யே
 ஸகரணா வாஶ்யுதநே=சுதந்யஸ்யோதிஸா பகாஸ்யதே ப்ரஸ்யஸ்யத இத்யேதத் । ‘‘யஶ்வா-
 சோ ஹ வாக்’’ இத்யுதம । ‘‘வதந் வாக்,’’ ‘‘யோ வாசமந்ரோ யமயதி’’

ஸந்ப்பெயரிய சித்சக்தியானது ஸர்வ வாக்கூபமாகவிருக்கிறது. அந்த
 இந்த ஸ்போடசித் சக்தியானது ஸ்பர்சங்களாலும்=க (க) க என்ற
 எழுத்து தொடங்கி ம (ம) என்ற எழுத்திற்குக்வுள்ள 25 அக்ஷரங்
 களாலும், அந்தஸ்தங்களாலும்=ய ர ல வ (ய ர ல வ) ய ர ல வ
 என்ற 4 அக்ஷரங்களாலும், ஹவ்யமாச்சளாலும்=ஸ ஶ ஸ ஹ (ஸ ஶ
 ஸ ஹ) ஸ ஶ ஸ ஹ என்ற 4 அக்ஷரங்களாலும், ப்ரகாசப்படுத்தப்
 படுவதாய்க்கொண்டு வெருவாசவும் ட ஸ்ரூடமுள்ளதாகவும் ஆகிறது’’
 என ஸ்ருதியிருக்கிறது. ஆகவே மிதம்=பாதத்தின் முடிவில் நியத
 மான (சணக்கிடப்பட்ட) அக்ஷரங்களைபுடைய ருக்முதஸ்யனவென்
 ன, அமிதம்=சணக்கிடப்படாத எழுத்துக்களடங்கிய பாதத்தின்
 முடிவையுடைய யஜுராத்ரி என்ன, ஸ்ரீரம்=கண்ணுற் காணப்பட்டபடி
 கக்கொண்ட ஸாபம் என்ன, ஸத்யம்=கண்ணுற் காணப்பட்டபடி
 கான பொருளைப்பற்றி உலகிற்கொல்லப்படும் சபத்திலுள்ள அக்ஷ
 ரங்களென்ன, அநிருதம்=அதற்கு நேர்மாறான பொருளைப்பற்றிச்
 சொல்லும் சபத்திலுள்ள அக்ஷரங்களென்ன, இவையாவும் எந்த
 ஸ்போடசக்தியினுடைய காரியமோ பதவத்தினால் பரிச்சின்னமா
 னதுப், கரணம்=வாகிந்திரியமென்ன, குணம்=உபஸர்ஜனமென்ன
 இவையுள்ளதுமான அந்த வாக்கினால் ஸநஶ்யுதிதம (ஸநஶ்யுதிதம)
 சொல்லப்பட்டாததும், யெந (யெந) எந்த ப்ரஶ்ஹத்தினால் கரணத்து
 டன் கூடின வாக்கானது சொல்ல விரும்பப்பட்ட பொருளில் ஸந
 ஶ்யுதே (ஸநஶ்யுதிதே) சைதன்ய ஜ்யோதிஸ்வின்னால் ப்ரகாசப்படுத்தப்
 படுகிறதோ அதாவது: ப்ரயோகிக்கப்படுகிறதோ என்றும், ‘‘எது
 வாக்குக்கும் வாக்கோ’’ என்று முன்னர் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
 ‘‘பேசுகின்றவனாகிந்ருந்துகொண்டு வாக்கெனப்படுகருன்’’ என்றும்,
 ‘‘எவர் வாக்கை உள்ளின்று நியமனம் செய்கின்றாரோ’’ என்றதாதி

इत्यादिच वाजसनेयके । “या वाक्पुरुषेषु सा घोषेषु प्रतिष्ठिता । कश्चित्तां वेद ब्राह्मणः” इति प्रश्नमुत्पाद्य प्रतिवचनमुक्तम् “सा वाग्यया स्वप्ने भाषते” इति । सा हि वक्तुर्वक्तिः नित्या वाक् चैतन्यज्योतिस्स्वरूपा । “नहि वक्तुर्वक्तेर्विपरिलोपो विद्यते” इति श्रुतेः । तदेवात्मस्वरूपं, ब्रह्म=निरतिशयं भूमाख्यं बृहत्त्वाद्ब्रह्मेति विद्धि=विजानीहि त्वम्, यैः वागाद्युपाधिभिः “वाचो हवाक्, चक्षुषश्चक्षुः, श्रोत्रस्य श्रोत्रं मनसो मनः” “कर्ता भोक्ता विज्ञाता नियन्ता प्रशासिता” “विज्ञानमानन्दं ब्रह्म” इत्येवमादयस्संव्यवहारा असंव्यवहार्ये निर्विशेषे परे साम्ये ब्रह्मणि प्रवर्तन्ते, तान्व्युदस्यात्मानमेव निर्विशेषं ब्रह्म विद्धि इति पञ्चशब्दार्थः ।

யும், வாஜஸநேயகோபநிடதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “புருஷர் (சேதனர்) களிடத்தில் யாதொரு வாக் சக்தியுண்டோ அது கோஷங்களில் எழுத்துக்களில் நிலையையடைந்திருக்கிறதென அதை அறியும் ப்ராம்ஹணன் யார்” என்ற கேள்வியை உண்டாக்கி அதற்குப் பதில் சொல்லுமிடத்து “எதனால் ஸ்வப்பினத்தில் பேசுகிறனோ அதுதான் வாக்காகும்” எனச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சைதன்னியஜ்யோதிஸ்ஸ்வரூபமான அந்த நித்யமான வாக்கன்றோ வக்தாவினது வக்தியாக (வசனரூபமான அந்தக்கரணவிருத்திக்குப் ப்ரகாசகமாக) வாக்கும் “வக்தாவினது வக்திக்கு (வசனரூப அந்தக்கரணவிருத்தி ப்ரகாசக சைதன்னியத்துக்கு) நாசமானது கிடையாது” என ஸ்ருதியுமிருக்கிறது. அதையே=ஆத்மஸ்வரூபத்தையே, ப்ரம்ஹமாக=ஒப்புயர்வற்றதும் எங்கும் நீக்கமற்றிறைந்துள்ளதுமாக இருப்பதுபற்றி பூமா எனப்பெயரிய ப்ரம்ஹமாக நீ அறிந்து கொள்ளுவாயாக. வாகாதிகளான எந்த வுபாதிகளால் வாக்குக்கு வாக்கென்றும், கண்ணுக்குக் கண்ணென்றும், காதுக்குக் காடென்றும், மனஸ்ஸுக்கு மனஸ்ஸென்றும், கர்த்தா, போக்தா, விக்ஞாதா, நியந்தா, ப்ரஸாஸிதா, விக்ஞானம் ஆனந்தம் ப்ரம்ஹ என்றதாதிகளுமான வியவஹாரங்கள் எவ்வித வியவஹாரத்தையும் கடந்ததும், நிர்விசேஷமும், எல்லாவற்றிலும் ஸமமாகவுள்ளதுமான ப்ரம்ஹ ஹத்தினிடத்தில் ஏற்படுகின்றனவோ அந்த வியவஹாரங்களைப் போக்கிப் ப்ரத்யகாத்மாவையே நிர்விசேஷமான ப்ரம்ஹமாக அறிந்து

नेदं ब्रह्म यदिदमिति उपाधिभेदविशिष्टमनामेवरादि, उपासते=ध्यायन्ति ।
तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि इत्युक्तेऽपि नेदं ब्रह्मेत्यनात्मन अब्रह्मत्वं पुनरुच्यते
नियमार्थम् । अन्यब्रह्मबुद्धिपरिसङ्ख्यानार्थं वा ॥ ५ ॥

கொள்ளுவாயாக என்பது (ஸ்ருதியில் ததேவ (ததேவ) என்றவிடத்
திலுள்ள) ஏவ என்ற சப்தத்தின் பொருளாலும்.. எதை இதமென்
பதாச=உபாதிமூலமேற்பட்ட பேதத்துடன் கூடினதும், ஆனது
பற்றி ப்ரத்யகாத்மாவாக இல்லாததமான ஈஸ்வராதியாக, உபாவிக்
கின்றனரோ=தீயானிக்கின்றனரோ, இது ப்ரப்ஹமாகவாகாது.
“அதையே ப்ரப்ஹமாக நீ அறிந்தகொள்ளு” எனவுபதேசிக்கப்பட்
டிருப்பினுங்கூட “இது ப்ரப்ஹமன்று” என்றதால் ப்ரத்யகாத்மா
வாகவில்லாததற்கு ப்ரப்ஹத்தன்மையானது கிடையாதென (1)நிய
மத்துக்கு வேண்டியோ, வேறிடத்தில் ப்ராப்தமான ப்ரப்ஹ புத்தி
யை விலக்கவேண்டியோ திருட்டவும் உபதேசிக்கப்படுகிறது. (5)

(1) பாஷ்யத்தில் “நியமார்த்தம் என்றதால் நியம விதியும் “அந்ய
ப்ரம்ஹ புத்தி பரிஸங்க்யாநார்த்தம் வ” என்றதால் பரிஸங்க்யா விதி
யும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது:—அபூர்வவிதி என்றும், நியம
விதி என்றும், பரிஸங்க்யா விதி என்றும் விதிகள் மூன்று விதங்களாகும்.
அவற்றுள் வேறு ப்ரமாணத்தால் முற்றிலும் ப்ராப்தமாகவாகாத பொரு
ளை விதிப்பது அபூர்வவிதி எனப்படும். அதாவது: “வீரீஹீன் ப்ரோக்ஷதி”
(நெல்லை ப்ரோக்ஷணம் செய்தல் வேண்டும்.) என்றவிடத்தில் விதிக்கப்
படும் வீரீஹி ப்ரோக்ஷணமானது ப்ரோக்ஷணத்தை விதிக்கும் இந்தச் சாஸ்
திரத்தைத் தவிர்த்து வேறு எந்த ப்ரமாணத்தினாலும் ப்ராப்தமாகவாகா
ததால் இது அபூர்வவிதியாகும். இவ்விதமே “அஹிஹோத்யாம் ஜுஹு
யாக்” (அக்னிஹோத்ர ஹோமத்தைச் செய்தல்வேண்டும்) என்பதும்
அபூர்வ விதியாகும். இவ்விடத்தில் அக்னிஹோத்ர ஹோமமானது அதை
விதிக்கும் இந்த வசனத்தைத் தவிர்த்து வேறு எந்த ப்ரமாணத்தாலும்
ப்ராப்தமாகவாகாததால் இதுவும் அபூர்வவிதியே யாகும். ஒரு பக்ஷத்
தில் ப்ராப்தமானவற்றுக்கு அப்ராப்தமான வேறு பக்ஷத்தையும் சேர்ப்
பிக்கும் விதி நியமவிதி எனப்படும். அதாவது: “ஸமே யஜேத்” என்ப
தாம். “தர்சபூர்ணமாஸாப்யாய் யஜேத்” (தர்சபூர்ணமானங்கன் என்ற
யாகங்களால் இஷ்டத்தைப் பாவிக்கவேண்டும்) என்பதாய் யாகமானது
செய்யவேண்டுவதாக விதிக்கப்பட்டது. அந்த யாகமானது யாதானு

மொரு தேசமின்றிச் செய்யவியலாதானதுபற்றி அவ்விதியினின்றும் தேசமும் ப்ராப்த்தமாகிறது. அந்தத் தேசமானது ஸமமானதாகவும் (மேடு பன்னமற்றதாகவும்) விஷமமாகவும் (மேடுபள்ளமுள்ளதாகவும்) ஆகலாம். யாகஞ் செய்பவன் எதுபோழ்து ஸமமான தேசத்தில் யாகஞ்செய்யவீரும் புவானோ அதுபோழ்து “ஸமே யஜேத” (ஸமமானவிடத்தில் யாகஞ் செய்தல் வேண்டும்) என்ற வசனமானது உதாஸீனமாக (தான் தனது பொருளை விதிக்காததாக) இருக்கும். எதுபோழ்து விஷமமான தேசத்தில் யாகஞ்செய்ய வீரும்புவானோ அதுபோழ்து “ஸமமானவிடத்தில் யாகஞ் செய்தல் வேண்டும்” என்பதாய் தனது பொருளை விதிக்கும். விஷமதேசத்தில் யாகஞ்செய்யுங்கால் தனது பொருள் அப்ராப்த்தமாக வாசிலிவேதால் இவ்விதி அப்பொழுது அவச்யமாகவாகிவிடுகிறது. விஷம தேசத்தின் நிவிருத்தியோ சொல்லாமலே ஏற்பட்டுவிடுகிறது. அதாவது:—சாஸ்திரத்தினால் விதிக்கப்பட்ட தேசத்தினாலேயேதான் யாகநிஷ்பத்தியேற்படுமெயொழிய சாஸ்திரம் விதிக்காத தேசத்தில் செய்தலால் சாஸ்திரஞ் சொன்னபடி யாகமானது அனுஷ்டிக்கப்பட்டதாகவாகாது என்றும். “கிழக்குமுகமாக இருந்துகொண்டு அன்னங்களைப் புஜிக்க வேண்டும்” என்பதும் இந்த நியமவிதியில் உதாஹரணமாகவாகலாம். அனேகவிடங்களில் ப்ராப்தமான ஒன்றுக்கு வேறு இடத்தினின்றும் நிவிருத்தி ஏற்பட்டுவெண்டி ஓர்இடத்தில் திருட்பவும் விதித்தல் பரிஸங்கீயா விதியாகும். அதாவது:—“இமாமகிருப்ணநீ ரசநாம்நுதஸ்ய” நுதஸ்ய (உண்மையான பலனையுடைய யாகத்தினது இமாம் ரசநாம்—இந்தக்கயிற்றை அகிருப்ணநீ—தேவர்கள் எடுத்தனர்) எனச் சயனயாகப்ரகரணத்தில் படிக்கப்படும் இந்தயந்திரமானது பொதுவாய் கழுதையைக் கட்டுவதாகவோ, குதிரையைக் கட்டுவதாகவோவுள்ள கயிற்றை எடுப்பதைப்போதிக் கக் கூடியதாகவாகிறது. இதனின்றும் கழுதையைக் கட்டும் கயிற்றை எடுத்தலிலும் குதிரையைக் கட்டும் கயிற்றை எடுத்தலிலும் இம்மந்திரம் பிராப்த்தமாகும். அவ்விதம் ப்ராப்த்தமாகவே இமாமகிருப்ணநீ ரசநாம்நுதஸ்யேத்யசீவாபிதாநீமாநத்தே “இமாமகிருப்ணநீ ரசநாமிருதஸ்ய” என்ற மந்திரத்தைச்சொல்லிக்கொண்டு அச்வத்தைக் கட்டும் கயிற்றையெடுக்கவேண்டுமென விதிக்கப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் அச்வத்தைக் கட்டும் கயிர் எனச்சொன்னதானது கர்த்தபத்தை (கழுதையைக்) கட்டும் கயிற்றினின்றும் நிவிருத்தி செய்வதால் இதுபரிஸங்கீயாவிதியாக—(நித்ய ப்ராப்த்தங்களான இரண்டனுள் ஒன்றைவிலக்குவதாக)வாகிறது என்றும். அது போல இவ்விடத்தில் உபாதிக்கு அனாத்மத்வமானது சுருதியினால் ப்ராப்த

यन्मनसा न मनुते येनाहुर्मनो मतम् ।

तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुपासते ॥ ६ ।

யநுநஸா ந மநுதெ யெநாஹுமெநா மதமு ।

ததெவ ஸ்ரஹ க்ஷம் விஹி நெதம் யதிதமுபாஸதெ ॥ ௬ ॥

यन्मनसा न मनुते । मन इत्यन्तःकरणं बुद्धिमनसोरेकत्वेन गृह्यते ।
मनुते अनेनेति मनः सर्वकरणसाधारणं सर्वविषयव्यापकत्वात् । “ काम-

(ப-ரை) யத் (யக்)=எதை மனசா (மநஸா) = மனத்தினால்
ந மனுதெ (ந மநுதெ)=எண்ணுவதில்லையோ, யெந (யெந)=எதனால்
மன: (மந:)=மனதானது மதம் (மதம்)=விஷயமாகக் (பரகாசப்
படுத்தப்) பட்டதென அஹு: (அஹு:)=சொல்லுகின்றனரோ ததெவ
(ததெவ)=அதையே ப்ரஹ்ம (ஸ்ரஹ்ம)=பரம்ஹமாக த்வம் (க்ஷம்)=ஈ விஹி
(விஹி)=அறிந்துகொள்வாயாக யத் (யக்)=எதை இதம் (இதம்)=இது
என்பதாய் உபாதி பேதத்துடன் கூடினதாக உபாஸதெ (உபாஸதெ)=
உபாஸிக்கின்றனரோ இதம் (இதம்)=இது ந (ந)=பரம்ஹமன்று.

பாஷ்யம்.—यन्मनसा न मनुते (யநுநஸா ந மநுதெ) புத்தி
மனஸ் இரண்டையும் ஒன்றாக்கி மனஸ் என்றதால் அந்தக்கரணம்
கிரஹிக்கப்படுகிறது. இதனால் மனனம் செய்கிறான் என்ற வ்யுத்
பத்தியால் மனஸ் என்பது எல்லாக் கரணங்களுக்கும் பொதுவாகவு
மாகிறது. எல்லா விஷயங்களிலும் வியாபகமாக இருப்பதும்

தமாகவாகிறது லோகத்தினால் அப்ராப்த்தமாகவாகிறது. இக்கு ச்ருதியா
னது லோகத்தினால் அப்ராப்த்தமான அனாத்மவத்தை “நேதம்” என்ற
தால் பூர்த்தி செய்வதால் இது நியமவிதியாகவாகலாம். அல்லது ப்ரத்ய
க்ஷாதிப்ரமாணங்களால் ப்ரத்யகாத்மாவுக்கு அப்ரம்ஹத்வமானது ப்ராப்த்த
மாகவாகிறது. ப்ரத்யகாத்மாவாக இல்லாத ஈசுவராதிகளுக்கு ப்ரம்ஹத்
வமானது ப்ராப்த்தமாகவு மாகிறது “ப்ரத்யகாத்மாவாக இல்லாதது
எதுவோ அதர்க்கு ப்ரம்ஹத்வம் கிடையாது” என்று கூறினதும் ப்ரத்ய
காத்மாவாகவுன்னதாக்கு அப்ரம்ஹத்வநிஷேதம் ப்ராப்த்தமாகிறது. அதர்
வது: ப்ரத்யகாத்மாவாகவுள்ளது ப்ரம்ஹம் என்பதுதானே கிடைத்து
விடுகிறது. ஆகவே இதைப் பரிஸங்க்யா விதியாகவும் கொள்ளலாம் என்
றேற்பட்டது. (எ-று)

स्सङ्कल्पो विविकित्सा श्रद्धाऽश्रद्धा धृतिरधृतिर्हीर्षीर्भीरित्येतत्सर्वं मन एव” इति श्रुतेः कामादिवृत्तिमन्मनः। तेन मनसा यत्=चैतन्यज्योतिः मनसोऽवभासकं न मनुते न सङ्कल्पयति, नापि निश्चिनोति मनसोऽवभासकत्वेन नियन्तृत्वात्। सर्वविषयं प्रति प्रत्यगेवेति स्वात्मनि न प्रवर्ततेऽन्तःकरणम्। अन्तःस्थेन हि चैतन्यज्योतिषा अवभासितस्य मनसः मननसामर्थ्यम्, तेन सवृत्तिकं मनः येन=ब्रह्मणा, मतम्=विषयीकृतम् व्याप्तमाहुः=कथयन्ति ब्रह्मविदः। तस्मात्तदेव मनसः आत्मानं प्रत्यक्चेतयितारं ब्रह्म विद्धि। नेदमित्यादिपूर्ववत् ॥ ६ ॥

यच्चक्षुषा न पश्यति येन चक्षूःषि पश्यति।

तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुपासते ॥ ७ ॥

யதுக்ஷுஷா ந பஸ்யதி யெந வக்ஷுஷி பஸ்யதி।
தகேவ ப்ரஹ்ம த்வம் வித்தி நேதம் யதிதமுபாஸதே ॥ ௭ ॥

அதன் காரணமாகும். “காமம், ஸங்கல்பம், ஸம்சயம், ஸ்ரத்தை, அஸ்ரத்தை, தைரியம், அதைரியம், வெட்கம், புத்தி, பயம் என்ற இவையாவும் மனதே’ என ஸ்ருதியுமிருக்கிறது. காமம் முதலிய விருத்திகளுள்ளது மனது. அந்த மனத்தினால் மனத்துக்கு அவ பாஸகமான (ப்ரகாசகமான) யாதொரு சைதன்னியஜ்யோதிஸ்ஸுண்டோ (அதை) மனனம் செய்வதில்லை=ஸங்கல்பிப்பதில்லை நிர்ஸயிப்பதில்லை. மனஸ்ஸுக்கு ப்ரகாசகமாக வாவதிலிருந்து நியந்தாவாக (ப்ரப்ஹம்) இருப்பதே அதன் காரணமாகும். எல்லாவிஷயத்தையும் டுறித்து ப்ரத்பக்காவே இருப்பதிலிருந்து அந்தக்கரணமானது தனது ஆத்மாவீனிடத்தில் ப்ரவிருத்திப்பதில்லை. தன்னுள்ளிலிருக்கின்ற சைதன்னியஜ்யோதிஸ்ஸினால் ப்ரகாசப்படுத்தப்பட்ட மனஸ்ஸுக்கன்றோ மனனஞ்செய்யும் ஸாமர்த்தியம் ஏற்படுகிறது. அதனாற்றான் ப்ரம்ஹவித்துக்கள் விருத்திகளுடன் கூடின மனது ப்ரம்ஹத்தினால் மதம்=விஷயீகரிக்கப்பட்டது அதாவது விபாபிக்கப்பட்டது என சொல்லுகின்றனர். ஆகவே அதையே=ப்ரத்யக்சேதனரூபியான மனத்தினது ஆத்மாவையே, ப்ரம்ஹமாக அறிந்து கொள்ளுவாயாக. “நேதம் யதிதமுபாஸதே” என்றதாதி களுக்கு முன்போலவே பொருள் கொள்ளவும். (6) (எ-று)

யவ்வொரு நாளும் என்னுடைய பெரிய குழந்தைகளைப் பற்றி நினைத்துக் கொள்ளுகிறேன். அவர்கள் எல்லாம் வளம் காட்டுவார்கள் என்று நம்புகிறேன். அ ||

(ப-ரை) யத் (யக்) = எதை லோகமானது ஔரண (ஔராக்) = பரமோத்தமோந்திரியத்தினால் ந ஸ்ருந்தி (ந் ஸ்ருந்தி) = விஷய கரிப்பதில்லையோ ரென (ரென) = எந்த சைதன்யாதம்மஜ்ஜோதிஸ்ஸினால். ஔரண (ஔராக்) = கந்த ஔரண (ஔராக்) = பரமோத்தமோந்திரியமானது

यच्छ्रोत्रेण न शृणोति दिग्देवताधिष्ठितेन आकाशकार्येण मनोवृत्ति-
संयुक्तेन न विषयीकरोति लोकः । येन श्रोत्रमिदं धृतं=यत्प्रसिद्धं चैतन्या-
त्मज्योतिषा विषयीकृतं तदेवेत्यादि पूर्ववत् ॥ ८ ॥

यत्प्राणेन न प्राणिति येन प्राणः प्रणीयते ।

तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदमुपासते ॥ ९ ॥

யசுப்ராணெந ந ப்ராணிகி யெந ப்ராணஃ ப்ரணீயதெ ।
ததேவ வ்ரஹ் த்வம் விஹி நெதம் யதிதமுபாஸதெ ॥ ௯ ॥

சூதம் (ஸு+தஃ)=விஷயமாகக் (ப்ரகாசிப்பிக்க)ப்பட்டதோ ததேவ (த
தேவ)=அதையே வ்ரஹ் (வ்ரஹ்)=ப்ரம்ஹமாக த்வம் (ஹ்)=நீ விஹி
(விஹி)=அறிந்துகொள்ளுவாயாக. யத் (யக்)=எதை இதம் (உ+தஃ)=
இது என்பதாய் உபாதிபேதத்துடன் கூடினதாக உபாசதெ (உவாஸ
தெ)=உபாஸிக்கின்ற (த்யானிக்கின்ற) னரோ இதம் (உ+தஃ)=இது ந
(ந)=ப்ரம்ஹமன்று. (8) (எ-று)

பாஷ்யம்.—யच्छ्रोत्रेण न शृणोति (யஷ்ஹோத்ரெண ந ஸ்ரூணோ
கி) திக்கு தேவதை இவற்றால் அதிஷ்டிதமும், ஆகாசத்தின் காரிய
மும், ப்ரணேஹிநத்தியுடன் கூடினதுமான (ஸ்ரோத்திரத்தினால்) லோ
கமானது எதை விஷயிகரிப்பதில்லையோ எதனால்=சைதன்னியாத்ம
ஜ்யோதிஸ்வினால், இந்த ஸ்ரோத்ரமானது ஸ்ருதமோ=விஷயமாக்
கப்பட்டதோ ததேவ (ததேவ) என்றதாதிக்கு முன்போலவே பொ
ருள் கொள்க. (8) (எ-று)

ப-ரை) யத் (யக்)=எதை, प्राणेन (ப்ராணெந)=க்ரானேந்தி
ரியத்தினால் ந प्राणिति (ந ப்ராணிகி)=லோகமானது விஷயிகரிப்ப
தில்லையோ. येन (யெந)=எந்த சைதன்யாத்மஜ்யோதிஸ்வினால் प्रा-
णः (ப்ராணஃ)=க்ரானேந்திரியமானது प्रणीयते (ப்ரணீயதெ)=தனது
விஷயத்தைக்குறித்து செல்லும்படிசெய்யப்படுகிறதோ, तदेव (ததே
வ)=அதையே ब्रह्म (வ்ரஹ்)=ப்ரம்ஹமாக त्वम् (ஹ்)=நீ विद्धि
(விஹி)=அறிந்து கொள்ளுவாயாக. यत् (யக்)=எதை इदम् (உ+தஃ)=
இது என உபாதிபேதவிஷ்டமாக उपासते (உவாஸதெ)=த்யானிக்
கின்றனரோ इदम् (உ+தஃ)=இது न (ந)=ப்ரம்ஹமன்று. (9) (எ-று).

यत्प्राणेन=प्राणेन पार्थिवेन नासिकापुटान्तरवस्थितेन अन्तःकरण-
प्राणवृत्तिभ्यां सहितेन यन्न प्राणिति=गन्धवन्न विषयीकरोति, येन चैतन्या-
त्मज्योतिषा अवभास्यत्वेन स्वविषयं प्रति प्राणः प्रणीयते । तदेवेत्यादि-
सर्वं समानम् ॥ ९ ॥

इति श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यस्य
श्रीऋच्छुरभगवतः कृतौ केनोपनिषत्पदभाष्ये प्रथमः खण्डः समाप्तः ॥

—agglu—

பாஷ்யம்.—எதைப் ப்ராணனாஃ பார்த்திவமும், நாஸிகையின் ஒட்டையினுள்ளிலிருப்பதும் அந்தக்கரணம் ப்ராணன் இவற்றின் விருத்திகளுடன் கூடினதுமான க்ராணேந்திரியத்தினால் **ந** **பிராணி** (ந ஸ்ரானி) மணத்தைப்போன்று விஷயிகரிப்பதில்லையோ, எந்த சையன்யாத்பஜ்யோதிஸ்ஸினால் ப்ரகாஸ்யமாக இருப்பதன்மூலம் க்ராணேந்திரியமானது தனது விஷயத்தை (மணத்தை) க்ருறித்து போகுப்படி செய்யப்படுகிறதோ **ததேவ** (ததேவ) என்றதாதிகளுக்கு முன்போலவே பொருள் கொள்க. (9) (எ-று)

இவ்விதம் கோவிந்தபகவத்பூஜ்யபாதசிஷ்யரும், பரமஹம்ஸ பரிவ்
ராஜகாசாரியருமான ஸ்ரீமத்சங்கரபகவத்பாதர் அவர்களின்
சிருதியான கேநோபநிடதத்தின் பதபாஷ்யத்தில்
முதலாவது கண்டம் முற்றிற்று.

— • • —

இரண்டாவது கண்டம்.

यस्माद्विश्वमुदेति यत्र निवसत्यन्ते यदप्येति य-

तसत्यज्ञानसुखस्वरूपमवधिद्वैतप्रणाशोज्झितम् ।

यज्जागृत्स्वपनप्रसुसिषु विभात्येकं विशोकं परं

प्रत्यगब्रह्म तदस्मि यस्य कृपया तं देशिकेन्द्रं भजे ॥

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—இவ்விதம் ஹேயமும் உபாதேயமும்
 னவற்றிற்கு மாறுபட்ட ஆத்மாவே. பரமஹம் என வுபதேசிக்கப்

अथ द्वितीयः खण्डः ॥

एवं हेयोपादेयविपरीतस्वात्मा ब्रह्मेति प्रत्यायितः शिष्योऽहमेव ब्रह्मेति सुष्ठु वेदाहमिति मागृह्णीयादित्याशङ्क्याहाचार्यः शिष्यबुद्धिविचालनार्थम् यदीत्यादि। ननु इष्टैव सुवेदाहमिति निश्चिता प्रतिपत्तिः, सत्यमिष्टा निश्चिता प्रतिपत्तिः नहि सुवेदाहमिति। यद्धि वेद्यं वस्तु विषयी भवति तत्सुष्ठुवेदितुं शक्यम्। दाहामिव दग्धुमग्नेर्दग्धुर्नत्वग्नेः स्वरूपमेव। सर्वस्य हि वेदितुः स्वात्मा ब्रह्मेति सर्ववेदान्तानां सुनिश्चितोऽर्थः। इहच तदेव प्रतिपादितं प्रश्नप्रतिवचनोक्त्या “श्रोत्रस्य श्रोत्रम्” इत्याद्या। “यद्वाचानभ्युदितम्” इति च विशेषतोऽवधारितम्। ब्रह्मवित्संप्रदायनिश्चयश्चोक्तः॥

பட்ட சிஷ்யனுனவன் நானே ப்ரம்ஹமென்றும், நான் என்னை நன்கு அறிவேன் என்றும் எண்ணிவிடுவான் எனவாசங்கித்து ஆசிரியர் சிஷ்யனுடைய புத்தியைப் பரிசோதித்துப்பார்க்கவேண்டியதிமந்யஸே (யஜுநத்யஸௌ) என்றதாதியாலுபதேசிக்கத் தொடங்குகிறார்—

சங்கை—நன்கு அறிவேன் என்பதான நிர்ஸித்தமான அறிவானது இவ்ஹமானதுதானே எனின்?

உத்தரம்—நிர்ஸித்தமான அறிவுவேண்டுமென்பது உண்மைதான். ஆயினும் (ப்ரம்ஹத்தை) நான் நன்கு அறிவேன் என்ற எண்ணம் வேண்டற்பாலதன்று. பொசுக்கும் திறமையுடைய நெருப்புக்கு பொசுக்கக்கூடிய பொருள் பொசுக்கமுடிவதாக வாகலாமெயொழிய அக்னியின் ஸ்வரூபமே அக்கினிக்கு பொசுக்கக்கூடியதாக வாவதில்லை என்பதுபோல, வேத்யமான எந்தவஸ்து விஷயமாகவாகக்கூடுமோ அது நன்கு அறியக்கூடியதாகவாகலாம். அறிபவனுள் எல்லாருக்கும் சொந்த ப்ரத்யகாத்மாவே ப்ரம்ஹம் என்பது எல்லா வேதாந்தங்களுடையவும் நன்கு நிர்ஸயிக்கப்பட்ட பொருள். இவ்விடத்திலும் “ஸ்ரோத்ரஸ்ய ஸ்ரோத்ரம்” என்ற தாதியான ப்ரஸ்னப்ரதிவசன வார்த்தையினால் அதுவே சொல்ல வும்பட்டது. “எது வாக்கினால் சொல்லப்படாததோ” என விசேஷித்து உறுதிப்படுத்தவும்பட்டது. ப்ரம்ஹ வித்துக்களின் ஸம்மித

“अन्यदेव तद्विदितादथो अविदितादधि” इत्युपन्यस्तम्, उपसंहारिष्यति च “अविज्ञातं विज्ञानतां विज्ञातमविज्ञानताम्” इति । तस्माद्युक्तमेव शिष्यस्य सुवेदेति बुद्धिं निराकर्तुम् । नहि वेदिता वेदितुर्वेदितुं शक्योऽग्निरिव दग्धु-
मग्नेः, नचान्यो वेदिता ब्रह्मणोऽस्ति यस्य वेद्यमन्यत्स्याद्ब्रह्म । “नान्यदतो-
ऽस्ति विज्ञातृ” इत्यन्यो विज्ञाता प्रतिषिध्यते । तस्मात्सुष्ठु वेदाहं ब्रह्मेति
प्रतिपत्तिर्मिथ्यैव । तस्माद्युक्तमेवाहाचार्यो यदीत्यादि ॥

यदि मन्यसे सुवेदेति *दध्रमेवापि नूनं त्वं वेत्थ ब्रह्म-
णो रूपं यदस्य । त्वं यदस्य देवेष्वथ नु मीमांस्यमेव ते मन्ये
विदितम् ॥ १ ॥

யஜி ஶந்யஸே ஸுவேதேதி ஶுஶ்ரமேவாபி நூந் த்வம் வேத்थ ப்ரஹ்-
மணோ ரூபம் யதஸ்ய । த்வம் யதஸ்ய தேவேஷ்வத நு மீமாஸ்யமேவ தே மன்யே
விதிதம் ॥ 1 ॥

தாய மூலம் ஏற்படும் நிர்ஶயமும் சொல்லப்பட்டது. “அன்ய
தேவ தத்விதிதாத் அதோ அவிதாத் அதி” எனவுபன்னிடலிக்கவும்
பட்டது. “(1)அவித்ராதம் விஜாநதாம் வித்ராதம் அவிஜாநதாம்”
என முடிவில் கூறவும் போகிறது. ஆகவே ‘நன்கு அறிவேன்’
என்ற சிஷ்யனது எண்ணத்தை மறுத்தது பொருந்தக்கூடியதாக
வே யாகிறது. அக்னியானது அக்னியினால் பொசுக்கக்கூடியதாக
எவ்விதமாகாதோ அவ்விதமே அறிபவனால் அறிபவனான தானே
அறியக்கூடியவனாக வாகமாட்டான். எதற்கு வேத்யமாகவும் வேறா
வும் ப்ரம்ஹ்மாகுமோ ப்ரம்ஹத்தைக் காட்டிலும் அன்னியான
வேதிதாவும்=அறிபவனும் இல்லை. “அறியும் பொருள் யாதுண்டோ
அது இந்த ப்ரம்ஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதன்று” என
வேறு வித்ராதா=அறிபவன், மறுக்கவும்படுகிறான். ஆகவே நான்
ப்ரம்ஹத்தை நன்கு அறிவேன் என்ற எண்ணம் பொய்யேயாகும்.
ஆனதுபற்றி ஆசிரியர் யடிமன்யஸே (யஜிஶந்யஸே) என்றதொடங்கிக்
கூறினது பொருத்தமுள்ளதே யாகும்.

*दध्रमेवापि (ஶஹரஜேவாவி) என்றும் வேறுபாடமுண்டு. அதன்
படியும் பொருள் ஒன்றேயாகும். (1) இதன் பொருளை இரண்டாவது
கண்டம் 3-வது மந்திரத்தில் காண்க.

यदि कदाचिन्मन्यसे सुवेदेति, सुष्ठु वेदाहं ब्रह्मेति । कदाचिद्यथाश्रुतं दुर्विज्ञेयमपि क्षीणदोषः सुमंथाः कश्चित्प्रतिपद्यते कश्चिन्नेति साशङ्कमाह—
यदीत्यादि । दृष्टं च—“य एषोऽक्षिणि पुरुषो दृश्यत एष आत्मेति होवाचै-
तदमृतमभयमेतद्ब्रह्म” इत्युक्ते प्राजापत्यः पण्डितोप्यसुरराडिरोचनःस्व-

(ப-ரை) **सुवेद** (ஸுவேத) = நன்கு அறிவேன் **इति** (உதி) = என்று **यदिमन्यसे** (யதீமந்யஸே) = ஒருஸமயம் எண்ணுவாயேயானால் **अस्य ब्रह्मणः** (அஸ்ய ஸ்ரஹ்ணஃ) = இந்தப் பரம்ஹத்தினுடைய தான் **यत् रूपम्** (யத் ரூபம்) = யாதொரு எவ்வுருபமுண்டோ அதை **त्वम्** (த்வம்) = நீ **दभ्रमेवापि वेत्थ** (உஹ டேவாவி வெத்) = அற்பமாகவே அறிந்தவனாகின்றாய். **अस्य** (அஸ்ய) = இந்த பரம்ஹத்துக்கு **देवेषु** (டேவேஷு) = அதிதவதத்திலிருப்பதாக **यत्** (யத்) = எந்த ஒரு பத்தை எண்ணுகின்றாயோ அதையும் **त्वम्** (த்வம்) = நீ அற்பமாகவே அறிந்தவனாகின்றாய். **अथनु** (அதநு) = ஆகவே **तै** (தே) = உன்னால் பரம்ஹமானது **मीमांस्यमेव** (மீமாஸ்யமேவ) = விசாரித்தறியக்கூடியதாகவே ஆகிறது. இவ்விதம் ஆசிரியரார் சொல்லப்பட்ட சிஷ்யன் தனித்த இடத்திலிருந்து மனத்தையடக்கிவளையக்கொண்டு ஆசிரியராவிவ்விதஞ் சொல்லப்பட்ட சாஸ்திரத்தின் பொருளை விசாரித்தறிந்து புத்தியினுமுறுதிப்படுத்திக்கொண்டு சொந்த அனுபவத்துக்குக் கொண்டுவந்து ஆசிரியரின் அருகில் வந்து “நான் இப்பொழுது **विदितम्** (விதிதம்) பரம்ஹமறியப்பட்டதாகவாகலாம் என **मन्ये** (மனே) எண்ணுகிறேன்” என்றான். (1) (எ-று)

பாஷ்யம்.—ஒருஸமயம் நான் பரம்ஹத்தை நன்கு அறிவேன் என எண்ணுவாயேல், ஸ்ருதியில் கூறப்பட்டபடிக்கான பரம்ஹமானது அறிதற்கரிதானதாயினும் தேய்ந்த தோஷமுள்ளவனும் மிக்க மேதாவிபுமான வொருவன் ஒரு ஸமயம் அறிந்தாலும் அறிவான். ஒருவன் அறியாமலுமிருக்கலாம் எனக்கருதி **यदि** (யதி) என்பதாய் (இங்கு மூலத்தில்) சந்தேஹத்துடன் உபதேசிக்கப்பட்டது. இவ்விஷயம் வேறு ஸ்ருதி மூலம் காணவும்பட்டிருக்கிறது. அதாவது:—“கண்ணில் யாதொரு இந்தப் புருஷன் காணப்படுகிறானோ இவன் ப்ராணிகளின் ஆத்மா எனச்சொன்னார். (எதை ஆத்மதத்தவ மென்றோமோ) இதவே அமிருதமும் அபயமுமாகும். (ஆனதுபற்

भावदोषवशादनुपपद्यमानमपि विपरीतमर्थं शरीरमात्मेति प्रतिपन्नः। तथेन्द्रो देवराट् सकृत् द्विस्त्रिरुक्तं चाप्रतिपद्यमानः स्वभावदोषक्षयमपेक्ष्य चतुर्थे पर्याये प्रथमोक्तमेव ब्रह्म प्रतिपन्नवान्। लोकेत्येकस्माद्गुरोः शृण्वतां कश्चिद्यथावत्प्रतिपद्यते, कश्चिदयथावत्, कश्चिद्विपरीतं, कश्चिन्न प्रतिपद्यते, किमुवक्तव्यमतीन्द्रियमात्मतत्त्वम्। अत्र हि विप्रतिपन्नाः सदसद्वादिनस्तार्किकारस्सर्वे। तस्माद्विदितं ब्रह्मेति सुनिश्चितोक्तमपि विषमप्रतिपत्ति-त्वात् “यदिमन्यसे” इत्यादि साशङ्कं वचनं युक्तमेवाचार्यस्य। दध्मम् अल्पमेवापि नूनं त्वं वेत्थ=जानीषे ब्रह्मणो रूपम्। किमनेकानि ब्रह्मणोरूपा-

றியே) இது ப்ரம்ஹமுமாகும்” என்று குருவான ப்ராஜாபதியினால் சொல்லப்பட்டதும், ப்ராஜாபதியின் புத்திரனும், ட்ண்டிதனும், அகர ராஜனுமான கிரோசனன் இயற்கையிலடையத்துள்ள தோஷ வசத்தினால் சரீரமே ஆத்மா என்பதாய் பொருந்தக்கூடாததாசவிருப்பினுங்கூட விபரீதமான (நேர்மாருன) பொருளையே கிரஹித்துக் கொண்டான். அவ்விதமே தேவராஜனுன இந்திரன் ஒருதடவை இரண்டு தடவை மூன்றுதடவை சொல்லப்பட்டதையும் கூடக் கிரஹித்துக் கொள்ளமுடியாதவனாய் இயற்கையிலேற்பட்ட தோஷத்தின் தேய்தலை அபேக்ஷித்த நான்காவது தடவையில் முதற்றடவையிற் சொல்லப்பட்டதாகவே உள்ள ப்ரம்ஹத்தை அறிந்துகொண்டான். உலகிலுங்கூட ஒரே குருவ்னிமிருந்து கேட்பவருள் ஒருவன் உள்ளபடி அறிந்துகொள்ளுகிறான். ஒருவன் உள்ளபடி அறிந்து கொள்ளுவதில்லை. ஒருவன் நேர்மாறாக அறிந்து கொள்ளுகிறான். ஒருவன் அறிந்து கொள்ளுவதேயில்லை. இவ்விதமிருக்க இந்திரியங்களுக்கும் புலனாகாத ஆத்மதத்தவத்தைப்பற்றிச் சொல்லவும்வேண்டுமோ? காரணமான ப்ரம்ஹம் உண்டென்றும் இல்லையென்றும் சொல்லுகின்றவர்களான தார்க்கிகள் யாவரும் இவ்விஷயத்திலன்றோ முறண்பட்ட எண்ணங்கொள்ளுகின்றனர். ஆகவே அவிதிதம் வேதனையுமான விருத்திக்கு விஷயமாகாதது ப்ரம்ஹம் என நன்கு நிர்ஸிதமாகச் சொல்லப்படின்னுகூட மாறுதலான அறிவேற்படல் கூடுமானதால் “நன்கு அறிவேன் என ஒரு ஸமயம் எண்ணுவாயேல்” என்றதாதிமான ஆசங்கையுடன் கூடின ஆசிரியரின் வசன

णि महान्त्यर्भकाणि च येनाह दध्मेवेत्यादि? वाढम् । अनेकानिहि नाम-
रूपोपाधिकृतानि ब्रह्मणो रूपा ण न स्यतः । स्वतस्तु “अशब्दमस्पर्शम-
रूपमव्ययं तथाऽरसं नित्यमगन्धवच्च यत्” इति शब्दादिभिस्सह रूपाणि
प्रतिषिध्यन्ते । ननु येनैव धर्मेण यद्रूप्यते तदेव तस्य स्वरूपमिति ब्रह्म-
णोऽपि येन विशेषेण निरूपणं तदेव तस्य रूपं स्यात् । अत उच्यते-चैतन्यं
पृथिव्यादीनाम यतमस्य सर्वेषां विपरिणितानां वा धर्मो न भवति, तथा-
श्रोत्रादीनामतःकरणस्य च धर्मो न भवतीति ब्रह्मणो रूपमिति=ब्रह्म

மானது பொருத்தமானதேயாகும். நீ நீஸ்கிதமாகவே அற்பமாக
லெபுள்ள ப்ரம்ஹத்தின் ரூபத்தை அறிந்தவனாகின்றன.

சங்கை—எக்காரணத்தினால் அற்பமாகவேயுள்ள ப்ரம்ஹத்தி
னது ரூபத்தை யறிகின்றாய் என்றதாதியைச் சொல்லுகிறாரோ அக்
காரணம் பற்றி ப்ரம்ஹத்துக்குப் பெரியனவும் சிறியனவுமான
அனேக ரூபங்களுண்டோ? எனின்.

உத்தரம்—ஆம். ப்ரம்ஹத்துக்கு நாயரூபங்களாகிற உபாதி
களினால் செய்யப்பட்ட ரூபங்கள் அனேகங்கள் உண்டே யொழிய
இயற்கையிலில்லை. இயற்கையிலோலெனில் “யாதொரு ப்ரம்ஹ
முண்டோ அது “அசப்தம்=சப்தமற்றது, ஸ்பர்சமற்றது ரூபமற்
றது, அழிவற்றது, அவ்விதமே ரஸமற்றது, நித்யமானது, கந்தமுள்
ளதமன்று” என்பதாய் சப்தாதிகளுடன் கூட ரூபங்களும் நிவே
திக்க (மறுக்க) ப்படுகின்றன.

சங்கை—எந்தத்தர்மத்தினாலேயே எது நிரூபிக்கப்படுகின்றதோ
அதுவே அதனுடைய ஸ்வரூபமாகும் என்பதப்பற்றி ப்ரம்ஹத்துக்
குங்கூட எந்த விசேஷணத்தினால் நிரூபணம் ஏற்படுகிறதோ அது
வே அதனுடைய=ப்ரம்ஹத்தினுடைய ரூபமாகலாம். ஆனதுபற்
றியே தான் சைதன்யமானது பூமி முதலியவைகளுள் ஒன்றினுடை
யவோ எல்லாவற்றினுடையவோ, சரீரமாக மாறுதலையடைந்தவைக
ளுடையவோ தர்மமாகவாகமாட்டாது. அவ்விதமே ஸ்ரோத்ராதிகளு
டையவும் அந்தக் காரணத்தினுடையவும் தர்மமாகவாகாது என்று
சொல்லப்படுகிறது. “ப்ரம்ஹணோ ரூபம்” என்பதாய் ப்ரம்ஹமா

रूप्यते चैतन्येन । तथाचोक्तम्—“विज्ञानमानन्दं ब्रह्म” “विज्ञानघन एव” “सत्यं ज्ञानमनन्तं” “ब्रह्मानं ब्रह्म” इति च ब्रह्मणो रूपं निर्दिष्टं श्रुतिषु । सत्यमेवम् । तथापि तदन्तःकरणदेहेन्द्रियोपाधिद्वारेणैव विज्ञानादिशब्दैर्निर्दिश्यते तदनुकारित्वाद्देहादिवृद्धिसङ्कोचच्छेदादिषु नाशेषु च, न स्वतः । स्वतस्तु “अविज्ञातं विजानतां, विज्ञातमविजानताम्” इति स्थितं भविष्यति । यदस्य ब्रह्मणोरूपमिति पूर्वेषु संदग्धः । न केवलं अध्यात्मोपाधिपरिच्छिन्नस्यास्य ब्रह्मणोरूपं त्वमल्पं वेत्थ, यदप्यधिदैवतोपाधिपरिच्छिन्नस्यास्य ब्रह्मणो रूपं देवेषु वेत्थ त्वं तदपि नूनं दभ्रमेव वेत्थेति मन्ये-

னது சைதன்னியத்தினால் நீருழிக்கப்படுகிறது. அவ்விதமே “விக்ஞானம் ஆனந்தம் பரமஹ” என்றும், “விக்ஞானகனனே” என்றும், “ஸத்யம் க்ஞானம் அனந்தம்” என்றும், “ப்ரக்ஞானம் பரமஹ” என்றுமானவைகளால் சுருதிகளில் ப்ரமஹத்துக்கு ரூபமானது சொல்லவும்பட்டிருக்கிறது. எனின் ?

உத்தரம்—இஃதுண்மைதான் ஆயினும் அந்தப் பார்வையானது அந்தக்காணம் தேஹம் இந்திரியம் இவையாகிற உபாதிபின் வாயிலாகவே விஞ்ஞானதிசுப்பதங்களால் குறிப்பிடப்படுகிறது. தேஹாதிகளின் விருத்தி, ஸங்கோசம், வெட்டுப்படல் முதலியவற்றிலும் நாசங்களிலும் சைதன்யத்துக்குப் பொய்யான தேஹதர்மங்களை யனுஸரித்துத் தோன்றுதல் காணப்படுவதே அதன் காரணமாகுமே. யொழிய இயற்கையில் உவ்விதமுபதேசிக்கப்படுவதில்லை. இயற்கையிலோ வெனில் விஜ்ராதாப் விஞ்ஞானமென்ற அந்தக்காணவிருத்திக்கு விஷயமாக அறிகிறவர்களுக்கு, அறியப்படாதது, முற்கூறியவாறு அறியாதவர்களுக்கு அறியப்பட்டதாக வாகிறது, என்பது நிலைத்ததாக வாகி விடுகிறது. “यदस्य ब्रह्मणो रूपम्” (‘‘உடலுத ஸ்ரஹ்மணோ ரூபஹ்’’’) என்பதாய் முன்னுள்ள வாக்கியத்துடன் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். சரீரத்திலுள்ள உபாதிபரிச்சின்னமான இந்த பார்வாத்தினுடைய ரூபத்தை நீ அற்பமாகத் தெரிந்து கொள்ளுகின்றாய் என்பது யட்டுமில்லை. அகிதைவோபாதி பரிச்சின்னமான இந்த பார்வாத்தினுடைய தேவர்களிடத்திலிருப்பதாய் யாதொரு ரூபத்தை நீ அறிகின்றாயோ அதையும் நீ அற்பமாக

ऽहम् । यदध्यात्मं यदधिदैवं तदपि च देवेषूपधाधिपरिच्छिन्नत्वाद्भ्रत्वाच्च निवर्तते । यत्तु विध्वस्तसर्वोपाधिविशेषं शान्तमनन्तमेकमद्वैतं भूमाख्यं नित्यं ब्रह्म न तत्सुवेद्यमित्यभिप्रायः । यतएवमथनु=तस्मान्मन्येऽद्यापि मी-
मांस्यं विचार्यमेव ते=तव ब्रह्म । एवमाचार्योक्तः शिष्य एकान्त उपविष्टः
समाहितस्सन्यथोक्तं आचार्येणागममर्थतो विचार्य तर्कतश्च निर्धार्य स्वानु-
भवं कृत्वाऽऽचार्यसकाशमुपगम्योवाच-मन्येऽहमथेदानीं, विदितं ब्रह्मेति ॥

कथमिति शृणुत ।

नाह मन्ये सुवेदेति नो न वेदेति वेद च ।

यो नस्तद्वेद तद्वेद नो न वेदेति वेद च ॥ २ ॥

நாஹ மன்யே சுவேதேதி நோ ந வெதேதி வேத ச ।

யோ நஸ்தத்வேத தத்வேத நோ ந வெதேதி வேத ச ॥ ௨ ॥

வேதான் அறிகின்றாய் என நான் எண்ணுகிறேன். அத்யாத்மத்தில் எதண்டோ, அதிதைவத்தில் எதண்டோ அதுவும் தேவர்களிடத்தில் உபாத்யினால் பரிச்சின்னமாக்க (குறைக்க) பட்டிருப்பதால் அற்பமாக விருக்குந்நனையினின்றும் நீங்குவதில்லை. அழிக்கப் பட்ட எல்லாவுபாதிஷேஷத்தையு முடையதும், சாந்தமும், அனந்தமும், ஏகமும், அத்வைதமும், பூமா எனப் பெயரியதும், நித்யமுமான ப்ரம்ஹம் யாதூண்டோஅது நன்கு அறியக்கூடியதாக வாகாது என்பது கருத்து. யாதுகாரணத்தால் இவ்விதமிருக்கிறதோ அக்காரணத்தால் இப்பொழுதுங்கூட உன்னால் ப்ரம்ஹம் விசாரித்தறியக்கூடியதாகவே தானிருக்கிறது. இவ்விதம் ஆசிரியராலுபதேசிக்கப்பட்ட சிஷ்யன் தனியாவைவிடத்தில் உட்கார்ந்து சித்தத்தை யடக்கினவனாய்க் கொண்டு உள்ளபடி ஆசிரியராலுபதேசிக்கப்பட்ட சாஸ்திரத்தை அர்த்தத்தாடன் விசாரித்தும் யுத்தியின லுறு தீப்படுத்தியும் சொந்த அனுபவத்துக்கும் கொண்டுவந்து பிறகு ஆசிரியருடைய அருகில் வந்து 'ப்ரம்ஹமானது அறியப்பட்டதாக விருக்கலாமென நானிதுபோழ்து எண்ணுகிறேன்' என்றான். (1)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—எவ்விதபெனின்? கேளுங்கள் எனச் சொல்லுகிறான்

नाह मन्ये सुवेदेति नैवाहं मन्ये सुवेद ब्रह्मेति । नैव तर्हि विदितं त्वया
ब्रह्मेत्युक्त आह—नो नवेदेति वेद च । वेद चेति च शब्दान्नवेद च । ननु

(ப-ரை) **सुवेदेति** (ஸுவெஷெதி)=ப்ரம்ஹத்தை நன்கு அறி
வேன் என * **नाहमन्ये** (நாஹமநெதி)=நான் எண்ணவேயில்லை.
नवेदेति (நவெஷெதி)=அறியவில்லையென்றும், **नो** (நொ)=எண்ணவே
யில்லை. பின்னையோடுவெனில் **वेद** (வெஷ)=அறியவும் செய்கிறேன்.
च (அ)=அறியவுமில்லை. **नो नवेदेति वेद च** (நொ நவெஷெதி வெஷ
அ)、“நோ நவேதேதிவேதச்” என்றவிடத்தில் **वेद च** (வெஷ அ)=என்
றதனால் அறியவும் செய்கிறேன் ஆனால் அறியவுமில்லை என்ற **तत्**
(தக்)=அந்த வார்த்தையை **नः** (நஃ)=என்னுடன் அத்யயனஞ்செய்
பவருள் **यः** (யஃ)=எவனொருவன் **वेद** (வெஷ)=அறிவானோ அவன்
तत् (தக்)=அந்த ப்ரம்ஹத்தை **वेद** (வெஷ)=அறிந்தவனாகவாகிறான்.

பாஷ்யம்.—**नाह मन्ये सुवेदेति** (நாஹ மநெதி ஸுவெஷெதி)
நன்கு அறிவேன் ப்ரம்ஹத்தையென நான் எண்ணவேயில்லை. அங்

* இங்கு மூலத்தில் “**नाहमन्ये**” (“நாஹமநெதி”) என்றே
பாடமிருக்க வேண்டுமெனப் படுகிறது. **नाह मन्ये** (நாஹ மநெதி)
என்றபாடம் அவ்வளவு பொருத்தமானதன்று. ஏன்? **मन्ये** (மநெதி)
என்ற உத்தமபுருஷப்ரயோகத்திலிருந்தே நான் என்பது கிடைத்து
விடுவதும், பாஷ்யத்தில் **नाह** (நாஹ) என்பதற்கு **नैव** (நெவ) என
அர்த்தம் செய்திருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். **नैवाहं मन्ये** (நெ
வாஹம் மநெதி) என்றவிடத்தில் **अहम्** (அஹம்) என்ற சப்தம் பாஷ்
யத்தில் காணப்படுவதானது **मन्ये** (மநெதி) என்ற உத்தமபுருஷப்ர
யோகத்தால் கிடைத்த **अहम्** (அஹம்) என்றதைச் சேர்த்துக்கொண்
டதாகவே கொள்ளவேண்டும். இல்லையேல் **नैव** (நெவ) எனக்
கூறினதும். **मन्ये** (மநெதி) என்ற உத்தமபுருஷப்ரயோகத்தாலேயே
अहम् (அஹம்) என்பது கிடைக்கக்கூடியதாக இருக்கத் தீரும்பவும்
அந்த **अहम्** (அஹம்) என்பதைக் கூறினதும் வீணாகிவிடும். மேலும்
வாக்ய பாஷ்யத்தில் “**अहम्**” (“அஹம்”) என்பது தேற்றத்தைச் சொல்
லும் சப்தமாகும். அதாவது: “**नैवमन्ये**” (“நெவமநெதி”) அறிய
வேயில்லை என்பது அதன் பொருள்” என பாஷ்யக்காரர் பொருள்
கூறியிருப்பதும் மட்டுமே காரணமாகும்.

विप्रतिषिद्धं नाह मन्ये सुवेदेति, नो न वेदेति, वेदचेति । यदि न मन्यसे सुवेदेति कथं मन्यसे वेदचेति । अथ मन्यसे वैदैवेति कथं न मन्यसे सुवेदेति । एकं वस्तु येन ज्ञायते तेनैव तदेव वस्तु न सुविज्ञायत इति विप्रतिषिद्धं संशयविपर्ययौ वर्जयित्वा । नच ब्रह्म संशयितत्वेन ज्ञेयं विपरीतत्वेन वेति नियन्तुं शक्यम् । संशयविपर्ययौ हि सर्वज्ञानर्थकरत्वेनैव प्रसिद्धौ । एवमाचार्येण विचाल्यमानोऽपि शिष्यो न विचचाल । 'अन्देव तद्विदितादथो अविदितादधि' इत्याचार्योक्तागमसंप्रदायवलादुपपत्यनुभववलाच्च

ஹனமாயின் உன்னால் பரம்ஹமானது அறியப்படவேயில்லை என்று ஆசிரியரால் சொல்லப்படவே சிஷ்யன் சொல்லுவதாவது—**நோநவேதி** (நொ நவெஷெதி) நான் அறியவில்லையென்பதில்லை. ஆயினும் **வேத** (வெஷ) அறிவேன் **சு(அ)** என்ற சப்தமிருப்பதைக்கொண்டு **ந வேத ச** (ந வெஷ ச) எனச் சேர்த்துக்கொண்டு அறியவுமில்லை எனப் பொருள் சொள்ளவேண்டும்.

சங்கை—‘நன்கு அறிகிறேன் என எண்ணவேயில்லை. அறியவில்லை என்பதும் அறியவும் அறிகிறேன். ஆனால் அறியவுமில்லை.’ என்பது ஒன்றுக்கொன்று முறண்படுவதாகும். நன்கு அறியவில்லை என எண்ணுவாயேல் அறியவுமறிவேன் என எவ்வித மெண்ணக்கூடும். அறியவே அறிவேன் என எண்ணுவாயேல் நன்கு அறிவேன் என எவ்விதமெண்ணாமலிருப்பாய். எவனால் ஒருவஸ்து அறியப்படுகிறதோ அவளுலேயே அதே பொருள் நன்கு அறியப்படவில்லை என்பது ஸம்சயம், விபரீதக்ஞானம் இவையில் லாதவிடத்தில் முறண்பட்டதேயாகுமன்றோ. பரம்ஹமானது ஸம்சயிக்கப்பட்டதாக அறியவேண்டுமென்றோ, விபரீதமாக (மாறுபட்டதாக) அறியவேண்டுமென்றோ வற்புறுத்தக் கூடியதில்லையன்றோ. ஸம்சயம் விபரீதக்ஞானம் இரண்டும் எல்லாவிடத்திலும் அனர்த்தத்தைத் தாக்கூடியனவென்பது ப்ரஸித்தமன்றோ என இவ்விதம் ஆசிரியரால் அசைக்கப்பட்டிருக்கூட சிஷ்யன் தனது நிர்ணயத்தினின்றும் மாறினானில்லை. *‘அன்யதேவ தத்விதிதாத் அதோ அவிதிதாத்

* இம்மந்திரத்தின் பொருளை 1-வது மண்டலம் 4-வது மந்திரத்தில் பரக்கல் காண்க.

जगज्जं च ब्रह्मविद्यायां षडनिश्चयतां दर्शयन्नात्मनः। कथमिति। उच्यते। यः= यः कश्चित्, नः=अस्माकं स ब्रह्मचारिणां मध्ये तत्=उक्तं वचनं तत्त्वतो वेद स तत्=ब्रह्म वेद। किं पुनस्तद्वचनमित्यत आह—नो नवेदेति वेद चेति। यदेव 'अन्यदेव तद्विदितादथो अविदितादधि' इत्युक्तं तदेव वस्त्वनुमानानुभवाभ्यां संयोज्य निश्चितं वाक्यान्तरेण नो नवेदेति वेदचेत्यवोचदाचार्यबुद्धि-संवादार्थं मन्दबुद्धिग्रहणव्यपोहार्थं च। तथा च गर्जितमुपपन्नं भवति यो नस्तद्वेदेति ॥ २ ॥

शिष्याचार्यसंवादात्प्रतिनिवृत्य स्वेन रूपेण श्रुतिः समस्तसंवाद-निर्वृत्तमर्थमेव बोधयति—यस्यामतमित्यादिना ॥

அதி" என்பதாய் ஆசிரியர் சொல்லிய சாஸ்திரம், ஸம்பிரதாயம், இவற்றின் வலுக்கொண்டும், அதற்குப் போதிய புத்தி அனுபவம் இவற்றின் வலுக்கொண்டும் ப்ரம்ஹவீத்யையில் தனக்குள்ள திருட நிர்ஸயத்தைக் காட்டவேண்டி கர்ஜித்துப் பேசத்தொடங்கினான். எவ்விதமெனின்? சொல்லுகிறோம். எனது தோழர்களான வித் யார்த்திகளுள் யாதேனுமொருவன் அதைநான் சொன்னவார்த்தை யை உண்மையாக அறிவானேல், அவன் அதை ப்ரம்ஹத்தை அறிந் தவனாவான். நீ சொன்ன அந்த வசனம் யாதெனில் சொல்லுகிறான். அதாவது:—"नो नवेदेति वेद च" (மொ நவெஷேதி வெஷ அ") (அறியவில்லை என்பதில்லை. ஆனால் அறியவும் அறிவேன், அறிய வும் மாட்டேன்) என்றும். "அந்யதேவ தத்விதிதாத் அதோ அவி தாத் அதி" என்பதால் எதேபொருள் சொல்லப்பட்டதோ அதையே அனுமானம் சொந்த அனுபவம் இவற்றுடன் சேர்த்து வேறு வாக் கியத்தினாலும் நிர்ஸயித்துக்கொண்டு ஆசிரியருடைய எண்ணத்து டன் ஒற்றுமையைக் காட்டவேண்டியும், தான் மந்தமான புத்தி யுள்ளவன் எனத் தன்னைப்பற்றி ஆசிரியர் கொண்ட எண்ணத்தைப் போக்கவேண்டியும், "नो न वेदेति वेद च" (மொ நவெஷேதி வெஷ அ") எனச் சிஷ்யன் சொன்னான். அவ்விதமானால்தான் "எங்களுக்குள் எவனொருவன் அதையறிவானோ" எனக் கர்ஜித்தது பொருத்த முள்ளதாகவாகும். (2) (எ-று)

यस्यामतं तस्य मतं मतं यस्य न वेद सः ।

अविज्ञातं विजानतां विज्ञातमविजानताम् ॥ ३ ॥

யஸ்யாமிதம் தஸ்யாமிதம் சிதம் டஸ்ய ந வெடி ஸஃ ।

சவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம் விஜ்ஞாதவிஜாநதாஸு ॥ ௩ ॥

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—சிஷ்யன் ஆசிரியர் இவ்விருவரும் ஒத்துப்பேசும் முறையினின்றும் விலகி ஸ்ருதியானது சொந்த ஸ்ருபத்தினால் (கனது அபிப்பிராயமாக) இதுவரை சொல்லிய எல்லா வியவஹாரத்தாலும் ஏற்பட்டபொருளையே “யஸ்யாமதம்” என்றதாதியாற் சொல்லுகிறது—

(ப-ரை) यस्य (யஸ்ய) = எந்த ப்ரம்ஹலித்துக்கு ப்ரம்ஹமானது அமதம் (அதே) = அறியப்படாதது = அறிவென்ற அந்தக்கரணவிரூத்திக்கு விஷயமாகவாகாதது, [என மதம் (அதே) = அபிப்பிராயமோ] तस्य (தஸ்ய) = அவருக்கு, मतम् (அதே) = அது நன்கு அறியப்பட்டதாகவாகிறது என்பது அபிப்பிராயம். यस्य (யஸ்ய) = எவனுக்கு मतम् (அதே) = என்னால் அறியப்பட்டது ப்ரம்ஹமென்ற நிர்ஸயமேற்படுகிறதோ, सः (ஸஃ) = அவன் न वेद (ந வெடி) = ப்ரம்ஹத்தை அறிந்தவனேயில்லை. இவ்விதம் வித்வான் அவித்வான் இவர்களைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்ட இரண்டு பகூங்களையும் ஸ்ருதி உறுதிப்படுத்திப் பின்வருமாறு கூறுகிறது—विज्ञानताम् (விஜாநதாஸு) = ப்ரம்ஹம் அறியப்பட்டதே என்று நன்கு எண்ணுகின்றவர்களுக்கு अविज्ञातम् (அவிஜ்ஞாதே) = அறியப்படாததேயாகிறது. अविज्ञानताम् (அவிஜாநதாஸு) = ஸம்யக்தர்சனமில்லாதவர்களுக்குங்கூட அதாவது:—இந்திரியம் மனஸ் புத்தி இவைகளிலேயே ஆத்மபுத்தி புள்ளவர்களுக்குக் கூட என்றும். அது विज्ञातम् (விஜ்ஞாதே) = அறியப்பட்டதாகவே ஆகிறது. இவ்விதம் எண்ணுகின்றவர்களுக்குங்கூட இந்திரியமனோ புத்தியாதிகளுக்கு ப்ரகாசத்தைத்தருவதாக ப்ரம்ஹமிருப்பதே அதன் காரணமாகும் என்பது கருத்து.* (3) (எ-று)]

* க்ஞானாக்ஞானுதி ஸகல நிலைகளிலுங்கூட ப்ரம்ஹமானது உன் றின்று ஸகலத்தையும் ப்ரகாசப்படுத்துவதாகவாகிறது என்று சொல்லப்பட்டதாகவாகிறது. ஆகவே ஸர்வாதிஷ்டான சின்மாத்ரமாகவுள்ளது ப்ரம்ஹம் என்பது இதனால் பெறப்பட்டது என்பது கருத்து.

यस्य=ब्रह्मविदः, अमतम्=अविज्ञातमविदितं ब्रह्मेति मतम्=अभिप्रायो निश्चयः तस्य मतम्=ज्ञातं सत्यम्ब्रह्मेत्यभिप्रायः। यस्य पुनर्मते=ज्ञातं विदितं मया ब्रह्मेति निश्चयः, न वेदैव सः=न ब्रह्म विजानाति सः। विद्वद्विदुः षोर्यथोक्तौ पक्षाववधारयति—अविज्ञातम्=अमतमविदितमेव ब्रह्म, विज्ञानताम्=सम्यग्विदितवतामित्येतत्। विज्ञातम्=विदितं ब्रह्म, अविज्ञानताम्=असम्यग्दर्शिनामिन्द्रियमनोबुद्धिर्वेवात्मदर्शिनामित्यर्थः। न त्वत्यन्तमेवादयुत्पन्नबुद्धीनाम्। नहि तेषां विज्ञातमस्माभिर्ब्रह्मेति मतिर्भवति। इन्द्रियमनो बुद्ध्युपाधिष्वात्मदर्शिनां तु ब्रह्मोपाधिविवेकानुपलंभात् बुद्ध्युपाधेश्च

பாஷ்யம்.—எந்த ப்ரம்ஹவித்துக்கு அமதம்=அவிஞ்ஞாதம் அதாவது: அறியப்படாதது ப்ரம்ஹம் என்பது மதமோ=அபிப்பிராயமோ=எண்ணமோ, அவருக்கு மதமாக=ப்ரம்ஹமானது நன்கு அறியப்பட்டதாகவே ஆகிறது என்பது சருத்தது. எவருக்கு என்னால் ப்ரம்ஹமானது அறியப்பட்டது என நிச்சயமோ அவர் அறியவே மாட்டார். அதாவது:—ப்ரம்ஹத்தை அவர் அறிந்தவராகவாகமாட்டார் என்றும். வித்வான் அவித்வான் இருவர்க்கும் இதுவரை சொல்லப்பட்ட இரண்டு பகஷ்களையும் ஸ்ருதி உறுதியாக்கிக்குறுகிறது—விஜானதாம் (விஜாநதாம்) நன்கு அறிந்தவர்களுக்கு ப்ரம்ஹமானது அவிஞ்ஞாதம்=அமதமாக=அறியப்படாததாகவே (அறிவுக்கு கிஷயமாகவாகாததாகவே) ஆகிறது என்றும். அவ்ஜாநதாம்=ஊயக்தர்சன மில்லாதவர்களுக்கு, அதாவது:—இந்திரியம் மனஸ் புத்தி இவைகளிலேயே ஆத்மஞ்ஞானமுள்ளவர்களுக்கு என்பது பொருள். ப்ரம்ஹமானது விஞ்ஞாதமாக=அறியப்பட்டதாகவுமாகிறது. முற்றிலுமே வ்யுத்பத்தியில்லாத புத்தியுடையவர்களுக்கு என்பது அவிஜானதாம் (அவிஜாநதாம்) என்றதின் பொருளன்று. அம்மாதிரியானவர்களுக்கு ப்ரம்ஹம் எங்களாலறியப்பட்டது என்ற புத்தியுண்டாக மாட்டாதன்றோ. இந்திரியம் மனஸ் புத்தி இவையாகிற உபாதிகளில் ஆக்புத்தி உள்ளவர்களுக்கோ வெனில் ப்ரம்ஹத்துக்கும், உபாதிக்கும் பகுத்தறியேற்படாததாலும் புத்தியாதியாகிற உபாதியானது அறியப்பட்டதாக விருப்பதாலும் ப்ரம்ஹமானது அறியப்பட்டது என்ற ப்ரமாதியானது (மயுத்தமானது)

விஜ்ஞாத்வாஹிதம் ப்ரஹ்மேயுபபத்யதே ப்ரான்திரித்யத:சமயக்ஷீந பூர்வபக்ஷத்வேனோ-
பந்யஸ்யதே விஜ்ஞாதமவிஜானதாமிதி । அथவா ஹேத்வத்வ் உத்தரார்த்ஹி அவிஜ்ஞாத-
மித்யாதி: ॥ 3 ॥

அவிஜ்ஞாதம் விஜானதாமித்யவதூதம் । யதி ப்ரஹ்மாத்யந்தமேவாவிஜ்ஞாதம் லௌகிக-
கானாம் ப்ரஹ்மவிதாந் சாவிசேஷ: ப்ராப்த: । அவிஜ்ஞாதம் விஜானதாமிதி ச பரஸ்ப-
ரவிரு஢ம் । கத்வ் நு தஹ்மஹ் சமயக்ஷிதம் பவதீத்யேவமர்த்மாஹ—

உண்டாகலாம் என்ற இக்காரணத்தால் ஸம்யக்தரிசனத்துக்குப் பூர்வபக்ஷமாக வாகுந்தன்மையில் “விஜ்ஞாதமவிஜானதாம்” (விஜ்ஞாதே விஜானதாஹ்) எனவுபதேசிக்கப்படுகிறது*. அல்லது:—“அவிசுஞாதம்” என்றதாதியான மந்திரத்தின் உத்தரார்த்தமானதுபிற்பாதியானது காரணம் கூறவேண்டி கூறப்பட்டது என்று கொள்ளவும். அதாவது:—யாதுகாரணத்தால் அறியப்பட்டதாக எண்ணுகின்றவர்களுக்கு அறியப்படாததாயும், அறியப்படாதததுஅறியவுக்கு விஷயமாக வாகாதது, என வெண்ணுகின்றவர்களுக்கு அறியப்பட்டதாகவும் ப்ரம்ஹமாகிறதோ அக்காரணம்பற்றி எவனுக்கு அறியப்படாதது என்பது மதமோ அவனுக்கு அறியப்பட்டதாகவும், எவனுக்கு அறியப்பட்டது என்பது மதமோ அவன் ப்ரம்ஹத்தை அறியாதவனாகவும் ஆகிறான் என்றும் என்பது அथ வா ஹேத்வ் உத்தரார்த்: (ஸ்ய வா ஹேக்ஷய-3 உத்தராய-3) என்றதாதி பாஷ்யத்தின் கருத்து. (3) (எ-று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—அறியப்பட்டதாக எண்ணுகின்றவர்களுக்கு அது அவிசுஞாதம்அறியப்படாதது என வறுதிப்படுத்தப்பட்டது. ப்ரம்ஹமானது முற்றிலுமே அறியப்படாததாகவாகுமானால் லௌகிகர்களுக்கும், ப்ரம்ஹவித்துக்களுக்கும். வேற்றுமை

* ஸம்யக்தரிசனமில்லாதவர் இந்திரியாதி உபாதிகளிலேயே ஆத்மபுத்தியுள்ளவர்களாக இருப்பதால் ஜகம்பாப்ரம்ஹம் என்றதும் தங்கனாலாத்மாவாகவறியப்பட்ட இந்திரியாதிகளையே ப்ரம்ஹமாக எண்ணுகின்றனர் என்பதுபற்றி அத்தகைய அவரது எண்ணம் ஸம்யக்தரிசனத்தின் பூர்வபக்ஷமாகவாலதால் பாஷ்யத்தில் இவ்விதமுபதேசிக்கப்பட்டது என்று கொள்ளவும்.

प्रतिबोधविदितं मतममृतत्वं हि विन्दते ।

आत्मना विन्दते वीर्यं विद्यया विन्दतेऽमृतम् । ४ ॥

வூகிவொயலிழிதம் உதஜிஜுதகவம் ஹி விநுதெ ।

சூதூநா விநுதெ வீய-ம் விஜ்யா விநுதெ஽மூதம் ॥ 4 ॥

प्रतिबोधविदितं=बोधं बोधं प्रतिविदितम् । बोधशब्देन बौद्धाः प्रत्या उच्यन्ते । सर्वे प्रत्यया विषयीभवन्ति यस्य स आत्मा सर्वबोधान्प्रति-

யின்மையானது ப்ராப்தமாகவாகியிருக்கிறது. 'அறிகின்றவர்களுக்கு அறியப்படாதது' என்பது ஒன்றுக்கோன்று முறண்பாடுள்ளதாகவே யாகிறது. எவ்விதமானால் அந்த ப்ரம்ஹம் நன்கு அறியப்பட்டதாக வாகும் என்ற இதைக் கூறவேண்டி மேலுள்ளமந்திரத்தைப் ப்ருதிசொல்லுகிறது—

(ப-ரை) प्रतिबोधविदितम् (வூகிவொயலிழிதம்)=ப்ரம்ஹமானது ஒவ்வொருபுத்தி ஹிருத்திதோரும் அறியப்பட்டதாக அதாவது=ப்ரத்யயப்ரத்யகாத்மாவாக எப்பொழுது அறியப்பட்டதாகவாகுமோ அப்பொழுதே मतम् (உதஜி)=மதமாக=அறியப்பட்டதாகவாகும். हि (ஹி)=யாதுகாரணத்தால் अमृतत्वं (அஹதகவம்)=ஸ்வாத்மாவஸ்தான ரூபமான மோக்ஷத்தை विन्दते (விநுதெ)=அடைகிறோ. அக்காரணத்தால் ப்ரதிபோதவிதிதமே=ஒவ்வொரு புத்தியிலும் ப்ரம்ஹம் ஸாக்ஷியாகஹிருக்கிறது என்றறிதலே ப்ரம்ஹத்தை யறிதலாகவாகும் என்பதுகருத்து. ஆத்மவித்யையானது आत्मना (சூதூநா)=சொந்தஸ்வரூபத்தினால் वीर्यम् (வீய-ம்)=அக்ஞானஸம்சயவிபரீதாதிகளின் நிஹிருத்தியை, विन्दते (விநுதெ)=அடைகிறது. विद्यया (விஜ்யா)=அத்தகைய வீர்யத்துடன்கூடின ஆத்மவித்யையினால் अमृतम् (அஹதம்)=மோக்ஷத்தை, विन्दते (விநுதெ)=அடைகிறான். (4) (எ-று)

பாஷ்யம். —प्रतिबोधविदितम् (வூகிவொயலிழிதம்) ஒவ்வொரு போதத்திலும் அறியப்படுவது. இங்குள்ள बोध (வொய) என்ற சப்தத்தினால் புத்தியிலுண்டாகின்ற ப்ரத்யயங்கள்=ஹிருத்திகள், சொல்லப்படுகின்றன. எல்லாப்புத்திஹிருத்திகளும் எதற்கு

बुध्यते सर्वप्रत्ययदर्शी चिच्छक्तिस्वरूपमात्रः प्रत्ययैरेव प्रत्ययेष्वविशिष्ट-
तया लक्ष्यते। नान्यद्वारमात्मनो विज्ञानाय। अतः प्रत्ययप्रत्यगात्मतया
विदितं ब्रह्म यदा तदा तन्मतम्=तदा तत्सम्यग्दर्शनमित्यर्थः। सर्वप्रत्यय-
दर्शित्वे चोपजननापायवर्जितदृक्स्वरूपता नित्यत्वं विशुद्धस्वरूपत्वमात्म-
त्वं, निर्विशेषता, एकत्वं च सर्वभूतेषु सिद्धं भवेत्। लक्षणभेदाभावाद्ब्रह्मो-
म्न इव घटगिरिगुहादिषु। विदिताविदिताभ्यामन्यद्ब्रह्मेत्यागमवाक्यार्थ एवं
परिशुद्ध एवोपसंहृतो भवति। 'दृष्टेर्द्रष्टा, श्रुतेर्श्रोता, मतेर्मन्ता, विज्ञाते

விஷயமாகவாகின்றனவோ (எல்லாப் புத்திவிருத்திகளுக்கும் எது
ப்ரகாசகமாகவிருக்கின்றதோ) அந்த ஆத்மாவானது ஸர்வபுத்தி
களையும் ப்ரகாசப்படுத்துகிறது. எல்லாப் புத்திவிருத்திகளுக்கும்
ஸாக்ஷியாகவும், சைதன்யமாத்ரஸ்வரூபதாகவும், தன்னால் ப்ரகாசப்
படுத்தப்படும் புத்திவிருத்திகளினாலேயே எல்லாப் புத்திவிருத்திகளி-
லும்=அவிசிஷ்டனாக=ஊடுருவிக்கலந்தவனாகவும், காணப்படுகிறான்.
ஆத்மாவை அறிவதற்கு இதைக் காட்டிலும் வேறுவழியில்லை. ஆன
துபற்றி ஸகலபுத்திவிருத்திகளுக்கும் ப்ரத்யகாத்மாவாக எப்பொ-
ழுது ப்ரம்ஹமானது அறியப்பட்டதாக வாசுமோ அப்பொழுது
தான் அதுமதமாகவாகிறது. அதுவே ஸம்யகதர்சனமுமாகும் என்-
பது பொருள். ஸர்வப்ரத்யயதர்சித்வம்=எல்லாப் புத்திவிருத்திகளு-
க்கும் ஸாக்ஷித்தன்மை, சொன்னதிருந்து உத்பத்தி விநாசமற்ற
திருக்ஸ்வரூபத்வமும், நித்யத்வமும், விசுத்தஸ்வரூபத்வமும் (மாயா
அதன்காரியம் இவையற்றிருத்தலும்) எத்தகைய விசேஷமும் (பேத
மும்) அற்றிருத்தலும், எல்லாப் பூதங்களிலும் ஒன்றாக இருத்தலும்,
விரித்தமாக (ஏற்பட்டதாக) வாகிவிடுகிறது. ஆகாசத்துக்குக் குடம்
பலே குறைய இவைகளிற்போல லக்ஷணபேதம்=(விலக்கிக்காட்டும்
தர்ப்பேதம்) இல்லாதிருப்பதாலென்க. விதிதப்=அறிவுக்கு விஷயமா
னது, அவிதிதப்=அறிவுக்கு விஷயமாகாதது (அதாவது: சூக்ஷ்மமான்-
னது, அவிதிதப்=அறிவுக்கு விஷயமாகாதது ப்ரம்ஹம் என்ற இந்-
பொருள்) இவற்றைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது ப்ரம்ஹம் என்ற இந்-
தர்சனாதிர வாக்கியார்த்தமானது இவ்விதம் சொன்னால்தான் எவ்வித
தோஷமும்ற்றதாகவே முடிக்கப்பட்டதாகவாகும். "திருஷ்டிக்கு=
தர்சனாகாரமான அந்தக்கரணவிருத்திக்கு, த்ரஷ்டா=ப்ரகாசகம்,

विज्ञाता' इति हि श्रुत्यन्तरम् । यदा पुनर्बोधक्रियाकर्तेति बोधक्रियालक्षणेन तत्कर्तारं विजानातीति बोधलक्षणेन विदितं प्रतिबोधविदितमितिव्याख्यायते, यथा यो बृक्षशाखाश्चालयति स वायुरिति तद्वत् । तदा बोधक्रियाशक्तिमानात्मा द्रव्यं न बोधस्वरूप एव । बोधस्तु जायते विनश्यति च । यदा बोधो जायते तदा बोधक्रियया सविशेषः । यदा बोधो नश्यति तदा नष्टबोधो द्रव्यमात्रं निर्विशेषः । तत्रैवं सति विक्रियात्मकः सावयवोऽनित्योऽशुद्ध इत्यादयो दोषा न परिहर्तुं शक्यन्ते । यदपि काणादानाम्—

ஸ்ருதிக்கு=ஸ்ரவணாகார அந்தக்கரணவிருத்திக்கு, ஸ்ரோதா=ப்ரகாசகம், மதிக்கு மந்தா, விக்ஞாதிக்கு விச்ஞாதா, என்றல்லவோ வேறுசுருதியுமிருக்கிறது.

* போதமென்ற மானஸ்க்ரியைக்குக் கர்த்தாவாகவாவதால் போதமென்ற க்ரியாஹுபமான லக்ஷணத்தினால் அதன் கர்த்தாவை அறிதல் கூடும். என்பது பற்றி போதமென்ற லக்ஷணத்தினால் அறியப்பட்டதே ப்ரதிபோதவிதிதமாகும், எது மரக்களைகளை அசைக்கின்றதோ அது வாடிவாகும் என்பது போலவாம், என எதுபோழ்து வியாக்கியானஞ் செய்யப்படுமோ அதுபோழ்து ஆத்மாவானது போதமென்ற க்ரியைக்குரிய சக்தியுள்ளவனாக வாவதிலிருந்து த்ரவ்யமாக (குடம் முதலியனபோன்று) பட்டும் ஆகுமே யொழிய அறிவுருவனாகவே ஆகமாட்டாது. போதமோ=அறிவோ, உண்டாவதும் அழிவதமாக விருக்கிறது. எதுபோழ்து போதமானது உண்டாகிறதோ அதுபோழ்து போதமென்ற க்ரியையினால் விசேஷமுள்ளவனாகவாகிறான். எதுபோழ்து போதமானது நசிக்கிறதோ அதுபோழ்து நசித்த போதமுள்ளவனாகக் கொண்டு த்ரவியமாத்திரமாக வாகி நிர்விசேஷனாக (எவ்விதவிசேஷமுமற்றவனாக) வாகிறான். (1)அந்த ஆத்மா இவ்விதமாகும்பொழுது (திரவியமாத்திரமாகவாகும்பொழுது) விக்ரியாஹுபனென்றும் அவயவத்துடன் கூடினவனென்றும்

* இது முதலுள்ளபாஷ்யத்தினால் வேறுசிலர் இம்மந்திரத்துக்குச் செய்யும் வியாக்கியானம் பொருத்தமானதன்று எனவுபதேசிக்கப்படுகிறது.

(1) இது முதலுள்ள பாஷ்யத்தால் முற்கூறிய வியாக்கியானத்தால்வரும் தோஷமின்னதென வுபதேசிக்கப்படுகிறது.

आत्ममनस्संयोगजो बोध आत्मनि समवैति, अत आत्मनि बोद्धृत्वं न
नुविक्रियात्मक आत्मा, द्रव्यमात्रस्तु भवति घट इव रागसमवायी। अस्मि-
न्पक्षेप्यचेतनं द्रव्यमात्रं ब्रह्मेति 'विज्ञानमानन्दं ब्रह्म' इत्याद्याः श्रुतयो
बाधिताः स्युः। आत्मनो निरवयवत्वेन प्रदेशाभावाच्चित्त्यसंयुक्तत्वाच्च मन-
सः स्मृत्युत्पत्तिनियमानुपपत्तिरपरिहार्या स्यात्। संसर्गधर्मित्वं चात्म-
नः श्रुतिस्मृतिन्यायविरुद्धं कल्पितं स्यात्। 'असङ्गो न हि सज्जते'

றும் அறித்யன் என்றும் அசுத்தன் என்றுமாதிய தோஷங்கள் போ
க்கமுடியாதனவாகவாகிவிடுகின்றன.

காணாதர்களுடைய மதத்தில் “ஆத்மாவுக்கும் மனஸ்ஸுக்கும்
உள்ள ஸம்போகத்தாலுண்டான போத (க்ஞான) மானது ஆத்மா
வினிடத்தில் (1)ஸமவாயமென்ற ஸம்பந்தத்தினால் சேர்க்கையை
யடைகிறது. அதன் மூலம் ஆத்மாவினிடத்தில் போக்தருத்வமேற்
படுகிறதேயொழிய ஆத்மா விக்ரியாத்மகன்ன்று. ஸமவாயம் என்ற
ஸம்பந்த மூலம் சிவப்பின் சேர்க்கையையடைந்த குடமானதுபோல
ஆத்மாவானது த்ரவ்யமாத்ரனாகவே ஆகிறான்’ என யாதொன்று
சொல்லப்படுகிறதோ இந்தப் பக்ஷத்திலுங்கூடப் ப்ரம்ஹமானது அசே
தனமாகவும், த்ரவ்யமாத்ரமாகவுமே ஆவதுபற்றி “விக்ஞானம்=விக்
ஞானஸ்வரூபமும், ஆனந்தம்=ஆனந்தஸ்வரூபமுமாக ப்ரம்ஹமாகி
றது” என்றதாகிகளான ஸ்ருதிகள் பாதிக்கப்பட்டனவாகவாகிவிடு
கின்றன. மேலும் ஆத்மா எவ்வித அவயவமும்ற்றவனாக இருப்பதி
லிருந்து தனியானவிடம் ஸம்பவிக்காதாதலாலும் (அவனது லித்
தார்த்தப்படி) மனஸ்ஸுடன் எப்பொழுதுமே சேர்க்கையை யடைந்
திருப்பதாகவேற்படுவதாலும் நினைவின் உத்பத்தி நியமமாக ஸம்ப
விக்கவியலாதிருத்தல் ஒருபொழுதும் மறுக்கமுடியாததாகவாகிறது.
ஸ்ருதிஸ்மிருதி நியாயம் (அதையொட்டிய யுக்தி) இவற்றுக்கு நேர்
மாறாக ஆத்மாவுக்கு ஸம்ஸர்க்கமாகிற த்ரம்முள்ளதாகவிருத்தலும்
கல்பிக்கப்பட்டதாகவாகிவிடும். “யாதுகாரணத்தால் ஸங்கத்தையடை
வதில்லையோ அக்காரணத்தால் (ஆத்மா) அஸங்கனாகிறான்” என்றும்,

(1) ஸமவாயம் இன்னதென்பதை நமது ப்ரம்ஹ ஸூத்திரி பாஷ்
யம் 2-வது அத்தியாயம் 164-வது பக்கத்தில் காண்க.

‘असकं सर्वभूत’ इति श्रुतिस्मृती द्वे । न्यायश्च गुणवद्गुणवता संसृज्यते नातुल्यजातीयम् । अतो निर्गुणं निर्विशेषं सर्वविलक्षणं केन चिदप्यतुल्यजातीयेन संसृज्यत इत्येतन्न्यायविरुद्धं भवेत् । तस्मान्नित्यालुप्तविज्ञानस्वरूपज्योतिरात्मा ब्रह्मेत्ययमर्थः सर्वबोधबोद्धृत्वात्मनः सिद्ध्यति नान्यथा । तस्मात्प्रतिबोधविदितं मतमिति यथाव्याख्यात एवार्थोऽस्माभिः ॥

यत्पुनः स्वसंवेद्यता प्रातिबोधविदितमित्यस्य वाक्यस्यार्थो वर्ण्यते

“ஸ்ர்வத்துக்கும் அதிஷ்டானமாகவும் ஆயினும் அஸ்ங்கமாகவும் ஆகும்” என்றும் ஸ்ருதி ஸ்மிருதி இரண்டும் இருக்கின்றன. “குணமுள்ளவற்றுடன் குணமுள்ளது ஸம்ஸர்க்கத்தை (சேர்க்கையை) அடையுமேயொழிய துல்லியமில்லாத ஜாடியுள்ளது அதாவது: குணமற்றது, அடையாது” என யுக்தியுமிருக்கிறது. ஆனதுபற்றி நிரக்குணமும், நிரவிசேஷமும் ஸர்வத்துக்கும் விலக்ஷணமும் (மாருன ஸ்வரூபமுள்ளதும்) ஆன ப்ரம்ஹம் தனக்கொப்பாகாத ஜாதி யுள்ள ஒன்றுடன் ஸம்பந்தத்தையடைகிறது என்பது யுக்திக்கு விருத்தமாகவாகும். ஆகவே நித்யமும், லோபத்தையடையாத (அழிவற்ற) விக்ஞான ஸ்வரூபமான ஜ்யோதிஸ்ஸையுடைய ஆத்மாவானது ப்ரம்ஹமாகும் என்ற இந்தப்பொருள் ஆத்மாவுக்கு எல்லாப்புத்தி விருத்திக்கும் ப்ரகாசகத்வம் சொன்னால் லித்திக்குமே யொழிய வேறுவிதமாகச் சொன்னால் பொருந்தாது. ஆகவே “ப்ரத்போதவிதிதம் மதம்” என்பதற்கு நம்மால் வியாக்கியானம் செய்யப்பட்ட படிக்கேதான் பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

(1) “ப்ரத்போதவிதிதம்” என்ற இந்த வாக்கியத்துக்கு ஸ்வஸ்வவேத்யத்வமானதுதன்னாலேயே தான் அறியக்கூடியதாக இருந்தலானது, பொருளாகக் கொள்ளப்படுமானால். (2) அவ்விதத்தில்

(1) இதுமுதல் வேறுசிலர்ன் மதத்தைக் கூறி அதைக்கண்டிக்கிறார். அவர் கூறுவதாவது:—“தானாகவே தன்னைப் பார்க்கிறான்” எனச் சூத்திரப்பதால் தன்னை தானே அறிகின்றனையொழிய பிறவொன்றில்லை என்றும். இவ்விதம் இவர்கூறுவதில் மீண்டும் தோஷம்கூடும்.

(2) அதாவது:—எது அறியத்தகுந்ததோ அது அறிபவன், அறிவு இவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவேதானாகிறது. குடம் முதலிய

तत्र भवति सोपाधिकत्वं आत्मनो बुद्ध्युपाधिस्वरूपत्वेन भेदं परिकल्प्या-
त्मनात्मानं वेत्तीतिसंव्यवहारः 'आत्मनैवात्मानं पश्यति' 'स्वयमेवात्म-
नात्मानं वेत्थ त्वं पुरुषोत्तम' इति। ननु गिरुपाधिकस्यात्मन एकत्वे स्व-
संवेद्यता परसंवेद्यता वा संभवति। संवेदनस्वरूपत्वात्संवेदनान्तरापेक्षा
च न संभवति, यथा प्रकाशस्य प्रकाशान्तरापेक्षाया न संभवस्तद्वत्।
बौद्धपक्षे स्वसंवेद्यतायां तु क्षणभङ्गस्त्वं निरात्मकत्वं च विज्ञानस्य स्यात्।

ஆத்மாவுக்கு உபாதிபுடன் கூடியிருத்தலிருக்குங்கால் புத்தியாகிற
உபாதிஸ்வரூபனாக இருக்குந்தன்மையை யொட்டி (உபாதிஸ்வரூப
னான ஆத்மாவுக்கும் சுத்த ஆத்மாவுக்கும்) பேதத்தைக் கல்பித்துக்
கொண்டு தன்னாலேயே தன்னையறிகிறான் என்ற வியவஹாரமானது
ஸம்பவிக்கிறது. “ஆத்மாவிலேயே ஆத்மாவைப் பார்க்கிறான்”
என்றிருந்தபின், “ஹே புருஷோத்தம! நீ ஸ்வயமாகவே ஆத்மாவி-
னால் ஆத்மாவை அறிகுறாய்” என ஸ்மிருதியுமிருக்கிறது. ஆனா-
லோ நிருபாதிசுனான ஆத்மா ஒருவனே யாகையால் அவனுக்கு
தன்னாலேயே தானறியக்கூடியவனாகவாகுதலோ, பிறராலறியக்கூடி-
யவனாகவாகுதலோ ஸம்பவிக்கமுடியாது. அவன் அறிவுருவனாக
இருப்பதுபற்றி ஒருப்ரகாசத்துக்கு வேறுப்ரகாசத்தின் அபேக்ஷை
யானது எவ்விதம் கிடையாதோ அவ்விதமே வேறு அறிவின் அபே-
க்ஷை அவனுக்கு ஸம்பவிக்கமுடியாதிருப்பதே அதன் காரணமா-
கும். பௌத்தனது பக்ஷத்தில் விஞ்ஞானத்துக்கு ஸ்வஸம்வேத்ய
வமானது (தன்னையே தான் அறிவதாக விருத்தலானது) சொல்லப்
படுகிறது என்றாலோ, (அதை ஒப்பினால்) (1) விஞ்ஞானத்துக்கு
அறியப்படும் பொருள் போலவாம். ஆகவே தன்னையே தானறிவதென்-
பது உண்மையில் ஸம்பவிக்காதாகையால் புத்தியாதிகளில் ஆத்மபாவத்-
தை ஆரோபணஞ்செய்து ஆரோபிதாத்மாவான புத்தியாதியினால் தன்னை
யறிகிறான் என்று சொல்லவேண்டும். அவ்விதமானால் ஆத்மாவுக்கு எவ்வித
வுபாதியும் அற்றநிலை ஸம்பவிக்காமலே போகிவிடும். சுருதியோ அவ்வித-
நிலையை உபதேசித்து மிருக்கிறது என்றும்.

(1) பௌத்தமதத்தில் ஆலயவிஞ்ஞானமானது ஸ்வஸம்வேத்யமான
தே (தன்னையேதான் அறியக்கூடியதே) ஒழிய பிறவற்றால் அது அறியப்-
படுவதில்லை எனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் அவர் மதத்தில் அந்த

‘नहि विज्ञातुर्विज्ञातेर्विपरिलोपो विद्यतेऽविनाशित्वात्’ ‘नित्यं विभुं सर्वगतं’ ‘सवा एष महानज आत्माऽजरोऽमरोऽमृतोऽमयः’ इत्याद्याः श्रुतयो बाह्येरेन्। यत्पुनः प्रतिबोधशब्देन निर्निमित्तो बोधः प्रतिबोधः,

ஒவ்வொருக்ஷணத்திலும் அழியக்கூடியதாக இருத்தலும், ஆத்ம ஸ்வரூபமாக இல்லா திருத்தலும் வந்துவிடத்தெரியும். “விக்ஞாதாவி னுடைய (விக்ஞானாகார அந்தக்கரணவிருத்திப்ரகாசக சைதன்னியத் தினுடைய) விக்ஞாதிக்குப்ரகாசத்துக்கு, விபரிலோபமானது அழிவானது கிடையாது. அதை அழிக்கக் கூடிய வேறு பொருள் ஒன்றுமில்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும்” என்றும், “நித்ய மும் விபுவும் ஸர்வகதமும் (எங்கும் நீக்கமற நிறைந்ததும்) ஆகும்” என்றும், “அதே இந்த ஆத்மா மஹானும், அஜனும், அஜரனும், அமரனும், அமிருதனும், அபயனும் ஆகும்” என்றுமாகிய ஸ்ருதி கள் பாதிக்கப்பட்டனவாகவு மாகிவிடத்தெரியும்.

‘சிலர் (1) நிமித்தமின்றி உண்டாகும் போதம் “ப்ரதிபோத” என்ற சப்தத்தினால் சொல்லப்படும். ஸுஷூப்தியிலுள்ளவனுக் குப்போல வாம்’ எனக் கல்பிக்கின்றனர். வேறு சிலர் ‘முடிவில்

ஆலயவிக்ஞானம் ஒவ்வொருக்ஷணத்திலும் அழியக்கூடியதென்றும், ஆக வே அது ஆத்மாவாகவாகமுடியாததென்றும் ஏற்படுவதால் அவர் சொல் லும் ஸ்வஸம்பேத்யத்வத்தை யொப்பினால் அதேதோஷம் இங்கும் வரும் என்பது கருத்து.

(1)நான் ப்ரம்ஹமாக இருக்கிறேன் என்று சிந்தனம் செய்கின்றவர் க்கு எதுவரை சித்தத்துக்கு இத்தகைய வியாபாரயிருக்கிறதோ அதுவரை ஸம்ப்ரக்ஞாதஸமாதி என்றும், சித்தத்தின் வேலையில்லாமல்போனதும் ஸுஷூப்திநிலையில் அனுபவிக்கப்படும் ஆனந்தஸாக்ஷாத்காரமானது போலயாதொரு பரமானந்தஸாக்ஷாத்காரமுண்டாகிறதோ அது அஸம் ப்ரக்ஞாத ஸமாதி என்றும் சொல்லப்படும். அந்த அஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமா தியே இங்குள்ள ப்ரதிபோத என்றதாற் சொல்லப்படும். இதையே “अपरायचबोधो हि निदिदृश्यासनमुच्यते” (“சுவாராயதஸொயொ ஹி நிதி ஐதீஷாஸநமூஅதே”) (பிறவொன்றை எதிர்பாராது உண்டாகும் போதம் (அறிவு) அன்றோ நிதித்யாஸனமென்று சொல்லப்படுகிறது.) என்றதால் ஸுரேசீவர வார்த்திக்காரரும் சொல்லியிருக்கின்றனர்.

यथा सुप्तस्येत्यर्थं परिकल्पयन्ति । सकृद्विज्ञानं प्रतिबोध इत्यपरे । निर्निमित्तः, सनिमित्तः सकृद्वाऽसकृद्वा प्रतिबोध एव हि सः । अमृतत्वम्=अमरणभावं स्वात्मन्यवस्थानं मोक्षं हि=यस्माद्विन्दते=लभते यथोक्ताप्रतिबोधात्=प्रतिबोधविदितात्मकात्, तस्मात्प्रतिबोधविदितमेव मतमित्यभिप्रायः । बोधस्य हि प्रत्यक् आत्मा, आत्मविषयं च मतममृतत्वे हेतुः । न ह्यात्मनोऽनात्मत्वममृतत्वं भवति आत्मत्वादात्मनोऽमृतत्वं निर्निमित्तमेव ।

(1) ஒரேதடவையாக வுண்டாகும் லீக்ஞானமானது (ப்ரம்ஹஸா கூடாக்காரமானது) ப்ரதிபோதம் எனப்படும் என்கின்றனர். நிமித்த மின்றியோ, நிமித்தத்துடன் கூடவோ, ஒரேதடவையாகவோ, பலதட வையாகவோ உண்டாயினுங்கூட அதுப்ரதிபோதமாகவே தானேயா கும். ஆகவே யாதுகாரணத்தால் இதுவரை சொல்லப்பட்ட ஒவ்வொ ருபோதந்தோரும் தோற்றத்தை யடைதல் ரூபமான ப்ரதிபோதத்தி னால் அம்ருதத்வத்தை=அமரணபாவத்தை அதாவது: ஸ்வரூபத்திலி ருத்தல் ரூபமான மோகூத்தையடைகின்றனோ, அக்காரணத்தால் ப்ர திபோதத்திலும் (ஒவ்வொரு புத்திவிருத்தியிலும்) விதிதமாகவுள்ள தே விதிதமென்பது மதமாகும் என்பதுகருத்து. ஆத்மாவானது போ தத்துக்கு ப்ரத்யக்காக (உள்ளின்று ப்ரகாசப்படுத்துவதாக) வன்றோ யிருக்கிறது. ஆத்மவிஷயமான மதமானது (நிர்ஸயமானது) அமிரு தத்துவத்தில் ஹேதுவாகவாகிறது. ஆத்மாவுக்கு அனாத்மவமானது அமிருதத்வமாகவாகாதன்றோ? ஆத்மத்வமிருப்பதே அதன் காரண மாகும். ஆகவே ஆத்மாவுக்குண்டாகும் அமிருதத்வமானது நிமித்த மின்றியேதானேற்படுகிறது. இவ்விதமே அவித்யையினால் அனாத்மத்வ ப்ராப்த்தி யாதுண்டோ அதவே ஆத்மாவுக்கு மர்த்தத்துவமாகும்.

(1) அல்லது:—எவ்விதவிக்காரமும்ற்ற ப்ரம்ஹாத்மத்வானுபவம் வந்த தும் ப்ரமாத்நிந்நவம் ஸம்பவிக்கமுடியாதாகையால் திரும்பவும் அத்த கையப்ரமாத்நிந்நவத்தை முன்னிட்டபேதக்ஞானம் ஸம்பவிக்க இடமில் லாமற் போகவே ஸத்யோமுக்திக்குக் காரணமான ஸகிருத் விக்ஞானம் உண்டாகிறது. இதுவே ப்ரதிபோதம் என்றதாற் சொல்லப்படுகிறது என்று சிலரும் சொல்லுகின்றனர். ஆயினும் இவ்விருபகூங்களும் பாஷ்ய யக்காரருக்கு இஷ்டமில்லாதவைகளேயாகும். இதன் காரணத்தை பாஷ்ய யவ்யாக்கியானமான ஆனந்தகிரீயத்திற் கண்டுகொள்க,

एवं मर्त्यत्वमात्मनो यद्विद्ययाऽनात्मत्वप्रतिपत्तिः । कथं पुनर्यथोक्त्यात्म-
विद्ययाऽमृतत्वं विन्दत इत्यत आह—आत्मना=स्वेन स्वरूपेण विन्दते=
लभते, वीर्यम्=बलं सामर्थ्यम् । धनसहायमन्त्रौषधितपोयोगकृतं वीर्यं
मृत्युं न शक्नोत्यभिभवितुमनित्यवस्तुकृतत्वात् । आत्मविद्याकृतं तु वीर्य-
मात्मनैव विन्दते नान्येनेत्यतोऽनन्यसाधनत्वादात्मविद्यावीर्यस्य तदेव
वीर्यं मृत्युं शक्नोत्यभिभवितुम् । यत एवमात्मविद्याकृतं वीर्यमात्मनैव-
विन्दतेऽतो विद्ययात्मविषयया विन्दतेऽमृतम् । ‘नायमात्मा बलहीनेन
लभ्यः’ इत्याथर्वणे । अतस्समर्थो हेतुरमृतत्वं हि विन्दत इति ॥ ४ ॥

இதுவரை சொல்லப்பட்ட ஆத்மவித்யையினால் அமிருதத்
வத்தை எவ்விதமடைகிறான் எனின்? அதைச் சுருதி சொல்லு
கிறது. **आत्मना** (ஆத்மனா) சொந்தஸ்வரூபத்தினால் **वीर्यम्** (வீர்யம்-49)
பலத்தை-ஸாமர்த்தியத்தை, **विन्दते** (விந்ததெ) அடைகிறது. தனத்
தினுதவி, மந்திரம், ஓஷதி, தபஸ், யோகம் இவற்றால் செய்யப்
பட்ட வீரியமானது-ஸாமர்த்தியமானது, அறித்யமான பொருள்
களாற் செய்யப்பட்டதுபற்றி மிருத்புவை (ஸம்ஸாரத்தை) ப்போக்
குவதற்குச் சக்தியுள்ளதாக வாகமாட்டாது. ஆத்மவித்யையினால்
செய்யப்பட்ட வீர்யத்தையோ ஆத்மாவினாலேயே அடைகிறானே
யொழிய பிறவற்றினாலில்லை ஆதலால் ஆத்மவித்யா வீரியமானது
அன்யத்தைஸாதனமாகக் கொள்ளாதிருப்பதால் (தன்னைத்தானே
ஸாதனமாகக் கொண்டிருப்பதால்) அந்த வீர்யமே மிருத்புவைப்
போக்கச்சக்தி யுள்ளதாக வாகிவிடுகிறது. யாதுகாரணம்பற்றி ஆத்
மவித்யையினால் செய்யப்பட்ட வீரியத்தை ஆத்மாவினாலேயே (தன்
னாலேயே) அடைகிறானே, அக்காரணம்பற்றி ஆத்மவிஷயமான வித்
யையினால் அமிருதத்தை (மோக்ஷத்தை) அடைகிறான். “இந்த ஆத்
மா (க்ஞான) பலம் குறைந்தவனால் அடையமுடியாதது” என
ஆதர்வணத்தில் (முண்டகோபநிடதத்தில்) சொல்லப்பட்டுமிருக்கி
றது. “ஆகவே அமிருதத்தையன்றோ யடைகிறான்” என்று
சொன்ன ஹேதுவானது ஸமர்த்தமாகவே (பொருத்தமுள்ளதாகவே)
ஆகிவிடுகிறது. (4) (எ-து)

ஸ்தி சத்யம் மனுஷ்யஜன்மந்யஸ்மிந்நவிநாஸோऽर्थவत्ता வா சந்நாவோ வா பரமார்த்தா
 வா சத்யம் வித்யதே । ந சேதிஹவேதிததி, ந சேதிஹ ஜிவ்ஸ்தேததிகுத : அவேதி-
 த=ந விதிதவாந், ததா மஹதி=திர்ஹாऽநந்தா விநதி: =விநதன் ஜன்மஜராமர-
 ணாதி ப்ரவ்நாவிசுதேதலக்ஷணா சன்சாரகதி : । தஸ்மாதேவ் குணதோஸி விஜானந்தோ
 ப்ராஹ்மணா பூதேஸு பூதேஸு=சர்வபூதேஸு ஸ்தாவரேஸு சரேஸு சைகமாத்மதத்வம் ப்ரஹ் வி-
 சித்ய=விஜ்ஞாய சாக்ஷாதுக்ய திரா: =திரிமத் : ஸ்ய வ்யாவ்ரத்ய மமாஹ்மாவல-
 க்ஷணாதிவித்யாரூபாதஸ்மாலோகாதுபரம்ய சர்வாத்மைகபாவமத்வைதமாபக்ஷா : சந்தோऽ-
 மூதா மவந்தி=ப்ரஹ்மீவ மவந்தித்யர்த் : । “ச யோ ஹ வை தத்பரமம் ப்ரஹ் வேத
 ப்ரஹ்மீவ மவதி” இதி ஸ்ருதே : ॥

இதி ஸ்ரீகுவிந்நபகவத்பூஜ்யபாதிஸ்யஸ்ய ஸ்ரீமத்பரமஹ்ஸபரிவாஜகாசார்யஸ்ய
 ஸ்ரீமசுக்ஷ்ஹரபகவத : கதூ கெநோபநிஸத்பதமாஸ்யே த்விதீய : க்ஷண்ட : சமாஸ : ॥

* பெற்றவனாகவும் ஸமர்த்தனாகவும் இருந்து கொண்டு இதுவரை
 சொல்வப்பட்ட கக்ஷணம் வாய்ந்த ஆத்மாவை இதுவரை சொல்
 விய முறையை யொட்டி அறிவானேயானால் அப்பொழுது ஸத்ய
 மானது=இந்த மனுவஷ்யஜன்மத்தில் நாசமின்மையோ, பயனோ, ஸத்
 பாவமோ=அழியாநிலையோ, பரமார்த்தத்தன்மையோ அமைந்துவிடு
 கிறது. ந சேதிஹவேதி (ந அஹிஹாவேதீக்) ஜீவித்திருப்பவனாயும்
 அதிகாரப்பெற்றவனாயுமுள்ள (இவன் இப்பிறவியிலேயே) அறியா
 திருப்பானேயானால் மஹதி (‘ஹத்’) தீர்க்கமான=முடிவில்லாத விந-
 தி: (விநதீ) விநாசமானது=பிறப்பு மூப்பு மரணம் இவைமுதலிய
 வற்றின் தொடர்புக்கு விலக்கில்லாமை ரூபமான ஸம்ஸாரகதியா
 னது ஏற்படுகிறது ஆகவே இவ்விதம் குணதோஷங்களை யறிந்த
 ப்ராம்ஹணர்கள் பூதேஸு பூதேஸு (ஹததேஷு ஹததேஷு) ஸ்தாவர
 ஜங்கமங்களான எல்லாப்புகழ்களிலும் ஒன்றாகவுள்ள ஆத்மதத்த்வத்

* ஶாந்தோ தாந் : பரிவாதுபரமபரமோ ப்ரஹ்வித்யாதிசாரி (ஸாஹோ ஶாஹோ வஸி
 ஶாஹுவாஸவாஸாஸா ஶ்ரஹ்விதீஷாயிகாஸீ) என்றபடி அதிகாரம்
 பெற்றவனாகவும்.

अथ तृतीयः खण्डः ॥

ब्रह्म ह देवेभ्यो विजिभ्ये। 'अविज्ञातं विजानतां विज्ञातमविजानताम्'
इत्यादि श्रवणाद्यदस्ति तद्विज्ञातं प्रमाणैः, यन्नास्ति तदविज्ञातं शशविषा-
णकल्पमत्यन्तमेवासत् दृष्टम्। तथेदं ब्रह्माविज्ञातत्वादसदेवेति मन्दबुद्धीनां
व्यामोहो मा भूदिति तदर्थ्यमाख्यायिकारभ्यते। तदेव हि ब्रह्म सर्वप्रका-
रेण प्रशास्तु देवानामपि परो देवः, ईश्वराणामपीश्वरः, दुर्विज्ञेयः, देवानां

தைப் பரம்ஹமாக அறிந்து புத்திமான்களாய் என்னுடையது என்றும்
நான் என்றுமான லக்ஷணம்வாய்ந்த அவித்யாநுபமான இந்தலோ
கத்தினின்றும் ஸ்தே (பெ. தி) திரும்பி அதாவது:—வெறுப்பை
யடைந்து ஸர்வாத்மைகதவபாவமான அத்வைதத்தை யடைந்தவர்
களாய்க் கொண்டு பரம்ஹமாகவே ஆகின்றனர் என்பது பொருள்.
“எவனொருவன் அந்த மேலான பாம்ஹத்தை யறிவானோ அவன்
பரம்ஹமாகவே ஆகிறான்” என ஸ்ருதியு மிருக்கிறது. (5) (எ-று)

இவ்விதம் கோவிர்தபகவத்பூஜ்யபாதரின் சிஷ்யரும், ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ
பரிவ்ராஜகாசார்யருமான ஸ்ரீமத்சங்கரபகவத்பாதர் அவர்களின்

கிருதியான கேநோபநிடதத்தின் பதபாஷ்யத்தில்

இரண்டாவது கண்டம் முற்றிற்று

—•••—

முன்னுரவது கண்டம்.

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—“அவிஞ்ஞாதம் விஜாநதாம் விஞ்ஞாதம்
விஜாநதாம்” என்றதாதி ஸ்ருதிவசனமிருப்பதைக் கொண்டு. எது
இருக்கோ அதுபரமானங்களால் அறியப்பட்டதாகவும், எது இல்லை
யோ அது அறியப்படாததாகவும் முயற்கொம்புக் கொப்பானதாக
வும், முற்றிலுமே அஸத்தாகவும் காணப்பட்டிருக்கிறது. அவ்
விதமே இந்த பரம்ஹமானது அவிஞ்ஞாதமாக (அறியப்படாததாக)
இருப்பதால் அஸத்தாகவே தானாகும் என மந்தபுத்திகளுக்கு மயக்
கமுண்டாகவேண்டாமெனக் கருதி அதற்கு வேண்டி இந்தக் கதை
ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. அதேபரம்ஹமன்றோ எல்லாப் பகாரத்தாலும்
ப்ரஸாஸனம் (நியமனம்) செய்வதாகவும், தேவர்களுக்கும் மேலான

जयहेतुः, असुराणां पराजयहेतुः, तत्कथं नास्तीत्येतस्यार्थस्यानुकूलानि-
ह्युत्तराणि वचांसि दृश्यन्ते। अथ वा ब्रह्मविद्यायाः स्तुतये। कथम् ?
ब्रह्मविज्ञानाद्धृदय्यादयो देवा देवानां श्रेष्ठत्वं जग्मुः ततोऽप्यतितरामिन्द्र
इति। अथवा दुर्विज्ञेयं ब्रह्मेत्येतत्प्रदर्श्यते। येनाभ्यादयोऽतितेजसोऽपि क्लेशे
नैव ब्रह्म विदितवन्तस्तथेन्द्रो देवानामीश्वरोऽपि सन्निति। वक्ष्यमाणोपनिष-
द्विधिपरं वा सर्वम्। ब्रह्मविद्याव्यतिरेकेण प्राणिनां कर्तृत्वभोवत्त्वाद्यभि-
मानो मिथ्येत्येतद्दर्शनार्थं वाख्यायिका, यथा देवानां जयाद्यभिमानस्तद्व-
दिति ॥

தேவனாகவும், ஈஸ்வரர்களுக்குப் ஈஸ்வரனாகவும், அறிதற்கரிதானதாக
வும், தேவர்களின் ஜயத்துக்குக் காரணமாகவும், அசுரர்களின்
தோல்விக்கு ஹேதுவாகவும் மிருக்கின்றது. ஆனதுபற்றி அது எவ்
விதமில்லாததாக (அஸத்தாக) ஆகக்கூடும் என்ற இந்தப் பொருளு
க்கு அனுகூலங்களாகவன்றோ மேலுள்ளவசனங்கள் காணக்கிடக்
கின்றன. அல்லது ப்ரம்ஹவீத்யையை ஸ்துதிக்கவேண்டி (இக்கதை)
யாரம்பிக்கப்படுகிறது. எவ்விதமெனின்? கூறுவாம். ப்ரம்ஹவிக்
ஞர்னத்தாலன்றோ அச்னியாதிய தேவர்கள் தேவர்களுக்குள் ஸ்ரேஷ்
டர்களாக விருத்தலை உடைந்தனர். இந்திரனும் அவர்களைக் காட்
டிலும் மிக்கஸ்ரேஷ்டனாக விருத்தலையடைந்தவனுன என்றும்.

அல்லது அக்னி முதலியோர் மிக்கத் தேஜஸ்விகளாக விருப்பி
னுங்கட கஷ்டத்துடனேயே ப்ரம்ஹத்தை யறிந்தனர். அவ்வித
மே இந்திரனும் தேவர்களுக்கு ஈஸ்வரனாக விருப்பினுங்கட கஷ்
டத்துடனேயே ப்ரம்ஹத்தை அறிந்தான். ஆனதுபற்றி ப்ரம்ஹ
மானது அறிதற்கரிதானது என்ற இது இதனும் காட்டப்படுகிறது.
அல்லது பின்னர் சொல்லப்பட்டபோகும் ஸ்குணப்ரம்ஹோபாஸன
விதிக்கு வேண்டியாவது, இக்கதை சொல்லப்பட்டதாகவாகும். அல்
லது ப்ரம்ஹ வித்யையைத் தவிர்த்து ப்ராணிகளுக்குள்ள கர்த்தி
ருத்வாதியான அபிமானமானது பொய்யானது என்ற இதைக் காட்
டவேண்டியாவது இந்தக் கதைசொல்லப்பட்டதாகவாகும். தேவர்
களுக்கு ஜயாதி அபிமானமானது எவ்விதமோ அதுபோலவேயாழ்-

ब्रह्म ह देवेभ्यो विजिग्ये तस्य ह ब्रह्मणो विजये देवा
अमहीयन्त । त ऐक्षन्तास्माकमेवायं विजयोऽस्माकमेवायं
महिमेति ॥ १ ॥

ஸ்ரஹ ஹ டெவெஹ்யோ விஜிமெய்ய தஸ்ய ஹ ஸ்ரஹணோ
-விஜயெ டெவா அஹீயந்த | த லெனக்ஷணா ஸ்மாகடெவாயம் விஜ
-யொ ஸ்மாகடெவாயம் மஹிமெதி || ௧ ||

ब्रह्म=यथोक्तलक्षणं परं ह=किल, देवेभ्योऽर्थाय विजिग्ये=जयं लब्ध-
वद्देवानामसुराणां च सङ्ग्रामेऽसुराजित्वा जगदरातीनीश्वरसेतुमेतृन्देवेभ्यो
जयं तत्फलं च प्रायच्छजगतस्स्थेमे । तस्य ह किल ब्रह्मणो विजये देवाः=
अग्न्यादयः अमहीयन्त=महिमानं प्राप्नुवन्तः । तदात्मसंस्थस्य प्रत्यगात्मन

(ப-ரை) ब्रह्म ह (ஸ்ரஹ ஹ) = ப்ரம்ஹமோ தேவைய: (டெவெ
ஹ்ய:) = தேவர்களுக்காகவேண்டி விஜிமெய்ய (விஜிமெய்ய) = ஜயத்தை
யடைந்தது. तस्य ह ब्रह्मणः (தஸ்ய ஹ ஸ்ரஹண:) = அந்த ப்ரம்
ஹத்தினுடைய விஜயெ (விஜயெ) = ஜயத்தில் தேவா: (டெவா:) = தேவர்
கள் அமஹீயந்த (அஹீயந்த) = மஹிமையை யடைந்தனர். ते (தெ) =
அந்தத் தேவர்கள். अयम् (அயம்) = இந்த விஜய: (விஜய:) = விஜய
மானது. अस्माकमेव (அஸ்மாகடெவ) = எங்களுடையதே யாகும்.
अयम् (அயம்) = இந்த, महिमा (மஹிமா) = மஹிமையானது, अस्माकमेव
(அஸ்மாகடெவ) = எங்களுடையதே யாகும் என ऐक्षन्त (லெனக்ஷண) =
எண்ணினர். (1) (எ-று)

பாஷ்யம்.—ब्रह्म ह देवेभ्यो विजिग्ये (ஸ்ரஹ ஹ டெவெஹ்யோ
விஜிமெய்ய) = இதுவரை சொல்லப்பட்ட லக்ஷணம் வாய்ந்த ப்ரம்ப்ரம்
ஹமோ வெனில் தேவர்களையும் பொருட்டு ஜயத்தையடைந்தது.
தேவர்களுடையவும் அசுரர்களுடையவும் சண்டையில் ஜகத்துக்குச்
சத்துருக்களும் ஈஸ்வரனது ஸேதுவை (அணையை) உடைப்பவர்
களுமான அசுரர்களை ஜயித்து ஜகத்தினது விருத்திக்கு வேண்டி
ஜயத்தையும் அதன்பலனையும் தேவர்களையும் பொருட்டுக் கொடுத்தார்.
அந்த ப்ரம்ஹத்தினுடைய விஜயத்திலன்றோ அக்னியாதிக
ளான தேவர்கள் மஹிமையை யடைந்தனர். அப்பொழுது இந்த

ईश्वरस्य सर्वज्ञस्य सर्वक्रियाफलसंयोजयितुः प्राणिनां सर्वशक्तेर्जगत्-
स्थितिं चिकीर्षोरयं जयो महिमाचेत्यजानन्तस्ते=देवाः, ऐक्षन्त=ईक्षितव-
न्तः अग्न्यादिस्वरूपपरिच्छिन्नात्मकतोऽस्माकमेवायं विजयोऽस्माकमेवायं
महिमाऽग्निवाय्विन्द्रत्वादिलक्षणो जयफलभूतोऽस्माभिरनुभूयते नास्मत्प्रत्य-
गात्मभूतेश्वरकृत इति ॥ १ ॥

तद्वैषां विजज्ञौ तेभ्यो ह प्रादुर्बभूव तन्न व्यजानत
किमिदं यक्षमिति ॥ २ ॥

ததெஹஷாஃ விஜஜ்ஞௌ தெஹ்யோ ஹ ப்ராஹுஸபஹுவ
தந் வஜானத கிமிதம் யக்ஷமிதி ॥ 2 ॥

ஜயமும், மஹிமையும் ஆத்மாவிலிருப்பவரும், ப்ரத்யகாத்மாவும், ஸர்வக்ஞனும், ப்ராணிகளினது ஸர்வக்ரியைசங்குக்கும் பலன் தருபவரும், ஸர்வசக்தரும், ஜகத்தின் ஸ்திதியைச் செய்ய விருப்பங் கொண்டவருமான ஈஸ்வரனுடையது என அறியாதவர்களான அந்தத் தேவர்கள் இந்த ஜயமானது அக்னியாதி ஸ்வரூபத்தினால் பரிச்சின்னர்களான தங்களால் செய்யப்பட்டது. (ஆனதுபற்றி இது) தங்களுடையதே. அக்னித்தன்மை, வாயுத்தன்மை, இந்திரத்தன்மை இவைரூபமானதும் ஜயத்தின் பயனாகவானதுமான இந்த மஹிமையானது நம்மால் அனுபவிக்கப்படுகிறது. (ஆனதுபற்றி இது) நம்முடையதாகவாகுமேயொழிய நமக்கு ப்ரத்யகாத்மாவாகவான ஈஸ்வரனால் செய்யப்பட்டதன்று என இவ்விதம் பொய்யான அபிமானமுள்ளவர்களாய் எண்ணலாயினர். (1) (எ-று)

(ப-ரை) एषाम् (வணஷாஃ)=இவர்களுடைய தத் (தக்ஷி)=அந்தப் பொய்யான எண்ணத்தை விஜज्ञौ ह (விஜஜ்ஞௌ ஹ)=ப்ரம்ஹமறிந்து கொண்டதன்றோ. तेभ्यः (தெஹஷி)=அந்தத் தேவர்களுக்கு வேண்டி. प्रादुर्बभूव ह (ப்ராஹுஸபஹுவ ஹ)=அவர்கள் முன்னிலையில் ஆவிர்ப்பாவத்தை (தோற்றத்தை) யடைந்ததன்றோ. इदम् (இதம்)=இந்த யக்ஷम् (யக்ஷிஷி)=பெரிய பூதமானது किम्? (கிஷி?)=என்ன? इति (இதி)=என தத் (தக்ஷி)=ஆவிர்ப்பாவத்தையடைந்த அந்தப் பூதத்தை नव्यजानत (நவஜானத)=தேவர்கள் அறிந்தகொள்ளவே முடியாதவராயினர். (2) (எ-று)

एवं मिथ्याभिमानेक्षणवतां तद्ध किलैषां मिथ्येक्षणं विज्ञौ=विज्ञात-
वद्ब्रह्म सर्वेक्षितुं हि तत्सर्वभूतकरणप्रयोक्तृत्वाद्देवानां च मिथ्याज्ञानमुप-
लब्ध्य मैवास्तुरवद्देवा मिथ्याभिमानात्पराभवेयुरिति तदनुकंपया देवान्मिथ-
्याभिमानापनोदनेनानुगृह्णीयामिति तेभ्यो देवेभ्यो ह किलार्थाय प्रादुर्बभूव
स्वयोगमाहात्म्यनिर्मितेनात्यद्भुतेन विस्मापनीयेन रूपेण देवानामिन्द्रियगो-
चरे प्रादुर्बभूव । तत्प्रादुर्भूतं ब्रह्म न व्यजानत नैव विज्ञातवन्तो देवाः ।
किमिदं यक्षं पूज्यं महद्भूतमिति ॥ २ ॥

तेऽग्निमब्रुवज्जातवेद एतद्विजानीहि किमेतद्यक्षमिति
तथेति ॥ ३ ॥ तदभ्यद्रवत्तमभ्यवदत्कोऽसीत्यग्निर्वा अहमस्मीत्य
ब्रवीज्जातवेदा वा अहमस्मीति ॥ ४ ॥ तस्मिंस्त्वयि किं वीर्यं
मित्यपीदं सर्वं दहेयं यदिदं पृथिव्यामिति ॥ ५ ॥ तस्मै तृणं
निदधावेतद्देहेति तदुपमेयाय सर्वजवेन तन्न शशाक दग्धुं स
तत एव निवधृते नैतदशकं विज्ञातुं यदेतद्यक्षमिति ॥ ६ ॥

பாஷ்யம்.—இவர்களின் அந்தப் பொய்யான எண்ணத்தை
ப்ரம்ஹம் அறிந்தகொண்டுவிட்டதன்றோ? அது எல்லா ப்ராணிக
ளுடையவும் கரணங்களுக்கு ப்ரேரகமாக இருப்பதிலிருந்து ஸர்வ
ஸாக்ஷியாகவன்றோ இருக்கிறது. தேவர்களுக்கும் பொய்யான
க்ஞானமேற்பட்டிருப்பதையறிந்து, அசுரர்கள்போலத் தேவர்களும்
பொய்யான அபிமானத்தால் அபஜ்யத்தை அடையவேண்டாமென
அவர்களிடத்துக் கருணைகொண்டு பொய்யான அபிமானத்தைப்
போக்கித் தேவர்களை அனுக்கிரஹிக்கின்றேன் என்பதாய் அந்தத்
தேவர்களுக்குவேண்டி ப்ராதார்ப்பாவத்தை அடைந்தது = தன்னு
டையாகமாஹாத்மியத்தினால் நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்டதும், மிக்கவத்
புத்தமானதும், ஆம்சரியப்பட்டக்கூடியதுமான ரூபத்துடன் தேவர்க
ளின் இந்திரிய கோசரத்தில் ப்ராதார்ப்பாவத்தைத் தோற்றத்தை,
ஆடைபூத்தது = அவ்விதம் ஆவிர்ப்பாவத்தையடைந்த அந்த ப்ரம்ஹத்
தை இந்த யக்ஷமானது பூஜிக்கத்தக்க பெரியபூதமானது என்னை?
எனத் தேவர்கள் அறிந்து கொள்ளவேயில்லை. (2) (எ-து)

தெய்வியஸுவஜாதவெடி வணதலிஜாநீஹி கிடுகெடி
 க்ஷிதி தமெதி || ௩ || தடிஷ்டி வதலிஷ்டிவதொடவீதுதி
 வடா சுஹஸீதுஷ் வீஜாதவெடி வா சுஹஸீதி || ௪ || தலி
 ஸ்யி கிம் வீயபிதிதுவீடி ஸவடம் டிஹெயம் படிம் வ்யுதி
 வ்யாதி || ௫ || தமெஸு துணம் நிடியாவெதடிஹெதி தடி
 வபெயாய ஸவடஜெவந தஹ ஸஸா கடிஹம் ஸ தத வளவ
 நிவவ்யுதெ நெநதடிஸகம் விஜாதாம் யடிதடி க்ஷிதி || ௬ ||

(ப-ரை) தெ (தெ)=அந்தத் தேவர்கள் அநிம் (சுமிடி)=அக்னி
 யைப்பார்த்து ஹே ஜாதவேடி! (ஹே ஜாதவெடி!)=ஓ அக்னியே!, எதய-
 ஷம் (வணதலிஷ்டி)=எங்களுக்கெதிரில் நிற்கும் இந்த யக்ஷமானது
 கிம் (கிடி)=என்னை என விஜானிஹி (விஜாநீஹி)=அறிந்துகொள்
 இதி (உதி)=என்று அந்வந் (அஸுவந்)=சொல்லினர். ததேதி (தமெ
 தி)=அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொல்லி (3)

தத் (ததி)=அந்த யக்ஷத்தைக் குறித்து, அந்யதவத் (சுமிடி
 வதி)=அருகிலோடினான். தம் (தடி)=அருகில் வந்துநிற்கும் அந்த
 அக்னியைப் பார்த்து ப்ரம்ஹமானது கோடசி (கொடலி)=நீயார்
 இதி (உதி)=என அந்யதவத் (சுமிடிவதி)=கேட்டது. இவ்விதம்
 கேட்கப்பட்ட அக்னியானது அஹம் (சுமிடி)=நான் அநிவா (சுமி
 வடா)=அக்னியெனப் பிரலித்திபெற்றவனாகவும் அஸிம் (சுமிடி)=
 இருக்கிறேன் இதி (உதி)=என்றும், அஹம் (சுமிடி)=நான் ஜாதவேடா வா
 (ஜாதவெடி வா)=ஜாதவேதஸ்ஸெனப் பிரலித்திபெற்றவனாகவும்
 அஸிம் (சுமிடி)=இருக்கிறேன் இதி (உதி)=என்றும், அந்வத (அஸு
 வீதி)=சொன்னான் (தன்னைப்புக்கிழந்து சொல்லிக்கொண்டான்.) (4)

தஸிம்ஸுவயி (தலிம்ஸுயி)=அத்தகைய உன்னிடத்தில். கிம் வி-
 யம் (கிம் வீயடிடி)=என்ன சக்தி இருக்கிறது இதி (உதி)=என்
 ப்ரம்ஹம் கேட்டது. பூமிவ்யாம் (பூமிவயாம்)=பூமியிலிருக்கின்ற
 உபலக்ஷணமுறையால் ஆகாசத்திலுமிருக்கின்ற இஹம் (உடிடி)=இன்ன
 யத் (யதி)=யாதாண்டோ இதையும்; இத் சர்வமபி (உடிம் ஸவடிவி)
 இந்த எல்லாஜகத்தையுங்கூட டிஹெயம் (டிஹெயடி)=பொசுக்கிவிடு
 வேன் இதி (உதி)=என்று சொன்னான். (5)

ते=तदजानन्तो देवाः सान्तर्भयास्तद्विजिज्ञासवोऽग्निम्=अग्रगामिन्
जातवेदसं सर्वज्ञकल्पमब्रुवन्=उक्तवन्तः हेजातवेद एतत्=अस्मद्गोचरस्थं
यक्षं विज्ञानीहि=विशेषतो बुध्यस्व त्वं नस्तेजस्वी किमेतद्यक्षमिति ।
तथास्त्विति तद्यक्षमभ्यद्रवत्=तत्प्रतिगतवानग्निः। तं च गतवन्तं पिपृच्छिषुं
तत्समीपेऽप्रगल्भत्वात्पूर्णां भूतं तद्यक्षमभ्यवदत्=अग्निं प्रत्यभाषत—कोऽ-
सीति । एवं ब्रह्मणा पृथोऽग्निरब्रवीदग्निर्वा=अग्निनामाहं प्रसिद्धो जातवेदा

तस्मै (தஸுமெ) = அவ்விதஞ் சொன்ன அக்னியையும் பொருட்டு
एतद्ब्रह्म (ஊதஃஹ) = இதைப் பொசுக்கு இதி (ஊ.சி) = என்று சொல்லி
मृणम् (மூணம்) = துரும்பை நிதயி (மீ.யு.ள) = ப்ரம்ஹமானது
போட்டது. सर्वज्ञवेन (ஸவ.ஜவெந) = தனக்குள்ள முழுவேகத்
துடனும் தத் (தக்) = அத்துரும்பில் उपप्रेयाय (உபபு.யாய) = ப்ர
வேசித்தான். तत् (தக்) = அத்துரும்பை दग्धुम् (த.யு.ஹ) = பொசுக்க
न शशक (ந ஸஸாக) = சக்தியுள்ளவனாகவாகவில்லை. सः (ஸஃ) =
அந்த அக்னியானவன் यदेतद्यक्षम् (யதெ.த.யக்ஷம்) = இந்த யக்ஷம்
யாதானடோ एतत् (ஊதக்) = இதை विज्ञातुम् (வி.ஜ்.நா.து) =
அறிவதற்கு नैवाशकम् (நெவாஸாகம்) = முடியாதவனாகவே இருக்க
ிறேன் इति (ஊ.சி) = என तत एव (தத ஊவ) = அந்த யக்ஷத்தினி
டமிருந்தே निववृते (நிவவ.தெ) = திரும்பிவந்துவிட்டான். (6)

பாஷ்யம்.— ते (தெ) அதையறியாத அந்தத்தேவர்கள் உள்ளில்
பயமடைந்தவர்களாகவும் அதையறியவிரும்பங்கொண்டவர்களாகவு
மாகி अग्निम् (அ.நி.ம்) அக்னியை = தங்களுக்கு முன் செல்லுகின்றவ
னும் ஜாதவேதஸ்ஸும் = ஸர்வக்ருகல்பனுமான அக்னிடேவனை நோ
க்கி ஹேஜாதவேதஃ! = ஓ அக்னியே! நீ எங்களுள் தேஜஸ்வியாக
கிருப்பதால் இந்த யக்ஷம் யாதென எங்கள் முன்னில் நிற்கும் இந்த
யக்ஷத்தை அறிவாயாக எனச்சொல்லினார். (3) அப்படியே ஆகட்
டுமெனச் சொல்லி அந்த யக்ஷத்தையே நோக்கிச் சென்றான். तम् (தம்)
அருகில்வந்தவனும் கேட்கவெண்ணங்கொண்டவனும் அதனருகில்
ஸாமர்த்தியமில்லாமைபற்றி மௌனமாக இருப்பவனுடைய அக்னி
யைப்பார்த்து அந்த யக்ஷமானது நீயார்! எனக் கேட்டது. இவ்
விதம் ப்ரம்ஹத்தினால் கேட்கப்பட்ட அக்னியானவன் நான் அக்னி

इति च नामद्वयेन प्रसिद्धतयात्मानं श्लाघयन्निति । एवमुक्तवन्तं ब्रह्मवाचत,
तस्मिन्=एवं प्रसिद्धगुणनामवति त्वयि किं वीर्यम्=सामर्थ्यमिति । सोऽब्र-
वीदिदं जगत्सर्वं दद्वेयम्=भस्मीकुर्यां यदिदं स्थावरादि पृथिव्यामिति ।
पृथिव्यामित्युपलक्षणार्थं यतोऽन्तरिक्षस्थमपि दह्यत एवाग्निना । तस्मै=
एवमभिमानवते ब्रह्म तृणं निदधौ पुरोऽग्नेः स्थापितवत् । ब्रह्मणा एतत्तृ-
णमात्रं ममाग्रतो दह न चेदसि दग्धुं समर्थो मुञ्च दग्धृत्वाभिमानं सर्वत्रे-
त्युक्तस्तत्तृणमुपप्रेयाय=तृणसमीपं गतवान् सर्वजवेन=सर्वोत्साहकृतेन वेगे-
न । गत्वा न शशाक=नाशकद्गधुं, सः=जातवेदास्तृणं दग्धुमशको ब्री-
डितो हतप्रतिज्ञस्तत एव=यक्षादेव तूष्णीं देवाःप्रति निववृते=निवृत्तः
प्रतिगतवान् नैतद्यक्षमशकम्=शक्तवानहं विज्ञातुम्=विशेषतो यदेतद्यक्ष-
मिति ॥ ३-६ ॥

யென்றபெயருள்ளவனாகவும், ஜாதவேதஸ் என்றும் ப்ரவரித்தனாகவு
மாவேன் என இரண்டுபெயர்களுடன் ப்ரவரித்தனாகவிரும்ப்பதாகத்
தன்னைப் புகழ்ந்துகொண்டான். (4) இவ்விதஞ்சொன்ன அக்னி
யைப்பார்த்து. இவ்விதம் ப்ரவரித்தமான குணம் பெயர் இவை
வாய்ந்த உன்னிடத்திலுள்ள வீர்யம்=ஸாமர்த்தியம் யாது? என்று
ப்ரம்ஹம் கேட்டது. இந்த ஜகத்யாவையும் சாம்பலாக்கிவிடுவேன்,
பூமியிலுள்ள அசையாப்பொருள் முதலியது யாதுண்டோ இதை
யும் பொசுக்கிவிடுவேன் என அந்த அக்னி சொன்னான். சுருதியில்
பூமியில் என்பது உபலக்ஷணமுறையால் கூறப்பட்டதாகும். ஆகா
சத்திலுள்ளதுங்கூட அக்னியினால் பொசுக்கப்படுகின்ற தன்றோ.
(5) இவ்விதம் அபிமானமுள்ள அக்னியையும் பொருட்டு ப்ரம்ஹ
மானது துரும்பைவைத்தது. அதாவது:—அக்னிக்கு முன்னிலையில்
ப்ரம்ஹம் துரும்பைப் போட்டது என்றும். இத்துரும்பை யட்
டும் எனது முன்னிலையில் பொசுக்கு. இதைப் பொசுக்க ஸமர்த்
தனாக வாகாவிடில் எல்லாவிடத்திலும் பொசுக்குந்தன்மைவாய்ந்த
வன் என்றதான அபிமானத்தைவிட்டு என்று சொல்லப்பட்டவனாய்
தனது முழு உத்ஸாஹத்தாலும் செய்யப்பட்ட வேகத்துடன் துரும்
பின் ஸமீபத்தை அடைந்தான். அடைந்து அந்த ஜாதவேதஸ்ஸா

अथ वायुमब्रमन्वायवेतद्विजानीहि किमेतद्यक्षमिति
तथेति ॥ ७ ॥ तदभ्यद्रवत्तमभ्यवदत्कोऽसीति वायुर्वा अह-
मस्मीत्यब्रवीन्मातरिश्वा वा अहमस्मीति । ८ ॥ तस्मिंस्त्वयि
किं वीर्यमित्यपीदं सर्वमाददीय यदिदं पृथिव्यामिति ॥ ९ ॥
तस्मै तृणं निदधावेतदादत्स्वेति तदुपप्रेयाय सर्वजवेन तन्न श-
शाकादातुं स तत एव निववृते नैतदशकं विज्ञातुं यदेतद्यक्ष-
मिति ॥ १० ॥

சுய வாயுமஹ்வம்வநாயவெததவிஜாநீஹி கிமெதததக்ஷமிதி
ததயேதி ॥ ௭ ॥ ததஹ்யத் ததஹ்யதததொஸ்மிதி வாயுவஹ
சஹஸீததஸு வீநாதரிஸ்வா வா சஹஸீதி ॥ ௮ ॥ ததஸி
ஸ்யி கிம் வீயபிததீததீய ஸவஹாஹீய ததீய ததீய வுயிவா
திதி ॥ ௯ ॥ ததெஸு துணம் ததீயாவெததாஹஸுமி ததீய
வவெய்யாய வவஹ்வெந ததஸஸாகாததம் ஸ தத
வவ திவவதெ நெநததஸகம் விஜாததம் தததததததததிதி ॥

னவன் துரும்பைப்பொசுக்கமுடியவில்லை. உடன் வெட்கமடைந்து
ப்ரதிக்ஞையை யிழந்து ' இந்த யக்ஷம்யாதென அறிய சக்தியற்றவ
னாகவிருக்கிறேன் ' என அதேயக்ஷத்தினிடமிருந்து மௌனமாகத்
தேவர்களைக் குறித்துக் திரும்பிவந்தான். (6) (எ-று)

(ப-ரை) अथ (சுய)=பிறகு वायुम् (வாயு=ஹ்வம்)=வாயுவை நோக்கி
हे वायो (ஹெ வாயொ)=ஓவாயுவே! किमेतद्यक्षमिति (கிமெதததததததத
திதி)=இந்தயக்ஷம் யாதென विजानीहि (விஜாநீஹி)=அறிவாயாக
என்று अब्रवन् (சுஸுவநு)=சொல்லின तथेति (ததயேதி)=அப்படி
யே ஆகட்டுமென. (7)

तदभ्यद्रवत् (ததஹ்யத் தத வக்ஷி)=அந்த யக்ஷத்தை நோக்கி வாயு
ஓடினான். तमभ्यवदत्कोऽसीति (ததஹ்யதததததொஸ்மிதி)=அருகில் வந்த
வாயுவை நோக்கி நீ யார்! என ப்ரம்ஹம் கேட்டது. वायुर्वा अह-
मस्मीत्यब्रवीत् (வாயுவஹா சஹஸீ ததஸு வீகி)=வாயுவாகவே நா
னிருக்கிறேன் என்று சொன்னான். मातरिश्वा वा अहमस्मीत्यब्रवीत्
(மாதரிஸ்வா வா சஹஸீ ததஸு வீகி)=மாதரிஸ்வாவாக=ஆகாசத்திற்

अथानन्तरं वायुमब्रवन्, देवायो एतद्विजानीहीत्यादि समानार्थं पूर्वे-
ण । वानाद्गमनात्, गन्धनाद्वा वायुः । मातर्यन्तरिक्षे भवतीति मातरि-
श्वा । इदं सर्वमप्याददीय गृह्णीयाम् । यदिदं पृथिव्यामित्यादिसमानमेव ॥

செல்லுந்திறமை யுடையவனாகவே நான் இருக்கிறேன் என்றும்
சொன்னான். (8)

तस्मिंस्त्वयि (தஸ்மின்ஸ்வயி)=அத்தகையவன் னிடத்தில் கிं वीर्य-
मिति (கிம் வீர்ய-இதி)=இருக்கும் ஸாமர்த்தியம் யாது? என்றது.
अपीदं सर्वमाददीय (அபீதம் ஸ்வ-அஹ-இதி)=இந்த ஐசத்யாவையுமே
நான் எடுத்து விடுவேன். यदिदं पृथिव्यामिति (யதிதம் பூமிவ்யா-
இதி)=பூமியில் (ஆகாசத்திலும்) இருப்பது யாதுண்டோ இவற்றை
யும் எடுப்பேன் என்றான். (9)

एतदावत्स्वेति (ஐததாஹ்வஸ்வீதி)=இதை எடு என்பதாய் तमै-
तृणं निदधौ (தமெஹ் துணம் நிதயௌ)=வாயுவையும் பொருட்டுத்
தரும்பைப்போட்டது. तदुपप्रेयाय सर्वज्ञवेन (தஹ்வபுபுரேயாய்
ஸ்வஜ்ஜவெந)=முழுவேகத்துடன் கூட அத்தரும்பை அடைந்தான்.
तन्न शशाकादातुम् (தந் ஸாஸாகாதாதும்)=அத்தரும்பை எடுக்கச்
சத்தியுடையவனாகவாகவில்லை. सः(ஸ்)=அந்த வாயுவானது, यदेत-
द्यक्षम् (யதெததக்ஷம்)=யாதொரு இந்த யக்ஷமுண்டோ नैतदशकं
विज्ञातुम् (நெததாஸகம் விஜ்ஞாதும்)=இதையறிய ஸாமர்த்தியமுள்
ளவனாக வாகவில்லை इति (இதி)=என तत एव (தத வநவ)=அதே
ப்ரம்ஹத்தினிடமிருந்து निववृते (நிவவ்ருதெ)=திரும்பித் தேவர்கள்
ஸம்பம் வந்துவிட்டான். (10) (எ-று)

பாஷ்யம்.—अथ वायुमिति (அஹ்வ வாயு-இதி) பிறகு வாயுவைச்
சொல்லினார். ஹே வாயோ! இதையறிவாயாக என்றதாதிகள், முன்
னுள்ள மந்திரத்துடன் ஸமானமான பொருளுள்ளனவாகும். கதி
யுள்ளதாக இருப்பதுகொண்டும், மணமுள்ளதாக்குவதன் மூலமும்
வாயுவெனப்படுகிறது. மாதரி=ஆகாசத்தில் செல்லுவதுபற்றி மாத
ரிஸ்வா=எனப்படுகிறது. இவையாவையும் आददीय (அஹ்வ-இதி) ஆத
தீய=எடுப்பேன். யதிதம் ப்ருதிவ்யாம் என்றதாதி ஸமானமாகவே
ஆகும். (7-10) (எ-று)

अथैद्रमब्रुवन्मघवन्नेतद्विजानीहि किमेतद्यक्षमिति तथेति
तदभ्यद्रवत्तस्मात्तिरोदधे ॥ ११ ॥ स तस्मिन्नेवाकाशे स्त्रिय-
माजगाम बहुशोभमानामुमां हैमवतीं तां होवाच किमेतद्यक्ष
मिति ॥ १२ ॥ इति तृतीयः खण्डः ॥

சுயெநு உபைவநுவவநெதவிஜானீஹி கிமெதத்யக்ஷ
மிதி தயெதி தத்யத் தவதஸூதி ரொஹெ ॥ ௧௧ ॥ ஸ தஸூ
நெவாகாஸெ ஸ்ரியஜாமா உவஹஸொஹஜாநா உபைவாஹெ
உவதீஹி தாஹெவாவ கிமெதத்யக்ஷமிதி ॥ ௧௨ ॥

(ப-ரை) அய (சுய)=பிறகு உட்ரம் (உ.ந. ௭)=இந்திரனை நோக்கி
ஹே ம஘வந் (ஹெ உவவந்)=ஹே இந்திரனே! கிமெதத்யமிதி (கிமெ
தத்யக்ஷமிதி)=இந்த யக்ஷமானது என்னவென்று விஜானிஹி (விஜா
நீஹி)=அறிவீராக என அப்ரவந் (அபு-வந்)=சொல்லினர். தயேதி
(தயெதி)=அப்படியே ஆகட்டுமென்று தத் (தக்)=அந்த ப்ரம்ஹத்
தைக்குறித்து அப்யத்ரவத் (அஹத் உவக்)=ஓடினான். தஸ்மாத் (தஸூக்)=
தனது ஸம்பம் வந்த அந்த இந்திரனிடமிருந்து திரோததே (கிரொ
ஹெ)=ப்ரம்ஹம் மறைந்தது. (11)

ச: (ஸ)=அந்த இந்திரன், தஸ்மிந்நேவாकाशे (தஸூநெவாகா
ஸெ)=ப்ரம்ஹமானது எந்தவிடத்தில் மறைந்ததோ அந்த ஆகாசத்தி
லேயே [அந்த யக்ஷத்தைத் தியானஞ்செய்துகொண்டு நின்றான்.
அந்த இந்திரனுக்கு யக்ஷத்தினிடத்திலிருக்கும் பக்தியையறிந்து
வித்யாதேவியானவள் ஸ்திரீ ரூபத்துடன் ஆவிர்ப்பாவத்தை (தோற்
றத்தை) யடைந்தாள்] ஹேமவதிம் (ஹெஹவதீ) =ஸ்வரணத்தாற்செய்
யப்பட்ட ஆபரணமுள்ளவள்போல बहुशोभमानाम् (வஹஸொஹ
ஜாநா) =மிக்கப் பிரகாசிக்கின்றவளும், उमा (உமா) =பார்வதிரூபி
யுமான ஸ்ரியம் (ஸ்ரிய) =ஸ்திரீயை आजगाम (ஆஜமா) =அடைந்
தான். அல்லது ஹேமவதிம் (ஹெஹவதீ) =பர்வதராஜகுமாரியும்
बहुशोभमानाम् (வஹஸொஹஜாநா) =மிக்கப் பிரகாசிக்கின்றவளும்
स्त्रियम् (ஸ்ரிய) =ஸ்திரீ ரூபினியுமான उमा (உமா) =பார்வதியை
आजगाम (ஆஜமா) =அடைந்தான். किमेतद्यक्षमिति (கிமெதத்யக்ஷ

अथेन्द्रमब्रुवन्मघवन्नेतद्विजानीहीत्यादि पूर्ववत् । इन्द्रः=परमेश्वरो मघवा बलवत्वात्तथेति तदभ्यद्रवत् । तस्मादिन्द्रादात्मसमीपं गतात्तद्ब्रह्म तिरोदधे=तिरोभूतम् । इन्द्रस्येन्द्रत्वाभिमानोऽतितरान् निराकर्तव्य इत्यत रसंवादमात्रमपि नादाद्ब्रह्मेन्द्राय । तत्=यक्षे यस्मिन्नाकाशे=आकाशप्रदेश आत्मानं दर्शयित्वा तिरोभूतमिन्द्रश्च ब्रह्मणस्तिरोधानकाले यस्मिन्नाकाश आसीत्स इन्द्रस्तस्मिन्नेवाकाशे तस्थौ किन्तद्यक्षमिति ध्यायन्, न निवृत्तेऽश्यादिवत्, तस्येन्द्रस्य यक्षे भक्तिं बुध्वा विद्योमारूपिणी प्रादुरभूत्स्वी-रूपा । स इन्द्रस्तामुमां ददुशोभमानां, सर्वेषां हि शोभमानानां शोभनतमा

உகி)=இந்த யக்ஷமானது மாதென தாம் (தாடி)=அவளை உவாச (உவா அ)=கேட்டான். (12) (எ-று)

பாஷ்யம்.—பிறகு ஹே பசவன் !=ஹே இந்திர! இதையறிந்து வா என இந்திரனைச் சொல்லினர் என்றதாதிசளுக்கு முன்போல வே பொருள் கொள்க. இந்திரன்=பரமேஸ்வரனாவான். மகவான்=பெழுள்ளவனாக விருப்பதுபற்றி அவ்விதம் சொல்லப்படுகிறான். அதை=யக்ஷத்தை அடைந்தான். தனது ஸமீபம் வந்த அந்த இந்திரனிடமிருந்து அந்த பரம்ஹமானது மறைந்தது. இந்திரனுக்கு இந்திரத்தன்மை மூலமேற்பட்ட அபிமானமானது (அஹங்காரமானது) முற்றிலும் போச்சப்படவேண்டும் என்ற இக்காரணத்தால் அந்த பரம்ஹமானது இந்திரனையும் பொருட்டு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை. அந்த யக்ஷ (பரம்ஹ) மானது எந்த ஆகாசப்பாதேசத்தில் தன்னைக் காட்டி மறைந்ததோ, இந்திரனும் பரம்ஹம் மறைந்த காலத்தில் எந்த ஆகாசத்திலிருந்தானோ அந்த இந்திரன் அதே ஆகாசத்தில் இந்த யக்ஷம் எதாகவிருக்கலாம் எனத்தியானித்துக்கொண்டு நின்றானே அன்றி அக்னியாதிகள் போல அவ்விடத்தினின்றும் திரும்பினானில்லை. அந்த இந்திரனுக்கு யக்ஷத்தினிடத்திலிருக்கும் பக்தியையறிந்து உமாபுரிணியான வித்யா=பரம்ஹவியையானது, ஸ்திரீ ரூபத்துடன் ஆவிர்ப்பாவத்தையடைந்தது. அந்த இந்திரன் **बहुशोभमानाम्** (பெஹுஸோஹாமாடி) அழகு பொருந்தியவைகளைல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அழகு பொருந்திய வித்யையை, (அப்

विद्या तदा बहुशोभमानेति विशेषणमुपपन्नं भवति । हैमवतीम्=हैमकृता-
भरणवतीमिव बहुशोभमानामित्यर्थः । अथवोमैव हिमवतो दुहिता हैम-
वती नित्यमेव सर्वज्ञेश्वरेण सह वर्तत इति ज्ञातुं समर्थेति कृत्वा तामुप-
जगाम । इन्द्रस्तां होमां किलोवाच=प्रच्छ ब्रूहि किमेतद्दर्शयित्वा तिरोभूतं
यक्षमिति ॥ ११-१२ ॥

इति श्रीगोविन्दभक्तपूज्यपादशिष्यस्य श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यस्य
श्रीमच्छङ्करभगवतः कृतौ केनोपनिषत्पदभाष्ये तृतीयः खण्डः समाप्तः॥

பொழுதுதான் வெகுவாகச் சோபிக்கின்றவள் என்ற அடைமொழி
பொருத்தமுள்ளதாகவாகும்.) ஹைமவதீம்=ஹைமவாதீம் செய்த
யப்பட்ட ஆபரணமுள்ளவள் போல வெகுவாக விளங்குகிறவள்
என்பது அதன் பொருள். அல்லது ஹிமவானுடைய பெண்ணை
உமையே ஹைமவதியாவாள், எப்பொழுதுமே ஸர்வக்ருரான
ஈஸ்வரனுடன் கூடவே இருப்பதபற்றி அதை (யக்ஷத்தை) யறியச்
சக்தியுள்ளவளாகவாவாள் எனக் கருதி அவளையடைந்தான். இந்தி
ரன் அந்த உமையை நோக்கி தண்ணைக்காட்டி. மறைந்த இந்த யக்ஷ
மானது யாதென்று சொல்லுவாயாகவெனக் கேட்டான். (11-12)

இவ்விதம் கோவிந்தபகவத்பூஜ்யபாத சிஷ்யரும், பரமஹம்ஸ பரிவ்
ராஜகாசாரியருமான ஸ்ரீமத்சங்கரபகவத்பாதர் அவர்களின்
கிருதியான கேநோபரிஷத்தின் பதபாஷ்யத்தில்
முன்றாவது கண்டம் முற்றிற்று.

நான்காவது கண்டம்.

गङ्गापूरप्रचलितजटास्रस्तभोगीन्द्रभीता-

मालिङ्गन्तीमचलतनयां सस्मितं वीक्षमाणः ।

लीलापाङ्गैः प्रणतजनतां नन्दयंश्चन्द्रमौलि-

र्मोहध्वान्तं हरतु परमानन्दमूर्तिश्शिवो नः ॥

अथ चतुर्थः खण्डः ॥

सा ब्रह्मेति होवाच ब्रह्मणो वा एतद्विजये महीयध्व-
मिति ततोहैव विदांचकार ब्रह्मेति ॥ १ ॥

ஸா ஸ்ரஹேதி ஹோவாஅ ஸ்ரஹணோ வா வந்தவிஜயே
உஹீயய்யுதி ததொஹேவ விதாஂ உகார ஸ்ரஹேதி ॥ ௧ ॥

सा ब्रह्मेतिहोवाच ह किल ब्रह्मणो वै ईश्वरयैव विजये, ईश्वरेणैव
जिता असुरा यूयं तत्र निरिक्त्वा त्रयैव विजये, यूयं महीयध्वम्=महि-

(அ-கை) அஜாதசிவதத்வானாமாகாராஃசன் னுதம் ।

योजनाध्वन्यशक्तस्य क्रोशाध्वा परिकल्पयते ॥

சஜாதசிவதத்வாநாஃகாராஃசன் னுதம் ॥ ௧ ॥

யொஜநாஃவந்யஸக்தஸ்ய க்ரோஸாஃவா வரிகல்பயதே ॥

“சிவதத்வத்தை உள்ளடிக் அறியாதவர்க்கு ஆகாராதி (ஸ்குணஸ்வ
ரூபம்) களின் அர்ச்சனமானது (பூஜனமானது) சாஸ்திரத்தில்
விதிக்கப்பட்டது. யொஜனதூரமுள்ளவழியில் நடக்கச் சக்தியற்ற
வனுக்கன்றோ க்ரோசதூரமுள்ள வழி ஏற்படுத்தப்பட்டது” என்ற
வாஸ்தவப்பிரமாணவசனத்தை யொட்டி நிர்விசேஷப்ரம்ஹஸாக்ஷாத்
காரத்துக்குத் தர தியற்றவர்க்கு ஸவிசேஷபசவதுபாஸனத்தை
விதிக்கவேண்டி இந்த நான்காவது கண்டம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது.

(ப-ரை) சா (ஸா)=அந்த உமையவள் ப்ரஹேதி ஹோவா (ஸ்ரஹே
தி ஹோவாஅ)=நீகண்டது ப்ரம்ஹமென்று சொன்னாள். ப்ரஹ்ம
வ (ஸ்ரஹணோ வெ)=ப்ரம்ஹத்தினுடைய (ஈஸ்வரனுடைய) தாக
வேயுள்ள விஜயே (விஜயே)=ஜயத்தில் एतत् (வந்தக்)=இவ்விதமாக
விருக்கும்படி மஹீயध्वम् (உஹீயய்யு)=மஹிமையைப்படைந்தீர்கள்
इति (ஐதி)=என்றாள். ततो हैव (ததொ ஹேவ)=அந்த உமையவ
ளின் வாக்கியத்திலிருந்தே இந்திரன் ब्रह्मेति (ஸ்ர ஹேதி)=யகூத்
தை ப்ரம்ஹமென विदाञ्चकार (விதாஂ உகார)=அறிந்துகொண்டான்.

பாஷ்யம்.—அவள் ப்ரம்ஹமென்றல்லவோ சொன்னாள். ப்ரம்
ஹத்தினுடைய=ஈஸ்வரனுடைய, தாகவேயுள்ள விஜயத்தில் அதா

मानं प्रप्नुथ । एतदिति क्रियाविशेषणार्थम् । मिथ्याभिमानस्तु युष्माकम्-
स्माकमेवायं विजयोऽस्माकमेवायं महिमेति । तत्तत्तस्मादुमावाक्याद्धैव
विदाश्चकार ब्रह्मेतीन्द्रः, अवधारणात्ततो हैवेति न स्वातःयेण ॥ १ ॥

तस्माद्वा एते देवा अतितरामिवान्यान् देवान् यदग्नि-
र्वायुरिन्द्रस्ते ह्येनन्नेदिष्टं पस्पृशुस्ते ह्येनत्प्रथमो विदांचकार
ब्रह्मेति ॥ २ ॥

தலூ ஊ வந்தெ டெவா சுசிதராஜிவாந்யாநு டெவாநு
யடிநிவ-ஊயாநிநு ஸ்வே ஹெநஹேஜிஷ்டம் வஸுஸ-ஊஸ்த
ஹெநசுபுயஸோ விடாஹகார ஸ்வேதி ॥ ௨ ॥

வது:—ஈஸ்வரனாலேயே அசுரர்கள் ஜயிக்கப்பட்டனர். நீங்கள்
அவ்விஷயத்தில் நிமித்தமாகமட்டுமே ஆகிறீர்கள். அவருடைய
தாகவேயுள்ள ஜயத்தில் நீங்கள் மஹிமையையடைகிறீர்கள். ஸ்ரு-
தியில் **एतत्** (வந்தக்) என்பது பஹிமையையடைதல் என்ற க்ரி-
யையின் வீசேஷணமாகும். (இப்மாதிரியாக இருக்குப்படி மஹி-
மையையடைகிறீர்கள் என்றும்) இந்த விஜயம் எங்களுடையதே,
இந்த மஹிமை எங்களுடையதே என்பதாய் இது உங்களுடைய
பொய்யான அபிமானமே (அகங்காரமே) ஆகும் என்றான். **ततः**
(தத:) அந்த உமையவளின் வாக்கியத்திலிருந்தே இந்திரன் ப்ரம்ஹ-
மெனவறிந்து கொண்டான். ஸ்ருதியில் **ततो हैव** (ததோ ஹெவ)
என அவதாரணம் = தேற்றங்கூறியிருப்பதால் தானாகவே அறிய-
வில்லை (என்றேற்பட்டது). (1) (எ-று)

(ப-ரை) **यत्** (யக்) = யாதுகாரணத்தால் **अग्निर्वायुरिन्द्रस्ते हि**
(சுநிவ-ஊயாநிநு ஸ்வே ஹி) = அக்னி வாயு இந்திரன் என்ற அவர்-
களே **एनन्नेदिष्टम्** (ஹநஹேஜிஷ்டம்) = இந்த ப்ரம்ஹத்தை மிக்க ஸமீ-
பத்திலிருப்பதாக அதாவது:—ப்ரியதமமாக **पस्पृशुः** (வஸுஸ-
ஸு:) = அடைந்தனரோ, **ते** (தே) = அவர்கள் **हि** (ஹி) = யாதுகாரணத்-
தால் **एतत्** (வந்தக்) = இதை, **ब्रह्मेति** (ஸ் ஹேதி) = ப்ரம்ஹமென
(1) **प्रथमः** (வ ஸே:) = ப்ரதானர்களாக இருந்து கொண்டு (2) **विदा-**

(1) ப்ரதம: என்பதையும், (2) விதாஞ்சகார என்பதையும் முறை

யस्மாदग्निவாஃவ்ந்ரா एते देवाः ब्रह्मणस्संवाददर्शनादिना सामीप्य-
मुपगताः, तस्मादैश्वर्यगुणैरतितरामिव शक्तिगुणादिमहाभागैरन्यान्देवा-
नतितराम्=अतिशयेन शेरत इवैते देवाः। इव शब्दोऽनर्थकोऽवधारणार्थो
वा। यदग्निर्वायुरिन्द्रस्ते हि देवा यस्मादेनद्ब्रह्म नेदिष्ठम्=अन्तिकतमं प्रिय-
तमं पस्पशुः=स्पृष्टवन्तो यथोक्तैर्ब्रह्मणस्संवादादिप्रकारैस्ते हि यस्माच्च
हेतोरेनद्ब्रह्म प्रथमः प्रथमाः प्रधानास्सन्त इत्येतद्विदाञ्चकार विदाञ्चकुरि-
त्येतद्ब्रह्मेति ॥ २ ॥

तस्माद्वा इन्द्रोऽतितरामिवान्यान् देवान् स ह्येनन्नेदिष्ठं
पस्पशं स ह्येनत्प्रथमो विदाञ्चकार ब्रह्मेति ॥ ३ ॥

ञ்ചकार (விஜாணகார)=அறிந்தனரோ தஸ்மாத்வே (தவ்வோடுவெ)=அக்கார
ணத்தினாலேயே एते देवाः (வனதெ ஷெவா:)!=இந்தத் தேவர்கள்
अन्यान्देवान् (சுநஜ்ஜாநெவாநு)=வேறுதேவர்களை अतितरामिव (அதி
தராமிவ)=அதிக்கிரமித்தவர்களாகவே ஆகின்றனர். (2) (எ-று)

பாஷ்யம்.— யாதுகாரணத்தினால் அக்னி வாயு இந்திரன் ஆகிய
இந்தத்தேவர்கள் நேரில் பேசுதல் தரிசித்தல் முதலியவற்றால் ப்ரம்
ஹத்தினுடைய ஸாமீப்யத்தை யடைந்தனரோ அக்காரணத்தினால்
ஐஸ்வரியகுணங்களினால் அதிகரித்திருப்பதுபோல சக்தி குணம்
முதலிய மஹாபாக்கியங்களினாலும் வேறுதேவர்களை மிகவும் அதிச
யித்தனராகவே இந்தத்தேவர்களாகின்றனர். மூலத்தில் ஆதிதிராமிவ
என்றவிடத்திலுள்ள இவ என்ற சப்தமானது பொருள்ற்றதாக
வோ, தேற்றரூபமான பொருளுள்ளதாகவோ ஆகும். அக்னிவாயு
இந்திரன் என்ற அத்தேவர்கள் யாதுகாரணத்தால் இந்த ப்ரம்ஹத்
தை நேதிஷ்ட்டமாக = மிக்கஸமீபத்திலிருப்பதாக அதாவது:—ப்ரி
யதமமாக இதுவரை சொல்லப்பட்ட ப்ரம்ஹத்தினது ஸம்வாதாதி
ப்ரகாரங்களினால் அடைந்தனரோ, யாதுகாரணத்தால் அவர்கள்
இந்த ப்ரம்ஹத்தை முதன்மையானவர்களாய்க் கொண்டு அறிந்து
கொண்டனரோ அக்காரணம்பற்றி (மற்ற தேவர்களை அதிக்கிரமித்
தவர்களாகின்றனர்.) (2) (எ-று)

யே ப்ரதமே, விதாம்சக்ரு: எனப்பன்மையாக்கி பாஷ்யத்தில் பொருள்
கூறப்பட்டிருக்கிறது.

தலூ ஊ ஐநெ ஸா 2. அத்தராஜிவாந்யாநு ஷெவாநு ஸ ஹெ
நஹேஷிஷ்ஹ வஸ்யஸ- ஸஹெநக்ஷ ப்ரயுநோ விஷாஹகார
ஸ ஹெஷி || ௩ ||

यस्मादग्निवायू अपि इन्द्रवाक्यादेव विदाञ्चक्रः, इन्द्रेण ह्युमावा-
क्यात्प्रथमं श्रुतं ब्रह्मेति तस्माद्वा इन्द्राऽतितरामतिशयेन शेत इवान्यान्दे-
वाः सहोन्नतेदिष्टं पस्पर्श यस्मात्सहोन्नतप्रथमो विदाञ्चकार ब्रह्मेत्युक्तार्थं वा-
क्यम् || ३ ||

तस्यैष आदेशो यदेतद्विद्युतो व्यद्युतदा इतीन्नयमी-
मिषदा इत्यधिदैवतम् || ४ ||

தஹெஷிஷ்ஹ சூஷெஸா யஷெததீஷ்யுதொ வுஷ்யுத
ஷாந ஐதீஷ்யுதீஷிஷ்ஷாந ஐத்யுயிஷெவதழ || ௪ ||

(ப-ரை) தஸ்மாஹே(தலூஹெ)=ஆனதுபற்றியே இन्द्र:(ஐநெ)=
இந்திரன், அந்யாந்வேவாந் (சுமஜாநெவாநு)=வேறுதேவர்களை அநித-
ராமிவ (சுஅதிதராஜிவ)=அதிசயித்தவனாகவே ஆகிறான். சஹி(ஸ
ஹி)=அந்த இந்திரன்தோ, நேதிஷ்டம் (நெஜிஷ்டம்)=ஸம்பித்திருக்கும்
எனத் (வாநக்ஷ)=இந்தப் பரம்ஹத்தை பஸ்பர்ஷ (வஸ்யஸ-3)=தொட்டான்.
சஹி (ஸஹி)=அந்த இந்திரன்தோ நேதிஷ்டம் (வஸ்யஸ-3)=முதன்மையாக
ப்ரஹ்மேதி (ஸஹெஷி)=பரம்ஹமென்று விதாஞ்ஞகார (விஷாஹகார)=
அறிந்தான். (3) (எ-று)

பாஷ்யம்.—யாதுகாரணத்தால் அக்னி வாயு இவ்விருவரும்
கூட இந்திரனது வாக்கியத்தினாலேயே அறிந்தனரோ இந்திரனால்
உமையவளின் வாக்கியத்தினால் முதலில் பரம்ஹமென்று கேட்கப்
பட்டதோ அக்காரணத்தினாலேயே இந்திரன் மற்றத் தேவர்களை
அதிசயித்தவனாகவே ஆகிறான். அவனன்றோ ஸம்பித்தி லிருக்கு
மிதைத் தொட்டான். அவனன்றோ முதன்மையாக இதை பரம்ஹ
மெனவறிந்தான் என வாக்கியத்தின் பொருள் சொல்லப்பட்டுவிட்
டது. (3) (எ-று)

(ப-ரை) तस्य (தலூ)=அந்த பரம்ஹத்துக்கு एषः (வாஷி)=
இது ஆदेशः (சூஷெஸா)=உவமோபதேசம் ஆகும். அதாவது:—

तस्य=प्रकृतस्य ब्रह्मणः एष आदेशः=उपमोपदेशः । निरुपमस्य ब्रह्मणो येनोपमानेनोपदेशः सोयमादेश इत्युच्यते । किन्तु यदेतत्=प्रसिद्धं लोके विद्युतो व्यद्युतत्=विद्योतनं कृतवदित्येतदुपपन्नमिति विद्युतो विद्योतनमितिकल्प्यते । आ इत्युपमार्थे । विद्युतो विद्योतनमिवेत्यर्थः । “यथा सकृद्विद्युत्तम्” इति श्रुत्यन्तरे च दर्शनाद्विद्युदिव हि सकृदात्मानं दर्शयित्वा तिरोभूतं ब्रह्म देवेभ्यः । अथवा—विद्युतस्तेज इत्यध्याहार्यम् । व्यद्युतत्=विद्योतितवत्, आ-इव । विद्युतस्तेजःसकृद्विद्योतितवदिवेत्यभि

विद्युतः (வீடிதுதஃ)=மின்னலினுடைய [तेजः (தேஜஃ)=தேஜஸ்ஸா னது] व्यद्युतत् आ (வடிடிதுதஃசு)=ப்ரகாசித்ததுபோல இதி(உதி)= என்பதம் [चक्षुः (அக்ஷஃ)=சண்ணானது.] न्यमीमिषत् आ (நழீஷி ஷஃசு)=இடையக்கொட்டினது போலும் இதி இத் (உதி உக்)=என் பதம் யத் (யக்)=யாதுண்டோ एतत् (ஊதக்)=இது அபிதேவதம் (அபிதெவதத்) தேவதாவிஷயமான உவமையைக் காட்டலாகும்.

பாஷ்யம்.—அந்த ப்ரகிருதமான ப்ரப்ஹத்துக்கு இது ஆதேச மாகும். உவமோபதேசமாகும். அதாவது: எவ்வித உவமையும்ற்ற ப்ரப்ஹத்துக்கு எந்த உவமானத்தாலுபதேசமேற்படுமோ அதுவே இங்குள்ள ஆதேச: என்றதாற் சொல்லப்படுகிறது. அது யாது எனின்? மின்னலுக்கு ப்ரகாசத்தைச் செய்தது என்பது பொருந் தாதானதுபற்றி மின்னலினுடைய ப்ரகாசம் யாதுண்டோ எனக் கல்பிக்கப்படுகிறது. आ (சு) என்பது உவமைப் பொருளுள்ளது. ஆகவே மின்னலினுடைய ப்ரகாசம்போல எனப் பொருளேற்படுகி ருது “ஒரேதடவையுண்டான மின்னலின் ப்ரகாசம் எவ்விதமோ” என வேறுப்ருதியில் காணப்படுவதால் மின்னலானதுபோலவன்றோ ஒரேதடவை தன்னைக் காண்பித்து ப்ரப்ஹமானது தேவர்களிட மிருந்து மறைந்துவிட்டது. அல்லது மின்னலினுடைய தேஜஸ் எனப் புதிதாய்ச் சோர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். व्यद्युतत् (வடிடிது தக்) என்றதற்கு ப்ரகாசித்தது என்று பொருள். आ (சு) என்ப துக்கு इव (ஊவ) போல என்று பொருள். ஆகவே மின்னலினு டைய ஒளியானது ஒருதடவை ப்ரகாசித்தது போலவாம் என்பது

பாய : । इतिशब्द आदेशप्रतिनिर्देशार्थ इत्ययमादेश इति । इच्छन्स्समुच्च-
यार्थः । अयं चापरस्तस्यादेशः । कोऽसौ । न्यमीमिषत् । यथा चक्षुर्न्य-
मीमिषत्=निमेषं कृतवत् । स्वार्थे णिच् । उपमार्थ एवाकारः । चक्षुषो
विषयं प्रति प्रकाशतिरोभाव इवचेत्यर्थः । इत्यधिदैवतम्=देवताविषयं
ब्रह्मण उपमानदर्शनम् ॥ ४ ॥

अथाध्यात्मं यदेतद्गच्छतीव च मनोऽनेन चैतदुपस्मरत्य
भीक्ष्णं सङ्कल्पः ॥ ५ ॥

சுயாயுதம் யதேதத் து உதீவ வ ஶ்மனோநேன சைததுபஸ்மரத்ய
பிஷ்ணம் சங்கல்பஃ ॥ ௫ ॥

கருத்து. இங்குள்ள இதி (உதீ) என்ற சப்தமானது ஆதேசத்தைத்
திருப்பிச் சொல்லுவதாகும். அதாவது: இவ்விதமன்றோ இந்த
ஆதேசமாகிறது என்றும். சுருதியிலுள்ள இத் (உக்) என்ற சப்தத்
துக்கு ஸமூச்சயமானது பொருளாகும். இதனால் அந்த ப்ரம்ஹத்
துக்கு வேறு ஒரு ஆதேசமும் சொல்லப்படுவதாக ஏற்பட்டது
அதாவது எனின்? ந்யமீமிஷத் (நஜீலிஷக்) எவ்விதம் கண்ணானது
இமைக்கொட்டுதலைச் செய்ததோ, இங்கு * ணிச் என்ற ப்ரத்யய
மானது ப்ரகிருதியின் பொருளிலேயே ஏற்பட்டதாகும். ஆ (ஆ)
என்ற சப்தமானது உவமைப் பொருளுள்ளதேயாகும். ஆகவே
கண்ணுக்குத் தனது விஷயத்தைக் குறித்து ப்ரகாசமும் மறைவும்
ஏற்படுவதுபோலவாம் என்ற பொருளேற்பட்டது. என்ற एतत्
(ஊதக்) இது யத் (யக்) யாதொன்று உலகில் ப்ரசித்தமோ என்
பதாய் தேவதாவிஷயமான ப்ரம்ஹத்தினது உவமையைக் காட்டல்
ஏற்பட்டது. (4) (எ-று)

* ந்யமீமிஷத் (நஜீலிஷக்) என்றவிடத்தில் வியாகரணசாஸ்திரப்
படி ணிச் என்ற ப்ரத்யயம்வைத்தருபம் காணப்படுகிறது. அதன்படி நிமே
ஷிக்கும்படி-இமைக்கும்படிச் செய்தது என்றபொருள் சொல்லவேண்டி
வரும். அவ்விதமில்லாது ணிச் என்ற ப்ரத்யயத்தை மீஷ் என்ற தாது
வுக்கு எதுபொருளோ அதிலேயேவைத்து ப்ரயோகித்திருப்பதாகக் கொ
ண்டால் இமைத்ததோ என்றதான பொருள்மட்டுந்தானேற்படும் என்
பது கருத்து.

காலாபிவ்யக்திர்மம் இத்யேவ் ஆदेश: । एवमादिश्यमानं हि ब्रह्म मन्दबुद्धि-
गम्यं भवतीति ब्रह्मण आदेश उपदेश: । नहि निरुपाधिकमेव ब्रह्म मन्द-
बुद्धिभिराकलयितुं शक्यम् ॥ ५ ॥

तद्व तद्वनं नाम तद्वनमित्युपासितव्यं स य एतदेवं वेदा-
भिहैनं सर्वाणि भूतानि संवाञ्छन्ति ॥ ६ ॥

தது ததுநம் நாம ததுநமீதுபாஸிதவ்யம் ச ய ஏததேவ் வேதா-
பிஹேநம் சர்வாணி பூதானி சவாஞ்சந்தி ॥ ६ ॥

किञ्च, तत्=ब्रह्म, ह=किल, तद्वनं नाम=तस्य वनं तद्वनं तस्य प्राणिजा-
तस्य प्रत्यगात्मभूतत्वाद्वननीयं संभजनीयमतस्तद्वनं नाम-प्रख्यातं ब्रह्म, त-

தென்றுமான இதுவே உபதேசமாகிறது. இவ்விதமுபதேசிக்கப்பட்ட-
டாலன்றோ ப்ரம்ஹமானது மந்த புத்தியுள்ளவர்களுக்கும் அறியக்
கூடியதாகவாகிறது என்பதுபற்றி இது ப்ரம்ஹத்தினுபதேசமா-
யிற்று. உபாதி ஸம்பந்தமேயற்ற ப்ரம்ஹமானது மந்த புத்திகளால்
மனத்தில் வாங்கி ஆலோசிக்க முடியாததன்றோ? (5) (எ-று)

(ப-ரை) தத் ஹ (தசு ஹ)-அந்த ப்ரம்ஹமோ தத்வநம் (தது
நது)-அந்த ப்ராணி ஸமூஹத்துக்கு ப்ரத்யகாத்ம பூதமாகவிருப்பது
பற்றி வநநியம் (வநநீயது)-உபாஸநீயமாக நாம (நாம)-ப்ரஸித்த
மாக இருக்கிறது. ஆகவே தத்வநமீதி (ததுநமீதி)-தத்வநமென்ற
குணத்துடன் கூடினதாகவே, உபாஸிதவ்யம் (உவாஸிதவது)-உபா-
ஸிக்கத்தக்கதாகவாகிறது. ஆகவே ய: (ய:)-எவன் एतत् (ஏததசு)-
இந்த ப்ரம்ஹத்தை एवम् (ஏவது)-முற்சொல்லிய தத்வநமென்ற
குணத்துடன் கூடினதாக வேद (வேத)-அறிவானோ एनम् (ஏநது)-
இவ்விதவுபாஸகனை सर्वाणि भूतानि (ஸர்வ-பூதானி ஹ-தாநி)-எல்லா
ப்ராணிகளும்; अभिवाञ्छन्ति (அபிவாஞ்சந்தி)-ஆவலுடன் எதிர்
பார்க்கின்றனர். (6) (எ-று)

பாஷ்யம்.—மேலும், அந்த ப்ரம்ஹமோ தத்வநம் எனப் பிர-
ஸித்தமானது தஸ்ய வநம்-தத்வநம், அதாவது:—அந்த ப்ராணிசமூ-
ஹத்துக்கு ப்ரத்யகாத்மாவாக வாவதால் வநநீயமாக-நன்கு பஜித்-
தக்கூடியதாக வாகிறது. ஆகவே ப்ரம்ஹம் தத்வநமென்றே ப்ரசித்-

ஓநமिति यतः तस्मात्तद्वनमि यनेनैव गुणाभिधानेनोपासितव्यं-चिन्तनी-
यमिति। अनेन नाम्नोपासकस्य फलमाह—सः-यः कश्चित् एतत्-यथोक्तं
ब्रह्म, एवम्-यथोक्तगुणम्, वेद-उपास्ते, अभिहैनमुपासकं सर्वाणि भूता-
न्यभिसंवाञ्छन्ति ह=प्रार्थयन्त एव यथा ब्रह्म ॥ ६ ॥

एवमनुशिष्टः शिष्य आचार्यमुवाच--

उपनिषदं भो ब्रूहीत्युक्ता त उपनिषद् ब्राह्मीं वाव त उप-
निषदमब्रूमेति ॥ ७ ॥

உவநிஷதஃ ஹோஸு ஓஹீதுக்தா த உவநிஷதஃ ஹீம்
வாவ த உவநிஷதமப்ரூமேதி ॥ ௭ ॥

उपनिषदं-रहस्यं यच्चिन्त्यं, भो-भगवन् ब्रूहि इति। एवमुक्तवति-
शिष्य आहाचार्यः—उक्ता-अभिहिता, ते-तवोपनिषत्। कापुनस्सेत्याह—

திபெற்றதாக வாயிற்று. ஆனதுபற்றி தத்வநம்-என்ற இந்த குணத்
துடனேயே ப்ரம்ஹமானது சிந்திக்கவேண்டுமவதாக வாகிறது.
இந்தப் பெயருடன் உபாஸனைஞ் செய்பவனுக்குப் பலன் சொல்லப்
படுகிறது. எவனொருவன் முன் சொல்லப்பட்ட ப்ரம்ஹத்தை முன்
சொல்லப்பட்ட குணமுள்ளதாக உபாஸிப்பானே அந்த வுபாஸ
களை எல்லாப் பிராணிகளும் ப்ரம்ஹத்தைப் போலவே ப்ரார்த்திக்
கின்றனர். (6) (எ-று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—இவ்வித முபதேசிக்கப்பெற்ற சீடன்
ஆசிரியரைப் பார்த்துச்சொல்லுகிறான்—

(ப-சை) भो! (ஹோ!)-ஓ ஆசிரியரே! उपनिषदम् (உவநிஷ
தஃ)-சிந்திக்கத்தகுந்த ரஹஸ்யத்தை ब्रूहि (ஹீ-து)-உபதேசிப்பீ
ராக் இதி (உதி)-எனச் சிஷ்யன் கேட்டான். ते (தெ)-உனக்கு
उपनिषत् (உவநிஷதஃ)-ரஹஸ்ய விக்ஞானமானது उक्ता (உக்தா)-
சொல்லப்பட்டுகிட்டது. ब्राह्मीं उपनिषदं वाव (ஹீம் உவநிஷ
தஃ வாவ)-ப்ரம்ஹ விஷயமான உபநிஷத்தையே=ரஹஸ்ய விக்ஞா
னத்தையே, அன்றோ ते (தெ)-உனக்கு अत्रम् (அத்ரம்)-சொன்
னோம் இதி (உதி)-என்றார் ஆசிரியர். (7) (எ-று)

ब्राह्मी-ब्रह्मणः परमात्मन इयं तां परमात्मविषयत्वादतीतविज्ञानस्य वाच-
 एव, त उपनिषदमब्रूमेत्युक्तामेव परमात्मविद्यामुपनिषदमब्रूमेत्यवधारय-
 त्युत्तरार्थम् । परमात्मविषयामुपनिषदं श्रुतवत् उपनिषदं भोब्रूहीति पृच्छतः
 शिष्यस्य कोऽभिप्रायः? यदि तावच्छ्रुतस्यार्थस्य प्रश्नः कृतः, ततः पिष्टपे-
 षणवत्पुनरुक्तोऽनर्थकः प्रश्नस्स्यात् । अथ सावशेषोक्तोपनिषत्स्यात्ततस्त-
 स्याः फलवचनेनोपसंहारो न युक्तः 'प्रेत्यास्माह्लोकादमृता भवन्ति' इति ।
 तस्मादुक्तोपनिषच्छेषविषयोऽपि प्रश्नोऽनुपपन्न एवानवशेषितत्वात् । कस्त-
 ह्यभिप्रायः प्रष्टुरिति । उच्यते । किं पूर्वोक्तोपनिषच्छेषतया तत्सहकारि-

பாஷ்யம்.—ஹே பகவன் ! சிந்திக்கக்கூடியதான உபநிஷத்
 தை—(உறுஸ்யத்தைச்) சொல்லுவீராக எனச் சீடன் சொன்னதும்
 ஆசிரியர் சொல்லுகிறார். உனக்கு உபநிஷத்துச் சொல்லியாகிவிட்
 டது. அந்த உபநிஷத்தையாது எனின் ? சொல்லுகிறார். ப்ராம்ஹீம்—
 ப்ரம்ஹத்தினுடைய—ப்ரமாத்மாவினுடையதாக இது இருப்பதால்
 ப்ராம்ஹீயாகும், இதுவரை சொல்லி முடித்த விஞ்ஞானமானது பர
 மாத்மவிஷயமாக விருப்பதால் “த உபநிஷதமब्रूम” (“த உவ,நிஷடி
 உபு உஃ”)என்றதால் சொல்லப்பட்டதாகவேயுள்ள பரமாத்மவியா
 ரூபமான உபநிஷத்தையே பின்னர் ஒன்றைச் சொல்லவேண்டி உறு
 திப்படுத்திக் கூறுகிறார். பரமாத்மவிஷயமான உபநிஷத்தைக்கேட்ட
 பிறகு உபநிஷத்தை ஹேபகவன் ! சொல்லும் எனக் கேட்ட சிஷ்ய
 னுடைய எண்ணம் என்னை ? கேட்டதான பொருளையே கேட்கிறான்
 என்றுலோ? அப்பொழுது பிசைந்தமாவையே திரும்பவும் பிசைவது
 போலத்திரும்பவும் ப்ரஸ்னம்செய்தது பயனற்றதாகவாகிவிடும். முன்
 னர் சொல்லப்பட்ட உபநிஷத்தானது சொல்லவேண்டியதை மிச்சம்
 வைத்தேதான் உபதேசிக்கப்பட்டது என்றுலோ? அங்ஙனமாயின்
 “இந்தச் சரீரத்தினின்றும் நீங்கி அமிருதர்களாக வாகின்றனர்”
 என்பதாய் அந்த உபநிஷத்துக்குப் பலவசனத்துடன் முடிவு கூறி
 னது பொருத்தமற்றதாக வாகும். ஆகவே சொல்லப்பட்ட உப
 நிஷத்தின் சேஷத்தனத்தப்பற்றிய ப்ரஸ்னம் என்பதும் பொருத்தமற்ற
 தாகும். சொல்லவேண்டுவது மிச்சப்படுத்தப்படாததே அதன்
 காரணமாகும். அங்ஙனமாயின் ப்ரஸ்னம் செய்தவரின் அபிப்பிராயம்

சாபநாந்தராபேஷா, அथ நிரபேஷேவ । சாபேஷாசேதபேஷிதவிஷயாமுபநிஷத்
 ப்ரஹி । அथ நிரபேஷாசேதவதாரய பிப்ளாடவத் நாந: பரமஸ்தீத்யேவமபி-
 ப்ராய: । பததுபபந்நமாசார்யஸ்யாவதாரணவதநமுக்தா த உபநிஷதிதி । நநு
 நாவதாரணமித் யதௌஸ்யதூகத்யமாஹ 'தஸ்யே தபௌ தம: ' இத்யாதி । சத்ய்
 வதத்யமுக்யத அசார்யேண । நதூகதௌபநிஷத்சேததயா ததஸஹகாரிசாபநாந்-
 ராபிப்ராயேண வா, கிந்து ப்ரஹ்வித்யாப்ராயுபாயாபிப்ராயேண, வேதஸ்ததத்யேஷ் சஹபா-

யந்தான் என்னை எனின் ? சொல்லப்படுகிறது. முன்னர் சொன்ன
 உபநிஷத்துக்குச் சேஷமாகும் முறையில் அதற்கு உதவக்கூடிய
 வேறு ஸாதனங்களின் அபேகைகூடிண்டா ? அல்லது இல்லையா ?
 அபேகைகூடியிருக்குமாயின், அபேகைக்கப்பட்ட விஷயத்தையுடைய
 உபநிஷத்தைச் சொல்லும். அபேகைகூடியில்லையாயின் பிப்பலாதர்
 போல இதற்குமேல் கிடையாது என உறுதிப்படுத்திக்கூறும் என்
 பது கிஷ்யனின் கருத்து. “உனக்கு உபநிஷத்தானது சொல்லப்
 பட்டுவிட்டது” என்ற ஆசாரியருடைய அவதாரண வசனமானது
 பொருத்தமுள்ளதாகவுமாகிவிடும் என்றும்.

சங்கை—இது அவதாரணமாகவாகாது. ஏன் ? “அதற்கு தவம்
 தமம்” என்றதாதியால் சொல்லவேண்டிய வேறையும் சொல்லுகி
 ருர் அன்றோ எனின் ?

உத்தரம்.—ஆசிரியரால் சொல்லவேண்டுவது சொல்லப்படுகி
 ருது என்பது உண்மைதான். ஆயினும் சொல்லப்பட்ட உபநிஷத்
 தின் சேஷமிருக்கின்றதென்றோ, அதற்கு உதவக்கூடிய வேறு ஸாத
 னத்தை எண்ணத்திற்கொண்டோ சொல்லப்படவில்லை. பின்னையோ
 வெனில் ப்ரம்ஹ வித்யையின் ப்ராப்திக்கு உபாயத்தை எண்ணத்
 திற்கொண்டு சொல்லப்பட்டதாகும். ஏன் ? வேதங்களுடனும் அத
 னங்கங்களுடனும் சேர்த்துப்படிக்கப்படுவதன் மூலம் தவம் முதலிய
 வற்றை அவற்றுடன் ஒன்றுபடுத்தியிருப்பதே அதன் காரணமா
 கும். வேதங்களுக்கும், அவற்றின் அங்கங்களான சிகைஷ முதலிய
 வற்றுக்கும் நேரில் ப்ரம்ஹ வித்யைக்கு சேஷத்தன்மையோ (அங்க
 மாகவிருத்தலோ) அதற்கு உதவக்கூடிய ஸாதனமாகவிருத்தலோ
 கிடையாதன்றோ.

दितिचेत् । न । अयुक्तेः । न ह्ययं विभागो घटनां प्राञ्चति । न हि सर्वक्रियाकारकफलभेदबुद्धितिरस्कारिण्याः ब्रह्मविद्यायाः शेषापेक्षा सहकारिसाधनसंबन्धो वा युज्यते । सर्वविषयव्यावृत्तप्रत्यगात्मविषयनिष्ठत्वाच्च ब्रह्मविद्यायास्तत्फलस्य च निःश्रेयसस्य—“मैक्षमिच्छन् सदा कर्म त्यजेदेव ससाधनम् । त्यजतैव हि तज्ज्ञेयं त्यक्तुः प्रत्यक्परं पदम् ।” तस्मात्कर्मणां सहकारित्वं कर्मशेषापेक्षाया न ज्ञानस्योपपद्यते । ततोऽसदेव सूक्तवाकानुमन्त्रणवद्यथायोगं विभाग इति । तस्मादवधारणार्थतैव प्रश्नप्रतिवचनस्योपपद्यते । एतावत्त्येवैयमुपनिषदुक्तान्यनिरपेक्षामृतत्वाय यामिमां ब्राह्मीमुपनिषद्ं तवाग्नेऽब्रूमेति ॥ ७ ॥

உத்தரம்—இது பொருத்தமற்றது. அதாவது:—இந்த விபாகமானது நல்ல பொருத்தமுள்ளதாக வாகாதன்றோ என்றும். ஏன்? எல்லாவிதமான கர்மம், அதற்குரிய காரகம்—ஸாதனம், அதன்பலன் இவற்றுக்குரிய பேதபுத்தியைப் போக்குகின்ற ப்ரம்ஹவீத்யைக்கு அங்காபேகையோ, உதவிசெய்யும் ஸாதனத்தின் ஸம்பந்தமோ பொருந்தாதன்றோ. ஏன்? ப்ரம்ஹவீத்யையோ, அதன் பலனான மோக்ஷமோ எல்லாவிஷயங்களின்றும் விலகின ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபாவஸ்தானரூபமாக விருத்தலே அதன் காரணமாகும். இவ்விதமே “மோக்ஷத்தை விரும்பினவன் கர்மத்தை அதன் ஸாதனத்துடனேயே எப்பொழுதும் விட்டுவிடவேண்டும். ஸர்வத்தையும் த்யாகஞ்செய்கின்றவனாலேயே யன்றோ விடுபவனுக்கு ப்ரத்யக்காகவிருக்கும் அந்தஸ்வரூபம் அறியக்கூடியதாகவாகும்.” என வேறிடத்திலுபதேசிக்கவும் பட்டிருக்கிறது. ஆகவே க்ஞானத்துக்குக் கர்மங்கள் ஸஹகாரியாகவாகுதலோ கர்மரூபமான அங்கத்தை யபேக்ஷித்தலோ பொருந்தமாட்டாது. ஆனதுபற்றி சூக்தவாகானுமந்த்ரணமந்திரத்துக்குப் போல அதனதன் தகுதிக்குத்தக்கபடி விபாகம் செய்து கொள்ளவேண்டும் என்றது அசாதுவேயாகும் என்றும். ஆகவே ப்ரஸ்னத்தின் ப்ரதிவசனத்துக்கு அவதாரணர்த்தத்வம் சொல்லுவதுதான் பொருந்தும். அதாவது:—யாதொரு இந்தப்ரம்ஹஸம்பந்தமான உபநிஷத்தை—ரஹஸ்ய விக்ஞானத்தை, உனக்கு முன்னர் சொன்னோமோ இவ்வளவேதான் இப்பொழுதும் இந்த உப

तस्यै तपो दमः कर्मेति प्रतिष्ठा वेदाः सर्वाङ्गाणि सत्य-
मायतनम् ॥ ८ ॥

தடுவெது தடுவா ஁஁ கடு-஁தி ஁திஷா வெ஁஁
வவ-஁ஜாணி வததுஜாயதநமு ॥ ௮ ॥

तस्यै=तस्याः, उक्ताया उपनिषद्: प्राप्त्युपायभूतानि तप आदीनि ।
तपः कायेन्द्रियमनसां समाधानम् । दमः-उपशमः । कर्म-अग्निहो-
त्रादि । एतैर्हि संस्कृतस्य सत्वशुद्धिद्वारा तत्त्वज्ञानोत्पत्तिः । दृष्टाव्य-
मृदितकल्मषस्योक्तेऽपि ब्रह्मण्यप्रतिपत्तिः विपरीतप्रतिपत्तिश्च । यथेन्द्र-
विरोचनप्रभृतीनाम् । तस्मादिहवातीतेषु वा बहुषु जन्मान्तरेषु तप

நிஷத்து வேறென்றையும் எதிர்பாராது முக்தியையும் பொருட்டு
ஆகிறது என உபதேசிக்கப்பட்டது என்றும். (7) (எ-று)

(ப-ரை) तस्यै (தடுவெது)-அந்த உபநிஷத்துக்கு தப:(தவ)-
காயம் இந்திரியம் மனஸ் இவற்றை அசையாது நெருத்தலும், दमः
(஁஁)-ஸன்னியாஸமும், कर्म (க஁-஁)-அக்னி ஹோத்ராதியான கர்ம
மும், इति (஁தி)-என்பன प्रतिष्ठा (வ திஷா)-நிலைத்தற்குரிய பாதங்
களாகும். மேலும், वेदाः (வெ஁஁)-நான்கு வேதங்களும், सर्वाङ्गाणि
(வவ-஁ஜாணி)-சிகை முதலிய எல்லா அங்கங்களும், आयतनम्
(சூயதநமு)-உபநிஷத்தினிருப்பிடமான सत्यम् (வததீ)-உண்மை
பேசலும் ப்ரதிஷ்டையாகவாகின்றது. (8) (எ-று)

பாஷ்யம்.—சொல்லப்பட்ட அந்த உபநிஷத்துக்குத் தபஸ்
முதலியன ப்ராப்த்தி உபாயங்களாகவாகின்றன. சரீரம் இந்திரியம்
மனஸ் இவற்றை அடக்குதல் தபஸ் எனப்படும். தமம் என்பது
ஸன்யாஸமாகும். கர்மமென்பது அக்னி ஹோத்ராதியாகவாகும்.
இவற்றால் ஸம்ஸ்கிருதனுக்கு=தோஷம் நீங்கினவனுக்கு, அன்றோ
சித்த சுத்திவாயிலாக தத்த்வக்ஞானோத்தப்பத்தியேற்படுகிறது. தோ
ஷம் நீங்காதவனுக்கு ப்ரம்ஹமுபதேசிக்கப்பட்டினுங்கூட இந்திரன்,
விரோசனன் முதலியவர்களுக்குப்போலக்ஞானமுண்டாகாமையோ
மாறானக்ஞானமேற்படுவதோ அனுபவத்தில் காணப்படுகின்றதன்
றோ. ஆகவே இதே பிறவியிலோ சென்ற பல பிறவிகளிலோ தபஸ்

आदिभिः कृतसत्त्वशुद्धेः ज्ञानं समुत्पद्यते यथाश्रुतम् । “यस्य देवे पराभक्तिर्यथादेवे तथा गुरौ । तस्यैतेऽकथिता ह्यर्थाः प्रकाशन्ते महान्तमनः ।” इति मन्त्रवर्णात् । “ज्ञानमुत्पद्यते पुंसां क्षयात्पापस्य कर्मणः” इति स्मृतेश्च । इतिशब्द उपलक्षणत्वप्रदर्शनार्थः । इत्येवमाद्यन्यदपि ज्ञानोत्पत्तेरुपकारकम् “अमानित्वमदंभित्वम्” इत्याद्युपदर्शितं भवति । प्रतिष्ठा-पादौ, पादाधिवास्याः । तेषु हि सत्सु प्रतितिष्ठति ब्रह्मविद्या प्रवर्तते । पद्भ्याभिव पुरुषः । वेदाश्चत्वारः, सर्वाणि चाङ्गानि शिक्षादीनि षट् कर्मज्ञानप्रकाशकत्वाद्देवानां तद्रक्षणार्थत्वादङ्गानां प्रतिष्ठात्वम् । अथवा—प्रतिष्ठाशब्दस्य पादरूपककल्पनार्थत्वाद्देवास्वितराणि सर्वाङ्गानि शिर आ-

முதலியவற்றால் சித்த சுத்தியை அடைந்தவனுக்குக் கேட்டபடிக்கான ச்ஞானமுண்டாகும். “எவனுக்குத் தேவனிடத்தில் மேலான பக்தியேற்படுகிறதோ, தேவனிடத்தில் எவ்விதமோ அவ்விதமே குருவினிடத்திலும் பக்தியேற்படுமோ அந்த மஹாத்மாவுக்கு உப தேசிக்கப்பட்ட பொருள்கள் (அல்லது உபதேசிக்கப்படாத பொருள்களும்) நன்கு ப்ரகாசத்தையடைகின்றன” என மந்திரவாண்முமிருக்கின்றது. “பாபமான கர்மத்தினுடைய தேய்தலுக்குப் பிறகு புருஷர்சளுக்கு ச்ஞானமுண்டாகிறது” என ஸ்மிருதியுமிருக்கிறது. மூலத்திலுள்ள இதி (உகி) என்ற சப்தமானது இதுபோன்ற ஏனைய ஸாதனங்களையும் காட்டுகிறது. அதாவது:—க்ஞானோத்தபத்திக்கு அமானித்வம், அதம்பித்வம் என்றதாதியான வேறுஸாதனமும் காட்டப்பட்டதாகவாகிறது. **புதிஷ்டா** (வ்.கிஷ்டா) பாதங்களாகும், இவை இந்த உபநிஷத்துக்குப் பாதங்கள்போன்றன. அவை இருந்தாலன்றோ புருஷன் கால்களினால் ப்ரவீருத்திப்பதுபோல ப்ரம்ஹுவீத்யை நிலைபெற்றதாக வாகின்றது. வேதா:—என்றதால் நான்கு வேதங்களும் சொல்லப்படும். ஸர்வாங்காணி—என்றதால் சினைஷு முதலிய ஆறு அங்கங்களும் சொல்லப்படும். வேதங்கள் கர்மம் ச்ஞானம் இவற்றை ப்ரகாசப்படுத்துவதாலும், அங்கங்கள் வேதத்தை ரக்ஷிப்பனவாக விருப்பதாலும் இவை ப்ரதிஷ்டையாக வாகும். அல்லது—**புதிஷ்டா** (வ்.கிஷ்டா) என்றசப்தத்தால் பாசரூபகம் செய்யப்பட்டபடியால் வேதங்களோ தலைமுதலிய மற்ற எல்லா அங்கங்களா

दीनि । अस्मिन्पक्षे शिक्षादीनां वेदग्रहणेनैव ग्रहणं कृतं प्रत्येतव्यम् । अङ्गि-
नि गृहीतेऽङ्गानि गृहीतान्येव भवन्ति, तदायतनत्वादङ्गानाम् । सत्यमाय-
तनम् । यत्र तिष्ठत्युपनिषत्सायतनम् । सत्यमिति अमायिता-अकौटिल्यं
वाङ्मनःकायानां तेषु ह्याश्रयति विद्या येऽमायाविनः साधवः नासुरप्रकृतिषु
मायाविषु । ‘न येषु जिह्ममनृतं न माया च’ इति श्रुतेः । तस्मात्सत्यमा-
यतनमिति कल्प्यते । तप आदिष्वेव प्रतिष्ठात्वेन प्राप्तस्य सत्यस्य पुनरा-
यतनत्वेन ग्रहणं साधनातिशयत्वज्ञापनार्थम् ।

“अश्वमेधसहस्रं च सत्यं च तुलया धृतम् ।

अश्वमेधसहस्राच्च सत्यमेकं विशिष्यते ।” इति स्मृतेः ॥

கவாகின்றன. இந்தப்பொருள் கொள்ளும்பக்கூத்தில் வேதம் என்ற தனாலேயே அவற்றின் அங்கங்களான சிசுக்கூ முதலியனவும் சொல் லப்பட்டனவாகக் கொள்ளவேண்டும். அங்கங்கள் அங்கியை யாஸ்ர யித்திருப்பபற்றி அங்கியைக் கிரஹித்தத்திலிருந்து அங்கங்களும் கிரஹிக்கப்பட்டனவாகவே ஆகிவிடுகின்றன. ஸத்யமாயதநமாகும். (எது) எதிலிருக்கின்றதோ அது ஆயதநமெனப்படும். ஸத்யம் என் பதால் மாயாவியாகவில்லாதிருத்தல், மனமொழிபெய்களில் குடில னாக (வசரியாக) இல்லாதிருத்தல் இவை சொல்லப்படுகின்றன. மாயாவிசுளாக இல்லாத ஸாதாக்கள் எவர்களுோ அவர்களிடத்தில் வித்யை ஆஸ்ரயித்திருக்கின்றதெயொழிய ஆஸ்ர ப்ரகிருதிகளான மாயாவிசுளிடத்தில் ஆஸ்ரயித்திருப்பதில்லையன்றோ. “எவர்களிடத் தில் கபடமும் பொய்யும் கிடையாதோ, மாயையும் கிடையாதோ” என ஸ்ருதியுமிருக்கிறது. ஆகவே ஸத்யம் ஆயதநமாகக் கல்பிக்கப் படுகிறது. தபஸ் முதலியவற்றிலேயே ப்ரதிஷ்டாத்வ மூலம் ப்ராப்த மாகவான ஸத்யத்துக்குத் திரும்பவும் ஆயதநத்தன்மை கூறும் வாயி லாகக்கிரஹித்ததானது எல்லா ஸாதனங்களுக்குள்ளும் சிறந்த ஸாத னமாக ஸத்யமாகும் என்பதைக் காட்டவேண்டியாம். இவ்விதமே “அஸ்வமேதம் ஆயிரமும், ஒரு ஸத்யமும் தராசில் வைத்து நெருக் கப்பட்டது. அப்பொழுது ஆயிரம் அஸ்வமேதத்தைக் காட்டிலும் ஒரு ஸத்யமே கனமுள்ளதாகவாயிற்று” என ஸ்மிருதியுமிருக்கிறது.

यो वा एतामेवं वेदाऽपहत्य पाप्मानमनन्ते स्वर्गे लोके
ज्येये प्रतितिष्ठति प्रतितिष्ठति ॥ ९ ॥

யொவா ஊதாஹெவம் வெடா஽பஹத்ய பாபுமாநமநந்தே
ஸ்வர்கே-ஹெஹெ ஜெயேயே ப்ரததிஷ்டதி ப்ரததிஷ்டதி ॥ ௯ ॥

सहनाववतु...शान्तिः ॥ आप्यायन्तु...ते मयि सन्तु...शान्तिः ॥

ஸஹநாவவது....ஸாந்திஃ ॥ ஸூப்யாயந்து....தே மயி ஸந்து
....ஸாந்திஃ ॥

इति चतुर्थः खण्डः ॥ ४ ॥

इति सामवेदीय तलवकारोपनिषत् समाप्ता ॥

यो वा एतां-ब्रह्मविद्यां 'केनेषितम्' इत्यादिना यथोक्तामेवंमहा-
भागं 'ब्रह्महदेवेभ्यः' इत्यादिस्तुतां सर्वविद्याप्रतिष्ठां वेद 'अमृतत्वं हि
विन्दते' इत्युक्तमपिब्रह्मविद्याफलमन्ते निगमयति—अपहत्य पाप्मानम्—

(ப-ரை) யோவா (யொவா)—எவனெருவன் ஏதாம் (ஊதாஹெ)—
இந்த உபநிஷத்தை எவம் (ஊவஹெ)—இவ்விதம், வேத (வெதா)—அறிவா
லோ [ச: (ஸ:)—அவன், பாபுமானம் (பாபுமாநம்)—அவித்யாகாமகர்ம
ரூபமான ஸம்ஸாரபீஜத்தை அபஹத்ய (அபஹத்ய)—போக்கி அநந்தே
(அநந்தே)—முடிவற்றதும் ஜ்யேயே (ஜெயேயே)—எதற்கும் மேலானது
மான சுவர்க் லோகே (ஸ்வர்கே-ஹெஹெ)—சுகாத்மகமான ப்ரம்ஹத்தி
னிடைத்தில் ப்ரததிஷ்டதி (ப்ரததிஷ்டதி)—நிலைபெற்றவனாக வாகிருன்.
ப்ரததிஷ்டதி (ப்ரததிஷ்டதி)—என இரண்டாவது தடவை சொன்னது
உபநிஷத்தின் முடிவைக்காட்டுகிறது. (9) (எ-று)

பாஷ்யம்.—எவனெருவன் இந்த ப்ரம்ஹ வித்யையை (அதா
வது:—“கேநேஷிதம்” என்ற தாதியால் உள்ளபடி உபதேசிக்
கப்பட்டதும், இவ்விதச் சிறப்பு வாய்ந்ததும் “ब्रह्मह देवेभ्यः”
“(ஹேஹெஹெ ஹெவெஹெ)”) என்ற தாதியால் ஸ்துதிக்கப்பட்டதும்,
எல்லா வித்யைக்கும் ஆதாரமானதுமானதை என்றும்.) அறிவா
லோ அவன் “अमृतत्वं हि विन्दते” (“அமூரதத்வம் ஹி விந்நதே”)
‘மோக்ஷத்தையன்றோ அடைகிருன்’ என்றதால் முன்னர் சொல்லப்
பட்ட போதிலுங்கூட ப்ரம்ஹ வித்யா பலனை முடிவில் முடிக்கி

அவிद्याகாமகर्मलक्षणं संसारबीजं विधूय, अनन्ते-अपर्यन्ते, स्वर्गे लोके
सुखात्मके ब्रह्मणीत्येतत् । अनन्त इति विशेषणाच्च त्रिविधे । 'अनन्तशब्द
औपचारिकोऽपि स्यादित्यत आह—ज्येय इति । ज्येये-ज्यायसि सर्वमह-
त्तरे स्वात्मनि मुख्य एव प्रतितिष्ठति । न पुनस्संसारमापद्यत इत्यभिप्रायः॥

इति श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यस्य
श्रीमच्छङ्करभगवतः कृतौ केनोपनिषत्पदभाष्ये चतुर्थः खण्डः ॥

इति केनोपनिषत्पदभाष्यम् ॥

றது. அவித்யாகாமகர்மலக்ஷணமான ஸம்ஸாரபீஜத்தை அருந்த
மும்—முடிவற்றதும், ஸ்வர்க்கமும்—சுகாதம்சமுமான லோகத்தில்—
ப்ரம்ஹத்தில் என்பது பொருள். அநந்தே எனவிசேஷணம் கொ
டுத்தால் த்ரிவிஷ்டமன்று எனக் கிடைக்கிறது. அநந்த என்ற
சப்தம் உபசாரமுறையாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கலாமெனக் கருதி
ஜ்யே (ஜெஜ்யே) எதற்கும் மேலானதும் ஜ்யாயஸ்ஸுமான முக்ய
மான சொந்தப்ரத்யகாத்மாவினிடத்தில் எனக் கூறப்பட்டது. நிலை
யை யடைகிறான். திரும்பவும் ஸம்ஸாரத்தை யடைவதில்லை என்று
கருத்து.

ஸ்ரீகோவிந்த பகவத்பூஜ்யபாதரின் சிஷ்யரும், ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ
பரிவ்ராஜகாசாரியருமான ஸ்ரீமத்சங்கரபகவத்பாதர் அவர்களின்

கிருதியான கேநோபநிஷத் பதபாஷ்யத்தில்

நான்காவது கண்டம் முற்றிற்று.

கேநோபநிஷத் பதபாஷ்யம் முற்றிற்று.

केनोपनिषद्वाक्यभाष्यम् ॥

—०००—

प्रथमः खण्डः ॥

समाप्तं कर्मात्मभूतप्राणविषयं विज्ञानम् । कर्मचानेकप्रकारम् । ययोर्वि-
कल्पसमुच्चयानुष्ठानादक्षिणोत्तराभ्यां सृतिभ्यामावृत्यनावृत्ती भवतः । अतः
ऊर्ध्वं फलनिरपेक्षज्ञानकर्मसमुच्चयानुष्ठानात्कृतात्मसंस्कारस्योच्छिन्नात्म-
ज्ञानप्रतिबन्धकस्य द्वैतविषयदोषदर्शिनो निर्ज्ञाताशेषबाह्यविषयत्वात्संसार-
बीजमज्ञानमुच्चिच्छित्सतः प्रत्यगात्मविषयजिज्ञासोः केनेषितमित्यात्म-
स्वरूपतत्त्वविज्ञानायायमध्याय आरभ्यते । तेन च सृष्ट्युपदमज्ञानमुच्छेत्तव्यं

கேதேநாபநிஷத் தின் வாக்கியபாஷ்யம்.

—A—

முதல் கண்டம்

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—எந்த க்ஞான (உபாஸன) கர்மங்களின்
ஸமுச்சயத்தினாலோ, அவற்றைத் தனித்தனி அனுஷ்டித்தலாலோ
தக்ஷிணயன உத்தராயணமார்க்கங்களினால் இங்கு திரும்பிவருதலும்,
அஃதின்மையும் ஏற்படுகின்றனவோ அந்தக் கர்மங்களுக்கு ஆய்ரய
மாகவான ப்ராணனை விஷயமாகக் கொண்ட உபாஸனமும், அனே
கப்ரகாரமான கர்மமும் சென்றபாகத்தில் உபதேசிக்கப்பட்டு முடிந்
தது. இதற்குமேல் பயனை எதிர்பாருத க்ஞானகர்ம ஸமுச்சயா
னுஷ்டானத்தினின்றும் பெறப்பட்ட மனத்தின் ஸம்ஸ்காரத்தை
சுத்தியை, உடையவனும், ஆத்மக்ஞானத்தை யடைதற்குரிய பிரதி
பந்த நிவிருத்தியை யடைந்தவனும், த்வைதமான விஷயத்தில் தோ
ஷத்திருஷ்டியை யுடையவனும், ஆத்மாவக்குப் புறம்பான விஷயங்
கள் யாவற்றையும் நன்கு அறிந்திருப்பதுபற்றி ஸம்ஸாரபீஜமான
அக்ஞானத்தை நாசமாக்கவெண்ணுகின்றவனும், ப்ரத்யகாத்மவிஷய
மான ஜிஞ்ஞாஸையுள்ளவனுமான (அதிகாரிக்கு) ஆத்மஸ்வரூப ஸா

तत्तन्त्रो हि संससारो यतः । अनधिगतत्वादात्मनो युक्ता तदधिगमाय तद्विषया जिज्ञासा । कर्मविषये चानुक्तिः तद्विरोधित्वात् । अस्य विजिज्ञासितव्यस्यात्मतत्त्वस्य कर्मविषयेऽवचनं कस्मादिति चेदात्मनो हि यथावद्विज्ञानं कर्मणा विरुध्यते । निरतिशयब्रह्मस्वरूपो ह्यात्मा विजिज्ञापयिषितः । “तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि नेदं यदिदम्” इत्यादिश्रुतेः । नहि स्वाराज्येऽभिषिको ब्रह्मत्वं गमितः कश्चन नमितुमिच्छति । अतो ब्रह्मास्मीति संबुद्धो न कर्म कारयितुं शक्यते । नह्यात्मानमवाप्तार्थं ब्रह्म मन्यमानः प्रवृत्तिं प्रयोजनवतीं पश्यति । नच निष्प्रयोजना प्रवृत्तिः । अतो विरुध्यत एव

கூடாத்காரத்தை யுண்டாக்கவேண்டி “கேநேஷிதம்” என்ற இந்த அத்தியாயமானது ஆரம்பிக்கப்படுகிறது—அந்த ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தால் தான் ஸம்ஸாரத்துக்குக் காரணமான அக்ஞானம் நாசமாகக் கக்கடும். அதன்மூலம் அன்றோ ஸம்ஸாரம்—சுகதுக்கானுபவம், ஏற்படுகிறது. சென்ற பாகத்தினால் ஆத்மா அறியப்படாதிருப்பதுபற்றி அதையறிவதற்கு வேண்டி அதைப்பற்றிய ஜிஞ்ஞாஸை (விசாரம்) யானது பொருத்தமுள்ளதாகிறது. கர்மத்தைப் பற்றியுபதேசிக்குமிடத்தில் இந்த ஆத்மதத்தவம் சொல்லப்படவில்லை. ஏன்? இது கர்மத்துக்கு விரோதியாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும். அதாவது:—அறியவிரும்பப்பட்ட இந்த ஆத்மதத்தவத்துக்குக் கர்மம் சொல்லுமிடத்தில் உபதேசமில்லை. ஏனெனின்? உள்ளபடி யேற்படும் ஆத்மக்ஞானமானது கர்மாவுடன் விரோதப்படுமன்றோ. எவ்விதபேதமுமற்ற ப்ரம்ஹஸ்வரூபனான ஆத்மாவன்றோ உபதேசிக்கவிரும்பப்பட்டிருக்கிறான். “அதையே ப்ரம்ஹமென நீ அறிந்துகொள். எதை இது இது எனவுபாவிக்கின்றனரோ இது ப்ரம்ஹமாகாது” என ஸ்ருதியிருக்கிறது. ஸ்வராஜ்யத்தில் அபிஷித்தானி ப்ரம்ஹத்தன்மையை அடைவிக்கப்பட்டவன் ஒருவனையும் வணங்கவிரும்பானன்றோ. ஆனதுபற்றி ப்ரம்ஹமாக நானிருக்கிறேன் என நன்கு அறிந்தவன் கர்மத்தைச் செய்விக்கக்கூடியவனன்று. தன்னை ஆப்தகாமமான ப்ரம்ஹமாக எண்ணுபவன் பிரவிருத்தியைப் பயனுள்ளதென எண்ணமாட்டானன்றோ. பயனற்ற ப்ரவிருத்தியோ கிடையாது. ஆனதுபற்றி க்ஞானமானது கர்மத்துடன் முறண்

कर्मणा ज्ञानम् । अतः कर्मविषयेऽनुक्तिः। विज्ञानविशेषविषयैव जिज्ञासा । कर्मनारंभ इति चेत् । न । निष्कामस्य संस्कारार्थत्वात् । यदि ह्यात्मविज्ञानेनात्माविद्याविषयत्वात्परित्याजयिषितं कर्म, ततः “प्रक्षालनाद्धि पङ्कस्य दूरादस्पर्शनं वरम्” इत्यनारंभ एव कर्मणः श्रेयानल्पफलत्वादाया-सबहुलत्वात्तत्त्वज्ञानादेव च श्रेयःप्राप्तेरिति चेत् । सत्यम् । एतद्विद्या-विषयं कर्माल्पफलत्वादिदोषवद्बन्धरूपं च सकामस्य । “कामान्यः काम-

பட்டதாகவேதானுகிறது. ஆகவேதான் அது கர்மம் சொல்லியவிடத் திற்சொல்லப்படவில்லை. க்ஞானவிசேஷத்தை விஷயமாகக்கொண்டே ஜிஞ்ஞாஸை யேற்படுகிறது.

கர்மத்தை ஆரம்பிக்கவே வேண்டுவதில்லை என்கிறோம் எனின்? அது பொருந்தாது. ஏன்? காமனையற்றவனுக்குச் சித்த சுத்தியைத்தருவதாக அது இருப்பதாலென்க. (இதைவிளக்குவாம்) ஆத்மவிஞ்ஞானத்தினால் ஆத்மாஸ்ரயமான அவித்யையை விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதுபற்றிக் கர்மமானது பரித்யாகஞ் செய்விக்க விரும்பப் பட்டிருக்குமாயின் அதுபோழ்து “சேற்றைப் பூசிக்கொண்டு அலம்புவதைவிட வெகுதூரத்தில் அதைத் தொடாதிருப்பதே மேலானது” என்ற நியாயத்தை யொட்டிக் கர்மாவை ஆரம்பிக்கா திருப்பதே மேலானது. அற்பபலனுள்ளதா யிருப்பதுபற்றியும், வெகுபாடுள்ளதாயிருப்பதுபற்றியுமே என்க. ஆகவே தத்த்வக்ஞானத்தினின்றே மோக்ஷமானது கிடைக்கக்கூடியதாகவுமே ஆகிறது என்கிறோம் எனின்? இஃதுண்மைதான். அற்பமான பலனையுடைத்தாயிருத்தல் முதலிய தோஷமுள்ளதும், அவித்யையை விஷயமாகக்கொண்டதுமான இந்தக்கர்மமானது காமனையுள்ளவனுக்குப் பந்தரூபமாக இருக்கிறது. “காமங்களை எவன் விரும்புகின்றானோ” “இவ்விதமன்றோ காமனையுள்ளவனாகிறான்” என்றதாதி ஸ்ருதிகளிருப்பதே அதன் காரணமாகும். நிஷ்காமனுக்கோ அவ்விதமில்லை. அவனுக்கோ அக்கர்மாவை உண்டுபண்ணுகின்றதும் அதற்கு ஆஸ்ரயமுமான ப்ராணனுடைய உபாஸனத்துடன் கூடினவைகளான கர்மங்கள் சித்தசுத்தியைத் தரக்கூடியனவாகவே ஆகின்றன. “பலனில் ஆசைகொண்டு தேவர்களைக் குறித்து யாகஞ்செய்பவன் சிறந்

யதே” “इति नु कामयमानः” इत्यादिश्रुतिभ्यः। न निष्कामस्य । तस्य तु संस्कारार्थान्येव कर्माणि भवन्ति तन्निर्वर्तकाश्रयप्राणविज्ञानसहितानि “देव याजी श्रेयानात्मयाजी वा” इत्युपक्रम्य “आत्मयाजी तु करोति इदं मेऽनेनाङ्गं संस्कियते” इति संस्कारार्थमेव कर्माणीति वाजसनेयके । “महा-यज्ञैश्च यज्ञैश्च ब्राह्मीयद्वियते तनुः । यज्ञो दानं तपश्चैव पावनानि मनीषिणाम् ।” इत्यादिस्मृतेश्च । प्राणादिविज्ञानं च केवलं कर्मसमुच्चितं वा सकामस्य प्राणात्मप्राप्त्यर्थमेव भवति । निष्कामस्य तु आत्मज्ञानप्रतिबन्ध-निर्माष्ट्र्यै भवति आदर्शनिर्माजनवत् ॥

उत्पन्नात्मविद्यस्य त्वनारम्भो निरर्थकत्वात् । “कर्मणा बध्यते जन्तु-विद्यया च विमुच्यते । तस्मात्कर्म न कुर्वन्ति यतयः पारदर्शिनः॥” इति

தவனா? சித்த சுத்திக்குவேண்டியே ஸ்வர்க்காதிகளில் பற்றை யொழித்து யஜிப்பவன் சிறந்தவனா?” என்று தொடங்கி ஆத்மயாஜியோவெனில் “இந்த என்னுடையமனது இக்கர்மத்தினால் சுத்தமாக்கப்படுகிறது” எனச் சுத்திக்குவேண்டியே கர்மங்களைச் செய்கிறான் எனவாஜஸநேயகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “இந்தச் சரீரமானது (சூக்ஷ்ம சரீரமான மனதானது) மஹாயக்ஞங்களாலும், ஸாதாரணயக்ஞங்களாலும் ப்ரம்ஹக்ஞானூர்ஹமாகச் செய்யப்படுகிறது” என்றும், “யக்ஞம் தானம் தவம் என்ற இவை புத்திமான்களுக்குப் பரிசுத்தியைத் தரக்கூடியன” என்றும் ஸ்மிருதிகளிருக்கின்றன. ப்ராணாதிகளின் உபாஸனமானது தனித்தோ கர்மஸமுச்சிதமாகவோ செய்யப்படுமாயின் ஸகாமனுக்கு ப்ராணரூபமான ஆத்மாவின் ப்ராபத்தியைத் தருவதாகவே ஆகிறது. நிஷ்காமனுக்கோ வெனில் ஆத்மக்ஞானத்தின் ப்ரதிபந்தநிவிருத்தியையும் பொருட்டு ஆகிறது. கண்ணுடியைத் துடைப்பதுபோலவாம் ஆத்மக்ஞானத்தினுத்தத்தியை யடைந்தவனுக்கோ வெனில் அவற்றின் ஆரம்பமேகிடையாது. அதனால் (இவனுக்குப்) பயனெதுவுமில்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். “மனிதன் கர்மத்தினால் பந்தத்தை யடைகிறான். வித்யையினாலோ விமுக்தியையடைகிறான். ஆனது பற்றி ப்ரம்ஹதர்சிகளான யதிகள் கர்மத்தைச் செய்வதில்லை” என்றும், “முன்னர் க்ரியாவழியும் பின்னர் என்னியாஸமும் சொல்லப்

“क्रियापथश्चैव पुरस्तात्सग्न्यासश्च तयोः सग्न्यास एवात्यरेचयत्”
 इति “त्यागेनैके” “नान्यः पन्था विद्यते” इत्यादिश्रुतिभ्यश्च ।
 न्यायाच्च । उपायभूतानि हि कर्माणि संस्कारद्वारेण हानस्य । हाने
 नत्वमृतत्वप्राप्तिः । “अमृतत्वं हि विन्दते” “विद्यया विन्दतेऽमृतम्”
 इत्यादिश्रुतिस्मृतिभ्यश्च । नहि नद्याः पास्गो नावं न मुञ्चति यथेष्टदेशग-
 मनं प्रति खातन्त्र्ये सति । नहि स्वभावसिद्धं वस्तु सिषाधयिषति सा-
 धनैः । स्वभावसिद्धश्चात्मा । तथा नापिपयिषितः । आत्मत्वे सति नित्यास-
 त्वात् । नापि विचिकारयिषितः । आत्मत्वे सति नित्यत्वादविकारित्वाद-
 विषयत्वादमूर्तत्वाच्च । श्रुतेश्च—“न वर्धते कर्मणा” इत्यादि । रमृतेश्च—

பட்டது. அவற்றுள் ஸன்னியாஸமேமேப்பட்டதாகவாயிற்று” என்
 றும், “சிலமுக்கியாதிகாரிகள் த்யாகத்தினாலேயே (அமிருதத்வத்தை
 யடைந்தனர்)” என்றும், “ப்ரம்ஹப்ராப்த்திக்கு வேறுமார்க்கமா
 னது கிடையாது” என்றுபாதி ய சுருதிகளு மிருக்கின்றன. யுக்தி
 யுமிருக்கின்றது—காப்பங்கள் ஸம்ஸ்காரத்தை (சித்த சுத்தியைத்)
 தரும் வாயிலாகச் ச்ஞானத்துக்கு உபாயங்களாக (ஸாதனங்களாக)
 மட்டுமாகின்றன. ச்ஞானத்தினாலே அமிருதத்வப்ராப்த்தியேற்படு
 கிறது. “அமிருதத்வத்தையன்றே அடைகிறான்” என்று சுருதி
 யும், “வித்யையினால் அமிருதத்வத்தை யடைகிறான்” என ஸ்மிரு
 தியும் இருக்கின்றது. நதியின் அக்கரையை யடைந்தவன் தனது
 இஷ்டப்படி வேறுதேசத்தை யடையும் விஷயத்தில் ஸ்வாதந்திரிய
 மிருக்குங்கால் ஓடத்தை விடமாட்டான் என்பதுண்டோ. இயற்
 கையில் கிடைத்த பொருளை ஸாதனங்கள் கொண்டு சம்பாதிக்க
 முயற்சிக்கமாட்டானன்றே. ஆத்மாவோ ஸ்வபாவவித்தமாகவிருப்
 பதால் அடையவிரும்பப்படக்கூடியதன்று. ஆத்மாவாகவிருப்பதன்
 மூலம் நித்யப்ராப்தமாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும். விகாரத்
 தைச் செய்விக்க விரும்பப்படச் கூடியதும்ன்று. ஆத்மாவாக
 விருப்பதிலிருந்து நித்யமாகவிருப்பதுபற்றியும், அவி்காரியாகவிருப்
 பதுபற்றியும், விஷயமாகவில்லாதிருப்பதுபற்றியும், அமூர்த்தமாக=
 (தேஜேஹந்திரிய ஸப்பந்தமற்றதாக) விருப்பதுபற்றியுமே என்க.
 “காமத்தினால் விருத்தியையடைவதில்லை” என ஸ்ருதியும், “இவன்

“अविकार्योऽयमुच्यते” इति । न च सञ्चिस्कीर्षितः । “शुद्धमपापविद्धम्” इत्यादिश्रुतिभ्यः । अनन्यत्वाच्च । अन्येनान्यत्संस्क्रियते । नचात्मनोऽन्य-
भूता क्रियास्ति । नच स्वैनैवात्मना स्वमात्मानं सञ्चिस्कीर्षेत् । नच वस्त्व-
न्तराधानं नित्यं, प्राप्तिर्वा वस्त्यन्तरस्य नित्या । नित्यत्वं चेष्टं मोक्षस्य । अत
उत्पन्नविद्यस्य कर्मरम्भोऽनुपपन्नः । अतो व्यावृत्तबाह्यबुद्धेरात्मविज्ञानाय
केनेषितमित्याद्यारंभः । प्रवृत्तिलिङ्गाद्विशेषार्थः प्रश्न उपपन्नः । रथादीनां
हि चेतनवदधिष्ठितानां प्रवृत्तिर्दृष्टा नानधिष्ठितानाम् । मन आदीनां चाचे-
तनानां प्रवृत्तिर्दृश्यते । तद्धि लिङ्गं चेतनावतोऽधिष्ठातुरस्तित्वे । करणानिहि

அவிகார்யன் எனச் சொல்லப்படுகிறான்” என ஸ்மிருதியும் இருக்
கின்றன. “சுத்தமும் பாபஸம்பந்தமற்றதுமாகும்” என்ற ஸ்ருதி
யிருப்பதிலிருந்து குணதானஞ் செய்விக்கப்படக் கூடியதுமன்று.
அன்யமாகவில்லாதிருப்பதும் மற்றொரு காரணமாகும். அன்னியத்
தினால் அன்னியமானது ஸம்ஸ்கரிக்க (குணதானஞ்செய்விக்க) ப்
படுகின்றது. க்ரியையென்பது ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறுபட்
டதாகவில்லை. தனது ஆத்மானாலேயே தனது ஆத்மாவை ஸம்
ஸ்கரிக்கச் செய்யவிரும்பமுடியாதன்றோ. வேறு வஸ்துவை ஆதா
னஞ் செய்தலோ வேறு வஸ்துவின் ப்ராப்த்தியோ நித்யமாகவாகா
தன்றோ. மோக்ஷத்துக்கோ நித்யத்வமானது விரும்பப்பட்டுமிருக்
கிறது. ஆகவே ஆத்மக்குணமுண்டானவனுக்குக் கர்மாரம்பமா
னது பொருந்தக்கூடியதாகவாகாது. வெளியிலுள்ளவற்றினின்றும்
திருப்பின புத்தியுள்ளவனுக்கு ஆத்ம ஸாக்ஷாத்கார முண்டாக
வேண்டி “கேநேஷிதம்” என்றதாதியானது ஆரம்பிக்கப்படுகிறது.
சிஷ்யாசாரிய ப்ரஸ்ன ப்ரதிவசன ரூபமான ப்ரவிருத்தி காணப்படு
வதிலிருந்து விசேஷத்தைப்பற்றிய ப்ரஸ்னம் என்பது பொருத்த
முள்ளதாகவாகிறது. சேதனாலோட்டப்பட்ட தேர் முதலியவற்
றுக்கு ப்ரவிருத்தி காணப்படுகின்றதெயொழிய சேதன ஸம்பந்தம்
பெறுதவற்றுக்குக் காணப்படவில்லை. மனம் முதலிய அசேதனங்
களுக்கோ ப்ரவிருத்தியானது காணப்படுகிறது. அது சேதனவா
னான அதிஷ்டாதா இருக்கிறான் என்பதில் லிங்கமாகவாகிறது.
மனம் முதலிய கரணங்களோ நியமமாக (முறைபிறழாது) ப்ரவிருத்

मन आदीति नियमेन प्रवर्तन्ते। तन्नासति चेतनवत्यधिष्ठातृपपद्यते। तद्वि
शेषस्यचानधिगमाच्चेतनावत्सामान्ये चाधिगते विशेषार्थः प्रश्न उपपद्यते ॥

केनेषितम्.....क उ देवो युनक्ति ॥ १ ॥

கெநெஷிதம்.....க உ ஷெவொ யு கி ॥க॥

केनेषितम्=केनेष्टम्, कस्येच्छामात्रेण, मनः पतति=गच्छति स्व
विषये नियमेन व्याप्रियत इत्यर्थः। मनुते अनेनेति विज्ञाननिमित्तमन्तः
करणं मनः। प्रेषितमिवेत्युपमार्थः। न त्विषितप्रेषितशब्दयोरर्थोविह संभ-
वतः। नहि शिष्यानिव मन आदीनि विषयेभ्यः प्रेषय आत्मा। विविक्तनि-
त्यचित्स्वरूपतयातु निमित्तमात्रं प्रवृत्तौ। नित्यचिकित्साधिष्ठ त्ववत्। प्राण

திக்கின்றன. அது சேதனவானான அதிஷ்டாதா இல்லாவிடில்
பொருந்தமாட்டாது. அதைப்பற்றிய விசேஷமானது அறியப்படா
மையாலும், சேதனனொருவனிருக்கவேண்டுமெனப் பொதுப்படை
யாக அறியப்படுவதாலும் விசேஷத்தைப்பற்றிய பரஸ்பரம் பொருத்த
முடையதாகவாகிறது.

பாஷ்யம்.—கேனேஷிதம் = கேன ஷ்டம் (கெநெஷிதம் = செந
ஊஷ்டம்)=எவரது இச்சாமாத்நிரத்தினால் மன:பததி=गच्छति (உத:
வததி=மஹிதி)=மனஸ்ஸானது தனது விஷயத்தில் நியமமாகப்
பிரவிருத்திக்கின்றதோ என்பது பொருள். “இதனால் மனனம்
செய்கிறான்” என்ற வ்யுத்தத்தியினால் விக்ஞானத்துக்கு நிமித்த
மான அந்தக்கரணமானது மன: என்றதால் சொல்லப்படும். ப்ரே-
ஷிதம் (வெ ஷிதம்)=என்பதற்கு ப்ரேஷிதம் போல என்று உபமைப்
பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஷிதம் (ஊஷிதம்)=என்றும், ப்ரேஷிதம்
(வெ ஷிதம்)=என்றுமான சப்தங்களின் பொருளோ இங்கு ஸம்ப
விக்க (பொருத்தமுள்ளதாக) மாட்டாது. ஆத்மாவானது (குரு)
சிஷ்யர்களைப்போல மனம் முதலியவற்றை விஷயங்களையும் பொ
ருட்டு அனுப்புவதில்லை. பின்னையோவெனில் விஷய ஸம்பந்தமற்ற
தும் நித்தியமும், சித்ருபமுமாகவிருப்பதிலிருந்து நித்திய சிகித்தஸை
யில் அதிஷ்டாதாவான *சகோரம் என்ற பக்ஷிபோல மன ஆதித

* ராஜாக்கள் போஜனஞ் செய்யுங்கால் சகோரம் என்ற பக்ஷியை
அவர் சாப்பிடுமென்னத்துக்கெதிரில் வைத்திருப்பதுண்டு. அவ்வன்னத்

इति नासिकाभवः । प्रकरणात् । प्रथमत्वं चलनक्रियायाः प्राणनिमित्त-
त्वात् । स्वतो विषयावभासमात्रं करणानां प्रवृत्तिः । चलिक्रिया तु प्राण-
स्यैव मन आदिषु । तस्मात्प्राथम्यं प्राणस्य । प्रैति=गच्छति, युक्तः=प्रयुक्तः
इत्येतत् । वाचो वदनं किं निमित्तं प्राणिनाम् । चक्षुःश्रोत्रयोश्च को देवः
प्रयोक्ता । करणानामाधिष्ठाता चेतनवान्यः स किंविशेषण इत्यर्थः ॥ १ ॥

श्रोत्रस्य श्रोत्रम्.....अमृता भवन्ति ॥ २ ॥

பெறா குலு பெறா குழு.....கஜிதா ஊவணி ॥ ௨ ॥

श्रोत्रस्य श्रोत्रमित्यादिप्रतिवचनं निर्विशेषस्य निमित्तत्वार्थम् । विक्रि-
यादिविशेषरहितस्यात्मनो मन आदिप्रवृत्तौ निमित्तत्वमित्येतच्छ्रोत्रस्य श्रोत्र

ளின் ப்ரவிருத்தியில் நிமித்தமாகமட்டுமாகிறது. **பாண:** (வாண:)=
என்றதால் ப்ரகரணத்தையொட்டி நாலிகையிலுண்டாகும் வாயு
சொல்லப்படும். ப்ரதமமாகவிருத்தலானது சலனமென்ற க்ரியை
ப்ராணனை நிமித்தமாகக் கொண்டிருப்பதபற்றியாம். தானாகவே
விஷயங்களை ப்ரகாசப்படுத்தல் என்பதமட்டுமே கரணங்களின் ப்ர
விருத்தியாகும். மன ஆதிகளிலுள்ள சலனரூபமான க்ரியையோ
ப்ராணனுடையதேயாகும். ஆனதுபற்றி ப்ராணனுக்கு ப்ராதம்
யம்=மூக்கியமாகவிருத்தலேற்படுகிறது. **ப்ரீதி** (பெட்ரீதி)=என்பதற்
குப் போகிறது என்றும், **யுக:** (யுக்த:)=என்பதற்கு ஏவப்பட்ட
தாய் என்றும் பொருளாம். வாக்கினுடைய பேசுதல் என்ற காரிய
மானது எதை நிமித்தமாகக்கொண்டது? ப்ராணிகளின் சக்தைஸ்
சுரோத்திரம் இவற்றுக்கு ப்ரோகணன தேவன் யார்? கரணங்க
ளுக்கு அதிஷ்டாதாவான சேதனையுள்ளவன் எவனோ அவன் எத்
தகைய விசேஷணமுள்ளவன் என்பது பொருள். (1) (எ-று)

தில் விஷயம் முதலியன கலந்திருக்குமாயின் அச்சகோர பகழியின் கண்
சிவந்துவிடும். இல்லையேல் விஷயில்லையெனவறிந்து ராஜன் போஜனஞ்
செய்வார். ஆகவே சகோரபகழியானது தனது ஸன்னிதிமாத்திரத்தினால்
அரசனின் போஜன ப்ரவிருத்திக்குக் காரணமாகவாவதுபோல ஆத்மா
வும் தனது ஸன்னிதிமாத்திரத்தினால் மன ஆதிகளின் பிரவிருத்திக்குக்
காரணமாகவாகிறது என்பது கருத்து.

மீத்யாதி ப்ரதிவ்ചനസ்யार्थ:। अनुगमात्। तदनुगतानि ह्यत्रास्मिन्नर्थेऽक्षराणि।
 कथम्? शृणोत्यनेति श्रोत्रम्, तस्य शब्दावभासकत्वं श्रोत्रावम्। शब्दो-
 पलब्धरूपतयावभासकत्वम्, न स्वतः। श्रोत्रस्याचिद्रूपत्वात्। आत्मनश्च
 चिद्रूपत्वात्। यच्चोत्रस्योपलब्धत्वेनावभासकत्वं तदात्मनिमित्तत्वाच्छ्रो-
 त्रस्य श्रोत्रमित्युच्यते। यथा क्षत्रस्य क्षत्रं यथावोदकस्यौण्यमग्निमित्तमिति
 दग्धुरप्युदकस्य दग्धाग्निरुच्यते, उदकमपि हासिसंयोगादग्निरुच्यते। तद्व-

பாஷ்யம்.—“ஸ்ரோத்திரத்துக்கு ஸ்ரோத்திரம்” என்றதாதி
 ப்ரதிவசனமானது நிர்விசேஷம் ப்ரம்ஹம் என்பதற்கு நிமித்தம்
 சொல்லவேண்டியாம். அதாவது:—விக்கிரியை முதலிய விசேஷமற்ற
 தான ஆத்மாவானது மனஸ் முதலியவற்றின் ப்ரவிருத்தியில் நிமித்த
 மாகவாகிறது என்ற இது “ஸ்ரோத்ரஸ்ய ஸ்ரோத்ரம்” என்றதாதி
 ப்ரதிவசனத்தின் பொருள் என்றும். ஸ்ருதிகளிலுள்ள அக்ஷரங்க
 ளின் ஒற்றுமையும் காணப்படுகிறது. அதாவது:—இப்பொருளில்
 ஸ்ருதியிலுள்ள அக்ஷரங்கள் பொருத்தமுள்ளனவாகவே இருக்கின்
 றன. எவ்விதமெனின்? கூறுவாம்—“இதனால் கேட்கிறான்” என்ற
 வியுத்தப்பதிக்கொண்டு ஸ்ரோத்ரமென்ற அதற்கு சப்தத்தை ப்ரகாசப்
 படுத்துந்தன்மை ஸ்ரோத்ரத்வமென்றேற்பட்டது. ஆகவே சப்தங்
 களை அறிபவன் ரூபமாக இருத்தல்பற்றி சப்தாவபாஸகத்வம் ஏற்
 படுமேயொழிய தனியாக ஸ்ரோத்ரேந்திரியத்துக்கு அவபாஸகத்
 துவமேற்படமாட்டாது. ஸ்ரோத்ரேந்திரியம் அசித்ரூபமாக (ஜட
 மாக) இருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஆத்மாவுக்கோ அவபாஸ
 கத்துவம் (ப்ரகாசப்படுத்துபவனாகவிருத்தல்)ஸம்பவிக்கலாம். அவன்
 சித்ரூபனாக இருப்பதுபற்றியே என்க. ஆகவே ஸ்ரோத்ரத்துக்கு
 உபலப்த்ருத்தன்மையினால் (ப்ரகாசப்படுத்துகின்ற தன்மையினால்)
 அவபாஸகத்வம் என்பது யாதுண்டோ அது ஆத்மநிமித்தமாக ஏற்
 படுவதால் “श्रोत्रस्य श्रोत्रम्” (“श्रोत्रं” “श्रो” “श्रो” “श्रो” “श्रो”)
 ஸ்ரோ
 த்ரத்துக்கு ஸ்ரோத்ரம் என்றதால் நிர்விசேஷ சைதன்னியமே உப
 லக்ஷணமுறையால் சொல்லப்படுகிறது. ஸூத்திரியஜாதி நியாமகமான
 கர்மமானது “क्षत्रस्य क्षत्रम्” (“क्षेत्र” “क्ष” “क्ष” “क्ष” “क्ष”)
 எனச்
 சொல்லப்படுவது எவ்விதமோ, ஜலத்துக்குச்சூடானது அக்னி நிமித்
 த்மாக ஏற்படுவதுபற்றி கூடுகின்ற ஜலத்துக்கும் அக்னியே கூடுகை

दनित्यं यत्संयोगादुपलब्धत्वं तत्करणं श्रोत्रादि । उदकस्येव दग्धत्वम् अनित्यं हि तत्र तत् । यत्र तु नित्यमुपलब्धत्वमग्राविचौषण्यं, स नित्योप-
लब्धिस्वरूपत्वाद्ध्येवोपलब्धोच्यते । श्रोत्रादिषु श्रोतृत्वाद्युपलब्धिरनित्या,
नित्याचात्मनि । अतः श्रोत्रस्य श्रोत्रमित्याद्यक्षराणामर्थानुगमादुपपद्यते
निर्विशेषस्य उपलब्धिस्वरूपस्यात्मनो मन आदिप्रवृत्तिनिमित्तत्वमिति ।
मन आदिष्वेवं यथोक्तम् । वाचो ह वाचं, प्राणस्य प्राण इति विभक्तिद्वयं

யையுண்டுபண்ணுபவனாகச் சொல்லப்படுவது எவ்விதமோ, ஜலமுங்
கூட அக்னியின் சேர்க்கையினால் அக்னியாகச் சொல்லப்படுகிறது
எவ்விதமோ, அவ்விதமே உபலப்தாவான எந்த ஆத்மஸம்பந்தத்தி
னால் ஸ்ரோத்ராதிகளில் உபலப்திருத்வமானது காணப்படுகிறதோ
அந்த ஸ்ரோத்ராதிக் கரணமானது அநித்யமாகவாகிறது. ஜலத்தில்
காணப்படும் சுடுகின்றதாக இருக்கும் தன்மைபோல அதில் (ஸ்ரோத்
ராதிகரணங்களில்) காணப்படும் உபலப்திருத்வமானது அநித்ய
மாகவே ஆகிவிட்டது. நெருப்பில் சூடானது போல எதனிடத்தில்
உபலப்திருத்வமானது நித்யமாகக் காணப்படுகிறதோ அந்த ஆத்மா
எப்பொழுதுமே உபலப்திஸ்வரூபமாக (சைதன்யஸ்வரூபமாக) இருப்
பதால் அக்னி சுடுகிறான் என்பது போல உபலப்தாவாக (விஷய
ப்ரகாசகனாக)ச் சொல்லப்படுகிறான். ஸ்ரோத்ரம் முதலியவற்றில்
ஸ்ரோத்ருத்வாதிகளின் தோற்றமானது அநித்யமாகவும் ஆத்மாவின்
டத்தில் நித்யமாகவும் இருக்கிறது. ஆனதுபற்றி “श्रोत्रस्य श्रोत्रम्”
((‘‘ஸ்ரோத்ருஸ்ய ஸ்ரோத்ரு’’)) ஸ்ரோத்ரத்துக்கு ஸ்ரோத்ரம் என்ற
தாதிக் அக்ஷரங்களின் பொருள் ஒத்துவருவதால் நிர்விசேஷனும்,
உபலப்தி (சைதன்ய) ஸ்வரூபனுமான ஆத்மாவுக்கு மனஸ் முதலிய
வற்றின் ப்ரவிருத்திக்கு நிமித்தமாகவிருத்தல் பொருந்தக் கூடியதா
கவே ஆகிவிடுகிறது. மனஸ் முதலியவற்றிலும் இதுவரை சொல்
லப்பட்டபடியே காண்க. மூலத்தில் *‘‘वाचो ह वाचम्’’ ((‘‘வா

* அதாவது: ‘‘वाचो ह वाक्’’ ((‘‘வாஓஹ வாக்’’)) என
ப்ரதமாவிபக்தியும், படிக்கப்பட்டபடி ‘‘वाचो ह वाचम्’’ ((‘‘வாஓஹ வ
வாஓ’’)) எனத்விதீயாவிபக்தியும், ‘‘प्राणस्य प्राणः’’ ((‘‘ப்ராணஸ்ய
ப்ராணஃ’’)) என்றவிடத்தில் ‘‘प्राणस्य प्राणः’’ ((‘‘ப்ராணஸ்ய ப்ரா

सर्वत्रैव द्रष्टव्यम् । कथम्? पृष्टत्वात्स्वरूपनिर्देशः प्रथयैव च निर्देश्यः ।
तस्य च ज्ञेयत्वात्कर्मत्वमिति द्वितीया । अतो वाचोह वाचं, प्राणस्य प्राण
इत्यस्मात्सर्वत्रैव विभक्तिद्वयम् । यदेतच्छ्रोत्राद्युपलब्धिनिमित्तं श्रोत्रस्य
श्रोत्रमित्यादिलक्षणं नित्योपलब्धिस्वरूपं निर्विशेषमात्मतत्वं तद्वद्वाति-
मुच्य=अनवबोधनिमित्ताध्यारोपिताद्बुद्ध्यादिलक्षणात्संसारान्मोक्षणं कृत्वा,
धीराः=धीमन्तः, प्रेत्यास्माल्लोकात्=शरीरात्प्रेत्य=विद्युय, अन्यस्मिन्नप्रति-

வொ ஹ வாஅஹ்”) என்றும், “பாணஸ்ய பாண:” (“வாணஸஹீ
வாணஸ”) என்றமான இவ்விரண்டிடங்களிலும், இரண்டு விபக்தி
கள் (வேற்றுமைகள்) இருப்பதாகக் காணவேண்டும். எவ்விதமெ
னில்? கூறுவாம். அதாவது:—(சிஷ்யன் சக்ஷுஸ் ஸ்ரோத்திரங்
களை ப்ரோணை செய்யும் தேவன் எத்தகையவன்?) எனக்கேட்ட
படியால் ப்ரதமாவிபக்தியினாலேயே (ஒன்றும் வேற்றுமையினாலேயே
(தேவ) ஸ்வரூபநிர்த்தேசம் செய்யவேண்டுவது அவஸ்யமாகிறது.
ஆவன் க்ஞெயமாகவாவதால் கர்மத்வம் அவனுக்கு ஏற்படுவதுபற்றி
த்விதீயாவிபக்தியும் (இரண்டாம் வேற்றுமையும்) வேண்டி வருகி
றது. ஆகவே “वाचो ह वाचं प्राणस्य प्राण:” (“வாவொ ஹ வாஅஹ்
வாணஸஹீ வாணஸ”) என்ற இதைக் காட்டிலும் இரண்டிடத்தி
லும் இரண்டு விபக்தியும் (வேற்றுமையும்) இருப்பதாகக் கண்டு
கொள்ளவேண்டும். ஸ்ரோத்ராதிகளின் உபலப்திக்கு (ப்ரகாசத்
துக்கு) நிமித்தமானதும், “ஸ்ரோத்ரத்துக்கு ஸ்ரோத்ரம்” என்ற
தாகியான லக்ஷணம் வாய்ந்ததும், எப்பொழுதுமே சைதன்னிய
ஸ்வரூபமாகவுள்ளதும் நிர்விசேஷமுமான யாதொரு இந்த ஆத்ம
தத்தவமுண்டோ அதையறிந்து அதிமுக்ய (अतिमुच्य) = அக்ஞான
மாகிற நிமித்தத்தினால் ஆரோபிக்கப்பட்டதும் புத்தியாதிரூபமானது
மான ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுதலையடைந்து, धीराः (धीराः) =
புத்திமாண்களாகி अस्मात् लोकात् (अस्मात् लोकात्) = இந்தச் சரீ
ரத்தினின்றும் प्रेत्य (प्रेत्य) = விடுபட்டுப் பிறவொன்றும் தோற்று

ணஸ”) எனப் படிக்கப்பட்டபடி ப்ரதமாவிபக்தியும் “பாணஸ்ய பாணம்”
(“வாணஸஹீ வாணஸ”) என த்விதீயாவிபக்தியும் வைத்துப்
பொருள் காணவேண்டும் என்றும்,

सन्धीयमाने निर्निमित्तत्वादमृता भवन्ति । सति ह्यज्ञाने कर्माणि शरीरा-
न्तरं प्रतिसन्दधते । आत्मावबोधेतु सर्वकर्मरंभनिमित्ताज्ञानविपरीतवि-
द्याग्निविप्लुष्टत्वात् कर्मणामित्यनारंभेऽमृता एव भवन्ति । शरीरादिसन्ता-
नाविच्छेदप्रतिसन्धानाद्यपेक्षयाध्यारोपितमृत्युवियोगात्पूर्वमप्यमृताः सन्तो
नित्यात्मस्वरूपत्वादमृता भवन्तीत्युपचर्यते ॥ २ ॥

न तत्र चक्षुः.....यथैतदनुशिष्यात् ॥ ३ ॥

ந தகு உக்ஷஃ....யதெததநஃஸரிஷ்யாஃ ॥ ௩ ॥

न तत्र चक्षुर्गच्छतीत्युक्तेऽपि पर्यनुधोगे हेतुरप्रतिपत्तेः । श्रोत्रस्य
श्रोत्रमित्येवमादिनोक्तेऽप्यात्मतत्त्वेऽप्रतिपन्नत्वात्सूक्ष्मत्वहेतोः वस्तुनः पुनः
पुनः पर्यनुयुयुक्षा कारणमाह—न तत्र चक्षुर्गच्छतीति । तत्र=श्रोत्राद्यात्म-

மல் போகவே நிமித்தம் (காரணம்) எதுவுமில்லாமல் போகவே முக்தர்களாகவாகின்றனர். அக்ஞானமிருக்கும்பொழுதன்றோ கர்மங்கள் வேறு சரீரத்தைத்தருகின்றன. ஆத்மக்ஞானமேற்பட்டாலோ எல்லாவிதமான கர்மங்களுடையவும் ஆரம்பத்துக்கு நிமித்தமான அக்ஞானத்துக்கு நோவிரோதியான வித்யை (ப்ரம்ஹக்ஞான) யாகிற நெருப்பினால் கர்மங்கள் பொசுக்கப்பட்டுவிட்டபடியால் வேறு சரீரத்தின் உத்பத்தியில்லாது போகவே முக்தர்களாகவே ஆகிவிடுகின்றனர். அத்யாஸ மூலமேற்பட்ட மிருத்யுவின் வியோகத்துக்கு (நாசத்துக்கு) முன்னரும் கூட நித்யமான ஆத்மஸ்வரூபர்களாக இருப்பதுபற்றி அமிருதர்களாக (முக்தர்களாக) இருப்பினுங்கூட, சரீராதிகளின் தொடர்ச்சியில் ஏற்படும் இடையறாத ப்ரதி ஸந்தாநாதிகளை (த்தோற்றத்தை) அபேக்ஷித்து முக்தர்களாகவாகின்றனர் எனத்திரும்பவு முபசாரமுறையாற் கூறப்படுகிறது. (2) (எ-று)

பாஷ்யம்.—ஆசாரியரால் ஆத்மதத்வமானது உபதேசிக்கப் பட்டபோதிலுங்கூட சிஷ்யனுக்கு அதைப்பற்றிய அறிவு ஏற்படாமை யே திரும்பவும் கேட்பதில் காரணமாகிறது. அதாவது:—“ஸ்ரோத்ரத்துக்கு ஸ்ரோத்ரம்” என்றதாதியால் ஆத்மதத்வமானது சொல்லப்பட்டபோதிலுங்கூட வஸ்துவானது ஸூக்ஷ்மமாக (அறிதற்கரிதாக) இருத்தல் காரணமாக அறியப்படாமைபற்றி அடிக்

भूते चक्षुरादीनि वाक्चक्षुषोः सर्वेन्द्रियोपलक्षणार्थवान्न विज्ञानमुत्पाद-
यन्ति । सुखादिवर्त्तिर्ह गृह्येतान्तःकरणेनात आह—नो मनः । न सुखादि-
वन्मनसो विषयस्तत् । इन्द्रियाविषयत्वात् । न विद्यो न विजानीमोऽन्तःक-
रणेन यथैतद्ब्रह्म मन आदिकरणजातमनुशिष्यात्=अनुशासनं कुर्यात्प्रवृ-
त्तिनिमित्तं भवेत्तथाऽविषयत्वाच्च विद्यो न विजानीमः । अथवा—श्रोत्रादीनां
श्रोत्रादिलक्षणं ब्रह्म विशेषेण दर्शयेत्युक्त आचार्य आह—न शक्यते दर्श-
यितुम् । कस्मात् ? न तत्र चक्षुर्गच्छतीत्यादिपूर्ववत्सर्वम् । अत्र तु विशेष-

கடி கேள்விகேட்பதில் காரணமாகிறது என்பதுபற்றி “அதனிடத்
தில் கண் செல்லுவதில்லை” என்று ஆசிரியர் சொல்லுகிறார். தந்
(தத) =ஸ்ரோத்ரா திகளுக்கு ஆத்மாவாகவான ப்ரம்ஹத்தினிடத்
தில், சக்ஷு ராதிகளான இந்திரியங்கள் விக்குரான த்தைபுண்டுபண்ணு
வதில்லை. மூலத்தில் சக்ஷு ரிந்திரியமும், வாகிந்திரியமும் மட்டுமே
சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும் உபலக்ஷணமுறையால் எல்லா இந்
திரியங்களும் எனப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். அங்ஙனமாயின்
(ப்ரம்ஹமானது) சுகாதிகள் போல அந்தக்கரணத்தினால் கிரஹிக்கப்
பட்டும் என்றாலோ, அதற்குவேண்டி “நோ மன:” (“மொ உம:”)
என்று சொல்லுகிறார். அதாவது: சுகாதிகள் போல மனத்திற்கு
அது விஷயமாகக்கூடியதுமன்று. ஏன்? இந்திரியங்களுக்கு விஷய
மாக (புலனாகக்கூடியதாக) இல்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும்.
மேலும் एतत्(வன தத) = இந்த ப்ரம்ஹமானது மனம் முதலிய கரண
ஸமுஹத்தை யதா (யதா) = எவ்விதம் அநுசிஷ்யாத் (சும-பரிஷ்ராக்) =
அனுசாஸனஞ்செய்யுமோ அதாவது:—மனம் முதலியவற்றின் ப்ர
விருத்திக்கு நிமித்தமாகவாகுமோ அம்முறையை அந்தக்கரணத்தால்
ந வித்ய: ந விஜானிம: (ந விஜ்: ந விஜாநீஜ:) = பொதுவாகவும் அறி
கின்றோமில்லை. தனித்தும் அறிகின்றோமில்லை. அந்தக்கரணத்துக்கு
ப்ரம்ஹம் விஷயமாகவாகாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். *அல்
லது “ஸ்ரோத்ரா திகளுக்கு ஸ்ரோத்ராதிலக்ஷணமான ப்ரம்ஹத்தை
தனித்துக்காட்டுவீராக” எனச்சிஷ்யனால் கேட்கப்பட்ட ஆசிரியர்

* இது முதலுள்ள பாவ்யத்தில் ந தந் चक्षुर्गच्छति (ந தத
அக்ஷு-ம-ஆகி) என்ற பாகத்துக்கு வேறுபொருள் கூறப்படுகிறது.

॥ यथैतदनुशिष्यादिति । यथैतदनुशिष्यात्=प्रतिपादयेत् अन्योऽपि शिष्यानितोऽन्येन विधिनेत्यभिप्रायः ॥ ३ ॥

सर्वथापि ब्रह्म बोधयेत्युक्त आचार्य आह—अन्यदेव तद्विदितादथो अविदितादधीत्यागमम् ।

अन्यदेव तद्विदितात्.....व्याचक्षिरे ॥ ४ ॥

சுநுஜெவ ததிலிதாசு.....வ்யாஹக்ஷிரௌ ॥ ௪ ॥

विदिताविदिताभ्यामन्यत्वम् । योऽहि ज्ञाता स एव सः सर्वात्मक-
त्वात् । अतस्सर्वात्मनो ज्ञातुर्ज्ञात्रन्तराभावाद्विदितादन्यत्वम् । “स वेत्ति

அதுகாட்டமுடியாது என்கிறார். ஏன்? ந தत्र चक्षुर्गच्छति (ந தத்
அக்ஷு-ம-அஹ்மி) என்றதாதி ஸ்ருதியிருப்பதே அதன் காரணமா
கும். இதற்கு முன்போலவேதான் பொருள். ஆனாலோ இங்கு
ஒரு விசேஷம் (வேற்றுமை) உண்டு. அதாவது: “யथைதநுசிஷ்யாத்”
(“யயெயெததஹுஸிஷ்யாசு”) என்றும். அதாவது:—இந்த ப்ரம்ஹத்
தை இவ்விதம் நான் சொன்னதைவிட வேறு எந்த முறையினால் மற்
றொருவர் தனது சீடர்களுக்கு உபதேசிக்கக்கூடுமோ அம்முறை
யொன்றிருப்பதாக நாம் அறிந்தோமில்லை என்பதாம். (3) (எ-று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—அங்ஙனமாயின் எவ்வழியாகவேனும்
ப்ரம்ஹத்தை உபதேசிப்பீராக எனச் சீடனால் சொல்லப்பட்ட
ஆசிரியர் “अन्यदेव तद्विदितात् अथो अविदितादधि” (சுநுஜெவ
ததிலிதாசு சுயொ சவிலிதாடியி”) என்றதால் ப்ரம்ஹத்தையறிவிக்
கும் சாஸ்திரத்தைச் சொல்லுகிறார்—

பாஷ்யம்.—இதனால் விதிதம் அவிதிதம் இவ்விரண்டைக்காட்
டிலும் வேற்றுமையானது சொல்லப்பட்டது. அதாவது:—எவன்
வேதிதாவோ=வேதனருபமான அந்தக்கரணவிருத்திக்கு ப்ரகாசக
னோ, அவனேதான் ப்ரம்ஹம். (ஏன்?) ஸர்வத்துக்கும் ஆத்மாவாக
விருப்பதுபற்றியே என்க. ஆகவே ஸர்வாத்மாவான க்ஞாதாவைக்
காட்டிலும் வேறு க்ஞாதா இல்லாமையால் விதிதத்தைக்காட்டிலும்
அந்யத்வமானது=வேறுபட்டிருத்தலானது விதித்திக்கிறது. “அவர்
வேத்யத்தை=அறியவேண்டியதை, அறிகுறையொழிய அவரையறி

वेद्यं नच तस्यास्ति वेत्ता” इति च मन्त्रवर्णात् । “विज्ञातारमरे केन विजानीयात्” इति च वाजसनेयके । अपि च, व्यक्तमेव विदितं, तस्माद्व्यदित्यभिप्रायः । यद्विदितम्=व्यक्तं, तद्व्यविषयत्वादल्पं सविरोधं, ततोऽनित्यं, अत एवानेकत्वादशुद्धम्, अत एव तद्विलक्षणं ब्रह्मेति सिद्धम् । अस्तुतर्ह्यविदितम् । न । विज्ञानानपेक्षत्वात् । यद्व्यविदितं तद्विज्ञानापेक्षम्, अविदितविज्ञानाय हि लोकप्रवृत्तिः । इदं तु विज्ञानानपेक्षम् । कस्मात्? विज्ञानस्वरूपत्वात् । नहि यस्य यत्स्वरूपं तत्तेनान्यतोऽपेक्ष्यते । नच स्वत एवापेक्षा । अनपेक्षमेव सिद्धत्वात् । प्रदीपः स्वरूपाभिव्यक्तौ न प्रका-

பவர் ஒருவருமில்லை” என மந்த்ரவாணமுமிருக்கிறது. “ஹே மைத்ரேயி! விக்ஞாதாவை எதனால் அறிந்துகொள்ளமுடியும்” என வாஜஸநேயகத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் வ்யக்தமாக=ஸ்தூலமாக, உள்ளது எதுவோ அதுவே அறியப்பட்டதாகவாகும். இதுவோ அதை (வ்யக்தத்தை) க் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பது கருத்து. ஆகவே எது விதிதமோ=வ்யக்தமோ அது அன்யத்துக்கு=ப்ரம்ஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுனவற்றுக்கு, விஷயமாகவாவதால் அல்பமாகவும், விரோதமுள்ளதாகவும் ஆகும். ஆகவே அது அநித்யமாகவே ஆகும். ஆனதுபற்றியே அனேகமாகவிருப்பதிலிருந்து அசுத்தமாகவும் (மாயாஸம்பந்தமுள்ளதாகவும்) ஆகும். ஆனதுபற்றியே ப்ரம்ஹம் அதற்கு விலக்ஷணமானது என்பது வலித்திக்கிறது.

அங்ஙனமாயின் அவிதிதமாக இருக்கட்டும் எனின்? அவ்விதமாகவாகமாட்டாது. ஏன்? விக்ஞானத்தின் அபேக்ஷயற்றிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அதாவது:—எது அவிதிதமோ=அறியப்படாததோ, அது விக்ஞானத்தின் அபேக்ஷையுள்ளதாகவே இருக்கிறது. அவிதிதத்தை=அறியப்படாதபொருளை, அறிந்துகொள்ளவேண்டியன்றோ லோகப்ரவிருத்தியேற்படுகிறது. இந்த ப்ரம்ஹமோ வேறு விக்ஞானத்தை யபேக்ஷிக்காதது. ஏன்? விக்ஞான ஸ்வரூபமாக இருப்பதே அதன் காரணமாகும். எது எதனுடைய ஸ்வரூபமோ அது அதனால் வேறென்றினிடமிருந்து அபேக்ஷிக்கப்படமாட்டாதன்றோ. தன்னைத்தானே அபேக்ஷிப்பதாமில்லை. பிறவற்றின் அபே-

शान्तरमन्यतोऽपेक्षते, स्वतो वा । यद्व्यनपेक्षं तत्स्वत एव सिद्धम् । प्रकाश-
शात्मकत्वात्प्रदीपस्यऽपेक्षितोऽप्यनर्थकस्स्यात् । प्रकाशे विशेषाभावात् ।
नहि प्रदीपस्य स्वरूपाभिव्यक्तौ प्रदीपप्रकाशोऽर्थवान् । नचैवमात्मनोऽन्यत्र
विज्ञानमस्ति येन स्वरूपविज्ञानेऽप्यपेक्ष्यते ।

विरोध इति चेत् । न । अन्यत्वात् । स्वरूपविज्ञाने विज्ञानस्वरूपत्वा-
द्विज्ञानान्तरं नापेक्षत इत्येतदसत् । दृश्यते हि विपरीतज्ञानमात्मनि सम्य-
ज्ञानं च “न जानाम्यात्मानम्” इति, श्रुतेश्च—“तत्त्वमसि” “आत्मानमेवा-

கையிலல்லாமல் அது லித்தமாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். விளக்கானது தனது ஸ்வரூபாபிவ்யக்தி விஷயத்தில் வேறு ப்ரகாசத்தை வேறென்றினிடமிருந்து அபேக்ஷிப்பதில்லை. தன்னைதானபேக்ஷிப்பதில்லையன்றோ? ஆகவே எது (பிறவற்றினுடையவோ தன்னுடையவோ) அபேகைக்கயற்றதோ அது ஸ்வதஸ்வித்தமாகவே தானாகும். ப்ரதீபமானது ப்ரகாசவுருவமாக இருப்பதால் அதனால் அபேக்ஷிக்கப்படும் பொருளும் பயனற்றதாகவேதானாகும். ப்ரகாசத்தில் வேற்றுமையில்லாதிருப்பதே அதன்காரணமாகும். விளக்குக்குத் தனது ஸ்வரூபாபிவ்யக்தி விஷயத்தில் வேறுவிளக்கின் ப்ரகாசமானது பயனுள்ளதாகவாகமாட்டாதன்றோ? மேலும் ஆத்மாவினால் தனது ஸ்வரூப விக்ஞானவிஷயத்தில் அபேக்ஷிக்கப்படக்கூடிய விக்ஞானமானது ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறிடத்தில் இல்லையன்றோ.

சங்கை—வேறு விக்ஞானபேகை இல்லையென்றால் லௌகிகமான அனுபவத்துக்கு விரோதமும், சாஸ்திர விரோதமும் வரும் என்றாலோ?

உத்தரம்—வராதென்கிறோம். ஏன்? அந்த க்ஞானம் வேறாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும். *அதை விளக்குவாம்—

சங்கை—ப்ரம்ஹமானது விக்ஞானஸ்வரூபமாக இருப்பதால் அதன் ஸ்வரூபவிக்ஞானவிஷயத்தில் வேறு விக்ஞானமானது அபேக்ஷிக்கப்படுவதில்லை என்றது அஸாதுவாகும். உலகில் “ஆத்மாவை

* இது முதல் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்ட சங்கையை விரிவுபடுத்தியும் அதன் உத்திரத்தை விரிவுபடுத்தியும் உபதேசிக்கிறார்.

(*) ஐயதே ஹி விபரிதஜ்ஞானமாत्मனி (ஐயதே ஜ்ஞானி விவரீதஜ்ஞான
பாத்தி) என்றவிடத்தில் ஐயதே ஜ்ஞானம் விபரிதஜ்ஞானம் மாत्मனி (ஐயதே
ஜ்ஞானி விவரீதஜ்ஞானம் பாத்தி) என்ற வேறுபாட்டைக்
கொண்டு இவ்விதம் உரை எழுதப்பட்டது.

भावधर्मकत्वात्तद्वर्त्मनैव विलक्षणमपि चावभासते । अन्तःकरणस्य मनसोऽपि मनः, अन्तर्गतत्वात्सर्वान्तरश्रुतेः । अन्तर्गतेन नित्यविज्ञानस्वरूपेणाकाशवदप्रचलितात्मनान्तर्गर्भभूतेन बाह्यो बुद्ध्यत्मा तद्विलक्षणः अर्चिर्भिरिवाग्निः प्रत्ययैराविर्भावतिरोभावधर्मकैर्विज्ञानाभासरूपैरनित्यैरनित्यविज्ञान आत्मा सुखी दुःखीत्यभ्युपगतो लौकिकैः, अतोऽन्यो नित्यविज्ञानस्वरूपादात्मनः । तत्र हि विज्ञानापेक्षा विपरीतज्ञानत्वं चोपपद्यते, न पुनर्नित्यविज्ञाने । तत्त्वमसीति बोधोपदेशो नोपपद्यत इति चेत्, “आत्मानमेवावेत्” इत्येवमादीनि च, नित्यबोधात्मकत्वात्, नह्यादित्योऽन्येन प्रकाश्यते,

துக்கும் உள்ளிலுள்ளது” என்ற ஸ்ருத்தியிருப்பதுபற்றி அதற்கும் உள்ளிலிருப்பதாகவாவதே அதன் காரணமாகும். ஆகவே எல்லாவற்றுக்கும் உள்ளிலிருப்பதும், நித்யமான விக்ஞானத்தை ஸ்வரூபமாகவுடையதும், ஆகாசம்போல அசைவற்ற ஸ்வரூபமுள்ளதும், எல்லாவற்றுக்கும் உள்ளிலுள்ள கர்ப்பத்திலிருப்பதுமான ப்ரம்ஹத்தூடன் (தாதாதம்யத்தையடைந்தவனும்) அதற்குமாறுபட்ட லக்ஷணம்வாய்ந்தவனும் (அதற்கு) வெளியிலுள்ளவனும் புத்திஸ்வரூபனுமான ஆத்மா (புத்திதாதாதம்யாபன்ன ஆத்மா) வானவன் அர்ச்சிஸ் ஸுகளினால்=ஐவால்களினால் அக்னியானது (அகந்யாதாரமான இரும்பு முதலானது) போல உண்டாவதும் அழிவதுமான தர்மங்களுள்ளனவும், விக்ஞானபாஸ ஸ்வரூபங்களும், அநித்யங்களுமான புத்திவிருத்திகளினால் அநித்யமான விக்ஞானமுள்ளவகையும், சுகியாகவும், துக்கியாகவும், லௌகிகர்களினால் அங்கீகரிக்கப்படுகிறான். ஆனதுபற்றி இவன் நித்யவிக்ஞான ஸ்வரூபனை ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாகிறான். அவனிடத்தில் விக்ஞானபேக்கையும் விபரீதக்ஞானமும் பொருந்தாமே பொழிய நித்யவிக்ஞானாத்மாவனிடத்தில் பொருந்தமாட்டாது.

சங்கை—நித்யவிக்ஞான ஸ்வரூபனை இருப்பதுபற்றி “தத்வமஸி” என்றும், “ஆத்மானமேவ அவேத்” என்ற தாதிபுமாகக்ஞானேபதேசஞ் செய்தது பொருந்த மாட்டாது. சூரியன் பிறவற்றினால் பிரகாசப்படுத்தப்பட மாட்டானன்றோ. ஆகவே அதற்கு (அறிவுக்கு) வேண்டி செய்யப்படும் போதவுபதேசமானது பய்னற்றதேயாகும் என்கிறோம் ஏனின்?

अतस्तदर्थबोधोपदेशोऽनर्थक इति चेन्न । लोकाध्यारोपापोहार्थत्वात् । सर्वात्मनि हि नित्यविज्ञाने बुध्याद्यनित्यधर्मा लोकैरध्यारोपिता आत्माविवेकतः तदपोहार्थो बोधोपदेशो बोधात्मनः । तत्र च बोधाबोधौ समस्रसौ । अन्यनिमित्तत्वादुदक इवौष्ण्यमग्निनिमित्तम्, रात्र्यहनी इवादित्यनिमित्ते लोके नित्यावौष्ण्यप्रकाशावध्यादित्ययोः अन्यत्र भावाभावयोर्निमित्तत्वादनित्याविवोपचयैते—‘धक्ष्यत्यग्निः प्रकाशयिष्यति सवितेति तद्वत् । एवं च सुखदुःखबन्धमोक्षाद्यध्यारोपो लोकस्य । तदपेक्ष्य ‘तत्त्वमसि’ ‘आत्मानि

உத்தரம்—அது பொருந்தாதென்கிறோம். உலகத்தவரால் செய்யப்படும் அத்யாரோப (அத்யாஸ) த்தைப் போக்கவேண்டி அது பயனுள்ளதாக வாகிறது என்கிறோம். நித்யவிக்ஞானான ஸர்வாத் மாவினிடத்தில் ஆத்மாவைப் பற்றிய பகுத்தறிவின்மை காரணமாக லௌகிகர்களால் புத்தியாதிகளின் அறித்யதர்மங்கள் அத்யாரோபஞ்செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே அதைப் போக்கவேண்டி நித்யவிக்ஞான ஸ்வரூபமான ஆத்மாவுக்குப் போதோபதேசமானது வேண்டியே வருகிறது. அன்னிலையில் போதம் அஃதினமை இரண்டும் ஸமஞ்ஜஸங்களாகவே (பொருந்தக்கூடியவைகளாகவே) யாகின்றன. ஜலத்தில் அக்னிநிமித்தமான சூடுபோலவும், உலகில் ஸூரியனை நிமித்தமாகக்கொண்ட இரவுபகல்கள் போலவும் அவை வேறென்றை நிமித்தமாகக்கொண்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். நெருப்பு சூரியன் இவ்விரண்டிலும் முறையே சூடும் ப்ரகாசமும் நித்யங்களாகவே இருக்கின்றன. வேறிடத்திலுள்ள * பாவம், அபாவம் இவற்றுக்கு நிமித்தமாக விருப்பதிலிருந்து “அக்னி சுடுகிறது, சூரியன் ப்ரகாசப்படுத்துகிறான்” என்பதாய் அறித்யங்கள் போல உபசார முறையால் கூறப்படுகின்றன என்பது எவ்விதமோ அவ்விதமே தான் லோகத்துக்கு சுகம் துக்கம் பந்தம் மோக்ஷம் முதலியவற்றின் அத்யாஸமேற்படுகிறது. அந்த அத்யாஸத்தை அபேக்ஷித்து “தத்த்வமஸி” “ஆத்மானமேவாவேத்” என்ற சுருதிகள் ஆத்மாவ

* வேறபொருளில் காணப்படும் சூடு, ப்ரகாசம் இவற்றின் பாவத்துக்கும் சூடு ப்ரகாசம் இவற்றின் அபாவத்துக்கும் அக்னியும் சூரியனும் காரணமாக இருப்பதையொட்டி இவ்விதம்கூறப்படுகிறதென்பதுகுத்து.

मेवावेत्' इत्यात्मावबोधोपदेशिन्यः श्रुतयः केवलमध्यारोपापोहार्थाः। यथा सवितासौ प्रकाशयत्यात्मानमिति तद्वद्बोधाबोधकर्तृत्वं च नित्यबोधात्मनि। तस्मादन्यद्विदितात्। अधिशब्दश्चान्यार्थे।

यद्वा, यद्धि यस्याधि तत्ततोऽन्यत्सामर्थ्यात्, यथाधि भृत्यादीनां राजा। अव्यक्तमेवाविदितं ततोऽन्यदित्यर्थः। विदितमविदितं च व्यक्ताव्यक्ते कार्यकारणत्वेन विकल्पिते। ताभ्यामन्यद्ब्रह्म विज्ञानस्वरूपं सर्वविशेषप्रत्यस्तमितमित्ययं समुदायार्थः। अत एवात्मत्वान्न हेयउपादेयो वा।

போதோபதேசத்தினால் அத்யாரோபத்தை (அத்யாஸத்தை) நிவிருத்திக்கவேண்டி மட்டும் ஏற்பட்டன. “இந்தச் சூரியன் தன்னைப் பரகாசப்படுத்துகிறான்” என்பது எவ்விதமோ அவ்விதமேதானிற்கும் போதம் (க்ஞானம்) அபோதம் (அக்ஞானம்) இவற்றில் கர்த்திருத்வமானது நித்யபோதரூபமான ஆத்மாவினிடத்திலேற்படுகிறது. ஆகவே அவிதிதத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவுமாகிறது. மூலத்திலுள்ள அபி (சுயி) என்பது அன்னியம் என்றபொருளில் படிக்கப்படுகிறது.

அல்லது எது எதற்கு அபி (சுயி) = மேல்பட்டதோ அது தனது ஸாமர்த்தியத்தினால் அதற்கு வேறுபட்டதாகவே தானுகிறது. “**भृत्यादीनामधि राजा**” (“ஹத்யாஜீநாஸ்யிராஜா”) = “வேலைக்காரர் முதலியோர்க்கு அதிகமானவன் ராஜன்” என்றவிடத்தில் அவர்களைக் காட்டிலும் ராஜன் வேலுபட்டவனாகவாவது போலவே இங்குமாகும். அவ்வியக்கமே அவிதிதம் எனப்படும். அதை=அவ்வியக்கத்தைக் காட்டிலும் வேறானது என்பது பொருள். விதிதாவிதிதங்கள் வ்யக்த அவ்யக்தங்களாகும். அவை கார்யம் என்றும், காரணமென்றும் விகல்பிக்கப்படுகின்றன. விக்ஞான ஸ்வரூபமும், எவ்வித விசேஷமும்ற்றதுமான ப்ரம்ஹ்மானது அந்த வ்யக்தாவ்யக்தங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பது ஸமுதாயமான (மொத்தமான) மந்திரத்தின் பொருளாக ஏற்படுகிறது. ஆனதுபற்றியே ஆத்மாவாக இருப்பதிலிருந்து விடத்தக்கதாகவோ, எடுக்கத்தக்கதாகவோ ஆவதில்லை. வேறுகவுள்ளதன்றோ வேறென்றினால் விடத்தக்கதாகவோ எடுக்கத்தக்கதாகவோ ஆகும். தன்னாலேயே தானே

अन्यद्वयन्येन हेयमुपादेयं वा । न तेनैव तद्यस्य कस्यचिद्वेयमुपादेयं वा भवति । आत्मा च ब्रह्म सर्वान्तरात्मत्वात्, अविषयम् । अतोऽन्यस्यापि न हेयमुपादेयं वा । अन्याभावाच्च । ‘इति शुश्रुम पूर्वेषाम्’ इत्यागमोपदेशः । “व्याचक्षिरे” इत्यस्वातन्त्र्यं तर्कप्रतिषेधार्थम् । ये नस्तद्ब्रह्मोक्तवन्तः, ते नित्यमेवागमं ब्रह्मप्रतिपादकं व्याख्यातवन्तः न पुनः स्वबुद्धिप्रभवेण तर्केणोक्तवन्त इति आगमपारम्पर्याविच्छेदं दर्शयति विद्यास्तुतये । तर्कस्वनवस्थितो भ्रान्तोऽपि भवतीति ॥ ४ ॥

யத்யா...உபாஸ்தே ॥ ५ ॥

யத்யாவா...உவாஸதே ॥ ५ ॥

यद्वाचेति मन्त्रानुवादो दृढप्रतीत्यै । “अन्यदेव तद्विदिताम्” इति योऽयमागमाथो ब्राह्मणोक्तोऽस्यैव द्रदिमने मन्त्रा यद्वाचेत्याक्षयः पश्यन्ते ।

யாதானுமொன்றுக்கு விடத்தக்கதாகவோ, எடுக்கத்தக்கதாகவோ, ஒருபொழுது மாகமாட்டாதன்றோ? ஸர்வத்துக்கும் ஆந்தரமாக விருப்பதுபற்றி ஆத்மாவே ப்ரம்ஹமாகவாகிறது. அதுமற்றொன்றுக்கு விஷயமாகவாவதுமில்லை. ஆனதுபற்றி பிறவற்றுக்குக்கூட விடத்தக்கதும், எடுக்கத்தக்கதுமன்று. ஆத்மாவைக்காட்டிலும் பிறவொன்று உண்மையில் இல்லாதிருப்பதும் மற்றொருகாரணமாகும். “इति शुश्रुम पूर्वेषाम्” (“உதி ஸுஸுரூஉ வுஉவெ-ஷுஷாடி”)=“இவ்விதம் முன்னோர்களிடமிருந்து கேட்டோம்” என்பது சாஸ்திரோபதேசமாகும். மூலத்தில் “व्याचक्षिरे” (“வயாஅஅக்ஷிரெ”)=“வியாக்கியானஞ்செய்தனர்” என்றது கேவல தர்க்கத்தை மறுக்கவேண்டி இவ்விதமுபதேசிக்க எவனுக்கும் ஸ்வாதந்திரியமில்லை என்பதைக் காட்டுகிறது. அதாவது:—எவர்கள் எங்களுக்கு அந்த ப்ரம்ஹத்தைச் சொல்லினரோ அவர்கள் ப்ரம்ஹத்தைச் சொல்லுகின்ற சாஸ்திரத்தையே எப்பொழுதும் சொல்லினரே அன்றி தனது புத்தியினாலுண்டு பண்ணப்பட்ட தர்க்கத்தினால் சொன்னவர்களன்று என்பதாய் வித்யையைஸ்துதிக்கவேண்டி தொடர்ச்சியாகவே வரும் ஆதம்பாரம்பர்யமானது காட்டப்பட்டதாகிறது. தர்க்கமோ நிலைத்து நிற்காததாகவும், ப்ரமத்தினாலேற்பட்டதாகவும் ஆகிறது. (4)

யத்=ब्रह्म, வாचा=शब्देन, अनभ्युदितम्=अनभ्युक्तम्, अप्रकाशितमित्येतत् । येन वागभ्युद्यत इति वाक्प्रकाशहेतुत्वोक्तिः । येन प्रकाश्यत इति वाचः=अभिधानस्याभिधेयप्रकाशकत्वस्य हेतुत्वमुच्यते ब्रह्मणः । उक्तं च “केनेषितां वाचमिमां वदन्ति” “यद्वाचो ह वाचम्” इति । “तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि” इत्यविषयत्वेन ब्रह्मण आत्मन्यवस्थापनार्थ आम्नायः । यद्वाचानभ्युदितं वाक्प्रकाशनिमित्तं चेति ब्रह्मणोऽविषयत्वेन वस्त्वन्तरजिघृक्षां निवर्त्य

பாஷ்யம்.—“யद्வாச்சா” (யேவாஅச்சா) என்ற மந்திரானுவாதமானது திருடமான (உறுதியான) க்ஞானமேற்படவேண்டிச் செய்யப்படுகிறது. “अन्यदेव तद्विदितात्” (ஈசுநஜெஹ தஜிஜிதாஈ) என்பதாய் யாதொரு ஆகமார்த்தமானது ப்ராம்ஹணத்தினால் சொல்லப்பட்டதோ இதையே உறுதிப்படுத்தவேண்டி “यद्वाचा” (யேவாஅச்சா) என்றதாதிகளான மந்திரங்கள் படிக்கப்படுகின்றன. எந்த ப்ரம்ஹமானது வாச்சா (வாஅச்சா)=சப்தத்தினால் அநभ्युदितम् (சுநஹஜிதஜி)=அநப்யுக்தமோ=அப்ரகாசிதமோ என்பது பெர்ருள். “येन वागभ्युद्यते” (யேந வாஹஜிஜிதஜி) என்றதால் வாக்கின் ப்ரகாசத்தில் ப்ரம்ஹத்துக்கு ஹேதுத்வம் சொல்லப்படுகிறது. எதனால் ப்ரகாசப்படுத்தப்படுகிறதோ என்பதாய் வாக்குக்கு=அபிதானத்துக்கு அபிதேயத்தின்=அர்த்தத்தின், ப்ரகாசகத்தன்மைக்கு ப்ரம்ஹம் ஹேது=காரணம், என்பது சொல்லப்பட்டது. “केनेषितां वाचमिमां वदन्ति” (கெநெஷிதா வாஅஜிதா வடிணி) என்றும், “यद्वाचो ह वाचम्” (யேவாஅச்சா ஹ வாஅஜி) என்றும் முன்னர் சொல்லப்பட்டது என்றும். “अतये प्ரம்ஹமாக நீ அறிந்து கொள்” என்றதால் ப்ரம்ஹம் வாக்குக்கு விஷயமன்று என்பத்யகாத்மாவில் ஸ்தாபனஞ்செய்யவேண்டி இந்த மந்திரோபதேசமேற்பட்டது. எது வாக்கினால் சொல்லப்படாததோ, என்றும், எது வாக்கின் ப்ரகாசத்துக்கு (வாக்கு தனது அபிதேயத்தை ப்ரகாசப்படுத்துவதற்கு) நிமித்தமாக வாகிறதோ என்றும் சொன்னதினிருந்து ப்ரம்ஹம் விஷயமன்று என்று கூறி வேறுபொருளைக் கிரஹிக்கும் எண்ணத்தை விலக்கி இந்த மந்திரமானது சொந்த ப்ரத்யகாத்மாவினிடத்திலேயே நிலை நிறுத்தி அதையே நீ ப்ரம்ஹமாக அறிந்துகொள் என்பதாய் முயற்சியுடன் முடித்து மிருக்கிறது.

स्वात्मन्येवावस्थापयत्याज्ञाय स्तदेव ब्रह्म त्वं विद्भीतिं यत्नत उपरमयति;
नेदमित्युपास्यप्रतिषेधाच्च ॥ ५ ॥

यन्मनसा न मनुते.....उपासते ॥ ६ ॥

யந்மனஸா ந மனுகுத.....உவாஸதெ ॥ ௬ ॥

यच्चक्षुषा.....उपासते ॥ ७ ॥

யவுக்ஷஸா.....உவாஸதெ ॥ ௭ ॥

यच्छ्रोत्रेण.....उपासते ॥ ८ ॥

யஷுத்ரெண.....உவாஸதெ ॥ ௮ ॥

यत्प्राणेन.....उपासते ॥ ९ ॥

யத்ப்ராணெந.....உவாஸதெ ॥ ௯ ॥

इति प्रथमः खण्डः ॥

यन्मनसेत्यादिसमानम् । मनोमतमिति येन ब्रह्मणा मनोऽपि विषयी
कृतं नित्यविज्ञानस्वरूपेणेत्येतत् । सर्वकरणानामविषयं, तानि च सव्याप्रा-
राणि सविषयाणि, नित्यविज्ञानस्वरूपावभासतया येनावभास्यन्त इति
श्लोकार्थः । “ क्षेत्रं क्षेत्री तथाकृत्स्नं प्रकाशयति ” इतिस्मृतेः । ‘तस्य

“नेदं यदिदमुपासते” (‘‘நெஹம் யதிஹமுவாஸதெ’’). என உபாஸ்யத்
துக்கு ப்ரம்ஹத்வநிஷேதம் செய்திருப்பதும் மற்றொருகாரணமாகும்.

பாஷ்யம்:—யன்மனஸா (யந்மனஸா) : என்றதாதிக்குந்முன்
போல்வே பொருள் கொள்ளவேண்டும். “மனோ மதம்” (‘‘நெஹ
ஹதம்’’) என்பதற்கு எந்த ப்ரம்ஹத்தினால் நித்யமான விக்ஞானஸ்வ
ரூபத்தினால் மன்ஸஸும் கூட விஷயீகரிக்கப்பட்டதோ என்பது
பொருள். வியாபாரத்துடன் கூடினவைகளும் விஷயங்களுடன் கூடி
னவைகளுமான அந்த இந்திரியங்கள், நித்யவிக்ஞானஸ்வரூபாவபாஸ்
ரூபமாயிருப்பதால் எந்தப்ரம்ஹத்தினால் ப்ரகாசப்படுத்தப்படுகின்ற
னவோ (அந்த ப்ரம்ஹம்) எல்லாக் கரணங்களுக்கும், விஷயமாக
வாகாதது என்பது இந்த மந்திரங்களின் பொருள். “எல்லா கேஷத்
திரங்களையும் கேஷத்திரியான் ப்ரம்ஹம் ப்ரகாசப்படுத்துகிறது”,
என ஸ்மிருதியு மிருக்கிறது. “அதனுடைய ஸ்வரூபசைத்தன்னியத்

भासा' इति चाथर्वणे । येन प्राण इति क्रियाशक्तिरप्यात्मविज्ञाननिमित्त-
त्येतत् ॥ ६-९ ॥

इति श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य परमहंसपरिव्राजकाचार्यस्य
श्रीमच्छङ्करभगवतः कृतौ केनोपनिषद्वाक्यभाष्ये
प्रथमः खण्डः समाप्तः ॥ १ ॥

अथ द्वितीयः खण्डः ॥

यदिमन्यसे सुवेदेति.....मन्ये विदितम् ॥ १ ॥

யஜி3ந்யஸெ ஸு-வெடெ-தி...3நெய் விஜிதம் ॥ ௧ ॥

नाहमन्ये.....वेद च ॥ २ ॥

நாஹ3நெய்.....வெட டு ॥ ௨ ॥

यदि मन्यसे सुवेदेति शिष्यबुद्धिविचालना गृहीतस्थिरतायै । विदि-
ताविदिताभ्यां निवर्त्य बुद्धि शिष्यस्य स्वात्मन्यवस्थाप्य 'तदेव ब्रह्म त्वं

தினால் இவையாவும் ப்ரகாசிக்குறது" என ஆதர்வண உபநிடதத்தி
லும் சொல்லப்படுகிறது. "येन प्राणः" ("யெந ப்ராணஃ") என்ற
தால் க்ரியாசக்தியும் ஆத்மவிக்ஞானத்தை நிமித்தமாகக்கொண்டது
எனச் சொல்லப்படுகிறது. (6, 7, 8, 9) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீகோவிந்த பகவத்பூஜ்யபாத சிஷ்யரும் பரமஹம்ஸ
பரிவ்ராஜகாசாரியருமான ஸ்ரீமத்சங்கரபகவத்பாதர் அவர்
களின் கிருதியான கேனோபநிடதத்தின் வாಕ್யபாஷ்
யத்தில் முதலாவது கண்டம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது கண்டம்.

பாஷ்யம். — உபதேசிக்கப்பெற்றதை ஸ்திரப்படுத்தவேண்டி
यदिमन्यसे सुवेद (யஜி3ந்யஸெ ஸு-வெட) என்றதனால் சிஷ்யனுடைய
புத்தியானது பரீக்ஷிக்கப்படுகிறது. சிஷ்யனுடைய புத்தியை விதி
தும் அவிதிதம் இவற்றினிடமிருந்து திருப்பி ஸ்வாத்மாவினிடத்தில்

விद्धि' इति स्वाराज्येऽभिषिच्य उपास्यप्रतिषेधेन, अथास्य बुद्धिं विचालयति—यदि मन्यसे सुवेदाहं ब्रह्मेति त्वं ततोऽल्पमेव ब्रह्मणो रूपं वेत्थ त्वमिति नूनम्=निश्चितं मन्यत इत्याचार्यः। सा पुनर्विचालना किमर्थेति? उच्यते। पूर्वगृहीते वस्तुनि बुद्धेः स्थिरतायै। देवेष्वपि सुवेदाहमिति मन्यते यः, सोऽप्यस्य ब्रह्मणो रूपं दहरमेव वेत्ति नूनम्। कस्मात्? अविषयत्वात्कस्यचिद्ब्रह्मणः। अथवा अल्पमेवास्याध्यात्मिकं मनुष्येषु, देवेषु च आधिदैविकमस्य ब्रह्मणो यद्रूपं तदितिसंबन्धः। अथन्वितिहेतुर्मांसायाः। यस्माद्दहरमेव सुविदितं ब्रह्मणो रूपं, अन्यदेवतद्विदितादित्युक्तत्वात्सुवेदेति

ஸ்தாபித்து “அதையே ப்ரம்ஹமாக நீ அறிந்துகொள்” என்றதனால் உபாஸ்யத்தைமறுக்கும் வாயிலாக ஸ்வாராஜ்யத்தில் அபிஷேகஞ் செய்து வைத்துப் பிறகு “நன்கு நான் ப்ரம்ஹத்தை யறிவேன்” என நீ எண்ணுவாயேல் அதிலிருந்து ‘அற்பமாகவே ப்ரம்ஹத்தின் ரூபத்தை நீ அறிந்தவனாகின்றாய்’ என்பது நிர்ஸயம் என ஆசிரியர் எண்ணுகிறார்’ என்பதாய் அச்சீடனுடைய புத்தியை அசைத்துப் (பரீக்ஷித்துப்) பார்க்கிறார். அஷ்விதம் அசைத்துப்பார்ப்பது எதற்கு எனின்? முன்னர் கிரஹிக்கப்பட்டவஸ்துவில் புத்தியை ஸ்திரப்படுத்தவேண்டியே எனச் சொல்லப்படுகிறது. தேவர்களிலுங்கூட எவனொருவன் “நன்கு நானறிவேன்” என வெண்ணுகிறானோ அவனுங்கூட இந்த ப்ரம்ஹத்தினுடைய ரூபத்தை அற்பமாகவே தான் அறிந்தவனாகிறான். நிர்ஸயமிது. ஏன்? ப்ரம்ஹம் ஒன்றுக்கும் விஷயமாக வில்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அல்லது ‘மனிதர்களிடத்தில் ஆத்யாத்மிகமான இந்தப்ரம்ஹத்தினுடைய எந்த அற்பமான ரூபமுண்டோ தேவர்களிடத்தில் ஆதிதைவிகமான இந்த ப்ரம்ஹத்தினுடைய எந்த ரூபமுண்டோ அதையே யறிந்தவனாகவாகிறான் என ஸம்பந்தப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். மூலத்திலுள்ள அயநு(சு.ப.௩௦)என்பது விசாரத்துக்கு ஹேதுவைச்சொல்லுகிறது. “अन्यदेव तद्विदितात्” (‘சு.௩௦ ஷேவ தவிஜிதாஃ’) என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அற்பமாகவே அறியப்பட்ட ப்ரம்ஹத்தினுடைய ரூபத்தை யாதுகாரணத்தால் “நன்கு அறிவேன்” எனவெண்ணுகின்றனையோ அக்காரணத்தால் அற்பமாகவே ப்ரம்ஹத்தின் ரூபத்

च मन्यसे, अतोऽहमेव वेत्थ त्वं ब्रह्मणोरूपं यस्मादथनु, तस्मान्मीमांस्यमे-
वाद्यापि ते=तव, ब्रह्म विचार्यमेव यावद्विदिताविदितप्रतिषेधागमार्थानुभव
इत्यर्थः। मन्ये विदितमिति शिष्यस्य मीमांसानन्तरोक्तिः प्रत्ययत्रयसङ्गतेः।
सम्यग्बस्तुनिश्चयाय विचालितः शिष्य आचार्येण मीमांस्यमेव त इति
चोक्तः एकान्ते समाहितो भूत्वा विचार्य यथोक्तं सुपरिनिश्चितस्सन् आह
आगमाचार्यात्मानुभवप्रत्ययत्रयस्यैकविषयत्वेन सङ्गःयर्थम्। एवं हि सुपरि
निष्ठिता विद्या सफला स्यान्नानिश्चितेति न्यायः प्रदर्शितो भवति। मन्ये
विदितमिति परिनिष्ठितनिश्चितविज्ञानप्रतिज्ञा, हेतूक्तेः। परिनिष्ठितं सफलं
विज्ञानं प्रतिजानीत आचार्यात्मनिश्चययोस्तुल्यतायै, यस्माद्धेतुमाह—नाह
मन्ये सुवेदेति।

தை நீ யறிந்தவனாகிரும். ஆனதுபற்றி இப்பொழுதுங்கூட உனக்கு
பரம்ஹமானது விதிதம் அவிதிதம் இவற்றை மறுக்கின்ற சாஸ்திரி
ரார்த்தானுபவம் வரும்வரை விசாரிக்கவேண்டியதாகவேதானாகிறது
என்பது பொருள். **மன्यே விதितம்** (உநெஞ் விழிதல்) என்பது மூன்று
விதமான அறிவுகளின் ஒத்துமையைமுன்னிட்டு விசாரித்த பிறகு
சொல்லும் சிஷ்யனுடைய வார்த்தையாகும். அதாவது:—நன்கு
வஸ்துநிர்ஸயம் ஏற்படவேண்டி ஆசிரியரால் அசைக்க (பரீக்ஷிக்க)
ப்பட்டவனும், உனக்கு விசாரிக்கவேண்டுமதாகவேதான் பரம்ஹ
மிருக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டவனுமான சிஷ்யன் ஏகாந்தத்தில்
(தனித்தவிடத்தில்) மனதை ஒருமுகப் படுத்திக்கொண்டவனாக
இருந்து உபதேசிக்கப்பட்டபடி விசாரித்து நன்கு நிர்ஸயத்தை
யடைந்தவனாய்க்கொண்டு சாஸ்திரம், ஆசாரியன், அனுபவம் இவை
மூலமேற்படும் மூன்றுவிதமான அறிவுக்கும் ஒன்றையே விஷயமா
க்கக்கொண்டிருக்கும்படி ஒத்துமையைக் காட்டவேண்டி சொல்லுகி
ருன். இதிலிருந்து இவ்விதம் பரிநிஷ்டிதமான=பரிபக்குவ நிலைக்
குக் கொண்டுவரப்பட்ட, வித்யை ஸபலமாகவாகுமேயொழிய இவ்
விதம் நிர்ஸயிக்கப்படாத வித்யை யாகாது என்ற நியாயமானது
காட்டப்பட்டதாகவாகிறது.

மன्यே விதितம் (உநெஞ் விழிதல்) என்றதால் பரிநிஷ்டிதமும்,
நிர்ஸிதமுமான விக்குரானத்தின் ப்ரதிக்கஞ்செய்யப்படுகிறது. என்றி

அஹேத்யவधारணार्थो निपातः, नैवमन्य इत्येतत् । यावदपरिनिष्ठितं विज्ञानं तावत्सुवेदं सुष्टुवेदाहं ब्रह्मेति विपरीतो मम निश्चय आसीत् । सो ऽपजगाम भवद्भिर्विचालितस्य यथोक्तार्थमीमांसाफलभूतात्स्वात्मब्रह्मत्व-निश्चयरूपात्सम्यक्प्रत्ययात् । विरुद्धत्वात् । अतो नाहमन्ये सुवेदेति, यस्माच्च तन्नैव नवेदेति, मन्य इत्यनुवर्तते । अविदित ब्रह्मप्रतिषेधात् । कथं तर्हि मन्यस इत्युक्त आह—वेद च । च शब्दाद्वेद च न वेद चेत्यभिप्रायः ।

பின்னர் காரணம் கூறியிருப்பதாலென்க. அதாவது:—பரிநிஷ்டிதமும் ஸபலமுமான விஞ்ஞானத்தை, ஆசாரியனுடையவும், தன்னுடையவுமான நிர்ஸயங்களுக்கு ஒத்துப்பார்க்கவேண்டி மன्यே விदितம் (உமேதீ விஜிதஜ) என்றதால் சிஷ்யன் ப்ரதிக்கஞ்செய்கிறான். “நாஹ்மன்யே சுவேத” (“நாஹ் உமேதீ ஸுவேத”) என அதற்கு ஹேதுவைச் சொல்லுவதாலென்க. நாஹ் (நாஹ்) என்றவிடத்திலுள்ள அஹ் (அஹ்) என்பது அவதாரணத்தை (தேற்றத்தை)ப் பொருளாகக்கொண்ட நிபாதமாகும். ஆகவே நைவமன்யே (உமேவஉமேதீ)=எண்ணவே இல்லை என்ற பொருள் வித்திக்கிறது. எதவரை அபரிநிஷ்டிதமான விஞ்ஞானமானது இருந்ததோ, அதாவரை சுவேத (ஸுவேத)=நன்கு அறிவேன் ப்ரம்ஹத்தை என்ற மாறான நிர்ஸயமானது எனக்கு இருந்தது. இதுவரை சொல்லப்பட்ட பொருளைப்பற்றிய விசாரத்தின் பலனாகவானதும், சொந்த ப்ரத்யகாத்மாவுக்கு ப்ரம்ஹத்தன்மையை நிர்ஸயஞ்செய்வதுமான உண்மையான க்ஞானத்தினால் உங்களால் அசைக்கப்பட்ட எனக்கு அந்த மாறான நிர்ஸயமானது விலகிவிட்டது. ஏன்? உண்மை க்ஞானத்துக்கு விபரீதக்ஞானமானது விரோதப்படுவதே. அதன் காரணமாகும். ந வேத (ந் வெத) என்ற விடத்தில் மன்யே (உமேதீ) என்பதையும் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆகவே யாதுகாரணத்தால் ப்ரம்ஹத்தை அறியவில்லை என்றும் எண்ணவேமாட்டேனோ அக்காரணத்தால் நன்கு அறிவேன் என்றும் எண்ணவேமாட்டேன். அவிதிதம்=அறியப்படாதது ப்ரம்ஹம் என்பதைச் சாஸ்திரம் மறுத்திருப்பதே அதன் காரணமாகும். அப்படி யானால் ‘எப்படி எண்ணுகின்றாய்’ என ஆசிரியரார் சொல்லப்பட்ட சிஷ்யன் “வேத ச” (“வெத ச”) என்று சொல்லுகிறான். இங்கு ச. (அ) என்ற சுப்தமிருப்பதால் அறியவும் அறிவேன், அறியவும்

विदिताविदिताभ्यामन्यत्वाद्ब्रह्मणः। तस्मान्मया विदितं ब्रह्मेति मन्य इति वाक्यार्थः। अथवा—वेदचेति नित्यविज्ञान ब्रह्मस्वरूपतया, नोनवेद वेदैश्च चाहं, स्वरूपविक्रियाभावात्। विशेषविज्ञानं च पराध्यस्तं न स्वत इति परमार्थतो नच वेदेति। यो नस्तद्वेद तद्वेदेति पक्षान्तरनिरासार्थमाज्ञायः, उक्तार्थानुवादात्। यो नोऽस्माकं मध्ये स एव तद्ब्रह्म वेद नान्यः उपास्य ब्रह्मवित्त्वादतोऽन्यस्य, यथा—अहं वेदेति। वेदचेति पक्षान्तरे ब्रह्मवित्त्वं

மாட்டேன் என்பது கருத்து. ப்ரம்ஹமானது விदितம் (விஜிதஃ)= அறியப்பட்டது. அவிததம் (அவிஜிதஃ)=அறியப்படாதது இவற்றைக்காட்டிலும் வேறுகவிருப்பதால் என்க. அக்காரணம்பற்றி என்னால் ப்ரம்ஹம் அறியப்பட்டிருக்கலாமெனவெண்ணுகிறேன் என வாக்கியார்த்தமேற்படுகிறது.

அல்லது வேத ச (வெடி ௮) என்றதால் நித்யவிஞ்ஞான ப்ரம்ஹ ஸ்வரூபமாக என்னை அறிவேன். நோ ந வேத (நொ ந வெடி)=அறிய வில்லை என்பது இல்லை. ஸ்வரூபத்தில் விக்ரியை எதுவுமில்லாமையால் அறியவே அறிவேன். (அந்தக்கரண பரிணாமரூபமான) விசேஷவிஞ்ஞானமானது ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட அந்தக்கரணத்தினால் ஆத்மாவினிடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்டதேயொழிய இயற்கையில் அது உண்மையாக ஆத்மாவினிடத்தில் கிடையாது. ஆகவே நான் ந ச வேத (ந ௮ வெடி)=ஐன்யக்ஞானமுள்ளவனன்று. யோ நஸ்ததே ததேத (யொநஸ்ததெடி ததெடி) என்றது வேறுபக்கத்திலிருந்த நிராகரணஞ்செய்யவேண்டிய மந்திரமாகும். ஏன்? சொல்லப்பட்ட பொருளையே இந்த வாக்கியம் அனுவாதம் செய்வதா (திருப்பிக் கூறுவதா) லென்க. எங்கள் மத்தியிலுள்ளவன் எவனோ அவன் அந்த ப்ரம்ஹத்தையறிவானேயன்றி மற்றவனறியான். ஏன்? நான் ப்ரம்ஹத்தை உள்ளபடி அறிவேன் என்பதாய் எண்ணும் இவனைக் காட்டிலும் மற்றவன் உபாஸ்யமான (உபாஸனம் என்ற மானஸ க்ரியைக்கு விஷயமான) ப்ரம்ஹத்தை உபாலிப்பவனாகவிருப்பதால் லென்க. வேத ச (வெடி ௮) என்ற வேறுபக்கத்தில் ப்ரம்ஹ வித்துவமானது எவ்விதம் மறுக்கப்படுகிறதோ அவ்விதமே இங்கும் நானறிவேன் என்பதும் மறுக்கப்பட்டதாகக் காண்க. எதனால் இந்தப் பொருள் நியர்சயிக்கப்படுகிறது எனின்? சொல்லப்படுகிறது—சொல்

நிரஸ்யதே। कुतोऽयमर्थोऽवसीयत इति? उच्यते—उक्तानुवादात्। उक्तं ह्यनुवदति—“नो न वेदेति वेद च” इति ॥ १-२ ॥

यस्यामतं.....अविज्ञानताम् ॥ ३ ॥

யஸ்யா மதம்.....அவிஜ்ஞானதாம் ॥ ௩ ॥

यस्यामतमिति श्रौतमाख्यायिकार्थोपसंहारार्थम्। शिष्याचार्योक्तिप्रत्यु किलक्षणयाऽनुभवयुक्तिप्रधानयाऽऽख्यायिकया योऽर्थस्सिद्धः स श्रौतेन वचनेनागमप्रधानेन निगमनस्थानीयेन संक्षेपत उच्यते। यदुक्तं विदिता- दन्यद्वागादीनामगोचरत्वात्, मीमांसितं चानुभवोपपत्तिभ्यां ब्रह्म, तत्तथैव ज्ञातव्यम्। कस्मात्? यस्यामतं, यस्य=विविदिषाप्रयुक्तप्रवृत्तस्य साधकस्य, अमतम्=अविज्ञातमविदितं ब्रह्मेत्यात्मत्वनिश्चयफलावसानावबोधतया वि-

லப்பட்டதை அனுவாதஞ்செய்வதே அதன் காரணமாகும். நோ ந வே (நொ ந வெடி)=அறியவில்லை என்பதில்லை என்றும், வே ச (வெடி அ)=அறியவும் செய்வேன் என்றுமாகச்சொல்லப்பட்ட பொருளையேயன்றோ திரும்பவும் ஸ்ருதி அனுவதிக்கிறது என்றும்.

பாஷ்யம்.—यस्यामतम् (यल्लो०३१) என்பது இதுவரை சொன்ன கதையை முடிக்கவேண்டிய ஸ்ருதியின் வசனமாகும். அதாவது:—சிஷ்யனுடைய கேள்வி ஆசாரியனுடைய பதில் இவை ரூபமானதும், அனுபவம், யுக்தி இவற்றை ப்ரதானமாகக் கொண்ட துமான கதையினால் எந்தப் பொருள் நிர்ஸிதமாகக் கிடைத்ததோ அது சாஸ்திரத்தை ப்ரதானமாகக் கொண்டதும், முடிவுகூறும் முறையிலுள்ள துமான ஸ்ருதியிலுள்ள வசனத்தினால் சுருக்கமாகச் சொல்லப்படுகிறது. வாகாநிகளுக்குக் கோசரமாக இல்லாததுபற்றி விதித்ததைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது என்று எது சொல்லப்பட் டதோ, எது அனுபவம், யுக்தி இவைகளினால் விசாரிக்கப்பட்டதோ, அந்த ப்ரம்ஹமானது அப்படியேதான் அறிந்துகொள்ளத்தக்கது என்றும். ஏன்? यस्यामतम् (यल्लो०३१)=यस्य (यल्लो०)=வேதனேச் சாப்ரயுக்தமான ப்ரவிருத்தியுள்ள எந்தஸாதகனுக்கு (அதிகாரிக்கு) अमतम् (ल्लो०३१)=அவிஞ்ஞாதம்=அவிதிதம் ப்ரம்ஹம் என்பதாய் ஆத் மத்வநிர்ஸயமாகிற பலத்தை அவஸான (முடிவு) மாயுடைய அவ

விதிஷா நிவृத்தேயமிபிராய:। तस्य मतं=ज्ञातं तेन विदितं ब्रह्म येनाविषयत्वे-
नात्मत्वेन प्रतिबुद्धमित्यर्थ:। स सम्यग्दर्शी यस्य विज्ञानानन्तरमेव ब्रह्मात्म-
भावस्यावसितत्वात्सर्वतः कार्याभावः, विपर्ययेण मिथ्याज्ञानो भवति ।
कथम् ? मतं=विदितं ज्ञातं मया ब्रह्मेति यस्य विज्ञानं स मिथ्यादर्शी विप-
रीतविज्ञानः विदितादन्यत्वाद्ब्रह्मणः, न वेद सः, न विजानाति । ततश्च
सिद्धमवैदिकस्य विज्ञानस्य मिथ्यात्वं अब्रह्मविषयतया निन्दितत्वात् ।
तथा कपिलकणभुगादिसमयस्यापि विदितब्रह्मविषयत्वादनवस्थिततर्कजन्य
त्वात् विविदिषाऽनिवृत्तेश्च मिथ्यात्वमिति । स्मृतेश्च—

போதம் (அறிவு) ஏற்பட்டிருப்பதால் விவிதிஷையானது (அறிய
வேண்டுமென்ற எண்ணமானது) நிவிருத்தியை யடைந்ததோ என்
பதுகருத்து. தச்ய (தஷீ)=அவனுக்கு மதம் (ததீ)=க்ஞாதமாகி
றது. அதாவது:—எவனால் அவிஷயத்வேன (அவிஷயக்வேன)=விஷய
மாகவாகாமலும், ஆத்மத்வேன ச (ஆத்மக்வேன சி)=ப்ரத்யகாத்மத்தன்
மையினாலும் ப்ரம்ஹம் அறியப்பட்டதாகவாகிறதோ அவனால் அது
அறியப்பட்டதாக வாகிறது என்பது பொருள். எவனுக்கு விக்
ஞானம் வந்த அடுத்தநிமிஷத்திலேயே ப்ரம்ஹாத்மபாவமானது
நிலைத்துவிட்டபடியால் எல்லாவழியிலும் கார்யாபாவமேற்படுகிற
தோ அவன் ஸம்யக்தர்சனமுள்ளவனாகிறான். இதற்குமாறானவன்
மித்யாக்ஞானமுள்ளவனாகிறான். எவ்விதம் எனின்? கூறுவாம்—
மதம் (ததீ)=விதம் (விதிதீ)=என்னால் ப்ரம்ஹமானது அறியப்
பட்டது என எவனுக்கு எண்ணமுண்டாகிறதோ அவன் விபரீதக்
ஞானமுள்ள மித்யாதர்சியாவான். ப்ரம்ஹம் அறியப்பட்டதைக்
காட்டிலும் அன்னியமாக (வேறாக) இருப்பதே அதன் காரணமாகும்.
ஆகவே ந வேத (ந வேதீ)=அவன் ப்ரம்ஹத்தை யறியமாட்டான்.
அதனின்றும் அவைநிசமான க்ஞானம் மித்யை என்றேற்படுகிறது.
அது ப்ரம்ஹமில்லாததை விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதால் நிந்திக்கப்
பட்டிருப்பதுபற்றியே என்க. அவ்விதமே கபிலர், கணாதர் முதலி
யோரின் வித்தாந்தமானது விதித(க்ஞானவிஷய)மான ப்ரம்ஹத்தை
விஷயமாகக் கொண்டிருப்பதாலும், நிலைபெறாத தர்க்கத்தினின்று
முண்டாகி யிருப்பதாலும், விவிதிஷா (வேதநேச்சை) நிவிருத்தியை

யா வேதவாஹாஸ்மृतயோ யாஷ் காஷ் குஹ்ய:।

सर्वास्ता निष्फलाः प्रोक्तास्तमोनिष्ठा हि तास्मृताः॥ इति,

(विपरीतमिथ्याज्ञानयोरनष्टत्वादिति) “अविज्ञातं विज्ञानतां विज्ञातमविज्ञानताम्” इति पूर्वहेतूक्तिः, अनुवादस्यानर्थक्यात्। अनुवादमात्रेऽनर्थकं वचनमिति पूर्वोक्तयोः “यस्यामतम्” इत्यादिना ज्ञानाज्ञानयोर्हेत्वर्थत्वेनेदमुच्यते। अविज्ञातमविदितमात्मत्वेनाऽविषयतया ब्रह्म विज्ञानतां यस्मात्तस्मात्तदेव ज्ञानं यत्तेषाम्। विज्ञातं विदितं, व्यक्तमेव बुद्ध्यादिविषयं ब्रह्मा विज्ञानतां विदिताविदितव्यावृत्तमात्मभूतं नित्यविज्ञानस्वरूपमात्मस्थ-

யடையாததாலும் பொய்யானதென்றே ஏற்படுகிறது. “வேதபாஹ் யங்களான ஸ்மிருதிகள் எவைகளோ, குதிருஷ்டிகள் (விபரீதக்ஞானங்கள்) எவைகளோ, அவையாவும் பயனற்றவைகளெனச் சொல்லப்பட்டன. அவைகள் அக்ஞானத்தில் முடிவுபெறுகின்றனவாகவன்றோ எண்ணப்பட்டன” என ஸ்மிருதியுமிருக்கிறது. (விபரீதக்ஞானம், மித்யாக்ஞானம் இரண்டும் நஷ்டமாக ஆகாததே அதன் காரணமாகும்.) மூலத்தில் அவிज्ञातं विज्ञानतां विज्ञातमविज्ञानताम् (சுவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாஹ் விஜ்ஞாதவிஜாநதாஹ்) என்பது யस्यामतम्.....न वेदसः (யஸஜாதஹ்.....ந வெஹஸஃ) என்ற முதல் பாதியால் சொல்லப்பட்டதற்கு காரணம் கூறுகிறது. அனுவாதமாக (முன்சொன்னதையே திருப்பிச்சொல்லுவதாக) ப் பொருள் கொண்டால் அது பயனற்றதாகவாகிவிடும். அதாவது:—அனுவாதமாக (சொன்னதையே திரும்பவும் சொல்லுவதாக) மட்டும் இருக்கும் பகூத்தில் அவ்வித அனுவாதவசனமானது எவ்விதப் பயனுமற்றதாகவாகும் என்பது பற்றி முன்னர் யस्यामतम् (யஸஜாதஹ்) என்றதாதினால் சொல்லப்பட்ட க்ஞானம் அக்ஞானம் இவற்றுக்கு ஹேது (காரணம்) கூறவேண்டி இது [अविज्ञातं विज्ञानताम् (சுவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாஹ்) என்றதாதினானது] சொல்லப்படுகிறது. அதாவது:—யாதுகாரணத்தால் ஆத்மாவாகவும், விஷயமாகவாகாததாகவும் ப்ரம்ஹத்தை யறிபவர்களுக்கு அது அவிக்க்ஞாதமாக=அறியப்படாததாகவாகிறதோ அக்காரணத்தால் அவர்களின் க்ஞானம் தாதுவோ அதுவே உண்மையான ப்ரம்ஹக்ஞானமாகும். अविज्ञानताम्

மவிக்ரியமமூதமஜரமமயமனந்யத்வாதிவிஷயமியேவமவிஜானதாं बुद्ध्यादि-
विषयात्मतयैव नित्यं विज्ञातं ब्रह्म । तस्माद्विदिताविदितव्यकाव्यकधर्मा-
ध्यारोपेण कार्यकारणभावेन सविकल्पमयथार्थविषयत्वात् शुक्तिकादौ रज-
ताद्यध्यारोपणज्ञानवन्मिथ्याज्ञानं तेषाम् ॥ ३ ॥

प्रतिबोधविदितं.....विन्दतेऽमृतम् ॥ ४ ॥

வூதிவொயலிஷிதம்.....விநுதெஃமூதம் ॥ ௪ ॥

प्रतिबोधविदितमिति वीप्सा, प्रत्ययानामात्मावबोधद्वारत्वात्, बोधं
प्रति बोधं प्रतीति । वीप्सा सर्वप्रत्ययव्याप्यर्था । बौद्धा हि सर्वे प्रत्ययाः

(சுவிஜாததாஷு)=விதிதம் அவிதிதம் இவற்றைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவும், ஆத்மபூதமாகவும் நித்யவிக்ஞானஸ்வரூபமாகவும், தனது ஸ்வரூபத்திலேயே இருப்பதாகவும், அவிக்கிரியமாகவும், அமிருதமாகவும், அஜரமாகவும், அபயமாகவும் அன்யமாக இல்லாதிருப்பதுபற்றி அவிஷயமாகவும் ப்ரம்ஹத்தையறியாதவர்க்கு விஜாதம்(விஜாதாஷு)=விதிதமாக = வ்யக்தமாக = புத்தியாதி விஷயமாகவே ப்ரம்ஹமாகிறது. அதாவது:—புத்தியாதிகளுக்கு விஷயமான ஆத்மரூபமாகவே ப்ரம்ஹம் எப்பொழுது மறியப்பட்டதாக வாகிறது. ஆனதுபற்றி விதிதமென்றும் அவிதிதமென்றும், வ்யக்தமென்றும் அவ்யக்தமென்றுமான தர்மங்களை ஆரோபணஞ்செய்வதனாலும் காரியகாரணபாவத்தினாலும் ஸவிகல்பமாக (கல்பிததர்மமுள்ளதாக) வாகிப்பொய்யானவற்றை விஷயமாகக் கொண்டிருப்பதுபற்றி சுத்தியாதிகளில் ரஜதாத்யாரோபணஞ்செய்யும் க்ஞானமானதுபோல அவர்களுக்கேற்பட்ட க்ஞானமானது மித்யாக்ஞானமாகவே ஆகிறது.

பாஷ்யம்.—ப்ரத்யயங்கள் (புத்திவிருத்திகள்) ஆத்மப்ரகாசத்துக்கு ஹேதுவாகவாவதால் प्रतिबोधविदितम् (வூதிவொயலிஷிதம்) என்பது वीप्सा (விஹ்) = இரண்டுதடவை சொல்லவேண்டியதாக வாகும். அதாவது:—* बोधं प्रति बोधं प्रति (வொயலம் வூதிவொயலம் வூதி) என்று இரண்டுதடவைபடிப்பது வீப்ஸை எனப்படும்.

* प्रति बोधम् (வூதி வொயலம்) என்றதை बोधं प्रति, बोधं प्रति (வொயலம் வூதிவொயலம் வூதி) என்று இரண்டுதடவைபடிப்பது வீப்ஸை எனப்படும்.

तत्तलोलहवन्नित्यविज्ञानस्वरूपात्मव्याप्तत्वाद्विज्ञानस्वरूपावभासाः, तदन्या-
वभासश्चात्मा तद्विलक्षणोऽग्निवदुपलभ्यत इति तेन ते द्वारीभवन्त्यात्मोप-
लब्धौ । तस्मात्प्रतिबोधावभासप्रत्यगात्मतया यद्विदितं तद्ब्रह्म । तदेव मतं
ज्ञातम् । तदेव सम्यग्ज्ञानवत्प्रत्यगात्मविज्ञानं, न विषयविज्ञानमात्मत्वेन ।
“प्रत्यगात्मानमैक्षत्” इति च काठके । “अमृतत्वं हि विन्दते” इति हेतुवच-
नम्, विपर्यये मृत्युप्राप्तेः । विषयात्मविज्ञाने हि मृत्युः प्रारभत इत्यात्मविज्ञान
ममृतत्वनिमित्तमिति युक्तं हेतुवचममृतत्वं हि विन्दते इति । आत्मज्ञानेन

யம் உ.சி)=(ஓவ்வொருபுத்திவிருத்திதோரும்) என்றும். இந்த வீப்
ஸையானது எல்லாப் ப்ரத்யயங்களிலும்(புத்திவிருத்திகளிலும்)நிறைவு
ஏற்படவேண்டி சொல்லப்பட்டது. புத்தியிலுண்டாகின்ற எல்லா
விருத்திகளும் பழுக்கக்காய்ச்சப்பட்ட இரும்புபோல நித்யவிக்ஞான
ஸ்வரூபனை ஆத்மாவின் நிறைவு பெற்றிருப்பதால் விக்ஞானஸ்வ
ரூபம் போலத் தோற்றத்தை யடைகின்றன. அந்தப்புத்திவிருத்தி
களை விடவேறான ப்ரகாசத்தைபுடைய ஆத்மா அவற்றுக்கு (காய்ச்
சின இரும்புக்கு) விலக்ஷணமான (மாறுபட்டதான) நெருப்புப்
போல அறியப்படுகிறது. ஆனதுபற்றி அந்தப் புத்திவிருத்திகள்
ஆத்மோபலப்த்தியில் த்வாரங்களாக (காரணங்களாக) வாகின்றன.
ஆகவே ஒவ்வொரு புத்திவிருத்திக்கும் ப்ரகாசத்தைத்தரும் ப்ரத்ய
காத்மத்தன்மையினால் எது அறியப்பட்டதோ அது ப்ரம்ஹம்.
அதுவே மதம் (உதீ) =க்ஞாதமாகும். அதுவே ஸம்பக்ஞானமுள்ள
ப்ரத்யகாத்மக்ஞானமாகுமேயொழிய ஆத்மத்தன்மையுடனேற்படும்
விஷயவிக்ஞானமாகமாட்டாது. “ப்ரத்யகாத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரித்
தானோ” எனக்கடோபநிடதத்திலும் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.
“அமृतத்வம் ஹி விन्दதே” (‘‘ஸஹதக்ஷம் ஹி விந்நதே’’)= அமிதத்வத்தை
அன்றோ யடைகிறான் என்பது ஹேது (காரணம் கூறும்) வசனமா
கும். இதற்கு மாறினால் மிருத்புப்ராப்த்தி யேற்படுவதாலென்க.
அதாவது:— விஷயத்திலுண்டாகும் ஆத்மவிக்ஞானத்தில் மிருத்யு
வானது (ஸம்ஸாரமானது) ப்ராப்த்தமாகவாவதால் ஆத்மவிக்ஞான
மானது அமிருதத்துவத்துக்கு நிமித்தமாகவாகிறது என்பதுபற்றி
“அமृतத்வம் ஹி விन्दதே” (‘‘ஸஹதக்ஷம் ஹி விந்நதே’’)=“அமிருதத்வத்

किममृतत्वमुत्पाद्यते?। न। कथं तर्हि? आत्मना विन्दते—स्वेनैव नित्यात्म-
स्वभावेनामृतत्वं विन्दते नालम्बनपूर्वकम्। विन्दत इत्यात्मविज्ञानापेक्षम्।
यदि हि विद्योत्पाद्यममृतत्वं स्यादनित्यं भवेत्कर्मकार्यवत्। अतो न विद्यो-
त्पाद्यम्। यदि चात्मनैवामृतत्वं विन्दते किं पुनर्विद्यया क्रियत इति?,
उच्यते। अनात्मविज्ञानं निवर्तयन्ती सा तन्निवृत्त्या स्वाभाविकस्यामृत-
त्वस्य निमित्तमिति कल्प्यते। यत आह—वीर्यं विद्यया विन्दते। वीर्यं=
सामर्थ्यमनात्माधारोपमायास्वान्तध्वान्तानभिभाव्यलक्षणं बलं, विद्यया-

தையன்றோ அடைகிறான்” என்ற ஹேதுவசனமானது பொருத்த
முள்ளதாகவே யாகிறது.

சங்கை—ஆத்மக்ஞானத்தினால் அமிருதத்வமானது உண்டு
பண்ணப்படுகின்றதோ எனின்?

உத்தரம்—அவ்விதமில்லை. அவ்விதமாயின் எவ்விதமெனின்?
आत्मना विन्दते (சூக்தமா விந்நதெ)=சொந்தமாகவேயுள்ள நித்யாத்ம
ஸ்வபாவத்தினால் அமிருதத்வத்தை அடைகிறானே யொழிய ப்ரா
ப்திபூர்வகமன்று. विन्दते (விந்நதெ) என்றது அப்ராப்தத்வப்ரம
நிவிருத்திக்கு வேண்டி சொல்லப்பட்டது. அமிருதத்வமானது வித்
யையினாலுண்டுபண்ணப்படுவதாக வாசுமானால் கர்மமூலமேற்படும்
பலன் போல அநித்யமாகவாகிவிடும். ஆகவே வித்யையினால் அது
உத்பாத்யம் (உண்டுபண்ணப்படுவது) அன்று.

சங்கை—ஆத்மாவினாலேயே அமிருதத்வத்தை யடைவானா
யின் வித்யையினாற் செய்யப்படுவது என்னை எனின்?

உத்தரம்—சொல்லப்படுகிறது. அனாத்மவிக்ஞானத்தை நிவிருத்
திசெய்கிற அந்த வித்யையானது அந்த நிவிருத்திமூலம் ஸ்வாபாவி
கமான அமிருதத்வத்துக்கு நிமித்தமெனக் கல்பிக்கப்படுகிறது. वीर्यं
विद्यया विन्दते (வீர்யம் விஜீர்யயா விந்நதெ)=(வீரியத்தை வித்யையி
னால் அடைகிறான்) என்றல்லவோ சுருதி சொல்லுகிறது. வீர்யமா
வது=அனாத்மாத்யாரோபத்தினாலும்=மனுஷ்யத்வம் முதலிய அபி
மானத்தினாலும், மாயையினாலும்=பரமேஸ்வரனிடமுள்ள சக்தியி
னாலும், ஸ்வாந்தத்த்வாந்தத்தினாலும்=स्वान्त (வ்ரான்து)=தனக்கு அந்தத்
தை அவச்சேதத்தைத், தருகின்ற. ध्वान्त (வ்ரான்து)=ஜீவத்வநிமித்த

விन्दते । तच्च किं विशिष्टम् ? अमृतम्=अविनाशि । अविद्याजं हि वीर्यं विनाशि । विद्यया अविद्याया बाध्यत्वात् । ननु विद्याया बाधकोऽस्तीति विद्याजममृतं वीर्यम् । अतो विद्या अमृतत्वे निमित्तमात्रं भवति । “नाय-
मात्मा बलहीनेन लभ्यः” इतिचाथर्वणे । लोकेऽपि विद्याजमेव बलमभि
भवति न शरीरादिसामर्थ्यम् । यथा हस्त्यादेः । अथ वा प्रतिबोधविदितं
मतमिति सकृदेवाशेषविपरीत निरस्त संस्कारेण स्वप्नप्रतिबोधवद्यद्विदितं
तदेव मतं ज्ञातं भवतीति । अथवा गुरुपदेशः प्रतिबोधः तेनैव विदितं

மான அக்ஞானத்தினாலும் தடைசெய்யமுடியாத பலமாம் (வலு
வாம்) அதனே ஸாமர்த்த்யமெனப்படும். அந்த ஸாமர்த்தியத்தை,
வித்யையினால் அடைகிறான். அதவும் எதுடன் கூடினது எனின்?
அமृतம் (சுஜாத்) = அவிஞ்சியாகவாகும். அவித்யா மூலமுண்டா
கும் வீர்யமோ விஞ்சியாக (அழியக்கூடியதாக) வாகிறது. வித்யை
யினால் அவித்தை பாதிக்கப்படுகிறது. வித்யையைப் பாதிக்கக்
கூடியதோ ஒன்றுமில்லை. ஆகவே வித்யையினாலுண்டாகும் வீரியம்
அமிருதமாக வாகும். ஆனதுபற்றி வித்யையானது அமிருதத்வ
விஷயத்தில் நிமித்தமாகமட்டுமே ஆகிறது. “இந்த ஆத்மா பல்வீரீன
னால் அடைய கூடியதன்று” என அதர்வவேதோபநிடதத்திலும்
சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உலகிலும் வித்யையினாலுண்டாகும் பலம்
மற்றபலத்தை ஜயிக்கிறதெயொழிய சாரீராதி ஸாமர்த்தியமில்லை
என்பது யானை முதலிய ஜீவர்களிடத்தில் காணவுப்படுகிறது. அல்
லது **புதிவோவியதீதம் மதம்** (வ் கிஸ்யோயவிஜிதம் உதத்) என்றதால்
எல்லாவிதமான விபரீதஸம்ஸ்காரத்தையும் போக்கி ஸ்வப்பினத்தி
லுண்டாகும் அறிவுபோல ஒரேதடவை எது அறியப்படுமோ
அதுவே **மதம்** (உதத்) = க்ஞாதமாக ஆகிறது என்றும் பொருள்
கொள்ளலாம். அல்லது **புதிவோவிய** (வ் கிஸ்யோய) என்பதற்கு
குருவினுபதேசமென்பது பொருள். அதனாலறியப்பட்டது **மதம்**
(உதத்) = க்ஞாதமாகும் என்றாவது பொருள் கொள்ளலாம். இங்கு
இவ்விரண்டு பொருளிலும் **புதிவோவியம்** (வ் கிஸ்யோயத்) என்ற சப்
தத்தின் ப்ரயோகம் காணப்படுகிறது. **சுஸ்புதிவோவிய** (ஸுஸ்புதிவோவிய)
(ஸுஸ்புதிவோவிய) = (தூங்கி விழித்தவன்) என்றும் **புதிவோவிய** (புதிவோவிய)

मतमिति, उभयत्र प्रतिबोधशब्दप्रयोगोऽस्ति “सुप्तप्रतिबुद्धः” “गुणा प्रतिबोधितः” इति । पूर्वं तु यथार्थम् ॥ ४ ॥

इह चेदवेदीत्.....अमृता भवन्ति ॥५॥

ஹ ஹெஹவெஃசு.....சுரீ-தா ஹவநி ॥௫॥

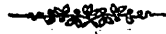
इहचेदवेदीदित्यवश्यकर्तव्यतोक्तिर्विपर्यये विनाशश्रुतेः। इह=मनुष्य-जन्मनि सति, अवश्यमात्मा वेदितव्य इत्येतद्विधीयते। कथम्? इहचेदवे-दीत्=विदितवान्, अथ सत्यं परमार्थतत्त्वमस्यवाप्तम्। तस्य जन्म सफल-मित्यभिप्रायः। नचेदिहावेदीत्=न विदितवान्वृथैव जन्म। अपि च, महती विनष्टिः = महान्विनाशो जन्ममरणप्रबन्धाविच्छेदप्राप्तिलक्षणस्स्याद्यतः, तस्मादवश्यं तद्विच्छेदाय ज्ञेय आत्मा। ज्ञानेन तु किं स्यादिति। उच्यते। भूतेषु भूतेषु चराचरेषु सर्वेष्वित्यर्थः। विचित्य=पृथङ्निष्कृष्यैकमात्मतत्त्वं

மண்ணா ஸ்ரூதிஸெய்யிதஃ)=(குருவினால் அறிவிக்கப்பட்டவன்) என் றுமான விடங்களில் प्रतिबोध (ஸ்ரூதிஸெய்ய)=சத்தப் பிரயோகம் காணப்படுகிறது. ஆனால் முதலாவதாகச் சொன்னபொருளேதான் உண்மையானது. (4) (௭-று)

பாஷ்யம்.—இல்லாவிடில் (ஆத்மாவை அறியாவிடில்) ஸ்ருதி வினாசத்தைக் கூறுவதால் इहचेदवेदीत् ஹஹெஹவெஃசு என்பது அவஸ்யம் செய்தே தீரவேண்டும் என்பதைச் சொல்லும் வசனமா கும். इह (ஹ)=மனுவஷ்ய ஜன்மமிருக்கும்பொழுதே அவஸ்யமாக ஆத்மாவானது அறியத்தக்கது என்ற இது விதிக்கப்படுகிறது. எவ் விதமெனின்? கூறுவாம் इहचेदवेदीत् (ஹஹெஹவெஃசு)=இப் பிறவியிலேயே அறிவானாயின் अथ (சுய)=அப்பொழுது सत्यम् (ஸத்யி)=பரமார்த்த தத்துவமானது अस्ति (சுவதி)=அடையப்பட் டதாகவாகிறது. அவனது ஜன்மம் ஸபலமாகவாகிறது என்பது கருத்து. नचेदिहावेदीत् (நஹெஹவெஃசு) = இப்பிறவியிலேயே அறியாதிருந்தானாயின் ஜன்மம் வீணையாகும். மேலும் महती विन-ष्टिः (ஹதீ விநஷ்டி)=ஜனனமரண ப்ரவாஹத்தைத் தொடர்ந்து அடைதல் ரூபமான பெரிய நஷ்டமானது யாதுகாரணத்தாலேற்படு கிறதோ அதனால் அதைவிலக்கவேண்டி ஆத்மாவானது அறியவேண் டுவதாகவே ஆகிறது. க்ரூனத்தினால் வருவது என்னை எனின்?

சंसारधर्मैरस्पृष्टमात्मभावेनोपलभ्येत्यर्थः। अनेकार्थत्वाद्धातूनाम्। न पुन-
श्चित्वेति संभवति विरोधात्। धीराः=धीमन्तो विवेकिनो विनिवृत्तबाह्य-
विषयाभिलाषाः, प्रेत्य=मृत्वा, अस्माल्लोकात्=शरीराद्यनात्मलक्षणाद्व्या-
वृत्तममत्वाहङ्काराः सन्त इत्यर्थः॥ अमृताः=अमरणधर्माणो नित्यविज्ञाना-
मृतत्वस्वभावा एव भवन्ति ॥ ५ ॥

इति श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य परमहंसपरिव्राजकाचार्यस्य
श्रीमच्छङ्करभगवतः कृतौ केनोपनिषद्वाक्यभाष्ये
द्वितीयः खण्डः समाप्तः ॥ २ ॥

சொல்லுகிறோம். भूतेषु भूतेषु (ஹுதேஷு ஹுதேஷு)=அசையு
மசையாப் பொருள் யாவற்றுள்ளும் என்று பொருள். विचित्य
(விசித்யி)=ஆத்மதத்துவத்தை ஒன்றாகவும், ஸம்ஸார தர்மங்களினால்
தொடப்படாததாகவும் நிர்ஸயித்துக்கொண்டு, அதாவது: ப்ரத்யகாத்
மாவாகவறிந்து என்பது பொருள். தாதுக்களுக்கு பல பொரு
ளுண்டாகையால் विचित्य (விசித்யி)=என்றவிடத்திலுள்ள चि (சி)
என்ற தாதுவுக்கு முற்கூறியபொருள் கொண்டது பொருத்தமானதே
யாகும். चि (சி) என்ற தாதுவுக்கு அடுக்கி என்ற பொருள் முற்
றைகவாவதால் இங்கு ஸம்பவிக்கமாட்டாது. धीराः (பீரா:)=திமான்
களாகவும், அதாவது: பகுத்தறிவுள்ளவர்களாகவும், வெளியிலுள்ள
விஷயங்களில் ஆசையற்றவர்களாகவும் என்பது பொருள். प्रेत्य
(ப்ரேத்யி)=மரித்து என்று பொருள். अस्माल्लोकात् (அஸ்மாலு
காஸ்தி)=சரீராதிருபமான அனாத்மபதார்த்தத்திலிருந்து அதாவது:—
அவற்றினின்றும் விலகின மமதாபிமானமுள்ளவர்களாய்க் கொண்டு
என்று பொருள். अमृताः (அமர்தா:)=மரணதர்மமற்றவர்களாக
நித்யமும் விஞ்ஞானஸ்வரூபமுமான அமிருதத்துவஸ்வபாவமுள்ள
வர்களாக ஆகின்றனர் என்பது கருத்து. (5) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீகோலிந்த பகவத்பூஜ்யபாத சிஷ்யரும், பரமஹம்ஸ
பரீவ்ராஜகாசாரியருமான ஸ்ரீமத்சங்கரபகவத்பாதர் அவர்
களின் கிருதியான கேளோபநிடதத்தின் வாக்யபாஷ்
யத்தில் இரண்டாவது கண்டம் முற்றிற்று.

अथ तृतीयः खण्डः ॥

ब्रह्म ह देवेभ्यो.....महिमेति ॥ १ ॥

ஹ்ஹ ஹ ஷெவெஹ்யோ..... மஹிமேதி ॥ ௧ ॥

ब्रह्म ह देवेभ्य इति ब्रह्मणो दुर्विज्ञेयतोक्तिर्यत्नाधिक्यार्था। समाप्ता ब्रह्मविद्या—यदधीनः पुरुषार्थः अत ऊर्ध्वमर्थवादेन ब्रह्मणो दुर्विज्ञेयतो-
व्यते, तद्विज्ञाने कथं नु नाम यत्नमधिकं कुर्यादिति। शमाद्यर्थोवाप्तायो-
ऽभिमानशातनात्। शमादि वा ब्रह्मविद्यासाधनं विधित्सितं तदर्थोऽयमर्थ-
वादान्नायः। नहि शमादिसाधनरहितस्याभिमानरागद्वेषादियुक्तस्य ब्रह्म-
विज्ञाने सामर्थ्यमस्ति। व्यावृत्तबाह्यमिथ्याप्रत्ययग्राह्यत्वाद्ब्रह्मणः। यस्मा-
च्चाभ्यादीनां जयाभिमानं शातयति, ततश्च ब्रह्मविज्ञानं दर्शयत्यभिमानोप-

மூன்றாவது கண்டம்.

பாஷ்யம்.—**ब्रह्म ह देवेभ्यः** (ஹ்ஹ ஹ ஷெவெஹ்யோ) என்றதால்
ப்ரம்ஹம் அறிதற்கரிதானது என்று சொல்லப்படுகிறது. (என்)
அவ்விஷயத்தில் அதிகம் முயற்சி செய்யவேண்டியாம். புருஷார்த்த
மானது எதன் மூலமேற்படுகிறதோ அந்த ப்ரம்ஹ வித்யையானது
சொல்லி முடிந்துவிட்டது. இதற்குமேலுள்ள அர்த்தவாதத்தினால்
ப்ரம்ஹம் அறிதற்கரிதானது என்பது சொல்லப்படுகிறது. அந்த
ப்ரம்ஹவிக்ஞான விஷயத்தில் அதிகம் முயற்சியை எவ்விதமேனும்
செய்யவேண்டுமென்பது கருத்து. அல்லது மேலுள்ள ஸ்ருதி
பாகமானது ஸமாதி குணங்களைபுபதேசிக்கிறது எனலாம். ஏன்?
அஹங்காரத்தைப் போக்கியிருப்பதாலென்க. ப்ரம்ஹவித்யாஸாதன்
மாக ஸமாதிகள் விதிக்கவிரும்பப்பட்டன. அதற்குவேண்டியாவது
மேலுள்ள அர்த்தவாதசுருதி ப்ரவிருத்திக்கிறது எனலாம். ஸமாதி
ஸாதனங்களற்றவனும், அஹங்காரம் ராகம் துவேஷம் முதலியவற்
றுடன் கூடினவனுமானவனுக்கு ப்ரம்ஹவிக்ஞானத்தில் ஸாமார்த்
தியம் கிடையாதன்றோ? ப்ரம்ஹமானது பாஷ்யமான மித்யாக்
ஞானமற்றவனால் அறியக்கூடியதாக விருப்பதாலென்க. அக்னி
முதலியவர்களின் ஜயாபிமானத்தைப் போக்கி அபிமானங்குறைந்த
தும் ப்ரம்ஹவிக்ஞானத்தை ஸ்ருதிகாண்பிப்பதே அதன் காரண

ஹ்மே, தஸ்மாच्छ்மாதிசாபநவிதானாஸ்யோ஽யமர்த்தவாத் இத்யவசீயதே । சகுணோ-
 பாசனாஸ்யோ வா, அபொதீதத்வாத் । “நேதம் யதிதமுபாஸதே” இத்யுபாஸ்யத்வம் ப்ரஹ்-
 ணோ஽பொதீதம் । அபொதீதத்வாநுபாஸ்யத்வே ப்ராஸ்தே தஸ்யேவ ப்ரஹ்ண: சகுணத்வீநா-
 திதேவமத்யாத்மஜ்ஞோபாஸநம் விதாதவ்யமீத்யேவமஸ்யோ வா । “இத்யதிதேவதம்” “ததந
 மீத்யுபாஸிதவ்யம்” இதி ஹி வக்ஷயதி । ப்ரஹ்மேதி பர: லிங்நாத் । ந ஹ்யந்ந
 பராதிஹ்வரானீத்யஸர்வஜ்ஞாத்ரிபூயாஸ்யாதிந்ஸுத்யம் வஜ்ரீகர்துமீ சாமர்த்த்யமஸ்தி । “தந
 ஶஸாக வஸும” இத்யாதிலிங்நாஶ்ரஹ்ஸவத்வாஶ்ய இஶ்வர இத்யவசீயதே । ந ஹ்யந்ந
 யானீஸ்துத்யம் வஸுந் நோஸ்தஹதே, வாயுர்வா஽ஸ்தாதும । இஶ்வரேच्छ்யா துநமபி வஜ்ரீ-
 பவதீத்யுபபயதே ।

மாகும். ஆகவே சமாதிகளான வித்யாஸாதனத்தை விதிக்கவேண்
 டியே இந்த அர்த்தவாத மேற்பட்டது என நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது.
 அல்லது ஸகுணப்ரம்ஹோபாஸனத்துக்கு வேண்டியாவது மேலுள்ள
 சுருதிபாகமேற்பட்டது எனலாம். அது முன்னர் மறுக்கப்பட்டி-
 ருப்பதாலென்க. அதாவது:—நேதம் யதிதமுபாஸதே (நெஃ யதித-
 வாஸதே) என்றதால் ப்ரம்ஹத்துக்கு உபாஸ்யத்துவமானது
 மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மறுக்கப் பட்டதிலிருந்து உபாஸ்யத்வ
 மானது ப்ராப்தமாகவாகாமல்போகவே அதேப்ரம்ஹத்துக்கு அதி-
 னைவத்திலும், அத்யாத்மத்திலும் ஸகுணத்தன்மையுடன் உபாஸ-
 னம் விதிக்கப்படவேண்டும். இதற்குவேண்டியாவது மேலுள்ள
 பாகமேற்பட்டது எனலாம் “இத்யதிதேவதம்” (“உத்யதிதேவ-
 தம்”) என்றும் “ததநமீத்யுபாஸிதவ்யம்” (“ததநமீத்யு-வாஸித-
 வ்யம்”) என்றும் சொல்லப்போவதாலென்க. மூலத்திலுள்ள ப்ரஹ்
 (ஹ்ம) என்பது ப்ரம்ப்ரம்ஹமாகும். அதற்குவேண்டிய விங்கமும்
 (அறிகுறியும்) இருக்கிறது. நித்தியனும் ஸர்வஞ்ஞமான பரமேஸ்வ-
 ரனைத் தவிர்த்து வேறிடத்தில் அக்கினியாதிகளை அவமதித்துத்
 துரும்பை வஜ்ஜிரமாக்கப் போதிய ஸாமர்த்தியம் கிடையாதன்றோ,
 “தந ஶஸாக வஸும” (“தநஸஸாக வஸும”) “அதைப் பொசுக்க
 முடியவில்லை” என்றதாதி விங்கம் காணப்படுவதாலென்க. ஆகவே
 ப்ரம்ஹ என்ற சப்தத்தால் சொல்லப்படுபவர் ஸர்வரன் என உறு-
 திப்படுகிறது. இல்லாவிடில் அக்கினி துரும்பைப் பொசுக்கமுடி-

तत्सिद्धिर्जगतो नियतप्रवृत्तेः। श्रुतिस्मृतिप्रसिद्धिभिर्नित्यसर्वविज्ञान
ईश्वरे सर्वात्मनि सर्वशक्तौ सिद्धेऽपि शास्त्रार्थनिश्चयार्थमुच्यते। तस्येश्वर-
स्य सद्भावसिद्धिः कुतो भवतीत्युच्यते। यदिदं जगद्देवगन्धर्वयक्षरक्षः
पितृपिशाचादिलक्षणं, द्युवियत्पृथिव्यादित्यचन्द्रग्रहनक्षत्रविचित्रं विविध
प्राण्युपभोगयोग्यस्थानसाधनसंबन्धि तदयन्तकुशलशिल्पिभिरपि दुर्निर्माणं
देशकालनिमित्तानुरूपनियतप्रवृत्तिनिवृत्तिक्रमं एतद्भोक्तृकर्मविभागश्चप्रयत्न
पूर्वकं भवितुमर्हति। कार्यत्वे सति यथोक्तलक्षणत्वात्। गृहप्रासादरथ-
शयनासनादिवत्, विपक्ष आत्मादिवत्। कर्मण एवेति चेन्न। परतन्त्रस्य

யாதவனாகவும், வாயு துரும்பை எடுக்கமுடியாதவனாகவு மாகமாட்
டானன்றோ. ஈஸ்வரனது இச்சையினால் தரும்பும் வஜ்ஜிரமாக
வாகலாம் என்பது பொருத்தமானதேயாகும்.

அந்த ஈஸ்வரவிர்த்தியானது ஐகத்தினது நியதமான (ஒரே
மாதிரியான) ப்ரவிருத்தியினால் ஏற்படுகிறது. சுருதி, ஸ்மிருதி,
உலகப்ரஸித்தி இவற்றால் நியதமான எல்லாவிஞ்ஞானமுமுள்ளவரும்,
ஸர்வாத்மாவும், ஸர்வசக்தனுமான ஈஸ்வரன் விர்த்தித்த போதிலுங்
கூட சாஸ்திரார்த்தநிர்ஸ்யயத்துக்குவேண்டி (யுக்தியினால் ஈஸ்வராஸ்
தித்வமானது) சொல்லப்படுகிறது. அந்த ஈஸ்வரனுடைய, ஸத்பாவ
சித்தியானது எதனால் கிடைக்கிறது? எனின்? சொல்லப்படுகிறது.
தேவர், கந்தர்வர், யக்ஷர், ராக்ஷஸர், பிதிரர், பிசாசர் முதலியோரை
லக்ஷணமாகவுடையதும், த்யுலோகம், ஆகாசம், பூமி, சூரியன், சந்
திரன், நவக்கிரஹங்கள், நக்ஷத்திரங்கள் இவற்றால் விசித்திரமான
தும், பற்பலப்ராணிகளின் உபபோகத்துக்கு யோக்கியமான ஸ்தா
னம் ஸாதனம், இவற்றின் சேர்க்கையை யுடையதுமான யா
தொரு இந்த ஐகத்துண்டோ, அது மிக்கமிக்க ஸமர்த்தர்களான
சில்பிகளினாலுங்கூட நிர்மணஞ்செய்யவியலாதாகவும், தேசம், கா
லம், நிமித்தம் இவற்றுக்கொத்தபடி நியதமான ப்ரவிருத்தி நிரிருத்தி
இவற்றின் முறையையுடையதாகவும், இருப்பதால் இவற்றை அனுப
விக்கின்ற ஜீவர்களின் கர்மம், அதன் பலன் இவற்றை யறிந்தவரின்
ப்ரயத்தினத்தை முன்னிட்டு உண்டாகவேண்டுவது அவர்யமமாகி
றது. ஏன்? காரியமாகவிருப்பதும், இதுவரை சொல்லப்பட்ட

निमित्तमात्रत्वात् । यदिदमुपभोगवैचित्र्यं प्राणिनां, तत्साधनवैचित्र्यं च, देशकालनिमित्तानुरूपनियतप्रवृत्तिनिवृत्तिक्रमं च तत्र नित्यसर्वज्ञकर्तृकम् । किन्तर्हि? कर्मण एव, तस्याचिन्त्यप्रभावत्वात्सर्वैश्च फलहेतुत्वाभ्युपगमात् । सति कर्मणः फलहेतुत्वे किमीश्वराधिककल्पनयेति न नित्यस्येश्वरस्य नित्यसर्वज्ञशक्तेः फलहेतुत्वं चेति चेत् । न कर्मण एव उपभोगवैचित्र्याद्युपपद्यते । कस्मात्? कर्तृतन्त्रत्वात् कर्मणः । चितिमत्प्रयत्ननिर्वृत्तिं हि कर्म

லக்கூணம் வாய்ந்ததாக விருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். வீடு, மாடி, தேர், படுக்கை, ஆஸனம் முதலியதுபோலவாம். * ப்ரத்புதா ஹரணத்தில் ஆத்மாதிபோலவுமாம்.

சங்கை — கர்மாவினிடமிருந்தே இந்த பேதம் ஏற்படலாம் எனின்? அதுமுடியாது. ஏன்? பரதந்திரமான கர்மமானது நிமித்மாகமட்டும் ஆகக்கூடியதாகவிருப்பதே அதன்காரணமாகும். அதாவது:—ப்ராணிகளுடைய சுகதுக்கானுபவ வைசித்ரியமும், அவற்றுக்குரிய ஸாதனவைசித்ரியமும், தேசம் காலம் நிமித்தம் இவற்றுக்கொத்தபடி முறைபிறழாத ப்ரவிருத்திநிவிருத்திக்கிரமமும் யாதுண்டோ அது நித்தியனும் ஸர்வஞ்ஞமான ஈஸ்வரனால் செய்யப்படுவதன்று. பின்னை என்னையோவென்னில்? கர்மகத்தினாலே செய்யப்படுகிறது என்கிறோம். அக்கர்மம் நினைக்கமுடியாத ப்ரபாவமுள்ளதாக விருப்பதும், (ஈஸ்வரனையொப்புக்கின்றவர் ஒப்பாதவர்) யாவராலும் அது ஒப்பப்பட்டிருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். கர்மாவே பலனுக்குஹேதுவாக(காரணமாக)வாகுங்கால் அதிகமான ஈஸ்வரகல்பனை எதற்கு?. எனவே நித்யனும், நித்யமான ஸர்வ

* பாஷ்யத்திலுள்ள विपक्षे आत्मादिवत् (விவக்சே சூத்ராஜிவக்ஷ) என்றதற்கு வ்யதிரேகதிருஷ்டாந்தத்தில் ஆத்மாதிகள் போல என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். அதாவது:—यत्, विभागप्रयत्नपूर्वकं न भवति तत् विशिष्टकार्यं न भवति । यथा आत्माकाशादि (யக், விஹா மஜ்ஜுப யத் வஹுஷகம் ந ஹவதி தக் விபரிஷக்ஷகாயகம் ந ஹவதி । யயா சூத்ரா காஸாஜி) எது விபாகமறிந்தவறின் ப்ரயத்தினபூர்வசமாகவுண்டாவதில்லையோ அது காரியவிசேஷமாக வாகமாட்டாது. ஆத்மா ஆகாசம் முதலியதுபோலவாம். என அன்வயவ்யதிரேகப்ரயேக மேற்படுகிறது என்பது பொருள் என்றும்.

तत्प्रयत्नोपरमादुपरतं सद्देशान्तरे कालान्तरे वा नियतनिमित्तविशेषापेक्षं कर्तुः फलं जनयिष्यतीति न युक्तमनपेक्ष्यान्यदात्मनः प्रयोक्तु । कर्तैव फलकाले प्रयोक्तेति चेत् मयानिर्वर्तितोऽसि त्वां प्रयोक्ष्ये फलाय यदात्मानुरूपं फलमिति, न । देशकालनिमित्तविशेषानभिज्ञत्वात् । यदि हि कर्ता देशविशेषाभिज्ञः सन् स्वातन्त्र्येण कर्म नियुज्यात्ततोऽनिष्टफलस्याप्रयोक्ता

ஞானம் சக்தி இவையுமுள்ளவருமான ஈஸ்வரனுக்கு பலன்தருந் தன்மை கிடையாது என்கிறோம் எனின்?

உத்தரம்.—கர்மாவின்மிடமிருந்தே ஸுகதுக்கானுபவ வைசித்திரியம் முதலியன ஏற்படமாட்டா. ஏன்? கர்மமானது கர்த்தாவையாஸ்ரயித்து ஸ்வரூபலாபத்தையடையவேண்டுமதாகவாவதாலென்க. சேதனானுடைய ப்ரயத்தினத்தினால் செய்து முடிக்கப்படும் (ஸ்வரூப லாபத்தையடையும்) கர்மமானது அவனது ப்ரயத்தினம் ஓயவே தானும் ஓய்ந்ததாக (ஸ்வரூப லாபத்தையடையாததாக) வாகி தன்னை ப்ரயோகிப்பவனை (தனது ஸ்வரூபலாபத்தை யுண்டுபண்ணுபவனை) எதிர்பாறாது காலாந்தரத்திலோ, தேசாந்தரத்திலோ கர்த்தாவுக்கு நியதமான நிமித்த விசேஷத்தையபேக்ஷித்து உண்டாகக் கூடியபலனை உண்டாக்கக்கூடும் என்பது பொருந்தாது என்கிறோம்.

சங்கை—கர்த்தாவே பலகாலத்தில் ப்ரயோக்தாவாகவாகிறான். அதாவது:—ஹே கர்மமே! நீ என்னால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறாய். உனக்குத் தகுந்ததான பலன் எதுவோ அந்தப் பலனுக்கு வேண்டி உன்னை நான் ஏவுகிறேன் என்று கர்த்தாவெண்ணுகிறான் என்கிறோம் எனின்?

உத்தரம்.—அது பொருந்தாது. ஏன்? கர்த்தாவானவன் தேசவிசேஷம், காலவிசேஷம், நிமித்தவிசேஷம் இவற்றையறிபாதவனாக விருப்பதால் என்க. அதாவது:—கர்த்தாவானவன் தேசவிசேஷத்தை யறிந்தவனுமிருந்துகொண்டு ஸ்வதந்திரமாகவே கர்மாவை (பலனுக்குவேண்டி) ஏவுகிறான் என்றால், அப்பொழுது இவனுக்குப் பிடித்தமில்லாத பலன் விஷயத்தில் கர்மாவை ஒருபொழுதும் ஏவவே மாட்டான். நிமித்தமில்லாமலே அந்தக் கர்மமானது கர்த்தாவினுடைய இச்சையில்லாமல் ஆத்மாவில் ஸம்பந்தப்பட்டதாய்க்கொண்டு

स्योत् । नच निर्निमित्तं, तदनिच्छयात्मसमवेतं तद्धर्मवद्विकरोति कर्म ।
नचात्मकृतमकर्तृसमवेतमयस्कान्तमणिवदाकृष्टं भवति, प्रधानकर्तृसमवे-
तत्वात्कर्मणः । भूताश्रयमिति चेत्, न, साधनत्वात् । कर्तृक्रियायाः साधन-
भूतानि भूतानि क्रियाकालेऽनुभूतव्यापाराणि समाप्तौ च हलादिवत्कर्त्रा
परित्यक्तानि न फलं कालान्तरे कर्तुमुत्सहन्ते । नहि हलं क्षेवात् व्रीहीन्
गृहं प्रवेशयति । भूतकर्मणोश्चाचेतनत्वात्स्वतः प्रवृत्त्यनुपपत्तिः । वायुव-

அவனது தோலானதுபோல விகாரத்தையடையவும் மாட்டாது.
மேலும் தன்னால் செய்யப்பட்ட கர்மமானது கர்த்தாவினிடத்தில்
ஸம்பந்தத்தையடையாததாய்க்கொண்டு அயஸ்காரந்த மணியானது
போலப் பலனை இழுத்துத் தரக்கூடியதாகவுமாகாது. கர்மமானது
ப்ரதான கர்த்தாவினிடத்தில் ஸம்பந்தமுள்ளதாகவிருப்பதே அதன்
காரணம்.

சங்கை—கர்மங்கள் ஆகாசாதி பூதங்களை யாஸ்ரயித்திருக்கிறது
என்கிறோம் எனின் ?

உத்தரம்—அது பொருந்தாது. பூதங்கள் ஸாதனங்களாகமட்டு
மிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அதாவது:—கர்த்தாவினால் செய்
யப்படும் கர்மங்களுக்கு ஸாதனங்களாகவான ஆகாசாதி பூதங்கள்
கர்மஞ்செய்யுங்காலத்தில் அனுபவிக்கப்பட்டத் தமது வேலையை
புடையனவாகவாகி கர்மங்களின் முடிவில் கலப்பை முதலியன
போன்று கர்த்தாவினால் விடப்பட்டனவாய் வேறு காலத்தில் பல
னைத்தரத் திறனுள்ளனவாகவாகமாட்டா. உலகில் கலப்பையானது
வயலிலிருந்து நெல்லை வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்து சேர்ப்பதில்லை
யன்றோ? மேலும் ஆகாசாதி பூதங்களும், கர்மமும், இயற்கையில்
அசேதனங்களானதுபற்றி அவற்றுக்கு ஸ்வயமே ப்ரவிருத்தியானது
ஏற்படவும் மாட்டாது.

சங்கை—பூத வகுப்பிற்கேசர்ந்த வாயுவுக்குப்போல ப்ரவிருத்தி
ஏற்படலாமென்கிறோம் எனின் ?

உத்தரம்—அவ்விதமில்லை. சேதனனின்றி அது வலித்திக்காது
என்கிறோம். அதாவது:—சேதனனிய ஸம்பந்தமற்ற வாயுவுக்கு

दिति चेत्, न, असिद्धत्वात्। नहि वायोरचितिमतः स्वतः प्रवृत्ति-
स्सिद्धा। रथादिष्वदर्शनात्।

शास्त्रात्मर्ण एवेति चेत्, शास्त्रं हि क्रियातः फलसिद्धिमाह नेश्व-
रादेः “स्वर्गकामो यजेत” इत्यादि। नच प्रमाणाधिगतत्वादानर्थक्यं
युक्तम्। नचेश्वरास्तित्वे प्रमाणान्तरमस्तीति चेत्। न। दृष्टन्यायहानानुप-
पत्तेः। क्रिया हि द्विविधा—दृष्टफला, अदृष्टफला च। दृष्टफलापि द्विविधा—
अनन्तरफला, आगामिफला च। अनन्तरफला गतिभुजिलक्षणा। काला-

இயற்கையாகவே ப்ரவிருத்தியானது லித்திக்கமாட்டாததன்றோ
தேர் முதலியவற்றில் அவ்விதம் காணப்படாதிருப்பதாலென்க.

சங்கை—சாஸ்திரம் சொல்லியிருப்பதைக்கொண்டு அசேதன
மாயினும் கர்மத்துக்கே ஸ்வத:ப்ரவிருத்தி யேற்படலாமென்கிறோம்.
அதாவது:—स्वर्गकामो यजेत (ஸ்ரீம-3கூடோ யஜேத) ஸ்வர்க்கத்தில்
ஆசையுள்ளவன் யாகத்தைச்செய்யவேண்டும் என்பதாய் சாஸ்திரம்
கர்மத்திலிருந்து பலவித்தியைச் சொல்லுகிறதே யொழிய ஈஸ்வர
னிடமிருந்துண்டாவதாகச் சொல்லவில்லை. முக்கியப்ரமாணமான
சாஸ்திரத்தாலறியப்பட்டபடியால் அதைப்பயனற்றதாகச் சொல்லு
வதுபொருந்தவும் மாட்டது. ஈஸ்வரன் இருக்கும் விஷயத்தில்
வேறுப்ரமாணமும் கிடையாது என்கிறோம் எனின்?

உத்தரம்—இதுபொருந்தாது. ஏன்? அனுபவத்தில் காணப்
படும் நியாயத்தை (புத்தியை) விட்டுவிடுவது பொருந்தாததே அதன்
காரணமாகும். பொதுவாய்க் கர்மமானது திருஷ்டமான பலனுள்ள
தென்றும், அதிருஷ்டமான பலனுள்ளதென்றும் இரண்டுவகைப்
படும். அவற்றுள் திருஷ்டபலனுள்ள கர்மமோ—அடுத்தவரும்
பலனுள்ளதென்றும், பின்னர் வெகுகாலஞ்சென்றுவரும் பலனுள்ள
தென்றும் இரண்டுவகைப்படும். அடுத்தவரும் பலனுள்ள கர்மமா
வது—நடை, ஆஹாரம் முதலியனவாம். வெகுகாலஞ் சென்று
வரும் பலனுள்ளகர்மமாவது—கிருஷி (பயிரிடுதல்) ப்ரபுவைச் சே-
வித்தல் முதலியனவாம். அவற்றுள் அடுத்து வரும்பலனுள்ள கர்
மமானது தனது பலனுண்டானதுமே அழிந்துவிடக்கூடியதாக

விருக்கிறது. வெகுகாலஞ்சென்றுவரும் பலனுள்ள கர்மமோ தானுண்டானதும் அழியக்கூடியதாக விருக்கிறது. கிருஷி, ஸேவை இவற்றின் மூலம் வரும் பலனோ தன்னால் ஸேவிக்கப்படுபவரையாழ்ந்த உண்டாகவேண்டியதாக விருக்கிறது. ஆகவே இதுவரை சொல்லிய இரண்டுவித நியாயத்தைவிட வேறாக ஸ்வதந்திரமான கர்மமோ, அதன்மூலம் வரும் பலனோ காணப்பட்டதில்லை. ஆகவே கர்மத்தின் பலப்பரப்பத்திவிஷயத்தில் திருஷ்டமான (அனுபவத்தில் காணப்பட்ட) யுக்தியை விட்டுவிடுவது பொருந்தாது. ஆனதுபற்றி, யாகம் முசலியகர்மமானது செய்துமுடிந்ததும் நித்யனும், கர்த்தா, கர்மம், பலன், இவற்றின் விபாகத்தையறிந்தவனுமான ஈஸ்வரன், ப்ரபுமுசலியவர் போல யாகாதிகளுக்குத் தகுந்தபலனைத் தருகிறார் என்பதுதான் பொருந்துகிறது. அந்த ஈஸ்வரனும் ஸர்வத்துக்கும் ஆதர்ப்பூதராகவும், ஸர்வகர்மங்களும், அதன்பலன், அவற்றைப் பற்றியச்ஞானம் இவற்றுக்கு ஸாக்ஷியாகவும், நித்யமான விக்ஞானஸ்வபாவராகவும் ஸர்வஸாதர்மங்களினால் தொடர்ப்படாதவராகவும் இருக்கிறார். “லோகத்துக்கு வெளிப்பட்டவர், ஆனதுபற்றி லோக துக்கத்துடன் ஸம்பந்தப்படாதவர்” என்றும், “ஐரையையும் (மூப்பையும்) மரணத்தையும் கடந்தவர்” என்றும், “ஐரையில்லாதவர் மரணமில்லாதவர்” என்றும், “ஸத்தியமான காமமுள்ளவர், ஸத்தியமான ஸங்கல்பமுள்ளவர்” என்றும், “இந்த ஸர்வேஸ்வரன் புண்ணியகர்மத்தைச் செய்யச் செய்கிறார்” என்றும், மற்றவன் (ஈஸ்வரன்) கர்மபலானுபவமின்றி ஸாக்ஷியாக

“**श्वरः पुण्यं कर्म कारयति**” “**अनश्नन्नन्योऽभिवाकशीति**” “**एतस्य वाक्ष-
रस्य प्रशासने**” इत्याद्या असंसारिण एकस्यात्मिनो नित्यमुक्तस्य सिद्धौ
श्रुतयः ॥ स्मृतयश्च सहस्रशो विद्यन्ते । न चार्थवादाश्शक्यन्ते कल्पयितुम् ।
अनन्ययोगित्वे सति विज्ञानोत्पादकत्वात् । न चोत्पन्नं विज्ञानं बाध्यते ।
अप्रतिषेधाच्च । न चेश्वरो नास्तीति निषेधोऽस्ति । प्राप्यभावादिति चेन्नो-
क्तत्वात् । न हि स्यादितिव प्राप्यभावात्प्रतिषेधो नारभ्यत इति चेत्, न ।
ईश्वरसद्भावे न्यायस्योक्तत्वात् ॥

अथवा—अप्रतिषेधादिति—कर्मणः फलदानं ईश्वरकालादीनां न
प्रतिषेधोऽस्ति । न च निमित्तान्तरनिरपेक्षं केवलेन कर्त्रैव प्रयुक्तं फलदं

விருக்கிறான்” என்றும், “இந்த அக்ஷரத்தினுடைய (பரமாத்மாவின்
னுடைய) பரமாவை நிமித்தமாகவே” என்றுமாதிய ஸ்ருதிகள்
அஸ்மஸாரியும், ஏகனும், நித்யமுத்தனுமான ஆத்மாவினுடைய வரித்
தியில் பரமானங்களாகின்றன. ஆயிரக்கணக்கான ஸ்மிருதிகளு
மிருக்கின்றன. இவற்றை அர்த்தவாதங்களாகக் கல்பிக்கவும் முடி
யாது. ஏன்? வேறு ஒன்றுடனும் சேராதிருப்பதுடன் தனித்த
க்ஞானத்தையுண்டுபண்ணுகின்றனவாக விருப்பதாலென்க. இந்த
வாக்கியத்தினுண்டான க்ஞானம் பாதிக்கப்படுவதுமில்லை. அபரி-
சேதா (அவ்விஷயாஜி)=மறுப்பும் காணவில்லை. அதாவது:—
ஈஸ்வரனில்லையென்று ஒரிடத்திலும் சாஸ்திரத்தில் மறுக்கப்படவு
மில்லை என்றும்.

சங்கை—பராபத்தியில்லாததால் தான். பரதிஷேதம் (மறுப்பு)
சொல்லப்படவில்லை என்கிறோம் எனின்? **न हि स्यात् सर्वा भूतानि (ஈ-
ஹி-ஸ்யாத் சர்வா-பூதானி)**=எல்லாப்ராணிகளையும் ஹிம்விக்க
லாதது என்பதுபோல பராபத்தியில்லாததால் தான் மறுக்கப்
படவில்லை என்கிறோம் எனின்?

உத்தரம்.—ஈஸ்வரனிருப்பதாக யுக்திசொல்லப்பட்டு மிருக்
கிறது. அல்லது—அபரிசேதா (அவ்விஷயாஜி) என்றதற்கு
வேறுவிதமாகப் பொருள்சொல்லுகிறோம். அதாவது:—காமத்துக்
குப் பலந்தரும் விஷயத்தில் ஈஸ்வரன் காலம் முதலியவற்றுக்குப்

ஐஹம் । ந. ச. விநயோ஽பி யாங் காலாந்தரே ஫லதௌ ஃவதி । சேவ்யபுத்திவஸே
வகேந சர்வஜ்ஞேஸ்வரபுத்தௌ து சஸ்குதாயா யாஸா஢ிகர்மணா விநயோ஽பி கர்சனி
சேவ்யா஢ிவேஸ்வரா஢் ஫லம் கர்துர்ஃவதி ஃபி யுக்தம் । ந. து புந: ஢டார்த்தா வாஃயஸதே-
நாபி ஢ேஸாந்தரே காலாந்தரே வா ஸ்வஸ்வ் ஸ்வஃவம் ஜஹதி । நஹி ஢ேஸகாலாந்த-
ரேஸு சாஸ்மிநுஸு ஃவதி । ஃவம் கர்மணோ஽பி காலாந்தரே ஫லம் ஢ிஃபகர்மேவோ-
஢லஃப்யதே । விஜ்ஞேஸ்சஸ்கார஢ரிரக்ஷாவிஜ்ஞானவக்த்ர஢ேக்ஷ஫லம் கஃப்யா஢ி, விஜ்ஞான-
வஸேவ்யபுத்திசஸ்காரா஢ேக்ஷ஫லம் ச சேவா஢ி । யாஸா஢ி: கர்மணஸ்தஸா஽விஜ்ஞானவ-
க்த்ர஢ேக்ஷ஫லத்வாநு஢பதௌ காலாந்தர஫லத்வா஢் கர்ம஢ேஸகாலநி஢ித்தவி஢ாகவி-

ரதிஷேதம் கி஢ையாது என்கறோம். வேறுநிமித்தத்தை எதிர்
பாறும்ல் கேவலகார்த்தாவினல் மட்டும் செய்யப்பட்ட கர்மமானது
பலன்தருவதார்க நம்மால் காணப்படவுமில்லை. நாசத்தையடைந்த
யா஢ும் காலாந்தரத்தில் பலன்தருவதாகவு மாகாது. ஸேவகனல்
(வேலைக்காரனல்) ஸேவ்யனுடைய (ப்ரபுவினுடைய) புத்தியானது
போல், யாகாதிகளினல் ஸர்வக்ஞனான ஃஸ்வரனுடைய புத்தியா
னது ஸம்ஸ்கரிக்க (திருப்திசெய்க்க) ப்பட்டதும் யாகாதிகர்ம
மானது நஷ்டமாயினுங்கூட, ப்ரபுவினிடமிருந்துபோல ஃஸ்வரனிட
மிருந்து கார்த்தாவுக்கு (கர்மஞ்செய்பவர்க்கு) பலன் வருகிறது என
பது பொருந்துகிறது. பதார்த்தங்கள்பொருள்கள், நூற்றுக்கணக்
கான வாக்கியமிருந்தபோதினுங்கூட வேறுதேசத்திலோ வேறுகாலத்
திலோ தத்தமதுஸ்வபாவத்தை விட்டுவிடாவன்றோ. தேசாந்தரத்தி
லோ காலாந்தரத்திலோ நெருப்பு சூடிஸ்ஸாததாக வாகாதன்றோ?
இவ்விதம் பார்க்கும்பொழுது கர்மத்துக்கும் காலாந்தரத்தில் வரும்
பலன் இரண்டுவிதமுள்ளதாகவே காணப்படுகிறது. கிருஷ்ணமுதலிய
கர்மமானது விதை, கேஷத்திரம் (வயல்) இவற்றை ஸம்ஸ்கரித்தல்
(பக்குவப்படுத்தல்) பரிரக்ஷித்தல் (காப்பாற்றல்) இவற்றைப்பற்றிய
க்ஞானமுள்ளவனான கார்த்தாவை யபேக்ஷித்துண்டாகும் பலனுள்ள
தாகவும், ஸேவாதிருபகர்மமானது அதைப்பற்றிய அறிவுள்ளவ
னான ஸேவ்ய (ப்ரபுவு) னுடைய புத்தியினுண்டாகும் ஸம்ஸ்காரத்
தையபேக்ஷித்துண்டாகின்ற பலனுள்ளதாகவும் காணப்படுகிறது.
யாகாதியான கர்மத்துக்கோ ஆத்தகைய க்ஞானமற்றகார்த்தாவை

भागवद्विद्विस्कारापेक्षं फलं भवितुमर्हति, सेवादिकर्मानुरूपफलस्यैव-
बुद्धिस्संस्कारापेक्षफलस्येव । तस्मात्सिद्धः सर्वज्ञ ईश्वरः॥ सर्वजन्तुबुद्धि-
कर्मफलविभागसाक्षी सर्वभूतान्तरात्मा । “यत्साक्षादपरोक्षात्” “य आ-
त्मा सर्वान्तरः” इति श्रुतेः । स एवाचात्रात्मा जन्तूनाम्—“नान्योऽतोऽ-
स्ति द्रष्टा श्रोता मन्ता विज्ञाता” “नान्यदतोस्ति विज्ञातृ” इत्याद्यात्मान्तर-
प्रतिषेधश्रुतेः, “तत्त्वमसि” इति चात्मत्वोपदेशात् । नहि मृत्पिण्डः का-
ञ्चनात्मत्वेनोपदिश्यते ॥

யபேக்ஷித்துண்டாகும் பலனுள்ளதன்மை பொருந்தாது, காலாந்தர
பலனுள்ளதாகவிருத்தல் சொல்லவேண்டிவருவதால் கர்மம், தேசம்,
அதன்காலம், அதன் நிமித்தம் அதன்பலன் இவற்றின் பிரிவை
யறிந்தவனுடைய புத்தியிலுண்டாகும் ஸம்ஸ்காரத்தை யபேக்ஷித்
துப் பலனுண்டாவதுதான் பொருந்தக்கூடியதாக வாகிறது. ஸே
வைமுதலிய கர்மத்துக்குத் தகுந்த பலனை யறிந்தபரபுவினுடைய
புத்தியிலுண்டான ஸம்ஸ்காரத்தை யபேக்ஷித்துண்டாகும் பலனுக்
குப் போலவாம். ஆகவே எல்லாப்ராணிகளுடையவும் க்ஞானம்,
கர்மம் அதற்குரிய பலன் இவற்றின் பிரிவுக்கு ஸாக்ஷியும், ஸர்வ
பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவும், ஸர்வக்ஞனுமான ஈஸ்வரன் இருப்
பதாக லித்திக்கிறது. “எது (ப்ரம்ஹம்) ஸாக்ஷாத்மாயும்=கௌண
மில்லாததாயும், அபரோக்ஷமாயும்=அவ்யவஹிதமாயும், உள்ளதோ,
யாதொரு ஆத்மாஸர்வார்தானோ” என்று சுருதியு மிருக்கிறது.
அவரேதான் இங்கு ஸர்வஜந்துக்களுக்கும் ஆத்மா=(ப்ரத்யகாத்மா)
வாகிறார். “தரஷ்டாவும், ஸ்ரோதாவும், மந்தாவும், விக்ஞாதாவும்
எவனோ, அவன் இவரை (பரமாத்மாவை) க்காட்டிலும் வேறன்று”
என்றும், “விக்ஞானத்துக்கு ஸாக்ஷியான ஸ்வரூபம் இதை (ப்ரம்
ஹத்தை) காட்டிலும் வேறன்று” என்றுமாக வேறு ஆத்மாவை
மறுக்கும் சுருதியிருப்பதும், “அதாக நீ இருக்கிறாய்” என ஆத்மத்
வோபதேசஞ் செய்திருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். மண்ணு
ருண்டையானது பொன்னுருவமுள்ளதென வுபதேசிக்கப் படுவ
தல்லையன்றோ?

சங்கை—சக்ஞன்ம், சக்தி, கர்மம், உபாஸ்யத்வம், உபாஸகத்
துவம், சுத்தத்வம், அசுத்தத்வம், முத்தத்வம், அமுத்தத்வமும் முத

வியபேதம் (ஜீவஸ்வரர்களுக்குக்) காணப்படுவதால் ஆத்மபேதம் (ஜீவாத்ம பரமாத்மபேதம்) சொல்லத்தான் வேண்டும் என்கிறோம் என்ன? அவ்விதம் சொல்லமுடியாதென்கிறோம். ஏன்? பேதக்ஞானத்தை மறுத்திருப்பதாலென்றும். அதாவது:— *ஸ்வரனைக் கட்டிடிலும் ஸம்ஸாரிகள் வேறுபட்டவர்களன்று என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ, அது பொருந்தாது. பின்னையோவெனில் ஸம்ஸாரி ஆத்மாக்களுக்கும் ஸ்வரனுக்கும் பேதமேதான் சொல்ல வேண்டும். ஏன்? குதிரைக்கும் எருமைக்கும் போல லக்ஷணபேதம் காணப் படுவதாலென்க. எவ்விதலக்ஷணபேதமெனின்? சொல்லுகிறோம். ஸ்வரனுக்கோ வெனில் சூரியனுடைய ப்ரகாசம்போக எல்லாவிஷயங்களையும் பற்றிய க்ஞானமானது நித்யமாக விருக்கிறது. ஸம்ஸாரிகளுக்கோ மின்னுமின்னுப் பூச்சிக்குப் பேரல அத்தற்குநேர்மாறாக விருக்கிறது. அவ்விதமே சக்திபேதமும் இருக்கிறது. ஸ்வரனுடைய சக்தியோ எல்லாவிஷயங்களையும் பற்றியதாகவும் நித்தியமாகவு மிருக்கிறது. ஜீவனுக்கோ இதற்குமாறாக விருக்கிறது. ஸ்வரனுடையகர்மாவோ ஓளஷண்யஸ்வரூபமான த்ரவ்யத்தின் ஸத்தைக்கு(ஸ்வரூபலாபத்துக்கு)மட்டும், நிமித்தமான் தஹ்நரூபமான கர்மம் போல, சித்ஸ்வரூபமான தனதுஸத்தைக்கு (ஸ்வரூபலாபத்துக்கு) மட்டும் நிமித்தமாகவும், அரசன் அயஸ்கார் தம் இவற்றின் ப்ரகாசரூபமான கர்மப்போல, சொந்தஸ்வரூபத்தில் எவ்விதவிகாரமுமற்றதாகவும் இருக்கிறது. ஜீவனுடைய கர்மமோ

*இதுமுதலுள்ள பாய்த்யத்தில் சங்காபாகம் விரித்துக்கூறப்படுகிறது.

वचनादुपास्य ईश्वरो गुरुराजवत् । उपासकश्चेतरः शिष्यभूयवत् । अप-
हतपाप्मादिश्रवणान्नित्यशुद्ध ईश्वरः । पुण्यो वै पुण्येनेति वचनाद्विपरीत
इतरः । अत एव नित्यमुक्त एवेश्वरः । नित्याशुद्धियोगात्संसारीतरः ।
अपि च । यत्र ज्ञानादिलक्षणभेदोऽस्ति तत्र भेदो दृष्टः । यथाश्वमहिषयोः ।
तथा ज्ञानादिलक्षणभेदादीश्वरादात्मनां भेदोस्तीति चेत्, न । कस्मात् ।
“अन्योऽसावन्योऽहमस्मीति न स वेद” “ते क्षय्यलोका भवन्ति” “मृत्यो-
स्सामृत्युमाप्नोति” इतिभेददृष्टिर्ह्यपोद्यते । एकत्वप्रतिपादित्यश्च श्रुतयः

இதற்கு மாறாகவிருக்கிறது. மேலும், “उपासीत” (“உபாஸீத”)
உபாஸிப்பாயாக என்ற வசனத்தால் குருபோலும், அரசன் போ-
போலும் ஈஸ்வரன் உபாஸ்ராகவாகிறார். சிஷ்யன்போலும், வேலைக்-
காரன் போலும் ஜீவன் உபாஸகனாக விருக்கிறான். “எவ்விதப்பர-
ஸம்பந்தமுமற்றவர்” என்றதாதி வசனமிருப்பதால் ஈஸ்வரன் நித்ய-
சுத்தனாகிறார். “புண்ணியகர்மத்தினால் புண்ணியனாகவே ஆகிறான்”
என்ற வசனத்தினால் ஜீவன் அவருக்கு மாறானவனாக விருக்கிறான்.
ஆனதுபற்றியே ஈஸ்வரன் நித்தியமுத்தராகவே ஆகிறார். நித்யமாக
அசுத்தியின் சோக்கையிருப்பதால் ஜீவன் ஸம்ஸாரியாக விருக்கி-
றான். மேலும், எங்கு ச்ஞானாதிலக்ஷணமான பேதமானது இருக்-
கிறதோ அங்கு பேதமும் காணப்பட்டிருக்கிறது. குதிரைக்கும்
எருமைக்கும் எவ்விதமோ அவ்விதமே ஈஸ்வரனுக்கும் ஜீவர்களுக்-
கும் ச்ஞானாதிருபமான பேதமிருப்பதால் பேதமிருக்கவேதானிருக்-
கிறது என்கிறோம் எனின்? *அவ்விதம் சொல்லமுடியாதென்கிறோம்.
ஏன்? “இந்த ஈஸ்வரன் வேறு நான் வேறாக இருக்கிறேன் என எவன்
எண்ணுகிறானோ அவன் அறியாதவன்” என்றும், “அவர்கள்
(பேதக்ஞானமுள்ளவர்கள்) அழிவுள்ள லோகத்தை யடைந்தவர்க-
ளாக வாகின்றனர்” என்றும், (“எவன் பேதமிருப்பதுபோல எண்-
ணுகிறானோ) அவன் மாணத்தினின்றும் மாணத்தை யடைகிறான்”
என்றும் சுருதியில் பேதக்ஞானமானது மறுக்கப்பட்டு மிருக்-
கிறது. ஏகத்துத்தைச் சொல்லும் சுருதிகளும் ஆயிரக்கணக்காக
விருக்கின்றன.

* இதுமுதலின் பாஷ்யத்தால் முற்கூறியசங்கைக்கு உத்தரம்
கூறியபாகம் விரிக்கப்படுகிறது.

सहस्रशो विद्यन्ते । यदुक्तं ज्ञानादिलक्षणभेदादिति । अब्रुच्यते । नानभ्युप-
गमात् । बुद्ध्यादिभ्यो व्यतिरिक्ता विलक्षणाश्चैश्वराद्विलक्षणा आत्मानो
न सन्ति । एक एवेश्वरश्चात्मा सर्वभूतानां नित्यमुक्तोऽभ्युपगम्यते । बाह्य-
अध्वबुद्ध्यादिसमाहारसन्तानाहङ्कारममत्वादिविपरीतप्रत्ययप्रबन्धाविच्छेद-

ஞானாதியான லக்ஷணமே. தமிருப்பதால் ஜீவேஸ்வரர்களுக்குப்
பேதமிருப்பதாக யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ, இவ்விஷயத்தில்
சொல்லப்படுகிறது—அவ்விதம் நாம் ஒப்புவித்தலை. புத்தியாதிக
னைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களும், விலக்ஷணர்களுமான ஆத்
மாக்கள் ஈஸ்வரனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஸ்வரூபர்களாக இல்லை
என்கிறோம். ஒரே ஈஸ்வரனே ஸர்வப்ராணிகளுக்கும் ஆத்மாவென
றும், நித்யமுத்தனென்றும் ஒப்பப்பட்டிருக்கிறது. (*) வேறாக ஒப்
பப்படுவதோ சக்ஷஸ் புத்தியாதிகளின் சேர்க்கையாலுண்டான
ஸமுதாயத்தில் நான் என்றும், என்னுடையது என்றுமாதிய விப
ரீதஞானத்தொடர்பின் விச்சேதமற்ற ஸ்வரூபம் வாய்ந்தவனும்,

(*) பொதுவாய் ஈசுவரனைவிட ஜீவன் வேறு என்று சொல்லும்
வாதத்தை மூன்றுவிதமாகப் பிரித்துக்கொள்வோம். அதாவது:—(1)
ஜீவர்கள் புத்தியாதிகளுடன் கூடினவர்களும் சித்தின் ப்ரதிபிம்பர்களும்
ஆகவே முற்கூறிய தர்மங்களுள்ள தர்மிகளையாவர் என்கின்றாயா? அல்
லது. (2) தேவர் மனுஷ்யர். முதலிய சப்தங்களினால் சொல்லப்படுகின்றன
வும், சைதன்யத்துடன் கூடினவுமான தேஹங்களே ஜீவர்கள் என்கின்
றாயா? அல்லது (3) விலக்ஷணனும், உபாதிஸம்பந்தமற்ற பேதத்தால்
வேறுபட்டவனும் சேதனனுமே ஜீவன் என்கின்றாயா? என்றும். இம்
மூன்று பிரிவுகளுள் முதலாவது பிரிவை (1) बाह्यबुद्ध्यादि (बाह्य
बुद्ध्यादि-बाह्य-बुद्ध्यादि) என்றதாதி பாவ்யத்தினால் விரித்துக்கூறி
அதில் ஸித்தஸாதனம் என்ற தோஷங்கூறப்படுகிறது. இரண்டா
வது பிரிவை (2) अन्य (अन्य) என்றதாதி பாவ்யத்தினால்
விரித்துக்கூறி அதிலும் முற்கூறிய விரித்தஸாதனம் என்ற தோஷமே
கூறப் படுகிறது. மூன்றாவது பிரிவை (3) बुद्ध्यादिरहित (बुद्ध्यादि
रहित) என்றதாதி பாவ்யத்தால் விரித்து அதில் ஆஸ்ரயாவிரித்தம்
என்ற தோஷம் கூறப்படுகிறது எனப் பாவ்யத்தைப் பிரித்துப்
பொருள் காணவேண்டும்.

லक्षणो नित्यशुद्धबुद्धमुक्तविज्ञानात्मेश्वरगर्भो नित्यविज्ञानावभासश्चित्त-
चैत्यबीजबीजिस्वभावः कल्पितोऽनित्यविज्ञान ईश्वरलक्षणविपरीतोऽभ्युप-
गम्यते । यस्याविच्छेदे संसारव्यवहारः विच्छेदे च मोक्षव्यवहारः ।
अन्यश्च मृत्प्रलेपवत्प्रत्यक्षप्रध्वंसो देवपितृमनुष्यादिलक्षणो भूतविशेषसमा-
हारो न पुनश्चतुर्थोऽन्यो भिन्नलक्षण ईश्वरादभ्युपगम्यते । बुद्ध्यादिकल्पि-
तात्मव्यतिरेकमिप्रायेण तु लक्षणभेदादित्याश्रयासिद्धो हेतुः । ईश्वरादन्य-
स्यात्मनोऽस्तत्वात् ॥

நித்யனும், சுத்தனும் (காமாதி ஸம்பந்தம்ற்றவனும்) புத்தனும், (சைதன்யஸ்வரூபனும்) முத்தனும் (மாயாஸம்பந்தம்ற்றவனும்) விக்
ஞானத்மாவுமான ஈஸ்வரனது ப்ரதிபிம்பமாகவானவனும், நித்ய
மான விக்ஞானமுள்ளவன்போலத் தோற்றத்தையடைகின்றவனும்
சித்தம், (க்ஞானம்) சைத்யம் (சித்தத்திலுள்ள சுகாதிகள்) பீஜம்
(அவித்யை முதலியன) பீஜி (சரீரம்) இவற்றை ஸ்வரூபமாகவுடைய
வனும், கல்பிதனும், அநித்யமான விக்ஞானமுள்ளவனும், ஈஸ்வர
லக்ஷண (ஸ்வரூபத்) துக்கு மாறான ஸ்வரூபமுள்ளவனுமாக அங்கீ
கரிக்கப்படுகிறான். அதாவது: எந்த விசிஷ்டரூபத்துக்கு விச்சேத
மில்லாவிடில் ஸம்ஸாரவியவஹாரமும், விச்சேதமிருந்தால் மோக்ஷ
வியவஹாரமும் ஏற்படுகிறதோ என்கிறோம். (இவ்விதமொப்பினால்
லித்தஸாதனம் என்ற தோஷம்வரும் என்பது கருத்து) இரண்டா
வதுவகுப்பில் ஈஸ்வரனை காட்டிலும் வேறுபடும் ஜீவன் மண்ணின்
பூச்சுப்போல ப்ரத்யக்ஷத்தில் காணக்கூடிய அழிவையுடையவனும்
தேவர் பிதிரர் மனிதர் முதலிய சப்தத்தினால் சொல்லப்படுபவனும்
பூதவிசேஷத்தின் சேர்க்கையாலேற்பட்டவனுமே ஆவானே யொ
ழிய நான்காவதாகவும் ஈஸ்வரனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டலக்ஷண
முள்ளவனாகவும் ஒப் ப்படுவதில்லை. (இதிலும் லித்தஸாதனம்
என்ற தோஷமேதான் வரும்) மூன்றாவது வகுப்பில் புத்தியாதி
களினால் கல்பிக்கப்பட்ட ஆத்மாவுக்கு லக்ஷணபேதத்தை யொட்டி
ஈஸ்வரனைக்காட்டிலும் பேதத்தை ஒப்பத்தான்வேண்டும். என்ற
லோ ஹேதுவானது ஆஸ்ரயாவித்தமாகிறது என்றதோஷம்வரும்.
ஈஸ்வரனைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மா இல்லாதிருப்பதே அதன்
காரணமாகும்.

ईवरेयैव विरुद्धलक्षणत्वमयुक्तमिति चेत्सुखदुःखादियोगश्च । न ।
निमित्तत्वे सति लोकविपर्ययाध्यारोपणात्, सवितृवत् । यथाहि—सविता
नित्यप्रकाशरूपत्वाल्लोकभिव्यक्त्यनभिव्यक्तिनिमित्तत्वे सति लोकदृष्टि-
विपर्ययेणोदयास्तमयाहोरात्रादिकर्तृत्वाध्योपभागभवति, एवमीश्वरे नित्य-
विज्ञानशक्तिरूपे लोकज्ञानापोहसुखदुःखस्मृत्यादिनिमित्तत्वे सति लोक-
विपरीतबुद्ध्यध्यारोपितं विपरीतलक्षणत्वं सुखदुःखाद्यश्च न स्वतः ।

சங்கை—ஈஸ்வரனுக்கே ஒன்றுக்கொன்று முறண்பாடுள்ள
லக்ஷணமிருப்பதாகக் கூறுவதும், சுகதுக்காதிகளின் சேர்க்கையும்,
பொழுந்தாது என்கிறோம் எனின் ?

உத்தரம்—* உவ்விதமில்லை. ஏன் ? ஆத்மாவுக்கு நிமித்தத்
தன்மையிருப்பதையொட்டி ஸூரியனிடத்தில் போல உலகத்தவ
ரால் மித்யையாக ஆரோபிக்கப்படுவதே அதன் காரணமாகும். எவ்
விதமெனின் ? கூறுவாம்.—ஸூரியன் நித்திய ப்ரகாச ஸ்வரூபனாக
இருப்பதுபற்றி லோகத்தின் பிரகாசம் அஃதின்தன்மை இவற்றுக்கு
நிமித்தமாகவாவதையொட்டி உலகத்தவரின் அறியாமையினால் உத
யம், அஸ்தமனம், பகல், இரவு இவைகளைச் செய்பவனாகுந்தன்மை
யின் அப்யாரோபத்தையடைந்தவனாகவாவது எவ்விதமோ, இவ்
விதமே ஈஸ்வரன் நித்யவிஞ்ஞான சக்திஸ்வரூபனாக இருப்பதுபற்றி
உலகத்தவரின் க்ஞானம், அஃதின்தன்மை, சுகம், துக்கம், நினைவு
முதலியவற்றுக்கு நிமித்தமாகவாவதிருந்து உலகத்தவரின் விபரீத

* ஈச்வரனைக் காட்டிலும் அன்னியனான ஆத்மா இல்லை என்று
சொல்லுகின்றவரால் எல்லாவிதமான உபாகியிலுமிருப்பவரான ஈச்வர
னே ஆத்மா என்று சொல்லப்பட்டதாகவாகிறது. அவ்விதமாயின் பந்
தம், மோக்ஷம், சுகம், துக்கம் முதலிய விருத்த தர்மங்களுள்ளவராக ஈச்
வரனைச் சொல்லவேண்டியவரும் என்பதற்குவேண்டி உண்மையான அஸம்
ஸாரித்வமானது கல்பிதமான ஸம்ஸாரித்தன்மையினால் மாறிவிடாது என்
பதைக் காட்டுவதற்காக எந்த எந்த அந்தக்காரண விகாரோத்தத்தியாதி
களுக்கு ஆத்மா நிமித்தமாகவாகிறதோ அதற்கு விபரீத தர்மமுள்ள தன்
மை அவ்வேகத்தினால் ஆரோபிக்கப்படுவதால் அதன் மூலம் ஆத்மாவுக்கு
ஸம்ஸாரித்தவமேயொழிய உண்மையிலில்லை என இதனால் சொல்லப்
படுகிறது.

லக்ஷணம். நியத்யுத்புதமுகவிஜ்ஞானாத்மேஸ்வரமாயி நியதிவிஜ்ஞானாவேமாஸ்சித்-
 சைத்யவீஜவீஜிஸ்வமாவ: கலிபதோநியதிவிஜ்ஞானம் இஸ்வரலக்ஷணவிபரிதோநியபு-
 ரமயதே. இயத்யாவிஞ்ஞேதே சஸாரவ்யவஹார: விஞ்ஞேதே ச மோக்ஷவ்யவஹார: ।
 அந்யக்ஷமூர்த்ரஸ்தேவத்யக்ஷமக்ஷமஸோ தேவபிதமநுப்யாதிடலக்ஷணம் மூர்த்ரவிசேஷமமா-
 ஹாரோ ந புநசுதூர்தோந்யோ மிஜ்ஞலக்ஷணம் இஸ்வராநியபுரமயதே । புத்யாதிடலி-
 தாத்மவ்யதிருகாமிபிராயேண து லக்ஷணமேதாதித்யாந்யாஸிதோ தேது: । இஸ்வராந்ய-
 த்யாத்மனோநஸ்த்வாத் ॥

நித்யமும், சுத்தமும் (காமாதி ஸம்பந்தமற்றவனும்) புத்தமும்,
 (சைத்தன்யஸ்வரூபமும்) முத்தமும் (மாயாஸம்பந்தமற்றவனும்) விக்-
 ஞானாத்மாவமான ஈஸ்வரனது ப்ரதிபிம்பமாகவானவனும், நித்ய
 மான விக்ஞானமுள்ளவன்போலத் தோற்றத்தையடைகின்றவனும்
 சித்தம், (கஞானம்) சைத்தம் (சித்தத்திலுள்ள சுகாதிகள்) பீஜம்
 (அவித்யை முதலியன) பீஜி (சரீரம்) இவற்றை ஸ்வரூபமாகவுடைய
 வனும், கல்பிதனும், அநித்யமான விக்ஞானமுள்ளவனும், ஈஸ்வர
 லக்ஷண (ஸ்வரூபத்) துக்கு மாறான ஸ்வரூபமுள்ளவனுமாக அங்கீ-
 கரிக்கப்படுகிறான். அதாவது: எந்த விசிஷ்டரூபத்துக்கு விச்சேத
 மில்லாவிடில் ஸம்ஸாரவியவஹாரமும், விச்சேதமிருந்தால் மோக்ஷ
 வியவஹாரமும் ஏற்படுகிறதோ என்கிறோம். (இவ்விதமொப்பினால்
 வித்தஸாதனம் என்ற தோஷமவரும் என்பது கருத்து) இரண்டா-
 வதுவகுப்பில் ஈஸ்வரனை காட்டிலும் வேறுபடும் ஜீவன் மண்ணின்
 பூச்சுப்போல ப்ரத்யக்ஷத்தில் காணக்கூடிய அழிவையுடையவனும்
 தேவர் பிதிரர் மனிதர் முதலிய சப்தத்தினால் சொல்லப்படுபவனும்
 பூதவிசேஷத்தின் சேர்க்கையாலேற்பட்டவனுமே ஆவானே யொ-
 ழிய நான்காவதாகவும் ஈஸ்வரனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டலக்ஷண
 முள்ளவனாகவும் ஒப்பப்படுவதில்லை. (இதிலும் வித்தஸாதனம்
 என்ற தோஷமேதான் வரும்) மூன்றாவது வகுப்பில் புத்தியாதி-
 களினால் கல்பிக்கப்பட்ட ஆத்மாவுக்கு லக்ஷணபேதத்தை யொட்டி
 ஈஸ்வரனைக்காட்டிலும் பேதத்தை ஒப்பத்தானவேண்டும். என்ற
 லோ ஹேதுவானது ஆஸ்ரயாவித்தமாகிறது என்றதோஷமவரும்.
 ஈஸ்வரனைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மா இல்லாதிருப்பதே அதன்
 காரணமாகும்.

ईश्वरस्यैव विरुद्धलक्षणत्वमयुक्तमिति चेत्सुखदुःखादियोगश्च । न ।
निमित्तत्वे सति लोकविपर्ययाध्यारोपणात्, सवितृवत् । यथाहि—सविता
नित्यप्रकाशरूपवालोकाभिव्यक्त्यनभिव्यक्तिनिमित्तत्वे सति लोकदृष्टि-
विपर्ययेणोदयास्तमयाहोरात्रादिकर्तृत्वाध्योपभागभवति, एवमीश्वरे नित्य-
विज्ञानशक्तिरूपे लोकज्ञानापोहसुखदुःखस्मृत्यादिनिमित्तत्वे सति लोक-
विपरीतबुद्ध्यध्यारोपितं विपरीतलक्षणत्वं सुखदुःखाद्यश्च न स्वतः ।

சங்கை—ஈஸ்வரனுக்கே ஒன்றுக்கொன்று முறண்பாடுள்ள
லக்ஷணமிருப்பதாகக் கூறுவதும், சுகதுக்காதிகளின் சேர்க்கையும்,
பொழுந்தாது என்கிறோம் எனின் ?

உத்தரம்—*உவ்விதமில்லை. ஏன்? ஆத்மாவுக்கு நிமித்தத்
தன்மையிருப்பதையொட்டி ஸூரியனிடத்தில் போல உலகத்தவ
ரால் மித்யையாக ஆரோபிக்கப்படுவதே அதன் காரணமாகும். எவ்
விதமெனின்? கூறுவாம்.—ஸூரியன் நித்திய ப்ரகாச ஸ்வரூபனாக
இருப்பதுபற்றி லோகத்தின் பிரகாசம் அஃதின்மை இவற்றுக்கு
நிமித்தமாகவாவதையொட்டி உலகத்தவரின் அறியாமையினால் உத
யம், அஸ்தமனம், பகல், இரவு இவைகளைச் செய்பவனாகுந்தன்மை
யின் அப்யாரோபத்தையடைந்தவனாகவாவது எவ்விதமோ, இவ்
விதமே ஈஸ்வரன் நித்யவிஞ்ஞான சக்திஸ்வரூபனாக இருப்பதுபற்றி
உலகத்தவரின் ஞ்ஞானம், அஃதின்மை, சுகம், துக்கம், நினைவு
முதலியவற்றுக்கு நிமித்தமாகவாவதிருந்து உலகத்தவரின் விபரீத

* ஈஸ்வரனைக் காட்டிலும் அன்னியனான ஆத்மா இல்லை என்று
சொல்லுகின்றவரால் எல்லாவிதமான உபாதியிலுமிருப்பவரான ஈஸ்வர
னை ஆத்மா என்று சொல்லப்பட்டதாகவாகிறது. அவ்விதமாயின் பந்
தம், மோக்ஷம், சுகம், துக்கம் முதலிய விருத்த தர்மங்களுள்ளவராக ஈச்
வரனைச் சொல்லவேண்டியதும் என்பதற்குவேண்டி உண்மையான அஸம்
ஸாரித்வமானது கல்பிதமான ஸம்ஸாரித்தன்மையினால் மாறிவிடாது என்
பதைக் காட்டுவதற்காக எந்த எந்த அந்தக்கரண விகாரோத்தபத்தியாகி
களுக்கு ஆத்மா நிமித்தமாகவாகிறதோ அதற்கு விபரீத தர்மமுள்ள தன்
மை அவ்வேகத்தினால் ஆரோபிக்கப்படுவதால் அதன் மூலம் ஆத்மாவுக்கு
ஸம்ஸாரித்தவமேயொழிய உண்மையிலில்லை என இதனால் சொல்லப்
படுகிறது.

आत्मदृष्ट्यनुरूपाधारोपाच्च । यथा घनादिविप्रकीर्णस्य येनैव सवितृप्रकाशो न दृश्यते स आत्मदृष्ट्यनुरूपमेवाध्यस्यति—सवितेदानीमिह न प्रकाशयतीति सत्येव प्रकाशेऽन्यत्र भ्रान्त्या । एवमिह बौद्धादिवृत्त्युद्भवाभिभवाकुलभ्रान्त्याऽध्यारोपितः सुखदुःखादियोग उपपद्यते । तत्स्मरणाच्च, तस्यैवैश्वरस्यैव हि स्मरणम् । “मत्तः स्मृतिज्ञानमपोहनं च” “नादत्ते कस्यचित्पापम्” इत्यादि । अतो नित्यमुक्त एकस्मिन् सवितरीय लोकाविद्याध्यारोपितमीश्वरे संसारित्वम्, शास्त्रादिप्रामाण्यादभ्युपगतमसंसारित्वमित्यविरोध इति । एतेन प्रत्येकं ज्ञानादिभेदः प्रत्युक्तः । सौक्ष्म्यचैत-

புத்தியினால் விபரீத ஸ்வரூபமுள்ளவராக இருத்தலும், சுகதுக்காதி களும் அவரிடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்டனவே அன்றி இயற்கையி லில்லை. தனது திருஷ்டிக்கொத்தபடி அத்யாரோபஞ்செய்வதையும் உலகில் காண்கிறோம். அதாவது:—ஆகாசமானது மேகாதிகள டர்ந்திருக்குங்கால் எவனால் ஸுபிரியனுடைய ப்ரகாசமானது காணப்படவில்லையோ அவன் வேறிடத்தில் ஸுபிரியன் ப்ரகாசித்த போதிலுங்கூட இவ்விடத்தில் ஸுபிரியன் பிரகாசிக்கவில்லை என்ப தாய்த் தனது திருஷ்டிக்கொத்ததாகவே மயக்கத்தினால் எவ்விதம் நிர்ஸயிக்கிறானோ, இவ்விதமே ஈஸ்வரனிடத்திலும், புத்தியிலுள்ள விருத்திகளின் உத்பத்தி அழிவு இவற்றினால் கலங்கின ப்ரார்த்தியி னால் சுகதுக்காதிகளின் சேர்க்கை ஆரோபிக்கப்பட்டது என்பது பொருந்துகிறது. அவரது ஸ்மிருதியுமிருக்கிறது. அதாவது:— “நினைவோ, அறிவோ, அஃதின்மையோ என்னிடமிருந்தே உண்டா கிறது” என்றும், “ஒன்றினுடைய பாபத்தை அடைவதில்லை” என்று மாக அதே ஈஸ்வரன் சொல்லிய ஸ்மிருதியுமிருக்கிறது. ஆகவே நித்ய முக்தனும் ஒருவனுமான ஈஸ்வரனிடத்தில் ஸுபிரியனிடத் தில் உதயாஸ்தமயாதி கார்த்திருத்வம்போல உலகத்தவரின் அவித் தையினால் ஸம்ஸாரித்வமானது அத்யாரோபஞ் செய்யப்பட்டி ருக்கின்றதென்றேற்பட்டது. சாஸ்திராதிகளின் ப்ராமாண்யத்தை யொட்டி அஸம்ஸாரித்துவமானது ஒப்பப்பட்டிருப்பதால் விரோத மெதுவுமில்லை என்றேற்பட்டது. இதனால் தனித்தனி க்ஞானாதி பேதம் சொன்னது மறுக்கப்பட்டதாகவாகிவிட்டது. ஸுஷுக்லமத்

न्यसर्वगत्वाद्यविशेषे च भेदहेत्वभावात् । विक्रियावत्वे चानित्यत्वात् । मोक्षे च विशेषानभ्युपगमात् । अभ्युपगमे चानित्यत्वप्रसङ्गात् । अविद्यावदुपलभ्यत्वाच्च भेदस्य तत्क्षयेऽनुपपत्तिरिति सिद्धमेकत्वम् । तस्माच्छरीरेन्द्रियमनोबुद्धिविषयवेदनासन्तानस्याहङ्कारसंस्थादज्ञानबीजस्य नित्यविज्ञानान्यनिमित्तस्यात्मतत्त्वयाथात्म्यविज्ञानाद्विनिवृत्तावज्ञानबीजस्य विच्छेद आत्मनो मोक्षसंज्ञा । विपर्यये च बन्धसंज्ञा, स्वरूपापेक्षत्वादुभयोः । ब्रह्म ह इत्यैतिह्यार्थः । पुरा किल देवासुरसङ्ग्रामे जगत्स्थितिपरिपिपालयिषयाऽऽत्मानुशासनानुवर्तिभ्यां देवेभ्यांऽर्थिभ्योऽर्थाय विजिग्ये अजैषीदसुरान् । ब्रह्मण इच्छानिमित्तो विजयो देवानां बभूवेत्यर्थः । तस्य ह ब्रह्मणो विजये

தன்மை, சைதன்யம், ஸர்வகதத்வம் முதலிபன இருவருக்கும் ஒன் றுகவிருப்பதால் (க்ஞானாதிகள் மட்டும்) வேறுபடுவதற்குரிய காரண மில்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். விக்ரியாவத்வம் கொண் னாலோ அறித்யத்துவம் வந்துவிடத்தெரியும். மோக்ஷத்தில் பேத மொப்பப்படவுமில்லை. ஒப்பினாலோ மோக்ஷத்துக்கு அறித்யத்து வம் வந்துவிடத்தெரியும். பேதமானது அவித்யையுள்ளவனாலேயே காணப்படுவதால் அந்த அவித்யை தேய்ந்ததும், பேதம் கூறுவது பொருந்தாதாகையால் ஏகத்துவமானது வரித்தித்துவிடுகிறது. ஆக வே சரீரம், இந்திரியம், மனஸ், புத்தி இவை மூலம் ஏற்படும் விஷ யானுபவத்தின் தொடர்ச்சியானது அஹங்கார ஸம்பந்தம் பெற்றி ருப்பதாலும், நித்யவிக்ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறானவற்றை நிமித்தமாகக்கொண்ட அக்ஞான பீஜமானது ஆத்மாவின் உண்மை யைப்பற்றின விக்ஞானத்தினால் விலகினதும் அக்ஞானமாகிற விதை நாசமாகவே மோக்ஷமென்ற பெயரும், இதற்கு மாறானல் பந்தம் என்ற பெயரும் ஏற்படுகிறது. இரண்டும் ஸ்வரூபத்தையபேக்ஷித் தனவாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். **ब्रह्म ह (ஐஹ ஹ)** என்றவிடத்திலுள்ள **ह (ஹ)** என்பது முன்னர் நடந்த கதையைக் கூறும். முன்னர் ஒரு ஸமயம் தேவர்களுக்கும், அஸுரர்களுக்கும் சண்டை நடந்தபொழுது ஐகத்தின் ஸ்திதியைப் பரிபாலனஞ்செய் யும் விருப்பத்துடன் தனது ஆணையை அனுவர்த்திக்கின்றவர்களான தேவர்களுக்கு வேண்டி அஸுரர்களை ஜயித்தார். அதாவது:—

देवा अमहीयन्त । यज्ञादिलोकस्थित्यपहारिष्वसुरेषु पराजितेषु देवा
वृद्धिं पूजां वा प्राप्तवन्तः ॥ १ ॥

तद्वैषाम्.....किमिदं यक्षमिति ॥ २॥

தகெஷாமு.....கிமிடி யக்சமிதி ॥ ௨ ॥

“त पेक्षन्त” इति मिथ्याप्रत्ययत्वाद्धेयत्वख्यापनार्थमाज्ञायः। ईश्वरनि-
मित्ते विजये स्वसामर्थ्यनिमित्तोऽस्माकमेवायं विजयोऽस्माकमेवायं महि-
मेत्यात्मनो जयादिश्रेयोनिमित्तं सर्वात्मानमात्मस्थं सर्वकल्याणास्पदमीश्वर-
मेवात्मत्वेनावुध्वा पिण्डमात्राभिमानाः सन्तो यं मिथ्याप्रत्ययं चक्रुः,
तस्य पिण्डमात्रविषयत्वेन मिथ्याप्रत्ययत्वात्सर्वात्मेश्वरयाथात्म्यावबोधेन

ப்ரம்ஹத்தினுடைய இச்சை நிமித்தமாகவே தேவர்களுக்கு ஜயமுண்-
டாயிற்று என்று பொருள். அந்த ப்ரம்ஹத்தினுடைய ஜயத்தில்
தேவர்கள் மஹிமையைடைந்தனர். அதாவது:—யாகாதிகளான
லோகஸ்திதியை அபஹரிக்கின்ற அஸுரர்கள் தோல்வியைடைந்-
ததம்; தேவர்கள் விருத்தியை அல்லது பூஜையை அடைந்தனர்
என்று பொருள். (1) (எ-று)

பாஷ்யம்.—“அவர்கள் ஆலோசித்தனர்” என்றதால் கூறியது
பொய்யான அறிவாகையால் அது விடத்தக்கது என்பதை விளக்க
வேண்டி இந்த மந்திரமேற்பட்டது. அதாவது:—விஜயமானது ஈஸ்-
வர் நிமித்தமாக ஏற்பட்டிருக்கும்பொழுது சொந்த ஸாமர்த்தியத்தை
நிமித்தமாகக்கொண்டதாக இந்தவிஜயமானது எங்களுடையதே, இந்த
மஹிமையானது எங்களுடையதே என்ற எண்ணத்தினால் தன்னு-
டையஜயம் முதலிய ஸ்ரேயஸ்ஸுக்கு நிமித்தமாகவுள்ளதும், ஸர்வத்-
துக்கும் ஆத்மாவாகவுள்ளதும், ஸ்வரூபத்திலேயே இருப்பதும், ஸர்வ-
கல்யாணத்துக்கும் ஆஸ்பதமானதுமான ஈஸ்வரனையே ஆத்மாவாக
அறிந்து கொள்ளாமல் பிண்டமாத்திரத்தில் அபிமானமுள்ளவர்க-
ளாய்க்கொண்டு எந்தப் பொய்யான ப்ரத்யயத்தைச் செய்தனரோ
அந்த ப்ரத்யயமானது பிண்டத்தைமட்டுமே விஷயமாகக் கொண்-
டிருப்பதுபற்றி பொய்யான அறிவாக ஆவதால் ஸர்வாத்மாவான ஈஸ்-
வரனுடைய யாதாத்மயக்ஞானத்தினால் விடத்தக்கதாகவாகிறது என்

ஹாதவ்யதாஹ்யாபநாத்ஸ்தத்யைவாமித்யாஹ்யாயிகாமாய:। தத்=வ்ஹ, ஹ=கில,
 ஸ்யாம்=தேவானாமபிபிராய் மித்யாஹ்ஹாரூபம் விஜ்ஞை=விஜ்ஞாதவத்। ஜ்ஞாந்வா ச
 மித்யாபிமானஸாதநேந ததநுஜிபூக்ஷயா தேவையோஸ்தாய தேவாமேவந்திரயகோவரே
 நாதிடூரே ப்ராதுர்வஹுவ। மஹேஸ்வரஸக்திமாயோபாத்நேநாத்யந்தாந்நுதேந ப்ராதுர்ஹூத் கில
 கேந சித்ரூபவிஸேஷேண। தத்கிலோபலஹமானா அபி தேவா ந வ்யஜானத்। ந
 விஜ்ஞாதவந்த:। கிமிதம் யதேதத்யக்ஷம்=பூஜ்யமிதி ॥ ௨ ॥

தேஸ்மிமஹுவந்.....திருததே ॥ ௩-௧௧ ॥

தெஹ்ஹிஸு ஸ்வநு.....திருததே ॥ ௩-௧௧ ॥

தத்விஜ்ஞானாயாஸ்மிமஹுவந்। த்ருநித்யானேஸ்யமபிபிராய:—அத்யந்தஸம்ஹி-
 தயோரஸ்மிமாஹுதயோஸ்த்ருநதஹநாநாஸக்த்யாஸஸ்த்மஸம்ஹாவநா ஷாதிதா ஹவேதிதி।

பதத விளக்கவேண்டி “தத்யைவாமித்யா” (“ததெவையாம் விஜ்ஞான”) என்றதாத்ரி கதத ஆரம்பிக்கப்படுகிறதது. தத் (தத்யை)=அந்த வ்ஹ ஹ (ஸ்வஹ ஹ)=ப்ரம்ஹமோவெனில் ஸ்யாம் (ஸ்வஹம்)=இந்தத் தேவர்க ளின் பைய்யான அஹங்காரரூபமான அபிப்பிராயத்தத விஜ்ஞை (விஜ்ஞான)=அறிந்துகொண்டதது. அறிந்த பின்னர் மித்யாபிமானத் ததப் போக்கி அவர்களை அநுக்கிரஹிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத் துடன் தேவ: (தெஹி)=அந்தத் தேவர்களின் பாராட்டு அவர்க ளின் இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படக்கூடியபடி. வெகு ஸமீபத்தில் ப்ராதுர்வஹுவ (ப்ராஹ்ம-ஸ்வஹுவ)=தோற்றத்ததயடைந்ததது. மஹேஸ்வர வரஹுடைய சக்தியாகிற மாயையினால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதும் மிக்கவத்புதமானதமான ஏதோவொரு ரூபவிஸேஷத்ததுடன் தோற் றத்ததயடைந்ததன்றே. தேவர்களோ அததயறிந்தும் இந்தப் பூஜ்ய மான பாராளுள் யாதேன அறியாதவர்களே ஆயினர். (2) (௧-து)

பாஷ்யம்.—அததயறியவேண்டி அக்னியைச் சொல்லினர். (இங்கு) புல்லைப்போட்டதின் கருத்தது பின்வருமானது—அதாவது:— மிக்கமிக்கத் தற்புகழ்ச்சி செய்துகொள்ளுகின்ற அக்னி, வாயு இவர் களுக்குத்தாரும்பைப்பொசுக்கல், எடுத்தல் இவற்றில் திறமையின்மை மூலம் ஆத்மப் புகழ்ச்சியானது போக்கப்பட்டதாகவாகும் என்ப தாம். மேலும் அதேஸ்மிமஹுவந் (ஸ்வஹ ஹ) என்றவிடத்தி

इन्द्रः=आदित्यो वज्रभृदा । अविरोधात् । इन्द्रोपसर्पणे ब्रह्मतिरोद्ध इत्य-
त्रायमभिप्रायः । इन्द्रोऽहमित्यधिकृतमोऽभिमानोऽस्य, सोऽहमश्यादिभिः
प्राप्तं वाक्संभाषणमात्रमपि अनेन न प्राप्तोऽस्मीत्यभिमानं कथंनु नाम
जह्यादिति । तदनुग्रहायैवान्तर्हितं तद्ब्रह्म बभूव ॥ ३-११ ॥

स तस्मिन्नेवाऽऽकाशे.....यक्षमिति ॥ १२ ॥

ஸ தஸிநெவா ஸ்காஸெ.....யக்ஷமிதி ॥ ௧௨ ॥

स शान्ताभिमान इन्द्रोऽत्यर्थं ब्रह्म विजिज्ञासुः यस्मिन्नाकाशे ब्रह्मणः
प्रादुर्भाव आसीत्तिरोधानं च तस्मिन्नेव स्त्रियमतिरूपिणीं विद्यामाजगाम ।
अभिप्रायोद्बोधहेतुत्वादुद्रपत्न्युमा हैमवतीव सा शोभमाना विद्यैव, विरू-
पोऽपि विद्यावान्बहु शोभते ॥ १२ ॥

इति श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यस्य

श्रीमच्छङ्करभगवतः कृतौ केनोपनिषद्वाक्यभाष्ये

तृतीयः खण्डः ॥ ३ ॥

—•••—

ஹள்ள இந்த்ர என்றதால் ஸாந்திரியனோ, வஜ்ராயுத தாரியான
தேவராஜனோ சொல்லப்படுவான். இவ்விதம் கொண்டால் முறண்
பாடு காணப்படாததே அதன் காரணமாகும். “இந்திரன் அருகில்
வந்ததும் ப்ரம்ஹம் மறைந்தது” என்றதின் கருத்து பின்வருமாறு—
அதாவது:—இவனுக்கு நான் இந்திரனாவன்றோ இருக்கின்றேன்
என்பதாய் மிக்கவபிமானமிருக்கிறது. ஆகவே அந்த நான் அக்னி
யாதிகளால் அடையப்பட்ட வாக் ஸம்பாஷணமாத் திரத்தைக்கூட
இந்த ப்ரம்ஹத்துடன் அடையவில்லையே எனவெண்ணினவனாய்த்
தனது அபிமானத்தை எவ்விதம் விடுவான் எனக்கருதியேயாம்.
அவனுக்கு அனுக்கிரஹிக்கவேண்டியே மறைந்ததாக அந்த ப்ரம்
ஹம் ஆய்ந்து. (3-11) (எ-று)

பாஷ்யம்.—மிக்கக் குறைந்த அபிமானமுள்ள அந்த இந்திரன்
ப்ரம்ஹத்தையறிய வெண்ணங்கொண்டவனாய் எந்த ஆகாசத்தில்
ப்ரம்ஹத்தினுடைய தோற்றமும் மறைவும் ஏற்பட்டதோ அதே
ஆகாசத்தில் அத்ருபமுள்ள ஸ்திரீயை = வித்யையையடைந்தான்.

अथ चतुर्थः खण्डः ॥

सा ब्रह्मेति होवाच...विदाञ्चकार ब्रह्मेति ॥१-३॥

ஸா ஸ்ரஹேதி ஹோவாவ...விதா ஹகார ஸ்ரஹேதி ॥ க-ந ॥

तां च पृष्ट्वा तस्या एव वचनाद्विदाञ्चकार=विदितवान् अत इन्द्रस्य बोधहेतुत्वाद्विद्यैवोमा। विद्यासहयबानीश्वर इतिस्मृतिः। यस्मादिन्द्र-विज्ञानपूर्वकमग्निवाय्विन्द्रास्ते ह्येनन्नेदिष्टम=अतिसमीपं ब्रह्मविद्यया ब्रह्म प्राप्तास्सन्तः पस्पृशुः=स्पृष्टवन्तः। ते हि प्रथमः=प्रथमं, विदाञ्चकार=

அபிப்பிராயத்தை (சித்தத்திலுள்ள எண்ணத்தை) வெளிப்படுத்தும் விஷயத்தில் காரணமாக இருப்பதபற்றி ருத்திர பத்னியும், பர்வத ராஜ குமாரியுமான உமைபோல அந்த வித்யையே சோபிக்கின்ற தாகவாகிறது. உலகில் ரூபமற்றவன் கூட வித்யையுள்ளவனாயின் வெகுவான சோபையையடைகிறானன்றோ. (12) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீகோவிந்த பகவத்பூஜ்யபாத சிஷ்யரும், பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசாரியருமான ஸ்ரீமத்சங்கரபகவத்பாதர் அவர் களின் கிருதியான கேளோபநிடதத்தின் வாக்யடாஷ் யத்தில் மூன்றாவது கண்டம் முற்றிற்று.

நான்காவது கண்டம்:

பாஷ்யம்.—அவனையுங்கேட்டு அவளது வசனத்தினால் அறிந்து கொண்டான். ஆனதுபற்றி இந்திரனுடைய அறிவுக்கு ஹேதுவாக இருப்பதால் வித்யையே உமையாகிறான். “வித்யையை ஸஹாய மாகவுடையவன் ஈஸ்வரன்” என ஸ்மிருதியு மிருக்கிறது. யாது காரணத்தால் இந்திரனுடைய விஸ்வானாததை முன்னிட்டே அந்த அக்னி, வாயு, இந்திரர்கள் அதிஸமீ த்திலுள்ள ப்ரப் ஹத்தை ப்ரம் ஹவித்யையினால் அடைந்தனரோ அவர்களே முதலில் ப்ரப் ஹத் தை யறிந்தவர்களாகவுமாகின்றனரோ அக்காரணத்தால் மற்றதேவர் களைக்காட்டிலும் மேலாக அவர்களே பிரகாசிக்கின்றவர்களாகவா கின்றனர். அவர்களுள் இந்திரன் மிக்கமேலானவனாகவும் விளங்கு

விதாञ्चகुरित्येतत् । तस्मादतितरामतीत्यान्यानतिशयेन दीप्यन्तेऽन्यान्दे-
वांस्ततोऽपीन्द्रोऽतितरां दीप्यते आदौ ब्रह्मविज्ञानात् ॥ १-३ ॥

तस्यैष आदेशो.....इत्यधिदैवतम् ॥ ४ ॥

தலெஷுஷ ஸுஷெஸொ...உத்யுபிஷெவக்டு ॥ ௪ ॥

तस्यैष आदेशः—तस्य=ब्रह्मणः, एषः=वक्ष्यमाणः, आदेशः=उपा-
सनोपदेश इत्यर्थः। यस्माद्देवेभ्यो विद्युदिव सहस्रैव प्रादुर्भूतं ब्रह्म द्युति-
मत्तस्माद्विद्युतो विद्योतनं यथा यदेतद्ब्रह्म व्यद्युतद्विद्योतितवत् । आ इवेत्यु-
पमार्थ आशब्दः। यथा घनान्धकारं विदार्य विद्युत्सर्वतः प्रकाशत एव
तद्ब्रह्म देवानां पुरतः सर्वतः प्रकाशवद्व्यक्तीभूतमतो व्यद्युतदिवेत्युपा-
स्यम् । यथा “सकृद्विद्युत्तम्” इति च वाजसनेयके । यस्माच्चेन्द्रोपसर्प-
णकाले न्यमीमिषत् । यथा कश्चिच्चभुर्निमेषणं कृतवानिति । इतीदित्यनर्थकौ

கிருன். முதலில் பரம்ஹ விக்ஞானத்தையடைந்தவனாக இருப்
பதே அதன் காரணமாகும். (1-3) (௪-௫)

பாஷ்யம்.—அந்த பரம்ஹத்துக்குப் பின்னர்சொல்லப்படுவது
உபாஸனோபதேசமாகும். யாதுகாரணத்தினால் மின்னல்போலத்
தேவர்களையும் பொருட்டுப் ப்ரகாசமுள்ள பரம்ஹமானது விரை
வாகவே தோற்றத்தையடைந்ததோ அக்காரணத்தினால் மின்னலின்
ப்ரகாசமானது எவ்விதமோ அவ்விதமே இந்த பரம்ஹமும் பிரகா
சத்தையடைந்தது என்றேற்பட்டது. மூலத்திலுள்ள **ஆ (ஐ)**
என்பது **ஐவ (உவ)** என்றதின் பொருளுள்ளது. ஆகவே **ஆ (ஐ)**
என்ற சப்தமானது உவமைப் பொருளுள்ளதாகவாயிற்று. நெருக்க
மான இருளைப்பிளந்துகொண்டு மின்னலானது எவ்விதம் நாலாபக்
கத்திலும் பிரகாசிக்கிறதோ இவ்விதமே அந்த பரம்ஹமும் எங்கும்
ப்ரகாசமுள்ளதாய் தேவர்களுக்கு முன்னிலையில் தோற்றத்தை
யடைந்தது. ஆனதுபற்றிப் ப்ரகாசிப்பது போலுள்ளது என உபா
ஸிக்கத் தக்கதாகவாகிறது “ஒருதடவை மின்னும் மின்னல் எவ்
விதமோ” எனப் ப்ருஹதாரண்யகத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
யாதுகாரணத்தால் இந்திரன் ஸமீபத்தில் வருங்கால் மறைவை
யடைந்ததோ அதாவது: ஒருவன் கண்ணின் நிமேஷணத்தை

निपातौ । निमिषितवदिव तिरोभूतम्, इत्येवमधिदैवतम्=देवताया अवि
यदर्शनमधिदैवतं तत् ॥ ४ ॥

अथाध्यात्मम्.....सङ्कल्पः ॥५॥

சுமாயுதாதி.....வாழ்வுஃ || ௫ ||

अथ=अनन्तरमध्यात्ममात्मनोऽध्यात्ममुच्यत इति वाक्यशेषः। यदे-
तद्यथाकलक्षणं ब्रह्म गच्छतीव=प्राप्नोतीव विषयीकरोतीवेत्यर्थः। न पुन-
र्विषयीकरोति मनसोऽविषयत्वाद्ब्रह्मणोऽतो मनो न गच्छति। “येनाहु-
र्मनो मतम्” इति हि चोक्तम्। गच्छतीवेति तु मनसोऽपि मनस्त्वात्।
आत्मभूतत्वाच्च ब्रह्मणः, तत्समीपे मनो वर्तत इत्युपस्मरत्यनेन मनसैव
तद्ब्रह्म विद्वान्यस्मात्तस्माद्ब्रह्म गच्छतीवेत्युच्यते। अभीक्ष्णं पुनः पुनश्च

(இமைக்கொட்டை) ச்செய்தான் என்பது எவ்விதமோ அவ்விதமாம்
மூலத்தில் ஐதி (ஐதி) என்றும் ஐது (ஐது) என்றுமான சப்தங்கள்
அர்த்தமற்றனவாகும். கண் கொட்டுதல் போல மறைதலை யடைந்
ததோ என்பது யாதுண்டோ இது தேவதையை யொட்டிய தர்சன்
மானதுபற்றி ஆதிதைவத உபதேசமாகிறது. (4) (எ-று)

பாஷ்யம்.—அथ (அஃ)=பிறகு அப்யாசம் (அப்யாசம்)=ஆகம் விஷயமான உபாஸனம் சொல்லப்படுகிறது. இங்கு “சொல்லப்படுகிறது” என்பதை வாக்கியத்துடன் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். இதவரை சொல்லப்பட்ட லக்ஷணம் வாய்ந்த யாதொரு இந்த ப்ரம்ஹமுண்டோ அதை மனது அடைவதுபோல் அதாவது:—விஷயீசரிப்பதுபோலவாகிறது என்பதுபொருள். மனஸ் ப்ரம்ஹத்தை விஷயீசரிப்பதில்லை. ஏன்? ப்ரம்ஹம் மனஸ்ஸுக்கு விஷயமாகவாகாததாலென்க. ஆகவே மனது அந்தையடைவதில்லை. “எதனால் (ப்ரம்ஹத்தினால்) மனது அறியப்பட்டதாகவாகிறதோ என்றல்லவோ சொல்லுகின்றனர்.” என முன்னர் சொல்லவும்பட்டது. அடைவதுபோல என்று சொன்னதோடுவேனில் மனதுக்கும் மனதாக இருப்பதுபற்றியும். ப்ரம்ஹமானது ப்ரத்யகாத்மாவாக இருப்பதுபற்றியும், அதனருகில் மனது இருக்கிறது என்பதுபற்றியும் மனதக் காரணத்தால் இந்தமனத்தினாலேயே அந்த ப்ரம்ஹத்தையறியுகின்றனோ அந்தக் காரணத்தினால் ப்ரம்ஹத்தையடைவதுபோல் வாகிறது என்று சொல்லப்பட்டது. அபிஷேகம் (அபிஷேகம்)=அடிக்கடி ப்ரம்ஹ ப்ரேஷிதமான மனத்துக்கு ஸங்கல்பமுண்டாகின்றது. ஆக

सङ्कल्पो ब्रह्मप्रेषितस्य मनसः। अत उपस्मरणसङ्कल्पादिभिर्लिङ्गैः ब्रह्म
मनोऽध्यात्मभूतमुपास्यमित्यभिप्रायः ॥ ५ ॥

तद्व तद्वनम्.....वाञ्छन्ति ॥६॥

தஹ தஹந்ஹு.....வாஞ்ஹி ॥௬॥

तस्य चाध्यात्ममुपासने गुणो विधीयते—तद्व तद्वनम्। तत्=एतद्ब्रह्म
तद्व तद्वनं च तत्=परोक्षं, वनम्=संभजनीयम्। वनतेस्तत्कर्मणः, तस्मा-
त्तद्वनं नाम। ब्रह्मणो गौणं हीदं नाम। तस्मादनेन गुणेन तद्वनमित्युपासि-
तव्यम्। स यः कश्चिदेतत्=यथोक्तमेवम्=यथोक्तेन गुणेन वनमित्यनेन नाम्ना-
ऽभिधेयं ब्रह्म वेद=उपास्ते तस्यैतत्फलमुच्यते। सर्वाणि भूतान्येनम्=उपा-
सकम्, अभिसंवाञ्छन्ति=इहाभिसंभजन्ते सेवन्ते स्मेत्यर्थः। यथागुणोपा-
सनं हि फलम् ॥ ६ ॥

வே உபஸ்மாணம் ஸங்கல்பம் முதலிய லிங்கம் (அடையாளம்) களைக்
கொண்டு ப்ரம்ஹத்தை மனத்துக்கும் அத்யாத்மமாக (உள்ளிலிருப்
பதாக) உபாலிக்கவேண்டும் என்பது கருத்து. (5) (எ-று)

பாஷ்யம்.—அந்த ப்ரம்ஹத்துக்கு அத்யாத்மத்தில் செய்யப்
படும் உபாஸனத்தில் குணமானது விதிக்கப்படுகின்றது. தஹ தஹந்ஹு
(தஹ தஹந்ஹு)=அந்த இந்த ப்ரம்ஹமானது அதாயும், வனமாயும்
அதாவது: தத்=ரோகூழ்மாயும், வநம்=பஜிக்கத்தக்கதாயும் ஆகிறது.
நன்கு பஜித்தல் என்ற பொருளுள்ள வந (வந) என்ற தாதுவி
லிருந்து வனம் என்ற சப்தமேற்படுகிறது. ஆனதுபற்றி அது
வனம் என்ற பெயருள்ளதாகவாகிறது. இந்தப் பெயர் ப்ரம்ஹத்
துக்குக் கௌணமான (குணத்தையொட்டியேற்பட்ட) பெயரன்றோ?
ஆகவே இந்தக் குணத்துடன் தத்வனம் என்பதாய் உபாலிக்கத்
தக்கதாகிறது. அத்தகைய எவனொருவன் இதுவரை சொல்லப்
பட்ட இந்த ப்ரம்ஹத்தை एवम् (ஏவம்)=இதுவரை சொல்லப்
பட்ட குணத்துடன் அதாவது:—வனம் என்ற இந்தப் பெயரினால்
சொல்லத்தகுந்தது ப்ரம்ஹம் என்பதாய் वेद (வேத)=உபாலிக்கின்
றானே அவனுக்குப் பின்வரும் பன் சொல்லப்படுகின்றது. எல்
லாப் பிராணிகளும் இந்த உபாஸகனை இங்கு अभिसंवाञ्छन्ति (அஹி
ஸம்வாஞ்ஹி) अभिसंभजन्ते (அஹிஸம்ஹஜன்) =சேவிக்கின்றன
என்று பொருள். குணவிசிஷ்ட உபாஸனத்துக்குத் தக்கபடியன்
றே பலனுமேற்படும். (6) (எ-று)

उपनिषदं भो.....मब्रूमेति॥ ७ ॥

உபநிஷதம் ஓ.....மவ்ரூமேதி ॥ ௭ ॥

उपनिषदं भो ब्रूहीत्युक्त्यामप्युपनिषदि शिष्येणोक्त आचार्य आह—
उक्त=कथिता, ते=तुभ्यम्, उपनिषदात्मोपासनं च । अधुना ब्रूहीं वा व
ते तुभ्यं ब्रह्मणा ब्राह्मणजातेः उपनिषदमब्रूम्=वक्ष्याम इत्यर्थः । वक्ष्यति हि
ब्राह्मी, नोक्ता, उक्तात्वात्मापनिषत् । तस्मान्न भूताभिप्रायोऽब्रूमेत्ययं शब्दः॥

तस्यै तपो दमः.....सत्यमायतनम् ॥८॥

தசையே தபோ தமஃ.....ஸத்யமாயதனம் ॥௮॥

तस्या वक्ष्यमाणाया उपनिषदः, तपः=ब्रह्मचर्यादि, दमः=उप-
शमः, कर्म=अग्निहोत्रादीत्येतानि प्रतिष्ठा आश्रयः । एतेषु हि सत्सु ब्राह्मो-
पनिषत्प्रतिष्ठिता भवति । वेदाश्चत्वारोऽङ्गानि च सर्वाणि प्रतिष्ठेत्यनुवर्तते ।

பாஷ்யம்.—ஓ குருவே! உபநிஷத்தைச்சொல்லும் என்பதாய்
உபநிஷத்து சொல்லப்பட்டிருப்பினுங்கூட திரும்பவும் சிஷ்யனால்
கேட்கப்பட்ட ஆசிரியர் உனக்கு உபநிஷத்தும் ஆத்மோபாஸனமும்
சொல்லப்பட்டுவிட்டது என்று சொல்லுகிறார். இப்பொழுது **ब्राह्मी**
(ब्राह्मी)=ப்ராம்ஹண ஜாதிக்ருரிய உபநிஷத்தை **अब्रूम्** (अब्रूम्
உ)=சொல்லப்போகிறோம் என்று பொருள். ப்ராம்ஹீயான உப
நிஷத்தை இனித்தான் சொல்லப்போகிறார். இதாவரை அவ்வுப
நிஷத்தானது சொல்லப்படவில்லை. ஆத்மோபநிஷத்தோ முன்னர்
சொல்லப்பட்டது. ஆனதுபற்றி **अब्रूम्** (अब्रूम्) என்ற சப்த
மானது சென்ற காலத்தைக்குறிக்கும் நோக்குடையதன்று. (7)

பாஷ்யம்.—பின்னர் சொல்லப்படப் போகும் உபநிஷத்துக்கு
तपः (तपः)=ப்ரம்ஹசர்யம் முதலியதும், **दमः** (दमः)=உபஸம்மும்
(ஸன்யாஸமும்)கர்ம=அக்னிஹோத்ராதியும், ஆகிய இவைகள் ப்ரதிஷ்
டை=ஆஸ்ரயமாகும். இவைகளிருந்தாலன்றோ ப்ராம்ஹீயான உபநி
ஷத்தானது நிலைபெற்றதாகவாகும். நான்கு வேதங்களும், எல்லா
அங்கங்களும் ப்ரதிஷ்டை என்பதை சேர்த்துக்கொண்டு ப்ரதிஷ்டை
களாக=ஆஸ்ரயங்களாகவாகின்றன என்று பொருள் கொள்ளவேண்
டும். வித்யையானது ப்ரம்ஹத்தைபாஸ்ரயித்ததாகவன்றோ இருக்
கிறது. **सत्यम्** (सत्यम्)=பிறர்க்குப் பிடையைச்செய்யாது உள்ள
படி நடந்ததைக்கூறும் வசனம் (என்று பொருள்.) ஆயதன்மாக=

ब्रह्माश्रया हि विद्या । सत्यम्=यथाभूतवचनमपीडाकरम्, आयतनम्=निवासः, सत्यवत्सु हि सर्वं यथोक्तमायतन इवावस्थितम् ॥ ८ ॥

यो वा एतामेवम्.....प्रतितिष्ठति ॥ ९ ॥

யொ வா ஂதாஂமெவம்.....புரதிதிஸ்ததி ॥ ९ ॥

तामेतां=तप आद्यङ्गां तत्प्रतिष्ठां ब्राह्मीमुपनिषदं सायतनामात्मज्ञान-हेतुभूताम्, एवम्=यथावद्यो वेद=अनुवर्तते, अनुतिष्ठति, तस्यैतत्फल-माह—अपहत्य पाप्मानम्=अपक्षय्य (क्षीय) धर्माधर्मावित्यर्थः । अनन्ते=अपारे अविद्यमानान्ते, खर्गे लोके=सुखप्राये, निर्दुःखात्मनि परे ब्रह्मणि, ज्येये=महति सर्वमहत्तरे, प्रतितिष्ठति=सर्ववेदान्तवेद्यं ब्रह्म आत्मत्वेनाव-गम्य तदेव ब्रह्म प्रतिपद्यत इत्यर्थः ॥ ९ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य

श्रीमच्छङ्करभगवतः कृतौ तलवकारोपनिषदपरपर्याय

केनोपनिषद्वाक्यभाष्ये चतुर्थः खण्डः ॥ ९ ॥

केनोपनिषत्समाप्ता ॥

நிவாஸமாக வாகின்றது. ஸத்யவான் களிதத்திலன்றோ இதுவரை சொல்லப்பட்டவையாவும் ஆயதனத்திற்போல நிலைபெறுகின்றது.

பாஷ்யம்.—தவம் முதலியவற்றை அங்கமாகவுடையதும், அதை யே ப்ரதிஷ்டையாகவுடையதும், ஆயதனத்துடன் கூடினதும் ஆத்மக்ஞான ஹேதுவாகவான துமான ப்ராம்ஹரியான உபநிஷத்தை இவ்விதம் உள்ளபடி எவனொருவன் வேட (வெடி)=அனுவர்த்திக்கிறானோ, அனுஷ்டிக்கிறானோ என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். அவனுக்கு இந்தப்பலன் சொல்லப்படுகிறது. **अपहत्य पाप्मानम्** (அவஹத்ய வாப்மாநம்)=தர்மாதர்மங்களைப் போக்கிக்கொண்டு என்றுபொருள். அனந்தே=எல்லையற்றதும், ஸ்வர்க்கே லோகே=சுகப்ராயமானதும், அதாவது: துக்கஸம்பந்தமற்ற ஆத்மாவானதும், ஜ்யேயே=யாவற்றுக்கும் மேலான துமான பரே=ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் நிலைக்கிறான். அதாவது: எல்லா வேதாந்தங்களினாலும் அறியத்தகுந்த ப்ரம்ஹத்தைப் ப்ரத்யகர்த்தாவாகவறிந்து அதே ப்ரம்ஹமாகவாகிவிடுகிறான் என்பது பொருள்.

இவ்விதம் ஸ்ரீகோலிந்த பகவத்பூஜ்யபாத சிஷ்யரும், பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசாரியருமான ஸ்ரீமத்சங்கரபகவத்பாதர் அவர்களின் கிருதியான கேனோபநிடதத்தின் வாക്யபாஷ்யத்தில் நான்காவது கண்டம் முற்றிற்று.

வாക്யபாஷ்யம் முற்றிற்று.

கடலங்குடி நடேச சாஸ்திரிகள் அவர்களால் வெளியிடப்பட்ட
தேவநாகரலிபியில் மூலத்துடனும் தமிழ்நாயுடனும்
கூடின புஸ்தகங்கள்.

1. பிருஷத்ஜாதகம்.—இதற்குப்பல வியாக்கியானங்களுக் கிணங்க
வும், நமது சொந்தமான பல அனுபவங்களுக்கிணங்கவும் தமிழில் பதவு
ரை கருத்துரை, விசேஷவுரை இவைகளை எழுதி தேவநாகரலிபியில் மூல
த்துடன் வெளியிட்டிருக்கிறோம். சோதிடத்தை ய்யவலிக்க விருப்ப
முன்னோரும், பல சாஸ்திரத்திற் பழகுகின்றவர்களும் இப்புஸ்தகத்தைப்
படிப்பது மிகவும்வசியம். மும்மி 8 பக்க அளவில் சுமார் 750 பக்கங்
களுள்ளது. கிலிட்டு எழுத்துடன் கூயர்ந்த காலிகோ கப்பண்ணெய்தது.
கிளேஸ் ரூ. 8. ரப். ரூ. 7.

2. ஜாதக த்வாதசபாவ பலநீர்ணயம்.—முதற்பாகம். 1ம் பாவம்
முதல் 5ம் பாவம் முடிய. இதில் பராசரஸம்ஹிதை, ஸாராவளி, பவதி
பிகை, ஸாவார்த்தசிந்தாமணி, ஜாதகத்ததும் முதலிய கிரந்தங்களில்
ஒவ்வொருபாவ விஷயமாகவும் கூறியுள்ள வசனங்கள் யாவையும் தனித்
தனியே எழுதி அவற்றைத் தமிழில் பெயர்த்து வெளியிட்டிருக்கிறோம்.
கிளேஸ் ரூ. 3-8-0. ரப். ரூ. 3.

3. ஷ 2ம் பாகம். இதில் 6, 7, 8-வது பாவபலங்கள் முற்கூறிய
படி அடங்கியிருக்கின்றன. இதில் ஸ்திரீ ஜாதகப்பலிணப்பறிய தனியே
விரிவாய் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. கிளேஸ் ரூ. 3-8-0. ரப். ரூ. 3.

4. ஷ 3ம் பாகம். இதில் 9, 10, 11, 12-வது பாவபலங்கள்
முற்கூறியபடி அடங்கியிருக்கின்றன. கிளேஸ் ரூ. 3. ரப். ரூ. 2-8-0.

5. உதேசாபல நீர்ணயம்.—தசை, புத்தி, அந்தரம், ஸுலக்ஷம்,
ப்ராணன் லக்ஷயுள்ள அதாவது ஒவ்வொரு நாழிகையிலும் டேக்கும்
பலிண இதன் மூலம் கண்கறித்துகொள்ளக்கூடும். மும்மி 1க்கு 8 பக்க
அளவில் சுமார் 480 பக்கங்களுள்ளது. கிளேஸ் ரூ. 4. ரப். ரூ. 3-8.

6. பலதிபிகை.—இது ஜாதகபலிணத் தெளிவாகவும் அனுபவத்துக்
கொத்ததாகவும் விளக்குகின்றது. பலபாகத்தில் இதில் கூறப்பட்டாத
முறை வேறிராதென்று கூசாமற் கூறலாம். இதன் ஆழந்த கருத்துக்
களைத்தையும் நமது தமிழ்நாயில் விளக்கி இருக்கிறோம். கிளேஸ்
ரூ. 3-8-0. ரப். ரூ. 3.

7. சுதுளபல நீர்ணயம்.—ஸ்ரீவராதமயிதிராசாரியரால் ப்ருஹத்
ஸம்ஹிதையில் 85-வது முதல் 95-வது முடியுள்ள 11 அத்தியாயங்க
ளால் உபதேசிக்கப்பட்டது. கிளேஸ் ரூ. 4-8. ரப். ரூ. 1-4.

8. கோசரபல நீர்ணயம்.—இதில் கோசரபலன் ப்ராக்கவேண்டிய
முறைகள் விரிவாய் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அனூ 12. ஷ இவ்விஷ
யிரான்வலேஷன். அனூ 12.

9. ஜாதகநீர்க்கை.—இப்புஸ்தகம் சோதிட சாஸ்திரமாகிற
இரும்புப்பெட்டிக்குத் திறவுகோலாகும். நாகரலிபியில் மூலமும், எவில
தமிழ் நடைபில் பதவுரை, கருத்துரைகளும் 10 விதப் பொருத்தம் பர்
க்கும் முறையும்திடங்கியிருக்கின்றன. ரூ. 1.

10. நஷ்டஜாதகம்.—இதனால் ஜாதகமில்லாதவரும் தமது ஜாதகத்தைக் கணிக்கலாம். அனா 4.

11. நவக்கிரஹாராதனக் கிரமம்.—இதில் பூஜாக்கிரமம், மந்திரம், ஸ்தோத்திரம், கவசம், அஷ்டோத்தரம், ஆதித்யஹிருதயம் இவைகள் தேவநாகரலிபியிலுள்ளன. மந்திரங்களுக்கு தமிழுரையுள்ளது. கிளேஸ் ரூ. 1-4-0. ரப் ரூ. 1.

12. மந்திரப் பரிசீலம்.—விவாஹம், உபநயனம் முதலிய பூர்வகர்மங்களின் மந்திரங்கள் தேவநாகரத்திலும், தமிழுரையும்தில் அடங்கியிருக்கின்றன. கிளேஸ் ரூ. 3-0-0. ரப் ரூ. 2-8-0.

13. கைத்திரியோபநிஷத்.—இதில் சிக்ஷாவல்லீ, ஆனந்தவல்லீ, பிரகுஷல்லீ. என்ற மூன்று வல்லிகளுக்கும் ஸ்ரீசங்கராபஷ்யத்திற்கிணங்க அர்த்தமும், ஆங்காங்கு வித்யாரண்யஸ்வாழிகளால் எழுதப்பட்ட விசேஷமான பொருளும் தமிழில் வெளியிடப் பட்டிருக்கின்றன. தேவநாகரலிபியில் மூலமுள்ளது. பெதர்வெட் ஆண்டிக்பேபர் ரூ. 4-0-0. கிளேஸ் காலிகேர்பைண்டு ரூ. 3-8-0. சாதாபைண்டு ரூ. 3-0-0.

14. கைத்திரியாரண்யகம் முதல் பரிசீலம்.—இதுவே அருணம் என்றும், ஸ்ரீராமஸ்வகாரப் பிரசனம் என்றும் சொல்லப்படும். கிளேஸ் சர்தாபைண்டு ரூ. 2-8-0.

15. புருஷ சூக்தம் முதலியன.—இதில் புருஷஸூக்தம், ஸ்ரீஸூக்தம், தூர்க்காஸூக்தம், கனகதாராஸ்தவம் என்ற லக்ஷ்மீ ஸ்தோத்திரம் இவை அடங்கி இருக்கின்றன. ரூ. 1-8-0.

16. ஸ்ரீநந்திரம் சமகம்.—கிரந்தம் தேவநாகரம் இரண்டிலும் மூலமும் தமிழுரையுமுள்ளது கிளேஸ். ரூ. 1-8-0.

17. நீர்வேதி ஸந்தியாவந்தனம்.—இரண்டாவது பதிப்பு. இதில் சூக், யஜுஸ், ஸாமவேதிகளின் ஸந்தியாமந்திரங்கள் தேவநாகரம், கிரந்தம், தமிழ் ஆகிய மூன்று எழுத்துக்களிலும் தமிழுரையுமுள்ளன. மூன்று வேதிகளுக்கும் ஸமிதாதானம், ஒளபாஸனம், பரம்ஹயக்ஞம், யக்ஞோபவீததாரண மந்திரம் இவையுமடங்கி இருக்கின்றன. 400 பக்கங்கள். ரூ. 2-4-0.

18. முன்றுவேதிகளின் ஸந்தியாதி மந்திரங்கள்.—இதில் ஸந்தியாவிந்தனம், ஸமிதாதானம், ஒளபாஸனம், பரம்ஹயக்ஞம் இவற்றின் மந்திரங்கள் முற்கூறியபடி அடங்கி யிருக்கின்றன. அனா 12.

19. யாஜுஷ ஸந்திய நமஸ்கார மந்திரங்கள்.—தமிழுரையும், தேவநாகரத்தில் ஸந்தியநமஸ்கார மந்திரம், நவக்கிரஹநமஸ்கார மந்திரம், ஆதித்யஹிருதயம் இவையுமுள்ளது. அனா 4.

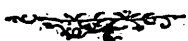
20. ஸாங்கியதத்துவகாரிகா.—நாகரத்தில் ஸாங்கியகாரிகைகளும், வாசஸ்பதிகிசரரால் செய்யப்பட்ட ஸாங்கியதத்துவகொருகியும், தமிழில் உரையுமுள்ளது. கிளேஸ் ரூ. 3. ரப் ரூ. 2.

21. நகதினாழர்த்தி அஷ்டகம்.—கிரந்தம், நாகரம், தமிழ் இவற்றில் மூலமும், அனா 2.

பரம்ஹ ஸூத்திர சாங்கரபாஷ்யம்.

தமிழ்நாடுமுன் முதலாவது அத்தியாயம்.

பாஷ்யம் தேவநாகரலிபியில்.

சங்கர பாஷ்யத்தை ஒருவரிகூடவிடாமல் எளிய தமிழ்நாட்டில் பெயர்த்திருக்கிறோம். ஸூத்திரங்கள் தமிழ் எழுத்திலும் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. பாமதீ, கல்பதரு, பரிமளம், பரம்ஹவீத்யாபரணம், ராமாநந்தியம், நியாயரக்ஷாமணி முதலிய வியாக்கியானங்களை யொட்டி ஆங்காங்கு குறிப்பு எழுதி விளக்கியும், ஸூத்திரார்த்தங்களைத் தெளிவுபடுத்தியும், வித்தியாரண்ய ஸ்வாமிகளால் இயற்றப்பட்ட வையாஸிகநியாயமாலையை எழுதி அதற்கும் கருத்துரை எழுதியும் வெளியிட்டிருக்கிறோம். ராயல் 1க்கு 8ல் சுமார் 600 பக்கங்களுள்ளது. காலிகோ பைண்டு கிளேஸ் ரூ. 8. பெதர் வெட் ஆண்டிக் பேபர் காலிகோ பைண்டு ரூ. 10.

செ இரண்டாவது அத்தியாயம்.—தேவநாகரத்தில் மூலமும் முற்கூறியபடி தமிழ்நாடுமுள்ளது. கிளேஸ் ரூ. 6. பெதர் வெட் ஆண்டிக் பேபர் ரூ. 8.

செ இரண்டாவது அத்தியாயம்.—கிரந்த எழுத்தில் தனியாய் மூலமும் முற்கூறியபடி தமிழ்நாடுமுள்ளது. கிளேஸ் ரூ. 6.

செ மூன்றாவது அத்தியாயம்.—நாகரத்தில் மூலமும் தமிழ்நாடுமுள்ளது. கிளேஸ் ரூ. 6. பெதர் வெட்டு ஆண்டிக் பேபர் ரூ. 8. செ கிரந்தத்தில் மூலம் தமிழ்நாடுமுள்ளது. ரூ. 6.

மேலுள்ள அத்தியாயமும் கிரந்தம், நாகரம் இரண்டிலும் தனித்தனியே பாஷ்யமூலமும் அதனுரையுமுள்ளதாய் வெளியிடப்படுகின்றது.

22. பாதஞ்ஜல யோக ஸூத்திரம்.—இது பதஞ்ஜலி மஹருஷியால் செய்யப்பட்டது. இது ஹடயோகமல்ல, ராஜயோகமாகும். (தமிழ்நாடுமுன்) புல் காலிகோ பைண்டு கிளேஸ், ரூ. 3-8. சாதாபைண்டு ரூ. 3. ரப் ரூ. 2-8-0.

23. சுவராஜ்யசித்தி:—अद्वैत वेदान्त ग्रन्थः श्रोकतद्व्याख्यान सप्तः मूल्यम् ४. १९५ ३-८-०.

24. ஸ்ரீகோடிகாகீதம்.—ராஸ்கீடா காலத்தில் ஸ்ரீகோடிகைகள் பாடிய சுலோகரூபமான பாடல்கள். முகவுரையில் ராஸ்கீடா ரஹன் யார்த்தம் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அணு 12.

25. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம்.—தேவநாகரலிபியில் மூலம் மட்டும். அணு 5. செ கிரந்த எழுத்தில் அணு 5.

26. ஸ்ரீலலிதாஸ்ஹஸ்ரநாமம்.—பாஸ்கரராயரின் பாஷ்யாதிகளை அனுஸரித்துத் திருத்தி அச்சிடப்பட்டது. தேவநாகர எழுத்தில் மூலம் மட்டும். அணு 5.

27. இந்திராக்கீ சிவகவசஸ்தோத்திரம்.—நாகரம், கிரந்தம், தமிழ் மூன்று எழுத்திலும் தனித்தனி புஸ்தகமாய் வெளியிடப்பட்டது. அணு 3.

28. நீதித்தகம்.—(தேவநாகரலிபியில் மூலம்மட்டும்.) அணு 2.

29. வல்லீயரிணய மணிப்பர்வாளசத்தகம்.—ஸூப்ரமண்யலீலைகள் இதிலடங்கி இருக்கின்றன. அணு 4.

30. ஸூப்ரம்ஹண்ய பூஜாதிரம்.—தேவநாகர எழுத்தில் பூஜாக் கிரமம், இரண்டு பூஜக்கஸ்தோத்திரம், கேதாராசாஷரீ மந்திரம், மாலாமந்திரம், கவசம், ஹிருதயம், அஷ்டோத்தரம், 2ஸஹஸ்ரநாமம் முதலிய 28 விஷயங்களுடங்கி இருக்கின்றன. ரு. 1. ரு. 1. தமிழ் எழுத்தில் ரு. 1.

31. பகவதஸ்தோத்திரமாலை.—இதில் கண்யகி, ஸூப்ரம்ஹண்யர் சிவன், விஷ்ணு, ஸர்ஸ்வதீ, லக்ஷ்மீ, ராமன், கிருஷ்ணன், ஹனுமான் முதலிய தைவங்களையுடைய 40 ஸ்தோத்திரங்களுடங்கியுள்ளன. நாகர லிபியில் அணு 6. கிரந்தலிபியில் அணு 6. தமிழ் லிபியில் அணு 6.

32. சிவானந்தலஹரி.—(தேவநாகர லிபியில் மூலம் மட்டும். அணு 3.

33. சிராத்தம்.—இவ்விஷயமாய்ச் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபங்களுக்குத் தக்க ஸமர்த்தானமடங்கிய உபன்யாஸம். அணு 3.

34. மறுபிறப்பும் லேற்காந்தரமும்.—தமிழ் உபன்யாஸம். மரித்த பிறகு மனிதன் அடையும் கதிகள் இதில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. அணு 4.

35. ஸ்ரீநத்திரம் முதலியன.—ருத்திரம், சமகம், புருஷஸூக்தம், ஸ்ரீஸூக்தம், ஆயுஷ்யஸூக்தம், மிருதுஸூக்தம், பூஸூக்தம் முதலியன நாகரத்தில் ஸ்வரத்துடனுள்ளன. அணு 6.

36. ரு. விஷயங்கள் கிரந்தத்தில் ஸ்வரத்துடன. அணு 6.

37. ஆபஸ்தம்பியசிராத்தாதிராயோகம்.—நாகரத்தில் சிராத்தம் ஓளபாஸனம், ஸதாலீபாகம், தர்கதர்ப்பணம், ஹிரண்யசிராத்தம் முதலிய 16 விஷயங்களின் மந்திரங்களுள்ளன. அணு 8.

கடலங்குடி நடுச்சு கரஸ்திரிகள்,

72, பெரிய தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

அல்லது:—

கஸ்தூரி ரங்கவிலாஸ், நடேசய்யர் தெரு, மாம்பலம், சென்னை.

தேவநாகரலிபியில் மூலத்துடனும் தமிழரையுடனும் கூடின புஸ்தகங்கள்

	கிளேஸ் ரப்			கிளேஸ் ரப்	
	ரூ. அ.	ரூ. அ.		ரூ. அ.	ரூ. அ.
பிருஹத்தாசகம்	8	0	7	0	
ஜாதகத்வாதச பாவபல					
நிரணயம்-முதல் பா					
கம் 1ம்பாவம் முதல்					
5ம் பாவம் முடிய	3	8	3	0	
ஷே 2-வது பாகம்-6ம்					
பாவம் முதல் 8ம்பா					
வம் முடிய	3	8	3	0	
ஷே 3-வது பாகம்-9ம்					
பாவம் முதல் 12ம்					
பாவம் முடிய	3	0	2	8	
ஜாதகசந்திரிகை	1	0			
கோசரபலநிரணயம்	0	12			
ஷே இங்கிலிஷ்டிரான்					
ஸ்லேஷன்	0	12			
உடுதசாபலநிரணயம்	4	0	3	8	
சகுனபலநிரணயம்	1	8	1	4	
ஜாதகபலதீபிகை	3	8	3	0	
நவக்கிரஹாராதனம்	4	1	1	0	
மந்திரப்ரசன்ம (விவா					
ஹாதி ஸம்ஸ்காரமந்					
திரங்கன்)	3	0	2	8	
தைத்திரியாரண் ய க ம்					
முதல் ப்ரசன்ம	2	8	2	0	
புருஷஸூக்தம் முதலியன			1	8	
மூன்றுவேதிகளின் ஸந்					
தியாவந்தனம்			2	4	
மூன்றுவேதிகளின் ஸந்					
தியாதி மந்திரங்கள்					
மூலம் மட்டும்			0	12	
ஸ்ரீ ருத்திரம் சமகம்	1	8			
தைத்திரியோபந்ஷத்	3	0			
ஷே ஆண்டிக் பேபர்	4	0			
ப்ரம்ஹ ஸூத்திர சாங்					
கரபாஷ்யம்.முதலத்					
தியாயம் கிளேஸ்	8	0			
ஷே 2ம் அத்தியாயம்	6	0			
ஷே 3ம் அத்தியாயம்	6	0			
ஷே 4ம் அத்தியாயம்	2	8			
ஷே கிரந்த பதிப்பு 2-வது அ. கி.ரூ6.					
ஷே 3ம் அத்தியாயம்	6	0			
ஷே 4ம் அத்தியாயம்	2	8			
யாஜுஷ ஸூரியநமஸ்					
கார மந்திரம்	0	4			
பாதஞ்ஜலயோகசூத்ரம்	3	0	2	8	
ஸாங்கியதத்வகாரிகை	3	0	2	0	
ஸ்ரீகோபிகாகீதம்.			0	12	
சிராத்தம்-தமிழ்பர்யாஸம்			0	3	
மறுபிறப்பும் லோகாந்த					
ரமும் (தமிழ் உபர்யாஸம்)			0	4	
வல்லீபரிணய மணிப்ர					
வாள் சதகம்			0	4	
ஆஸ்த்வியாஷாதிபிரயோகஸ்த்ர					
ஃ.—(நாகரலிபியில்)			0	8	
ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநா					
மம் (தேவநாகரலிபி					
யில் மூலம் மட்டும்)	0	5			
இந்திராக்ஷீ சிவகவசம்					
(நாகரலிபியில்மூலம்					
மட்டும்)	0	3			
ஷே கிரந்த விபியில்	0	3			
ஷே தமிழ் விபியில்	0	3			
நீதிசதகம் (நாகரலிபி					
யில் மூலம் மட்டும்)			0	2	
स्वास्थ्यसिद्धिः--शोक-					
तद्व्याख्यानरूपः। अद्वैत-					
वेदान्तग्रन्थः	4	0	3	8	
ஸுப்ரம்ஹண்யபூஜாக்					
கிரமம் (நாகரலிபி)			1	0	
ஷே தமிழ் எழுத்தில்			1	0	
தக்ஷிணமூர்த்தயஷ்டகம்			0	2	
பகவத்ஸ்தோத்திர ர மா					
வே-நாகரத்தில்	0	6			
ஷே கிரந்த எழுத்தில்	0	6			
ஷே தமிழ் எழுத்தில்	0	6			
சிவானந்தலஹரீ நாகர					
லிபி-மூலம் மட்டும்	0	3			

புஸ்தகங்கள் கிடைக்குமிடங்கள்:—

கடலங்குடி நடேச சாஸ்திரிகள்,

72, பெரியதெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை. அல்லது கஸ்தூரிங்கலிலாஸ், நடேசய்யர் தெரு, புதுமார்பலம், சைதாப்பேட்டை போஸ்டு, சென்னை.